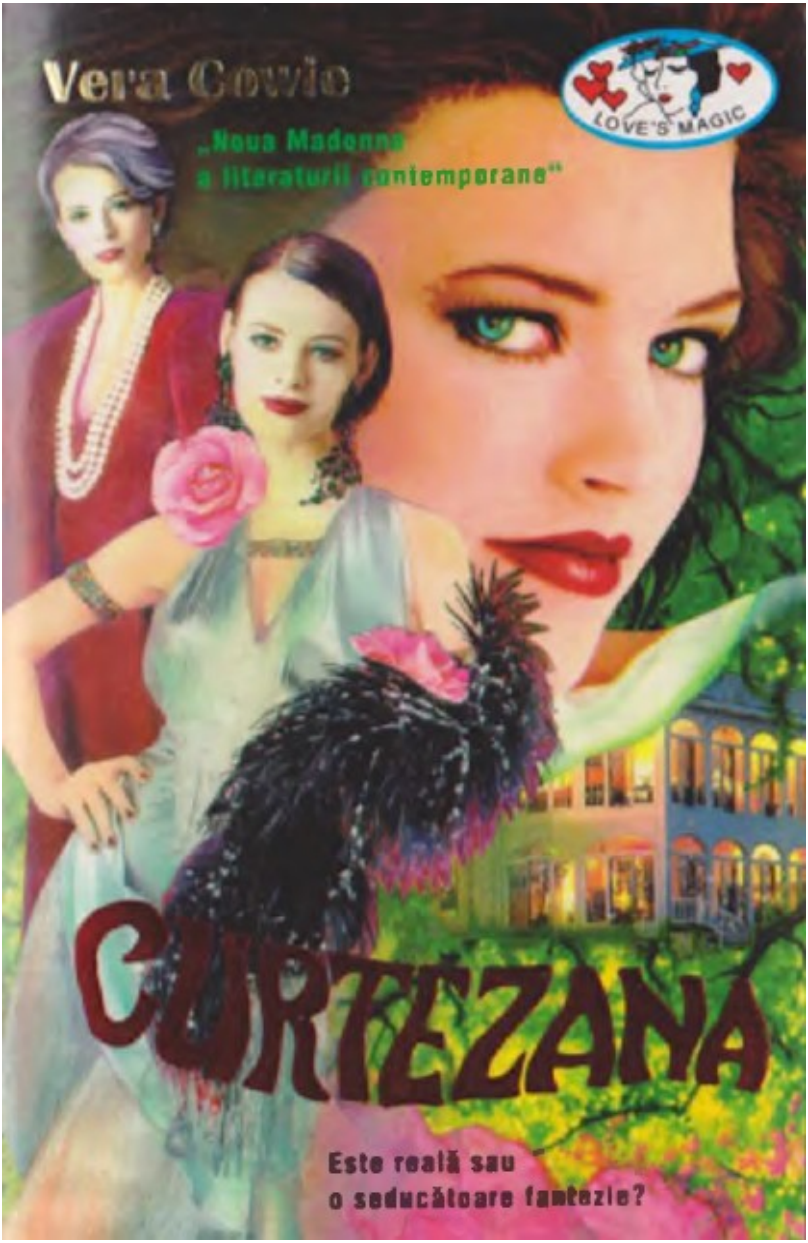
Vera Cowie
„Noua Madonna
a literaturii contemporane"
LOVE'S MAGIC
CURTEZANA
Este reală sau
o seducătoare fantezie?

Vera Cowie

Curtezana

Traducere de Beatrice Kiseleff
Editura ELIS
Bucureşti
Grafică copertă: Adriana Ioniţă
Tehnoredactare: Claudia Vasilescu
A double life
1992 by Vera Cowie
ISBN: 973 – 9199 – 44 – 5
Tiparul executat sub c-da nr. 151/2000, la Imprimeria de Vest, Oradea, str. Mareşal Ion Antonescu nr. 105. ROMÂNIA

Dorinţa ei febrilă de a-i arăta, de a-i da, de a-l purta pe culmi, fu dată uitării, pentru că el o dusese mai sus de orice închipuire. I se păru c-ar muri dacă el s-ar opri fie şi numai un moment. Niciun bărbat nu-i mai supsese degetele de la picioare trimiţându-i săgeţi fierbinţi până în miezul fiinţei ei; niciunul nu-şi croise drum cu sărutări în lungul spinării ei, în timp ce mâinile i se mulau pe sferele sânilor, cu degetele lungi tachinând sfârcurile sensibilizate şi nimeni nu-i linsese umezeala fină care-i înrourase pielea. Până acum, nu fusese niciodată obiectul unei asemenea senzualităţi concentrate şi efectul ei îi anula total intenţiile sub presiunea unei dulci nebunii scăpate de sub control.

CARTEA ÎNTÂI
1979

1

Bărbatul se ridică din fotoliu şi ocoli biroul ca s-o întâmpine pe femeia pe care asistenta lui o introdusese în încăpere. Aceasta îi strânse mâna şi zâmbi, dar privirea ei trecu mai departe şi se opri pe dosarul cafeniu care zăcea

pe birou.

— Luaţi loc, doamnă Waring. Doriţi o ceaşcă de ceai?

— Nu, mulţumesc, dar dacă-mi veţi da veşti rele voi avea nevoie de un whisky dublu. (Avea o voce joasă, guturală şi imperioasă – vocea cuiva obişnuit să dea ordine.)

Femeia se aşează pe scaunul din faţa biroului încrucişându-şi picioarele fine, îşi plasă mâinile cu mănuşi negre glacé peste poşeta din piele de crocodil de pe genunchi şi rosti:

— Să auzim. Spuneţi-mi direct. Sunt prea bătrână ca să mai accept luatul pe ocolite. Care este „a” – diagnosticul şi „b” – prognosticul?

E dură ca o cizmă veche, gândi cu admiraţie eminentul specialist în bolile creierului. *Păcat mare păcat. O femeie atât de atrăgătoare. În floarea vârstei*. El era însă prea bătrân ca să mai ţină seama de sentimentalisme. I se ceruse să spună adevărul şi avea de gând să se conformeze, pentru că ea nu era genul de femeie care să ţipe sau să leşine. Suportase câteva teste destul de neplăcute şi nu una, ci două puncţii rahidiene fără să se plângă, cu excepţia momentului când fusese atinsă de cineva care avea mâinile reci. Acum tomograful dăduse verdictul final şi căzuse în sarcina lui să i-l comunice.

— Diagnosticul este cel de care ne temeam. Pe creier există o tumoare inoperabilă – şi n-o să vă zăpăcesc cu termeni medicali – situată în acea parte a creierului de care este periculos să te atingi. În plus, este plasată la o adâncime prea mare şi intervenţia ar face mai mult rău.

Prognosticul este că mai aveţi de trăit cel puţin un an şi cel mult doi ani.

Doctorul susţinu căutătura cercetătoare a femeii cu o privire ce nu lăsa loc nici unui compromis.

— Sfârşitul va fi brusc? întrebă ea.

— Nu. Totul se va petrece treptat; ultimele trei luni vor fi marcate de o deteriorare accentuată. Vă veţi pierde controlul asupra vederii, mişcării şi auzului într-o succesiune rapidă şi veţi intra în comă.

— Înţeleg, rosti ea cu o voce stăpânită, aproape îngrijorător de calmă.

Doctorul se ridică şi se duse la un bufet, îl deschise expunând privirilor diferite sticle şi pahare, şi turnă un Johnnie Walker Black Label dublu. Luând paharul, femeia spuse cu o voce dulce:

— Sper că ăsta este inclus în onorariu. (Bău din pahar şi adăugă): Bine cel puţin că mi-aţi lăsat destul timp ca să câştig suficient cât să-l pot plăti.

— În cazul de faţă aş fi preferat să nu-l fi câştigat, răspunse el. Asta mă face să vă pun o întrebare. Ce anume v-a făcut, sau, mai bine zis, cine anume v-a trimis la mine? Aveam impresia că la Londra există o supraabundenţă de medici excelenţi în domeniul meu.

— E adevărat, dar am avut anumite motive să nu consult nici unul dintre ei şi apoi, dumneavoastră sunteţi englez sau, cel puţin, aţi fost până când n-aţi mai putut suporta toanele Serviciului Naţional pentru Sănătate[1] şi aţi venit în ţara onorariilor. (Doctorul râse din toată inima.) M-am adresat dumneavoastră deoarece, atunci când m-am interesat, toate persoanele pe care le-am întrebat au spus că, dacă există un om care să poată face miracole, atunci dumneavoastră sunteţi acela. N-aveau de unde să ştie, după cum nu ştiam nici eu, că în cazul meu nici chiar un miracol n-ar fi de ajuns.

— Dacă aţi fi venit la mine cu şase luni sau un an în urmă, v-aş fi spus acelaşi lucru. Există încă anumite tipuri de tumori cerebrale care depăşesc posibilităţile de tratament ale stadiului actual al tehnologiei. Poate peste douăzeci de ani, sau cincisprezece... dar în etapa în care ne aflăm... (Felul în care el ridică din umeri spunea totul.)

— Nu e nevoie de nicio scuză, replică ea, făcând un gest cu mâna, după care îşi îngropă nasul în pahar, făcând să clinchetească cuburile de gheaţă.

— Voi mai putea să lucrez? întrebă deodată.

— Ca să vă răspund ar trebui să ştiu cu ce anume vă ocupaţi.

---

1 Echivalentul Ministerului Sănătăţii în Anglia (n.t.)

— Lucrez în sfera relaţiilor cu publicul în domeniul distracţiilor. Îl privi cu un aer sincer. Îndulcesc viaţa oamenilor.

— În cazul ăsta nu văd niciun motiv pentru care n-aţi putea continua utilizarea factorului de îndulcire în viitorul apropiat. Cu timpul, veţi înregistra pierderi ocazionale ale mobilităţii – de exemplu, nu veţi reuşi să apucaţi lucrurile cu mâna. Uneori, veţi avea goluri de memorie sau scurte momente de pierdere a echilibrului, dar acestea nu se vor observa prea curând. Cred că vor trece cel puţin şase luni înainte să realizaţi că lucrurile nu mai sunt aşa cum ar trebui să fie.

— E absolut necesar să mă mai ocup de distracţii pentru o vreme. Întrebarea este dacă voi mai fi în stare s-o fac.

— Da, până în momentul în care nu veţi mai putea ridica lucrurile de pe jos.

— …şi viaţa sexuală?

— Ce-i cu ea?

— Am o viaţă sexuală activă, doctore. Cât timp pot să sper că voi fi capabilă s-o continui?

— Până când veţi avea necazuri cu coordonarea mişcărilor. O să vă daţi seama când se va întâmpla asta. Nu veţi mai percepe lucrurile în acelaşi fel. Reacţiile dumneavoastră se vor schimba, sensibilitatea va scădea şi veţi pierde contactul cu mediul înconjurător şi cu ceea ce faceţi. Totul, însă, se va întâmpla treptat. Veţi sesiza apariţia fenomenelor dar, din fericire, instalarea lor va fi lentă, ceea ce vă va da timp să vă pregătiţi.

— Să mă pregătesc…

Vocea femeii arăta că devenise din nou gânditoare. Îşi puse jos paharul, se ridică şi se duse la fereastră; afară se lăsa amurgul şi New York-ul îşi aprindea luminile pregătindu-se pentru înserare. Se uită în jos la luminile de pe Fifth Avenue care de aici, de sus, de la etajul treizeci şi patru, păreau nişte pete în ceaţă.

— Aţi spus că voi avea la dispoziţie minimum un an şi maximum doi. Puteţi fi mai exact?

— Sănătatea dumneavoastră este excelentă, la fel şi tonusul muscular şi starea tuturor organelor dacă luăm în considerare…

— Vârsta mea?

Doctorul răspunse cu tact:

— Faptul că v-aţi îngrijit admirabil.

Pacienta râse.

— Am fost ajutată preciză ea întorcându-se cu faţa spre încăpere. Deci? Încă nu mi-aţi răspuns la întrebare.

Medicul făcu o piramidă cu degetele. Douăzeci de ani petrecuţi în Statele Unite nu reuşiseră să şteargă influenţa primului său profesor. În final, spuse:

— Mai degrabă doi ani, decât unul.

Femeia încă mai respira tremurat, dar arăta incontestabil uşurată.

— E mai bine… Am fost întotdeauna de părere că doi este mai bun decât unu.

Este într-adevăr o persoană remarcabilă, gândi el cu admiraţie. În fişă scria că are patruzeci şi şase de ani, dar dacă nu te apropiai foarte tare, nu i-ai fi dat mai mult de treizeci şi cinci. Avusese la dispoziţie timp, bani şi acel fel de iubire de sine pe care îl au întotdeauna femeile atrăgătoare. Era un adevărat dezastru ceea ce i se întâmpla pentru că femeia asta era într-adevăr cineva. Silueta ei era încă zveltă şi fermă, nu avea bărbie dublă, carnea sa nu era flască şi ridurile nu se observau dacă nu te apropiai prea mult de ea.

De ce oare întotdeauna cei care au cele mai multe motive pentru a trăi trag cele mai scurte paie din pumnul vieţii? *Sunt sigur că va stoarce tot ce va putea din fiecare minut*. Existau anumite persoane pe care nimic nu le putea înfrânge şi el avea sentimentul că această femeie plină de viaţă era una dintre ele. *Sper să fie aşa*, gândi el, pentru că iubea femeile şi nu avea să se obişnuiască niciodată cu ideea de a le anunţa că erau condamnate la moarte. Aşteptă următoarea ei mişcare. Uneori, aveau nevoie doar de puţin timp ca să accepte verdictul; alteori, nu admiteau cu niciun chip o astfel de situaţie. Aceasta era una din

femeile calme, genul care înţelegea că jocul s-a sfârşit şi că ea pierduse. *E vitează*, îşi zise el, folosind un cuvânt foarte englezesc, din tinereţea lui.

Femeia plecă de la fereastră, elegantă în taiorul Chanel, cu părul blond şi aspru superb coafat şi cu faţa – o dovadă vie a artei cosmeticienelor. *Relaţii cu publicul*, gândi el amuzat. *Ăsta-i un nume nou pentru o ocupaţie veche de când lumea. Din câte am auzit sunt relaţii private şi pe deasupra şi foarte intime*.

— Vă mulţumesc că aţi fost atât de sincer, domnule doctor, rosti ea. Am nevoie de dumneavoastră pentru că mi s-a spus că nu folosiţi stilul celor din Forest Lawn şi au avut perfectă dreptate. Iubesc ţara asta, dar nu pot să sufăr operaţiile de cosmetizare a adevărului. Miercuri mă întorc la Londra; puteţi să-mi trimiteţi nota de plată până atunci? (Zâmbi strâmb, deşi se vedea că e realmente amuzată.) Asta mai ales având în vedere că nu am atât de mult timp la dispoziţie cât să-mi pun afacerile la punct.

Elizabeth Waring îl lăsă pe portar să-i cheme un taxi, având impresia că se uită la el printr-un vas de sticlă. Totul părea estompat, înceţoşat. Absentă, îi dădu şoferului adresa unui anume bar de pe Third Avenue şi nici nu ştiu când ajunse acolo; doar mult mai târziu, când ieşi din întunericul ce pusese stăpânire pe mintea ei, înţelese unde era şi ce făcea: încerca să se îmbete ca să uite.

Vechea disciplină îşi făcu simţită prezenţa. Privi la ceasul ei Cartier Rivoli şi văzu că era ora optsprezece şi patruzeci şi cinci de minute. Programarea la doctor fusese pentru ora şaisprezece. Se simţea ameţită, dar gândea clar, deşi exact asta încercase să evite prin venirea ei direct aici. Acum, se forţă să-şi vină în fire. Avea întâlnire la ora nouă. Era timpul să pună roţile în mişcare.

Reîntoarsă în apartamentul său de la hotelul *Regency*, se vârî sub un duş călduţ pe care treptat îl răci până la foarte rece şi stătu acolo până ce nu mai putu rezista. Apoi îşi făcu o poţiune despre care tatăl ei – un veteran al nopţilor udate din belşug la popotă – jurase că ar învia chiar şi un mort. După ce o dădu pe gât, se

cutremură, apoi potrivi ceasul cu alarmă de pe noptieră şi se întinse pe patul imens pentru exact patruzeci de minute. În momentul în care ceasul începu să sune, deschise ochii şi ştiu cu precizie unde era şi ce avea de făcut.

Când i se deschise uşa Cadillac-ului Seville, Elizabeth se înfăşură în pelerina de catifea neagră pe care o purta aruncată pe un umăr şi sui lungul şir de scări care ducea la intrarea impresionantei clădiri fără să arunce nicio privire înapoi. O vreme, în urma ei mai persistă aroma unui parfum scump. După ce intră în holul de marmură, lăsă pelerina să se deschidă etalând volanele rochiei roşii, lungă până la genunchi şi împodobită cu paiete care străluceau ca nestematele, ciorapii negri diafani şi pantofii de satin roşu cu tocuri înalte şi subţiri ca nişte pumnale. Părul ei des, blond, tăiat scurt, era legat cu o fundă de satin, roşu-aprins, iar în urechi purta cercei lungi cu diamante de cea mai bună calitate.

Un majordom se apropie, se înclină şi îi spuse să-l urmeze. O conduse în sus pe scară până la nişte uşi duble, deschise una din ele, lăsând-o să intre, şi apoi o închise fără zgomot după ea. Aşezat la o masă, sub lumina unei lămpi joase cu abajur, stătea un bărbat îmbrăcat ca un marinar, într-un tricou cu dungi şi pantaloni de doc. Era brunet, smead la faţă şi, în mod evident, o aştepta pe ea, deoarece, când o văzu, se ridică repede de pe scaun s-o întâmpine. În partea opusă a camerei se afla un bar, dar nu era nici urmă de barman, iar tot restul încăperii se afla în întuneric. Vizibilă era doar masa şi, la marginea petei de lumină, se întrezărea forma unui pat dublu. Restul încăperii părea o mare de catifea neagră.

Când se întinse după ea, Elizabeth îl evită tachinându-l şi chinuindu-i în acelaşi timp, după care îi întinse mâna cu palma în sus. Bărbatul băgă o mână în buzunar şi scoase nişte monede care zornăiră când le dădu drumul în palma ei. Punând un picior pe scaun, femeia îşi ridică poalele rochiei lăsând să se vadă ciorapii rulaţi şi portjartierul negru cu zorzoane în care puse monezile. De undeva, din întuneric, se auzi un suspin slab.

Marinarul se îndreptă spre un fonograf de modă veche, probabil de prin 1910, şi îl puse să cânte un tango. Dansară cu trupurile strâns lipite, ochi în ochi, balansându-se, ondulându-se, alunecând şi înfiorându-se. La sfârşitul melodiei, se vedea limpede că marinarul se excitase. Îi luă mâna partenerei şi o apăsă pe umflătura dintre picioare. Ea îi oferi un zâmbet tainic, plin de promisiuni, îi întoarse spatele cu o mişcare sugestivă şi se îndepărtă legănându-şi şoldurile.

El i se alătură dintr-un salt şi, cu degetele tremurânde, începu să-i desfacă fermoarul lung. Rochia căzu. Pe dedesubt era goală, cu excepţia ciorapilor negri şi a pantofilor roşii. Când se întoarse spre el, marinarul căzu în genunchi, o apucă de şolduri şi-şi îngropă faţa în tufa mătăsoasă de păr auriu de la îmbinarea coapselor. Ea îl trase de părul negru şi des ridicându-l, în timp ce ochii îi alunecară către forma abia zărită a marelui pat dublu cu căpătâie de alamă şi grămezi de perne. Chiar în acel moment, lampa de deasupra mesei se stinse şi o alta, deasupra patului, se aprinse mărindu-şi treptat strălucirea până ce acesta fu scăldat într-o lumină caldă, aurie. Marinarul şi femeia se îndreptară spre pat şi urmă o oră de sex torid în care trecură în revistă toate variantele posibile, corpurile şi acţiunile lor fiind puse în evidenţă de incandescenţa lămpii cu abajur roşu.

Nu schimbară niciun cuvânt; singurele sunete care se auzeau erau ale respiraţiei lor aspre, rapide; frecarea pielii pe piele, suspinele care se înteţeau, gemetele pline de o adâncă plăcere, inspiraţiile bruşte şi, către sfârşit, scârţâitul frenetic al arcurilor patului de alamă şi ultimul lor strigăt extatic.

Apoi lampa se stinse. Din spatele draperiei de catifea neagră de la Celălalt capăt al camerei se auzi un sunet, jumătate geamăt, jumătate icnet; exprimând mai degrabă durere decât plăcere. Urmă un alt suspin lung şi, în cele din urmă, zgomotul slab al unei uşi care se închide.

Pentru câteva momente, în cameră se instală liniştea, după care se auziră nişte foşnete şi din nou, zgomotul unei

uşi care se închidea şi se deschidea. După vreo treizeci de secunde, lampa de deasupra mesei se aprinse dând, de data asta, o lumină slabă. Femeia era acum singură. Îşi îmbrăcă repede rochia roşie, îşi aranjă părul şi se rujă. În final, îşi aruncă pelerina peste paiete.

Uşile duble se deschiseră. Majordomul o aştepta. Se înclină din noua întinzându-i un plic alb, lung, după care o conduse pe trepte în jos spre uşa de la intrare. Afară, limuzina neagră aştepta trasă la baza scării.

Maşina o lăsă în faţa hotelului unde locuia temporar. Când ajunse în apartamentul său, zăvorî uşa, se sprijini de ea suspinând obosită şi îşi aruncă pantofii roşii din picioare.

— Blestemaţii ăştia or să mă omoare, mormăi ea.

Rupse apoi plicul alb scoţând din el un teanc consistent de bancnote englezeşti de cincizeci de lire. Erau exact douăzeci.

— Dragul, bătrânul Alfonso… rosti ea zâmbind. (Sprâncenele i se apropiară brusc.) Numai de-ar mai duce-o cât mai am eu de trăit…

Era clientul ei de unsprezece ani, şi scenariul fusese mereu acelaşi: un marinar – care arăta aşa cum arătase bătrânul în tinereţe – şi târfa blondă în rochia roşie cu paiete aranjată în stilul Clarei Bow interpretau mereu aceeaşi pantomimă; întotdeauna dura o oră, şi întotdeauna ea folosea ceea ce o făcuse celebră în Rio pe târfa blondă: gura şi limba. Acesta era motivul pentru care preţul ei fusese atât de mare, încât băiatul nu putuse să şi-l permită. Aceasta fusese şi una dintre raţiunile pentru care el jurase să aibă suficient de mulţi bani încât să poată cumpăra pe oricine.

Acum îi mai rămăseseră doar banii. Soţia lui murise, fiul – la fel, iar fiica lui era călugăriţă într-o mănăstire din São Paulo.

De patru ori pe an trimitea după Elizabeth Waring de oriunde se afla: New York, Los Angeles, Hong Kong… – de fiecare dată plata era plicul plin cu bancnote de cincizeci de lire şi, uneori, un cadou, dacă reprezentaţia dată de ea

reuşea să-l aducă cât de cât aproape de ceea ce putea el considera acum, a fi un orgasm. Cerceii pe care-i purtase şi care semănau cu nişte mici candelabre, fuseseră unul dintre aceste cadouri; nu erau imitaţii, ci diamante de o puritate excepţionale. Îşi scoase unul din ureche şi îl aşeză în palmă.

— Probabil că va trebui să mă părăsiţi şi o să vă ia locul o imitaţie „Butler Wilson", rosti ea cu regret, dar decizia asta mai poate aştepta.

Strânse palma în jurul cercelului şi simţi înţepătura platinei în carnea delicată. *Doi ani*, se gândi ea, *iar asta e maximum la ce pot spera*. Pentru moment îi veni să strige, să urle, să-şi smulgă părul fiindcă nu era drept… Nu acum, când aproape reuşise după atâta muncă grea.

Se presupune că tu eşti nuca cu coaja tare. Elizabeth Waring, îşi reaminti ea, *deci unde e fondul de pensii, unde sunt conturile din străinătate şi pachetele de acţiuni*? *Aş putea încă să reuşesc*, reflectă ea optimistă. *Dumnezeu ştie că am relaţiile necesare. Dacă le-aş vinde şi aş vinde şi colierul de safire roz… da, dar tot n-ar fi suficient. Ţi-au trebuit casa şi vila, maşinile, hainele, tratamentele sistematice la Champney şi micile operaţii de chirurgie plastică care te-au ajutat să faci faţă acţiunii timpului. Îţi sunt necesare cel puţin cincizeci de mii pe an ca să-ţi menţii stilul de viaţă*. Se aplecă să culeagă de jos un pantof. *Uită-te la ăştia, de exemplu; te-au costat o mie de lire din cauza paietelor cusute de mână; două mii şi jumătate a făcut rochia, deşi preţurile erau pentru vânzările cu ridicata, pentru numele lui Dumnezeu*! *Nu, va trebui să investeşti mai mult de jumătate de milion, fata mea*! *Ai nevoie de ceva substanţial, şi nimeni nu trebuie să afle, altfel totul se va duce de râpă*.

Elizabeth se ridică în picioare şi se întinse să tragă fermoarul rochiei care îi alunecă până la genunchi, unde o prinse înainte de a o scoate şi pe ea. Era grea din cauza paietelor şi i se părea a cântări mai mult ca de obicei. În ultima vreme, indiferent cât timp o purta, avea dureri musculare la umeri, iar când o dezbrăca avea impresia că

dădea jos o tonă de pe ea. Îşi mişcă umerii, ca şi când ar fi vrut să-i relaxeze după ce stătuse într-o poziţie incomodă şi căscă obosită în timp ce-şi agăţă rochia pe umeraş şi puse şanurile în pantofi.

De câtva timp, energia îi scăzuse considerabil în comparaţie cu nivelul obişnuit şi, dacă era să fie sinceră, tot aşa îi scăzuse şi entuziasmul. Aşezându-se pe marginea patului ca să-şi scoată ciorapii din mătase naturală, ce costaseră şapte lire şi jumătate perechea, îşi văzu imaginea în oglinda mare a măsuţei de toaletă şi se holbă cu mintea golită de orice gând la apariţia trasă la faţă care-i întorcea privirea.

Încordarea era vizibilă, dar n-ar fi putut spune dacă se datora vârstei, sau stării în care se afla. Se simţea mult prea slăbită ca să stea şi să chibzuiască. Avea nevoie de somn, mult somn dulce şi odihnitor.

Îşi scoase portjartierul înzorzonat, care emise un sunet metalic, aducându-i aminte de banii pe care marinarul îi pusese în micul buzunar. Căutând în el, scoase cinci monezi mici de aur, echivalentul brazilian din anul 1924 a cinci dolari. Erau o groază de bani pentru o târfă în vremurile acestea, şi din această cauză ea avusese monopolul asupra marinarilor străini.

— Tu ai murit bogată? întrebă ea cu voce tare. Bătrânul ăsta precis va muri putred de bogat.

Elizabeth aruncă ciorapii deoparte. Avea să-i clătească mai târziu; nimeni nu văzuse vreodată cum îşi îngrijea accesoriile meseriei sale. Tot ce dorea acum era să se arunce în imensul pat şi să doarmă. Dar, mai întâi, trebuia să se ocupe de atât de necesarele măsuri de igienă.

Există bărbaţi care au avut parte de mai multe cine calde decât *întreaga mea familie*, reflectă ea cu ironie în timp ce se scufunda cuprinsă de beatitudine în apa caldă plină de balonaşe parfumate, *iar eu trebuie să mor din cauza unei tumori pe creier*.

Gândul i se păru caraghios, aşa încât începu să râdă; râse până ce izbucni în plâns, şi atunci îşi dădu seama că nu se mai putea opri.

— 2 – Fata în fustă mini de piele neagră se cutremură când o pală de vânt rece se înfăşură în jurul picioarelor ei îmbrăcate în colanţi negri de plasă şi încălţate cu cizme lungi până la coapse. Se chirci şi mai mult sub jacheta din material subţire ce imita blana, şi tropăi scurt. Privirea ei scrută maşinile care treceau în sus pe Bedford Hill şi, în timp ce se deplasa încet în direcţia opusă, încercă să imprime şoldurilor ei o mişcare de legănare. Afacerile mergeau prost în zona asta mult prea rece. În plus, ameninţa să plouă. Era una dintre acele seri de februarie când era de preferat să stai în casă cu focul aprins, aşezat în faţa televizorului. Ochii ei antrenaţi în depistarea unui potenţial client văzură o maşină care se apropie de marginea trotuarului urcând dealul şi care semnaliză cu farurile în direcţia ei. *Slavă Domnului*, gândi ea, *nu vreau ca Mickey să se dea iar la mine din cauza recoltei slabe*. Arborând un zâmbet seducător, se aplecă să se uite în maşină prin fereastra laterală, lăsând jacheta să se deschidă aşa încât tipul să-i poată vedea sânii plini şi fermi care se întrezăreau în decolteul adânc, în formă de V, al puloverului ei negru.

— Te fac o partidă?

— Cât? întrebă el aspru, nerăbdător.

— Zece lire.

— Ce intră în preţul ăsta?

— Un număr obişnuit.

— Vreau mai mult decât atât pentru o hârtie de zece.

— Atunci caută-ţi alta!

Furioasă, se îndreptă de spate. Erau lucruri pe care nici chiar amintirea lui Mickey şi a pedepselor lui nu o puteau determina să le facă. Şi oricum nu-i plăcea mutra tipului.

— Eşti cam pretenţioasă pentru o târfă!

— Cară-te!

Individul îi recomandă să se ducă şi să facă ceva absolut imposibil din punct de vedere anatomic şi demară în trombă.

Ea îşi reluă hoinăreala. Abia dacă avea cincisprezece

lire în geantă şi se plimba pe deal de patruzeci de minute. Nu era o noapte bună! Vara putea scoate de patru ori pe atât în aceiaşi interval de timp. Se apropia o altă maşină. Zâmbea în lumina farurilor, dar tipul de la volan îşi schimbă părerea, acceleră şi trecu pe lângă ea în viteză. Ura Bedford Hill, dar Mickey îi spusese că ăsta va fi teritoriul ei drept pedeapsă. Ştia că acolo nu se poate câştigă mult. În Park Lane, Edgwar Road, Shepherd Market, îţi puteai face suma, dar Bedford Hill era un drum de legătură şi afacerile depindeau de automobiliştii în trecere sau de cei care ştiau că era un cartier rău famat şi veneau special să caute distracţie chiar şi într-o noapte ca asta, când era rece sub copacii din parc, iar bancheta din spate a maşinii nu era cel mai confortabil loc din lume. Vara, o groază de bărbaţi preferau s-o facă lipind-o de un copac sau direct pe iarbă. Fu străbătută din nou de un frison şi scotoci prin geantă după un şerveţel ca să-şi sufle nasul. Chiar atunci apăru o altă maşină.

— Ai răcit, iubito? N-aş vrea să-mi pasezi şi mie guturaiul. (Individul rânji obraznic.) Am cu totul altceva în minte.

Maşina era un Audi şi tipul era bine îmbrăcat. Nell se aplecă din nou, dar de data asta pe chipul ei se aşternuse un zâmbet plăcut, iar vocea avea alt ton.

— Douăzeci de lire pentru tine, spuse ea, ca şi cum oferta era un chilipir cu care el n-avea să se mai întâlnească niciodată.

Bărbatul apăsă o manetă şi uşa se deschise cu un pocnet uşor.

— Sări înăuntru.

— Oh, ce drăguţ… zise ea, recunoscătoare. Vreau să spun, e cald şi plăcut.

— Păi eu sunt cald întotdeauna… ba chiar fierbinte în unele locuri. (îi luă mâna şi o apăsă pe penisul lui care se întărise deja.) Te-ncălzesc eu imediat…

Ea îl ghidă spre locul ei favorit, unde era suficient de întuneric ca să nu poţi fi văzut din drum, dar nu prea departe încât să fie complet izolată dacă un client ar fi

devenit agresiv. El se grăbea; era unul dintre aceia care venise special pentru asta. O întinse aşa de repede pe bancheta din spate că de-abia apucă să-şi dea jos chiloţii. Deşi era un tip masiv, avea o dotare surprinzător de mică. Totul se termină repede, însă el păru satisfăcut şi o plăti cu bani scoşi dintr-un portofel ticsit cu bancnote. În zece minute fata era din nou pe teren.

Prinse ultimul metrou spre King's Cross şi apoi un autobuz spre Islington. Când ajunse în apartament, Mickey stătea la masa din bucătărie şi bea cafea. Erau acolo şi două dintre celelalte fete: Maureen, care făcea trotuarul pe Edgwar Road, şi Cindy, a cărei zonă de patrulare era Queen's Drive.

Pe masă se vedeau teancuri de bancnote împărţite după valoare: de douăzeci, de zece, cinci şi o liră.

Mickey îşi ridică privirea. Ochii lui albaştri ca apa unui lac era reci, cu pupilele contractate, şi o priveau fără să clipească. Fata recunoscu semnele şi carnea i se strânse de frică.

— Doamne, ce noapte rece, rosti ea prefăcându-se veselă. Mor să beau ceva cald. Asta-i cafea?

Se îndreptă spre sobă unde era un vas pus la foc mic, dar brusc, drumul îi fu barat de un baston alb flexibil.

— Mai întâi lucrurile importante.

Vocea lui Mickey era la fel de inexpresivă ca privirea. Nell înregistră micul semn pe care-l făcu Maureen cu ochiul ca şi uşoara clătinare a capului ei. Asta însemna: fii atentă, e-n toane rele.

— Oh, iartă-mă, Mickey… frigul ăsta m-a zăpăcit de tot… Uite-i. Zise că punând optzeci de lire pe masă. Mi-e teamă că a fost o noapte cam slabă. E prea frig pentru băieţii veseli…

Băţul şuieră prin aer şi lovi masa cu un pocnet sec.

— Optzeci de lire? Lipseşti patru ore şi te întorci cu optzeci de nenorocite de lire? Unde-i restul?

— Asta-i tot, Mickey, pe cuvânt. A fost o noapte proastă… e groaznic de rece şi n-au prea fost amatori. Am îngheţat stând acolo, pe drumul ăia.

Mâna lui o pocni peste faţă aruncându-i capul pe spate.

— Curvă mincinoasă!

Cu colţul ochiului le văzu pe Cindy şi Maureen volatilizându-se şi înţelese ce o aştepta. Mickey o bumbăci cu pumnii, o izbi peste faţă cu palmele şi o croi cu bastonul său alb şi subţire peste mâini şi picioare, zbierând încontinuu obscenităţi şi vrând să ştie dacă ea îl lua drept un tembel. N-o trimisese pe stradă ca să-şi piardă vremea prin cafenele, o trimisese să lucreze. Ori lucra pentru el, ori va avea el grijă să nu mai fie în stare să lucreze pentru nimeni. Fata se apără cât de bine putu dar când se târî în patru labe sub masă, el răsturnă masa şi ceştile şi cafeaua fierbinte zburară care-ncotro, iar când se făcu ghem, o izbi cu picioarele. Se opri numai când îl lăsară puterile. Abia atunci ieşi din bucătărie trântind uşa şi traversă culoarul intrând în camera lui. Fata rămase acolo, incapabilă să se mişte. Îi curgea sânge din nas, respira cu greu, iar coastele şi picioarele o dureau, încercă să se mişte, dar gemu în agonie. Auzi uşa deschizându-se şi apoi, un suspin adânc.

— Oh, Dumnezeule… Vai, Doamne, Elly, ce ţi-a făcut?

Era Maureen, cea cu chip slab şi osos; care părea de treizeci de ani, având în realitate cu zece mai puţin. Aceasta o privi pe Ely cu groază. Ochii ei de un albastru spălăcit, care de obicei nu aveau nicio expresie, erau de data asta şocaţi văzând ravagiile produse de pumnii lui Mickey.

— Furnizorul nu s-a arătat p-aici şi bietul Mickey e disperat după o doză, îi luă apărarea Cindy care trăia cu Mickey. Ştii cum e el când nu şi-a luat porţia.

— …şi cum e când şi-a luat-o, zise Maureen mohorâtă.

Era de aceeaşi vârstă cu Cindy, dar mult mai veche în branşă, astfel încât învăţase din experienţă şi, ca şi Paula, avea atât timp cât şi compasiune de oferit altor oameni în afara ei, mai ales dacă, asemenea lui Elly, aceştia trecuseră prin aceleaşi necazuri. Fusese binevoitoare, tolerantă şi uneori chiar îşi manifestase admiraţia faţă de

ea. O învăţase mici trucuri sau îi dăduse îndrumări, ca de exemplu cum să pună mâna pe un client sau ce să facă dacă acesta se dovedea a fi periculos. Îi plăcea să bârfească şi, în consecinţă, Elly îşi pusese frâu gurii, însă avea o inimă bună şi era evident că fusese şocată văzând-o şocată pe Elly bătută aşa de rău şi plină de sânge.

— Iubito, poţi să te ridici? întrebă ea blând.

Se vedea că era neliniştită şi sfâşiată între compasiune şi frica generată de gândul ce-ar fi Mickey în stare să-i facă dacă ar prinde-o. Era amabilă de felul ei, dar nu-şi punea niciodată pielea la bătaie. Nu-şi putea permite.

— Nu… mă doare, suspină Elly, dându-şi seama că o durea şi când vorbea.

— Dă-ne o mână de ajutor, Cindy. O să-i fie mai bine în pat.

Împreună, pe jumătate sprijinind-o, pe jumătate târând-o, reuşiră s-o ducă pe Elly în celălalt dormitor, pe care fata îl împărţea cu Maureen. Cindy dormea cu Mickey.

— Du-te şi adu nişte apă caldă într-un castron şi nişte vată, îi ordonă Maureen lui Cindy, care se supuse fără tragere de inimă.

— Dumnezeule, o să ai o faţă multicoloră, remarcă Maureen pe când o ştergea de sânge. Ţi-a spart buza şi nasul tău arată ciudat, spuse ea, şi i-l atinse.

Elly ţipă de durere. Prin falcă o săgetă un junghi.

— Nu-mi place cum arată, continuă Maureen, îngrijorată. Cred că ţi-a rupt nasul şi nu ştiu ce ţi-a făcut la falcă… Părerea mea este că ar trebui să mergi la spital.

— Nu… reuşi Elly să articuleze. Mâine voi fi bine… Odihnă… Somn… Doar lăsaţi-mă să dorm…

— Paula o să se uite la tine când o să se întoarcă, o îmbărbăta Maureen. A lucrat doi ani ca soră medicală, aşa că se pricepe la lucruri dintr-astea. E pe Park Lane astă-seară şi o să vină târziu, dar ea o să ştie care-i cel mai bun lucru de făcut.

Elly încuviinţă cu ochii închişi. O durea peste tot şi nasul părea umplut cu ceva, astfel că era nevoită să respire pe gură. Reuşi, totuşi, să cadă într-un somn adânc.

Când Paula se întoarse la trei şi jumătate, Maureen o duse în camera fetei. Fiind cea mai veche în trupa lui Mickey Shaughnessy, Paula avea propria ei cameră şi diverse alte drepturi şi privilegii ca şefă a grupului de fete. Lucra pentru el de doi ani şi era singura cu care se purta mai bine, deoarece îi aducea cei mai mulţi bani. Avea douăzeci şi cinci de ani şi odată fusese infirmieră, numai că un student la medicină o lăsase însărcinată şi fusese nevoită să-şi abandoneze studiile. Fetiţa ei de patru ani stătea cu nişte părinţi vitregi şi Paula lucra ca s-o întreţină. Stătea cu Mickey pentru că era vărul ei şi-i lua doar un procentaj din câştig, în timp ce celorlalte le lua tot. Până la ultimul penny.

Acum, ea se uită la Elly şi inspiră scurt.

— Dumnezeule Atotputernic… De data asta a mers prea departe! exclamă ea atingând uşor nasul tumefiat. Ăsta-i rupt, şi uită-te la falca ei, nu arată deloc bine! Nu pot s-o ajut cu nimic; trebuie să fie îngrijită ca lumea, şi asta înseamnă că e necesar s-o vadă un doctor.

— Mickey o să ne omoare dacă aducem aici pe cineva din afară.

— Şi dacă moare?

— Nu poate fi chiar atât de grav, zise Maureen însă, brusc, păru înfricoşată.

— Uită-te la coastele ei, la vânătăile astea. Ar putea avea leziuni interne. Trebuie să meargă la spital, Maureen, şi cu asta, basta.

— N-am putea-o duce în altă parte a oraşului? La sud de râu… acolo sunt spitale peste tot. Undeva unde au secţie de urgenţe. Am putea spune că am găsit-o pe stradă, că a fost atacată… (Maureen îşi roase o unghie.) Şi ce-i spunem lui Mickey? O să-l apuce pandaliile dacă află ce-am făcut.

— Atunci trebuie să ne asigurăm că n-o să afle, şi cum singurul lui gând este să facă rost de o doză, e timpul să acţionăm şi să o ducem la spital.

— Cum? Eu nu mă pun cu Mickey… ştii cum e el… Cu tine e altceva, câştigi mai mult ca oricare dintre noi şi ai

parte de tratament special. N-am chef să-mi tragă o cafteală cum i-a tras lui Elly.

Paula îşi dădu seama că Maureen avea dreptate. Mickey putea fi un individ afurisit, dar avea control asupra multor vaduri bune. Când încercase să lucreze pe cont propriu, fusese alungată fie de fete, fie de peştii lor, care nu ezitau să folosească forţa. Numai avându-l pe Mickey ca protector reuşise să câştige destul ca să-şi întreţină fetiţa – raţiunea tuturor faptelor sale.

— E-n regulă, deci va trebui să mă ocup eu de asta. Dar bagă de seamă, mucles! mai ales faţă de Cindy. Ar trăncăni cu siguranţă, fiindcă ar pune orice la bătaie ca să-şi întărească poziţia.

— N-o să suflu un cuvinţel, promise Maureen, uşurată că era scoasă din cauză.

Paula privi îngrijorată la Elly, care stătea cu ochii închişi respirând prin gura deschisă; amândoi ochii erau învineţiţi, obrajii îi erau livizi şi plini de vânătăi, bărbia îi atârna ciudat, pe coaste avea semne întunecate, iar picioarele şi coapsele aveau dâre roşii pe ele.

— Am ştiut mereu c-o să aducă necazuri, i-am spus lui Mickey de la început că aveam îndoieli. Ea nu-i ca noi. De exemplu, e mult mai instruită.

— Ea? Şi tu luai note bune. Nu-i aşa?

— Una sau două, dar era mă depăşeşte cu mult. N-ai văzut ce cărţi citeşte? De ce-ar face o fată cu mintea ei trotuarul pentru Mickey Shaughnessy?

— Lil a adus-o, îţi aminteşti?

— Ştiu asta, dar probabil c-ar fi putut face altceva în loc să bată străzile.

— Poate că nu.

— Prostii! Am spus de la început că locul ei nu-i aici, şi nu mi-am schimbat părerea. Deocamdată n-am ce să-i fac în noaptea asta în afară de a o ajuta să tragă un somn bun.

O făcu pe Elly să înghită o mică pastilă verde şi plecă lăsând-o sub efectul puternic al narcoticului.

A doua zi dimineaţă, Mickey plecă devreme de acasă,

în toane la fel de rele. După cum stabilise cu Paula, Maureen o luă pe Cindy la „C & A”, la „Marble Arah”, ca să se uite la o rochie pe care aceasta pusese ochii dacă Mickey ar fi ieşit cu banii. Cindy acorda mare atenţie chipului şi siluetei şi, mai ales, unghiilor ei. Paula se duse la Elly.

— Terenul e liber. Poţi să te scoli?

— Cred că da.

Le luă mult timp, deşi Paula o ajută să se îmbrace.

— Acoperă-ţi faţa cu baticul şi pune-ţi ochelarii ăştia de soare; o să-ţi ascundă vânătăile de la ochi. N-am chef ca vreun şofer curios să înceapă cu întrebările.

— Unde mergem? mormăi Elly cu greutate.

— La spital. Te duc până acolo, dar mai departe nu merg. Nu-mi pot permite să fiu amestecată în treaba asta. Trebuie să mă gândesc la Cheryl a mea. Te duc până la Accidente, dar de acolo-nainte, te priveşte. Eşti fată deşteaptă. Găseşti tu o poveste.

Ochii lor se întâlniră; unii, de culoare albastru închis, ceilalţi – cenuşii, ca norii după ploaie, ivindu-se din mijlocul unor pete întunecate ca ale urşilor Panda.

— Mulţumesc, articula Elly.

Paula dădu din cap, concentrându-se la ce avea de făcut.

Elly putea să meargă. Însă numai foarte încet. Le luă ceva timp ca să coboare cele trei rânduri de scări plus cele de la uşa din faţă până la trotuar, întrucât apartamentul se găsea la ultimul etaj al unei vile părăginite, construită în stil edwardian. Găsea că trecuseră secole până când ajunseră la colţ, apoi până la Upper Street, dar, odată sosite acolo, Paula chemă un taxi şi, uşurată – fiindcă se aşteptau să-l vadă pe Mickey luându-l furios după ele –, îi spuse şoferului să se ducă la King’s Cross. De acolo luară metroul până la St. George, în Tooting, unde Paula îşi făcuse studiile de infirmieră. La intrare, ea spuse:

— Acum, Elly, eşti la mare distanţă de Mickey. Mă îndoiesc că a venit vreodată atât de departe, în partea de sud a oraşului. Secţia de accidente este chiar aici pe

coridor; se vor îngriji de tine. Presupun că n-o să ne mai vedem pentru că nu te văd întorcându-te înapoi la Mickey, nu-i aşa?

Elly încercă să zâmbească, dar o duru, aşa încât rezultatul fu mai degrabă o grimasă.

— Mult noroc, iubito.

Paula o bătu stângace pe umăr pe Elly. Acum era nerăbdătoare să se întoarcă acasă, să vadă dacă era totul în regulă şi să „descopere" că în timp ce fusese plecată la farmacie să cumpere unguent şi analgezice, „pacienta" reuşise să dispară.

— Mulţumesc, Paula, mormăi Elly. Sper c-o să scapi basma curată.

— Stai puţin, să plec eu mai întâi.

Paula făcu un semn cu mâna şi se întoarse să plece, iar Elly îi auzi tocurile ţăcănind din ce în ce mai slab pe coridorul pavat cu dale. Atunci porni încet spre secţia de accidente.

Le spuse că fusese bătută de bărbatul cu care trăia, dar refuză să dea nume sau să depună plângere. Afirmă că, de fapt, ea îl provocase determinându-l să se înfurie şi că era doar vina ei, deoarece ştia cât de repede îşi pierdea el cumpătul. Chiar după sosirea poliţiei, ea refuză să le spună ceva, scriind răspunsurile la întrebările lor pe un carnet întrucât falca îi fusese cusută, nasul imobilizat şi bandajat, coastele pansate, iar vânătăile şi contuziile, îngrijite. Declară că nu avea pe cine să anunţe; părinţii ei muriseră şi ea trăia pe cont propriu de când avea şaptesprezece ani. Stătea cu bărbatul ăsta încă de pe atunci şi totul era în regulă, numai că el se înfuria foarte repede… Ştia că o iubeşte şi că avea să se căiască, dar reacţia lui de genul „dinte pentru dinte" picase într-un ceas rău, însă, atunci când se va întoarce, lui îi va părea foarte rău de ceea ce făcuse.

Ancheta mergea greu fiindcă ea nu putea vorbi, dar ochii ei mari, cenuşii, lăsau clar să se vadă cât de încăpăţânată putea să fie. Cum era un caz de violenţă între soţi şi legea era astfel făcută încât poliţiştii nu puteau

mişca un deget dacă ea nu era pregătită să depună o plângere formală şi să-l acţioneze în judecată pe cel care o bătuse, fură nevoiţi să-i accepte atitudinea.

— Vacă mică şi proastă, le spuse poliţista colegilor ei când părăsiră salonul. N-o să le înţeleg niciodată pe fetele astea. De-abia are nouăsprezece ani şi se dă dură ca o stâncă. L-aş trăsni cu toate acuzaţiile posibile din Codul penal, plus altele pe care le-aş inventa. Dacă există un lucru pe care nu pot să-l înghit, este modul în care femeile acceptă violenţa din partea bărbaţilor ca o dovadă a dragostei.

Ridicase intenţionat vocea, ca să poată fi auzită de Elly căreia îi venea să strige după ea.

Ce-are a face dragostea cu toate astea? *Habar n-ai despre ce e vorba*, se adresă ea în gând spatelui lat al poliţistei care dispărea pe coridor. *Tot aşa n-am ştiut nici eu acum doi ani jumate când am coborât din autobuz la Autogara Victoria…*

Nu cunoştea pe nimeni, n-avea unde să se ducă şi singurii ei bani erau două lire şi cincizeci de pence. Avea un mic geamantan în care ducea un singur schimb de lucruri, peria de păr, o geantă cu obiecte de toaletă şi o fotografie făcută în vremuri mai fericite în care era cu mama ei. N-avea nicio destinaţie, nici prieteni în oraş şi nici rude cărora să le telefoneze ca să le roage s-o lase să înnopteze la ele. Plecase în grabă pentru că se ivise ocazia; pentru că o anumită uşă rămăsese nezăvorâtă şi un anume bec fusese luat de o puştoaică şmecheră, culeasă de pe străzi, pe nume Jenny. Aceasta fugise de la o altă casă de copii, în timp ce se făceau încercări de depistare a familiei ei.

Când Elly aflase că Jenny voia să fugă în acea noapte o rugase s-o ia şi pe ea.

— NU-mi pot permite însoţitori, îi spusese Jenny. În plus, tu încă ai caş la gură. Habar n-ai de nici unele; n-ai mai fost în custodie înainte. Se vede de la o poştă. E a cincea oară că încearcă să mă pună în cuşcă, dar n-o să le meargă nici acum. Vreau să mă duc în Scoţia, dar am să

las o urmă care să ducă la Londra.

— Cum o să faci asta? şoptise Elly uimită şi impresionată.

— Nu mai pune întrebări şi atunci n-o să-ţi spun minciuni. (Ochii atotştiutori o priviseră pe Elly cu o oarecare nedumerire.) Ce naiba cauţi tu aici? Doar n-ai fugit de acasă. Eşti în custodie, dar eşti prea tânără pentru un Centru de arest preventiv. Aştepţi să te dea la centrul teritorial? Oricum, câţi ani ai?

— Şaptesprezece.

— Drace, nu pari! Am crezut că eşti de vârsta mea.

— Tu câţi ani ai?

— Aproape cincisprezece.

Jenny o studiase pe fata aceea speriată, care vorbea atât de corect.

— Eşti orfană?

— Da. Mama mea a murit. Tatăl meu…

Jenny dăduse glas cuvintelor pe care Elly le găsea atât de greu de rostit cu voce tare.

— Nu te vrea, aşa-i? pufnise ea. Pe mine nu mă vrea maică-mea. Zice că nu poate să se descurce cu mine. Şi atunci de ce vrei să părăseşti căminul ăsta confortabil? Afară e o lume dură şi nepăsătoare şi, dacă nu ştii cum să faci faţă, Dumnezeu n-o să te prea ajute.

— Vreau să plec de aici. Vreau să încep o viaţă nouă.

— Pentru asta e nevoie de bani. Ai bani?

— Nu, dar ştiu unde se găsesc.

— Unde? întrebase Jenny cu vocea tăioasă ca o lamă.

— Acolo unde locuiam înainte. Tatăl meu ţinea întotdeauna bani într-o cutie de metal din birou…

— Câţi?

— Nu ştiu, dar întotdeauna era un teanc gros de bancnote când deschidea cutia în prezentă mea.

— E cineva acasă?

Elly scuturase din cap. Tatăl şi sora ei plecaseră în direcţii diferite, dar nu ştia încotro, şi lăsaseră casa goală şi zăvorâtă.

— Ai cheile?

— Nu.

Nu avusese niciodată o cheie. Tatăl ei nu-i permisese acest lucru.

— Ce fel de loc e ăla? Mare, mic, o casă, un apartament?…

— O casă mare cu patru etaje.

— Cum sunt ferestrele?

— Sistem ghilotină.

— Cu geamuri duble?

— Nu.

Jenny dăduse din cap, satisfăcător.

— Care-i adresa?

— Te duc eu acolo, dacă mă iei cu tine.

— Nu eşti atât de proastă pe cât pari, nu-i aşa? Foarte bine, atunci. La noapte. Când se vor stinge luminile şi vom fi în pat.

— Ce facem cu fata cealaltă?

— N-o să zică nimic. E prea speriată. Cunosc eu genul. Dar n-o să vorbim în faţa ei, bine? O să-ţi spun o singură dată şi dacă nu ţii minte, te priveşte.

Sub ochii atenţi ai lui Jenny, Elly mâncase cina până la ultima îmbucătură – *Nu ştii când va fi următoarea masă*!

— Şi îşi pusese cămaşa de noapte peste haine. Cea de-a treia ocupantă a camerei, o fată grasă şi proastă de cincisprezece ani, care fusese prinsă când încercase să agaţe un poliţist în uniformă, sforăia înfiorător. Fetele se strecuraseră pe coridoarele întunecate iar mai apoi ieşiseră afară printr-o fereastră de la parter.

Merseseră mult timp pe străduţe laterale, ţinându-se mereu în umbră şi străbătuseră un teritoriu pe care Jenny părea să-l cunoască mai bine decât Elly, deşi ea nu se născuse în cartier.

— Ştii, mă orientez a-ntâia. Am stat aici şapte luni. Aş fi stat şi mai mult dacă scorpia bătrână şi curioasă la care locuiam nu şi-ar fi băgat nasul în camera mea în timp ce eram plecată şi n-ar fi văzut marfa care era acolo.

— Ce marfă? întrebase Elly cu naivitate.

— Din magazine, tâmpito. O şterpelisem, o furasem

din magazine.

— Oh…

— A chemat poliţia şi după aia m-am trezit din nou în custodie. Sunt adusă mereu aici şi iar fug, de parcă aş fi un yo-yo nenorocit şi maică-mea n-o să mă ia înapoi, asta pot să ţi-o spun precis, i-a zis babei ăleia băgăreţe că aduc numai necazuri şi că nu vrea să mai aibă de-a face cu mine. Nu ştiu de ce se mai ostenesc, numai ca să fug din nou…

Deodată fata se uitase la casele mari şi tăcute.

— Drace! Aici locuieşti? Atunci ce naiba căutai la arest preventiv, întrebase ea suspicioasă.

— E o poveste lungă, răspunsese Elly, evazivă. Aici… locuiam, spusese ea oprindu-se în faţa unei case mari construite în stil victoria.

— Perfect. Arată-mi drumul, atunci.

Cât timp Elly stătuse, tremurând, de pază, convinsă că vor fi înhăţate în momentul următor, Jenny îşi croise drum şi intrase, ajutând-o şi pe Elly să se caţere.

— Să nu aprinzi nicio lumină, o avertizase Jenny. Sper că ştii să te orientezi pe aici.

Sertarul biroului era încuiat; tatăl lui Elly ţinuse întotdeauna cheia pe lanţul de la ceas, însă Jenny ştiuse cum să forţeze încuietoarea. Deschisese sertarul şi suspinase de plăcere văzând cutia de bani. În ea se aflau ceva mai mult de şase lire, pe care le împărţiră.

— Ce-i drept e drept şi nici n-ai fi aici dacă n-aş fi fost eu pe fază.

— Atâta timp cât am destui bani pentru biletul de autobuz până la Londra şi pentru o cameră până îmi găsesc ceva de lucru, e bine.

Jenny nu spuse nimic. *Las-o să înveţe apucând-o pe calea cea mai grea*, gândise ea. *Eu aşa am făcut, nu-i aşa, şi sunt mai mică* decât *ea*. *N-o să reziste nici cinci minute*. *Scufiţa Roşie în pădure*! *Vorbeşte de parcă are prune în gură*. *Trebuia s-o las acolo unde era*. *Foarte bine, o să înveţe*.

Aşa că o învăţase pe Elly prima lecţie, furându-i banii

din portofelul aflat în sacoşa pe care Elly o rugase să o păzească până ce avea să-şi cumpere biletul de autobuz.

Când Elly se întorsese, sacoşa era acolo unde o lăsase, însă Jenny dispăruse, fapt pe care nu i-l luase în nume de rău, de vreme ce fata îi spusese că ea nu cheltuia banii cu călătoriile, ci făcea autostopul.

— Tu să nu faci una ca asta, îi zisese ea fără menajamente. După prima încercare îţi vor găsi corpul zăcând într-un şanţ de pe autostrada A 1. Să călătoreşti numai cu autobuzul.

Elly apreciase sfatul, dar când îşi deschisese portofelul să pună înăuntru biletul de drum şi restul de două lire şi douăzeci de pence, constatase că acesta era gol cu excepţia unei bucăţi de hârtie ruptă din ambalajul unui sandviş, pe care scria cu litere de tipar: „SĂ NU AI ÎNCREDERE ÎN NIMENI”.

Elly fusese atât de şocată, încât rămăsese fără grai, apoi se îngrozise văzând că banii ei s-au dus, după care căzuse în cea mai neagră disperare. Orbită de lacrimi, îşi croise drum până la toaletă doamnelor, unde plânsese amarnic şi părăsise cămăruţa doar când auzise crainicul anunţând pasagerii să se îmbarce în autobuzul de Londra.

Nu-şi mai amintise nimic din călătorie, era prea năucită de şoc şi disperare. Când se dăduse jos din autobuz, în Londra, era paralizată de deznădejde.

Se uitase împrejur, dezorientată, uimită şi de-a dreptul îngrozită. Femeia durdulie, cu aer matern, care avea aerul că aşteaptă pe cineva, o observase imediat. Elly observase că o persoană se lupta cu mai multe sacoşe pline de cumpărături şi bunele maniere ieşiseră la suprafaţă.

— Daţi-mi voie să vă ajut, se oferise ea.

— Oh, eşti o fată tare drăguţă! Nu prea mai sunt multe ca tine în ziua de azi. Dacă ai putea să mă ajuţi să merg până la banca de colo, o să le aranjez mai bine.

Elly o ajutase, dar după aceea nu făcuse nicio încercare să-şi vadă de drum. Rămăsese locului, holbându-se împrejur, rozându-şi buza de jos şi răsucind bareta

genţii.

— Se pare că ai tăi n-au venit să te întâmpine. Probabil că autobuzul tău a sosit ceva mai devreme. Se mai întâmplă şi asta câteodată, deşi de cele mai multe ori întârzie. Am venit să-mi conduc o prietenă şi autobuzul ei a plecat cu întârziere. Să-ţi spun ceva: tocmai voiam să merg să beau o ceaşcă de ceai. De ce n-ai veni cu mine să bei şi tu una? Vom sta acolo, la geam, ca să poţi să vezi când îţi vin prietenii.

Elly murea de dorinţa să bea ceva cald. Ultima ei masă fusese cina din seara precedentă, dar deja avertismentul lui Jenny i se întipărise în minte. SĂ NU AI ÎNCREDERE ÎN NIMENI! Bine, dar asta era o doamnă între două vârste, de fapt ceva mai în etate, cu păr cenuşiu şi un chip plăcut cu aer matern. Probabil că era bunică deja…

— Nu există nimic mai grozav ca o ceaşcă de ceai care să te pună pe picioare, continuă bunica.

— Vă mulţumesc, rostise Elly hotărându-se brusc. Mi-ar face plăcere.

Băuse nu una, ci două ceşti de ceai, iar doamna o tratase cu o bucată delicioasă de plăcintă cu mere.

— Perfect, te simţi mai bine acum, nu-i aşa?

Elly zâmbise pentru prima oară.

— Da, mult mai bine, mulţumesc.

— Nu înţeleg, totuşi, ce s-a întâmplat cu ai tăi. Suntem aici de o jumătate de oră şi nu te-am văzut uitându-te după ei. Eşti sigură că vine cineva să te ia?

Elly se-nroşise şi dăduse din cap.

„Bunica” plescăise din limbă.

— Nimeni! Bine, atunci spune-mi unde vrei să mergi şi o să-ţi explic cum să ajungi acolo.

Nu se arătase surprinsă când Elly mormăise că nu mergea nicăieri, pentru că nu avea unde să se ducă.

— N-ai unde să te duci? Vai de mine… să nu-mi spui că ai fugit de acasă!

Bunica nu părea să aibă aerul că o condamnă, din contră, vocea ei era atât de plină de compasiune încât Elly

simţise cum lacrimile îi izvorăsc din ochi şi încep să-i curgă pe obraji.

— Nu… nu chiar… şovăise ea.

— Unde sunt atunci părinţii tăi? Nu crezi că vor fi îngrijoraţi?

— Mama mea a murit şi… tatăl meu a plecat.

— Oh, săraca de tine, o compătimi bunica plescăind din limbă. Şi nu mai ai alte rude? Mătuşi sau unchi… sau o bunică?

— Nu mai am pe nimeni. Pe nimeni…

— Oh, draga de tine, îmi pare rău… Atunci cu atât mai bine că m-ai întâlnit, pe mine. Londra nu e un loc potrivit pentru o tânără fată singură. Ştiu un loc unde ai putea sta. Undeva unde poţi rămâne până când reuşeşti să-ţi găseşti o slujbă şi un loc al tău. Sper că nu te deranjează să stai cu trei fete tinere foarte drăguţe.

— Oh, sigur că nu! răspunsese Elly cu entuziasm.

Ar fi fost de acord să stea împreună cu treizeci de fete dacă această bunică simpatică, amabilă şi teribil de reconfortantă i-ar fi propus o asemenea alternativă.

— Cum te cheamă, iubito?

— Elly…

Se hotărâse să se prezinte cu această variantă a numelui ei adevărat, care nu mai fusese folosită de niciuna dintre persoanele care o cunoşteau.

— Atunci, Elly, cred că ar fi bine să mergem să luăm autobuzul.

Doamna îşi adunase sacoşele, îi mulţumise exagerat lui Elly când aceasta se oferise să ducă câteva din ele, şi se îndreptaseră spre o staţie de autobuz.

Merseseră destul de mult şi bunica îi plătise lui Elly biletul. Când coborâseră, Elly întrebase curioasă:

— Ce parte a Londrei este asta?

— Islington, dragă. Districtul N 1 din nordul oraşului. Fetele locuiesc la o aruncătură de băţ. Sunt un grup foarte vesel şi iau viaţa aşa cum este. O fată în plus n-o să însemne mare lucru, ai să vezi.

Când ajunseseră la casa înaltă şi îngustă care, aşa

cum remarcase Elly cu strângere de inimă, văzuse şi zile mai bune cu mulţi ani în urmă, urcaseră trei rânduri de scări până la ultimul etaj. Sus era lumină şi căldură, se auzeau glasuri sporovăind şi zgomot de ceşti. În locul neliniştii care o încerca, fata simţise o uşurare ce se transformase în uimire când binefăcătoarea ei deschisese o uşă şi o introdusese într-o cameră mare care odinioară fusese împărţită în două, dar care acum se întindea pe toată lăţimea casei. Înăuntru, televizorul mergea şi într-un colţ, o tânără femeie călca o bluză de un roz aprins. Pe o canapea veche, tapiţată cu pluş, stătea o altă fată mai tânără, drăguţă, dar cam anostă şi foarte blondă. Aceasta îşi vopsea, concentrată, cu un lac strălucitor de o nuanţă roz închis, unghiile extraordinar de lungi, care îi evocau lui Elly ghearele unei păsări de pradă. O a treia fată tocmai umplea un ceainic cu apă fierbinte.

— Bună, Lil! o salutase aceasta din urmă pe doamna cea bună. Întotdeauna vii la fix, nu-i aşa? Cred că adulmeci mirosul de ceai de la o poştă. Cine e fata asta?

— Ea este Elly. Am găsit-o la autogara Victoria, săraca de ea. N-are unde să se ducă şi nici rude la care să apeleze. A rămas de una singură şi m-am gândit că n-o să vă deranjeze dacă o găzduiţi o zi sau două până se dezmeticeşte şi o să poată sta pe picioarele ei… Elly, ea e Paula, cea de pe canapea e Cindy, iar Maureen este cea care îşi calcă bluza.

Elly se simţise ca şi cum ar fi naufragiat pe o insulă pustie, fără hrană sau apă, şi ar fi văzut o barcă de salvare venind direct către ea. Fetele fuseseră amabile, vesele, acceptând-o fără să pună întrebări, deşi, la început, Paula păruse îngrijorată până ce Elly o asigurase că, într-adevăr, nu există nimeni care să întrebe de ea, fiindcă nu mai avea pe nimeni pe lumea asta.

— Nu se poate să n-ai pe nimeni! Fiecare are pe cineva căruia să-i pese de el, protestase Paula.

— E adevărat, mai e sora mea, recunoscuse Elly ruşinată, dar, vedeţi, este arierată mintal şi au dus-o la un cămin special.

— Oh, sărmana de tine. Într-adevăr, n-ai pe nimeni… Atunci, trebuie să stai aici. Nu ne deranjează, nu-i aşa fetelor? Poţi să stai în aceeaşi cameră cu Maureen. E-n regulă, Maureen?

Aceasta răspunsese veselă:

— Patul e dublu şi atâta timp cât nu sforăi…

— Nu sforăi… Cel puţin aşa cred.

Lil rămăsese la cina care fusese compusă dintr-un castron mare de spaghete bolognese. În timp ce mâncau, Elly răspunsese cu ingenuitate la mai multe întrebări ce fuseseră abil strecurate în conversaţie. Când, pe la ora nouă, fetele începuseră să „se pregătească", Elly întrebase surprinsă:

— Lucraţi noaptea?

— Exact, rostise Cindy laconic. În fiecare noapte.

— Înseamnă că munciţi în schimbul de noapte?

Ele râseseră, făcând-o pe Elly să simtă că a pus o întrebare prostească, până când Lil le spusese să înceteze.

— Lucrează în domeniul distracţiilor, dragă, de-asta muncesc noaptea.

— Oh… am înţeles… Asta explică totul. N-ar putea… Vreau să spun… S-ar putea găsi de lucru şi pentru mine? Pot să învăţ tot ce trebuie. Învăţ foarte repede.

— O să vedem, dragă. Mai întâi stai să te dezmeticeşti, să te obişnuieşti cu atmosfera şi după aceea, mai discutăm.

Pe la ora zece sosise Mickey Shaughnessy. Acesta îi fusese prezentat drept „vărul lui Paula", ceea ce era adevărat. Era un irlandez atrăgător, cu păr roşu închis şi cu un accent care sunase în urechile lui Elly ca o muzică. Avea ochi superbi, la fel de albaştri ca apa lacului Killarney. Se arătase imediat interesat de Elly. După ce fetele plecaseră la lucru, el se aşezase la masa din bucătărie, îşi turnase o cafea şi stătuse la taifas cu ea şi cu Lil. Când aceasta se ridicase să plece, Mickey se oferise s-o conducă până acasă, adică doar la câteva străzi mai încolo, însă era mai bine s-o însoţească, decât să meargă singură noaptea.

— Culcă-te când ţi se face somn, spusese Lil, strângându-şi sacoşele. Fetele nu vin acasă decât spre dimineaţă. Ele au chei, aşa că poţi să încui uşa după mine.

— Vă mulţumesc, rostise Elly cu înflăcărare luând-o pe Lil de mână. A fost un miracol că v-am întâlnit, altfel nu ştiu ce m-aş fi făcut.

— Sunt de acord, iubito. Oricum, n-aş fi putut lăsa o fată tânără şi drăguţă ca tine să se piardă într-un oraş de mărimea ăstuia. Acum încuie uşa după mine.

— Ne mai vedem noi, zisese Mickey ieşind pe uşă. Vin pe aici aproape în fiecare zi.

Elly spălase vasele – fiindcă nimeni nu se deranjase s-o facă şi fuseseră pur şi simplu lăsate murdare în chiuvetă – şi făcuse ordine. După aceea, repetase isprava în dormitor, unde îmbrăcămintea era aruncată pe jos sau atârna pe scaune, revistele zăceau împrăştiate şi farduri, foarte multe farduri, stăteau claie peste grămadă pe măsuţa de toaletă. Pusese pe umeraşe hainele care, după părerea ei, erau prea colorate şi cam de prost gust, şi adunase lenjeria. Nu mai văzuse ciorapi de felul ăla până atunci; crezuse că toată lumea purta colanţi. Erau negri şi foarte fini şi toţi pantofii aveau tocuri înalte. Elly nu avusese niciodată pantofi cu tocuri înalte – tatăl ei spunea că fac rău la picioare – aşa că încălţase o pereche şi mersese clătinându-se prin cameră, până ce se obişnuise să umble pe tocurile cui. În cele din urmă, decisese că nu i se potriveau. Erau într-adevăr incomozi.

Se dusese la culcare simţindu-se mult mai împăcată cu sine, decât fusese în ultima vreme. Făcuse începutul; învăţase o lecţie, dar era bucuroasă că Jenny nu avusese dreptate în privinţa acelui „ÎN NIMENI”, pentru că, dacă n-ar fi avut încredere în Lil, nu s-ar fi aflat acum acolo, stând confortabil la căldură.

Patul era plin de noduri, cearşafurile era de nylon – în timp ce ea fusese obişnuită cu linoul de olandă – iar pernele păreau umplute cu burete, însă Elly se simţea în siguranţă. Într-adevăr, căzuse în picioare; nu se aşteptase la atâta generozitate. Dacă n-ar fi întâlnit-o pe Lil, acum s-

ar fi aflat în custodia poliţiei. Ea îi spusese că agenţii patrulau prin toate staţiile importante în căutarea celor care fugeau de acasă.

Elly decisese să stea cu persoanele acelea amabile, cât de mult aveau să o lase, iar până când avea să-şi găsească o slujbă, urma să se ocupe de gospodărie. Se pricepea la treburile casei deoarece făcuse acest lucru de la vârsta de unsprezece ani pentru tatăl ei şi nu fusese el oare cel mai pretenţios dintre oameni? Apoi, odată ce se obişnuia cu oraşul, avea să-şi ia o slujbă. Poate chelneriţă sau vânzătoare într-un magazin. Mulţumită tatălui ei ştia destui termeni medicali ca să poată lucra într-o farmacie. Trebuia să existe ceva şi pentru ea. Avea să-l întrebe pe Mickey. I se părea că el ştie o mulţime de lucruri. Poate reuşea să găsească de lucru în domeniul distracţiilor ca Maureen, Cindy şi Paula.

Căscase, îşi înfoiase perna şi, simţindu-se brusc însingurată, se întrebase unde era sora ei şi cum ar putea face să afle. Îşi întorsese faţa în pernă şi lăsase lacrimile, pe care şi le reţinuse atâta timp, să curgă în voie. *Te voi găsi şi vom fi din nou împreună. Margaret, îţi promit.* Îşi spusese ea în gând. *Te voi găsi oriunde te-au dus şi îţi voi explica totul aşa încât să înţelegi de ce am făcut tot ce am făcut…*

Plânsese până ce obosise şi, în cele din urmă, adormise, iar când Maureen se furişase în pat, pe la ora două noaptea, dormea mult prea adânc ca să se trezească.

În patul ei de spital, Elly se gândi la Elli-cea-dintâi şi deplânse lipsa ei de cunoştinţe despre oameni şi lume în general, naivitatea şi sinceritatea ei, căci ce ştiuse ea despre lume? Tatăl ei o ţinuse în frâu şi o dirijase toată viaţă, chiar şi în limitele casei lor din Warmick Road numărul 17. Acela fusese întreg universul ei şi habar n-avusese cât de diferită era lumea de afară până când nu învăţase – şi o făcuse în modul cel mai dur cu putinţă.

Fetele şi Mickey îi păruseră lui Elly a fi prinţul din poveste şi cele trei ursitoare bune. O duseseră să vadă oraşul, o lăudaseră pentru felul cum se ocupa de

gospodărie, o lăsaseră să probeze hainele compătimind-o când le spusese că tatăl ei i le alegea pe ale ei şi nu-i dăduse niciodată voie să poarte jeanşi sau fuste scurte, nici podoabe mărunte sau lucruri la modă.

Viaţa ei acasă fusese searbădă şi singuratică, deoarece tatăl ei, care nu avea nevoie de nimeni, nu reuşise să înţeleagă câtuşi de puţin dorinţa fiicei lui de a avea prieteni de vârsta ei, sau faptul că o soră înapoiată mintal nu putea să-i dea afecţiunea de care avea nevoie. O iubise foarte mult pe Margaret, o îngrijise şi o protejase cât de bine se pricepuse, dar asta nu îi era de ajuns. În vreme ce alte fete de la şcoală îşi făcuseră prieteni şi îi invitau acasă, sau se duceau în diverse locuri împreună, lui Elly nu îi era permis aşa ceva. Tatăl ei nu vedea niciun motiv pentru care ar fi trebuit să invite străini în casa lui.

Pacienţii erau cu totul altceva şi, în afară de asta, ei nu treceau mai departe de cabinet. Nell nu era în stare să priceapă de ce venea lumea să-l vadă pe tatăl ei, care era rece şi distant, intransigent şi autoritar, ferm convins că *el* şi numai *el* ştia ce e mai bine şi pacienţii lui ori se conformau indicaţiilor date de el, ori n-aveau decât să se ducă în altă parte. Într-un târziu înţelese că unor oameni le plăcea să le spui ce să facă, mai ales când era vorba de sănătatea lor, deoarece îi absolvea de orice responsabilitate.

— Dumnezeu ştie că nu se poartă deloc cu tact cu bolnavii, auzise ea un pacient spunându-i altuia în timp ce părăseau cabinetul, şi e la fel de cald ca un iceberg, dar te face bine şi, în fond, asta contează la un doctor. Adevărul e că, dacă n-ar fi un medic atât de bun, nu i-aş putea suporta prezenţa; e un om teribil de rece şi arogant.

Nell nu vorbise prea mult despre defectele tatălui ei, dar după felul în care înflorea la căldura prezenţei lor, ceilalţi pricepuseră că dusese lipsă multă vreme de comunicarea sau schimburile de idei dintr-o viaţă obişnuită. Cum Paula deţinea poziţia privilegiată de a fi favorita lui Mickey, primele cunoştinţe şi informaţii pe care şi le însuşise Elly fură cele date de ea. Pe lângă faptul că

isteţimea Paulei depăşea cu mult nivelul celorlalte două fete, lui Ely îi plăcea spiritul ei practic, acceptarea faptului că nu prea avea multe posibilităţi, precum şi hotărârea ei de a stoarce tot ce se putea din puţinul avut. Paula juca foarte bine rolul unui model de comportament, iar Elly privea, asculta, învăţa şi copia, aceasta din urmă cu cea mai mare discreţie.

Maureen, care era a doua în rang avea o inimă bună, dar era genul de persoană care credea tot ce scria în ziare şi în fiecare zi citea toate tabloidele[2]. Era amabilă şi de treabă, cât timp nu risca nimic. N-ar fi putut niciodată să-i ţină piept lui Mickey, aşa cum făcea Paula, dar îi dăduse, binevoitoare, câteva îndrumări lui Elly şi era întotdeauna dispusă să-i dea un sfat, dacă acest lucru nu constituia o imprudenţă din partea ei. Era foarte circumspectă faţă de Mickey, dar şi foarte impresionată de educaţia lui Elly, având în vedere că a ei fusese foarte sumară.

Cindy, pe de altă parte, nu era impresionată de nimeni şi nimic. Îşi dedica întreaga viaţă ei înseşi şi progreselor pe care le putea face. De îndată ce văzuse cum stăteau lucrurile cu Mickey, se asigurase să aibă şi ea partea ei, dar apoi, se îndrăgostise de-a dreptul prosteşte de el, până într-atât încât devenise oarbă la toate greşelile lui. Timp de osăptămân a, două, o supraveghease pe Elly ca un şoim gata să-şi apere teritoriul, liniştindu-se doar când fusese sigură că n-are de ce să se teamă. De atunci înainte, o ignorase, considerând-o o naivă a cărei educare fusese pierdere de timp. Tot ce-i trebuia unei fete erau calităţile fizice necesare să prindă în cursă proştii de bărbaţi – deoarece, lăsând la o parte imaginea ei deformată despre Mickey, părerea ei despre bărbaţi în general era că nu foloseau decât unui singur scop, iar dacă ea îşi juca bine rolul, îi dădeau tot ce voia, fără să fie necesar să lupte pentru asta.

Dintre cele trei fete, Cindy era singura care „lucra” cu plăcere. Sexul îi era la fel de necesar ca aerul, şi era cu

2 Ziar de format mic, cu mult material fotografic, în care sunt publicate mai ales articole de senzaţie (n.t.)

atât mai bine dacă mai şi era plătită pentru asta.

Doar mult mai târziu, când remarcase toate evenimentele, îşi dăduse Elly seama cum fusese împinsă în mod deliberat şi cu mult meşteşug să cedeze, cum fusese pregătită să facă cunoştinţă cu Viaţa.

— Îţi plac băieţii, bărbaţii? o întrebă ca din întâmplare Mickey într-o seară, când fetele se pregăteau să se ducă la lucru.

— N-am cunoscut niciunul. Tatăl meu spunea că sunt prea tânără ca să am de-a face cu ei.

— Atunci va trebui să ne îngrijim să întâlneşti câţiva, nu-i aşa? Ţi-ar plăcea?

Elly se uitase la el şi, dintr-odată, ochii ei cenuşii păruseră atoateştiutori.

— Vrei să spui, cum fac Paula, Maureen şi Cindy?

— Asta se poate aranja.

Elly privise în gol, gândindu-se.

— Se plăteşte bine? întrebase ea în cele din urmă.

Paula ridicase din sprâncene spre Mickey, care răspunsese:

— Depinde de ce vrea respectivul să faci.

— Ca de exemplu?

Fetele se uitaseră una la alta.

O comportare atât de directă era neobişnuită la o fugară cum era ea. *Poate că nu-i atât de nepricepută cum credeam*, reflectase Mickey. Ca atare, îi spusese. Ea nu roşise, nu privise în altă parte, nu arătase repulsie sau teamă, aşa cum s-ar fi aşteptat el. Paula intervenise:

— Cum tatăl tău e doctor, presupun că ţi-a spus tot în legătură cu sexul.

— Da.

Atât, un singur cuvânt, rostit fără nicio intonaţie.

— Dar nu ţi-a dat voie să ieşi cu băieţi? întrebase Cindy neîncrezătoare.

— Nu.

— Dacă ţi s-ar arăta cum să procedezi, crezi că ai fi în stare să oferi plăcere bărbaţilor? întrebă Mickey.

— Eu… (Elly îşi muşcase buza.) Pot să încerc,

spusese ea în cele din urmă.

— Cu înfăţişarea ta, ar fi simplu. Bărbaţilor le plac fetele drăguţe ca tine; ai putea câştiga o grămadă de bani.

Făcuse o pauză, lăsând-o să asimileze informaţia, apoi lovise.

— Am cheltuit o groază de bani cu tine, Elly. Pe mâncare, locuinţă, ducându-te ici şi colo; pentru biletele de călătorii, cele două lire şi cincizeci de pence pe care ni i-ai dat n-au făcut nici cât o picătură de apă într-o găleată. Trebuie să recunosc că am cheltuit de cincizeci de ori pe atât cu tine numai în ultima săptămână.

Elly păruse şocată.

— Nici nu m-am gândit… zisese ea cu o voce şovăielnică.

— Păi, ne cam eşti datoare…

— Ai putea plăti totul cu câteva nopţi de lucru, adăugase Paula.

Cu ochii cât cepele, Elly muşcase din momeală.

— aşa e!

— E foarte simplu. Apoi vom fi chit şi vei avea proprii bani de cheltuit pentru rochii, farduri, discuri, toate lucrurile pe care tatăl tău nu ţi le-a permis. O să trăieşti viaţa normală a unei adolescente în loc să faci pe Cenuşăreasa…

— Dar…

— O să te învăţăm de toate. Ne pricepem la orice, nu-i aşa, fetelor?

— Şi încă cum, răspunsese Cindy scurt.

Cu ochii mari şi părând că se îndoieşte, Elly întrebase:

— Credeţi cu adevărat că bărbaţii *mă vor plăti* să fac dragoste cu ei?

— Da.

Tăcerea se prelungise şi ei lăsaseră ca nehotărârea lui Elly să se întindă ca o coardă. Când avea să se rupă, decizia ei urma să fie luată. Elly stătea cu capul plecat şi Mickey îi aruncase o privire. Se aşteptase să vadă lacrimi, dar ea era o fiinţă cu totul neobişnuită. Alte fete,

confruntate cu ceea ce era clar un ultimatum plângeau de obicei, în hohote. Ea însă, se abţinea. Îşi privea mâinile, ale căror degete se frământau şi se răsuceau. Apoi, dăduse din cap cu un gest neajutorat, care putea să însemne: „foarte bine, n-am de ales” sau „nu pot, îmi pare rău, dar nu pot”. În momentul în care îşi îndreptase spinarea însă, chipul ei era impasibil deşi obrajii îi erau complet lipsiţi de culoare.

— Foarte bine, rostise ea liniştită, cu o voce la fel de lipsită de expresie, ca şi cum ar fi fost pregătită să îndure orice o perioadă lungă de timp. Voi face aşa cum doriţi.

Ce proastă am fost, gândi Elly acum, sfâşiată între” dispreţ şi milă pentru fiinţa neajutorată şi disperată. Care fusese la şaptesprezece ani. *Ei ştiau prea bine ce făceau*. *Eu numai credeam că ştiam*.

După o lună, era adânc ancorată în viaţă şi, deşi câştigase de câteva ori mai mult decât ceea ce-i datorase lui Mickey după acea primă săptămână, el continua să-i ia bani pentru ceea ce numea „cheltuieli necesare: toate hainele acelea pe care le-am cumpărat şi apoi m-au costat şi permanentul şi fardurile…”

Părea că nu va mai scăpa de datorii până când, în fine, reuşise să înţeleagă că era definitiv prinsă în capcană.

Mickey încetase să mai fie amabil şi înţelegător: devenise un supraveghetor nemilos, care nu ezita să pedepsească faptul că o fată nu câştiga atât cât spera el. Descoperise că era dependent de cocaină, al cărei preţ creştea aproape zilnic, şi că avea un temperament pe care era mai bine să nu-l stârneşti, dacă-ţi cunoşteai binele.

Încercase să economisească, dar constatase că era aproape imposibil, întrucât Mickey mânuia toţi banii. Le cumpăra fetelor şi prezervativele – „pot să le cumpăr cu ridicata pentru voi”, spunea el – şi tot ce putea să păstreze era câte o bancnotă ocazională de cinci lire. Nu îndrăznea să reţină mai mult. Mickey ştia exact cam cât ar fi trebuit să câştige şi s-o fi ferit sfântul ca banii pe care-i aducea să fie insuficienţi.

Nu făcuse nicio încercare de a da de urma surorii ei până nu împlinise optsprezece ani; în felul ăsta nu o mai

puteau duce înapoi în custodie. Imediat după ziua ei de naştere, o sunase pe doamna Robdon, cea care făcea muncile grele la ea acasă şi care încercase, fără a încălca directivele stricte ale „bunului" doctor, să aducă puţină veselie în viaţa searbădă a fiicelor sale. Elly minţise spunând că stătea la naşa ei – în realitate nu fusese niciodată botezată – şi că o ducea bine, dar că era nerăbdătoare să afle ce se întâmplase cu Margaret. Întrerupsese toate protestele şi exclamaţiile şocate ale femeii şi insistase asupra lucrurilor pe care voia să le afle, fără a-i da posibilitatea doamnei Robson să se lase în voia ocupaţiei ei favorite – bârfitul. Elly riscase de la bun început, dându-i telefon, aşa încât vorbise cât putuse de puţin şi aflase că Margaret se afla într-un sanatoriu pentru handicapaţi mintali. Doamna Robson ştia adresa şi numărul de telefon.

Elly îi mulţumise şi închisese înainte ca aceasta să poată pune şi alte întrebări, după care telefonase la sanatoriu. Aici, după ce fusese pasată de la o persoană la alta şi i se puseseră mai multe întrebări amănunţite, i se comunicase că starea sănătăţii surorii ei era excelentă. Da, avea voie să primească vizitatori, dar era mai bine să telefoneze înainte. Din când în când, Margaret avea anumite manifestări deosebite, aşa că trebuise să fie izolată. Elly se interesase ce înţelegeau ei prin „manifestări deosebite"; i se spusese că sora ei devenea violentă la intervale de timp neregulate şi în mod cu totul neaşteptat.

Când părăsise cabina telefonică, Elly se văzuse obligată să se aşeze pe o bancă din apropiere. Margaret, violentă! Blânda, docila şi uneori absenta Margaret, devenise violentă. NU... nu... nu se putea. Totuşi, ştia foarte bine că era posibil. Se preocupase să afle cât putuse de mult despre persoanele având acelaşi handicap ca sora ei şi citise multe cărţi despre autism[3]. Acum, murise şi

3 Boală mintală care îşi are originea în copilărie, caracterizată prin interiorizare excesivă, imobilitate de integrare în societate, comportare absentă şi dificultăţi de vorbire (n.t.)

speranţa de a o avea pe Margaret lângă ea cândva.

Se întorsese acasă fără să-şi dea seama ce face şi o zi sau două fusese atât de închisă în sine şi atât de tăcută, încât Mickey crezuse că e pe cale să se îmbolnăvească şi devenise plin de solicitudine, ceea ce nu-i stătea în fire. Când, într-o după-masă Elly nu se putuse da jos din pat, se alarmase atât de tare încât făcuse ceva de neconceput – îi permisese Paulei să cheme un doctor, care diagnosticase un colaps minor.

— A trăit într-o mare tensiune nervoasă. Lăsaţi-o să se odihnească – probabil că va dormi foarte mult – şi hrăniţi-o bine. Există semne ale unei recente şi drastice pierderi în greutate.

— Nu e nimic contagios? voise Mickey să ştie.

— Nu este. Nimic de natură fizică. A dus-o cumva în ultima vreme într-o continuă stare de încordare?

— Încordare?

— A fost foarte îngrijorată pentru sora ei, explicase Paula.

— Asta explică totul. Odihnă, somn şi hrană consistentă şi trebuie să ia asta de două ori pe zi. Este un supliment de vitamine şi un tranchilizant uşor. Spuneţi-i să vină să mă vadă peste două săptămâni şi atunci am să-i fac o examinare amănunţită.

După plecare doctorului, Mickey întrebase:

— Ce-i toată povestea asta cu sora ei?

— A aflat unde au dus-o şi a dat telefon să vadă cum se simte. Cred că starea ei nu era prea bună.

— Asta-i tot? Câtă vreme nu este ceva peste care nu poate trece, totul e în regulă.

Ticălos egoist ce eşti, înjurase Paula, intrând la Elly în cameră. *Pare cumva fragilă trasă la faţă aşa cum e, cu cearcăne sub ochi şi pomeţii puternic reliefaţi*, reflectă Paula acoperind-o cu plapuma pe fata care dormea; dar, de fapt, întotdeauna arătase ca şi când o adiere mai mare de vânt ar fi putut-o lua pe sus. Paula îşi dădea seama că înfăţişarea ei ascundea o tărie interioară la care făcuse mereu apel în lunile care trecuseră de când făcea parte din

trupa lui Mickey. *Numai Dumnezeu ştie de ce ai făcut asta*, îşi zisese Paula. *Am văzut tot felul de oameni în viaţă, dar n-am mai întâlnit pe nimeni ca tine*.

După o săptămână, Elly se pusese din nou pe picioare şi nu mai adusese vorba despre sora ei, dar căpătase un aer neînduplecat şi hotărât, care te înfiora. Doar Paula băgase de seamă, dar nu spusese nimic.

Îi sunt recunoscătoare Paulei pentru atunci şi acum, gândi Elly, schimbându-şi poziţia ca să-şi uşureze durerea din coaste. *Acum sunt liberă*... închise ochii şi i se păru că pluteşte. Doi ani şi jumătate de sclavie şi o nesfârşită procesiune de bărbaţi fără chip. *Gata. Am reuşit să-mi recapăt libertatea, chiar dacă am făcut-o* într-*un mod atât de dureros, dar chiar şi acest fapt îşi are compensaţia lui, fiindcă nu voi ieşi de aici o săptămână sau două şi asta va fi prima mea vacanţă de când... de când m-am născut*, realizase ea şocată. Tatăl ei nu fusese de acord cu vacanţele. „Sunt o extravaganţă inutilă şi lipsită de sens”, spunea el.

Asta îi aduse aminte de ceva. Se întinse uşor, cu mare grijă, după geanta ei mare şi neagră, de plastic. Rulate într-un sul subţire şi strecurate în mâner erau două bancnote de douăzeci de lire. La urma urmelor, reuşise să-l tragă pe sfoară pe Mickey. Putea să-şi permită o revistă, poate un baton de ciocolată. Se simţea bine doar ştiind că banii erau acolo. După ce se va face bine, orice bani va câştiga vor fi ai ei şi numai ai ei... *N-am să mai ascult niciodată de ordinele vreunui bărbat. Niciodată*! jură ea. *Am învăţat lecţia. Cât timp voi sta aici, am să mănânc de patru ori pe zi şi o să dorm toată noaptea. Ce-i mai grozav, e că Mickey n-are nici cea mai mică idee unde mă aflu. Paula n-o să mă dea de gol şi nici Maureen. Singura care ar face-o şi încă foarte bucuroasă, nu ştie unde sunt. Etapa asta a vieţii mele s-a terminat. Pentru totdeauna. Am făcut ceea ce am fost nevoită să fac şi – hai s-o recunoaştem – singurul lucru de care eram în stare, dar mi-am executat sentinţa. În sfârşit, sunt liberă. Sunt stăpână pe viaţa mea. Tot ce trebuie acum e să mă decid ce să fac cu ea.*

3

Elizabeth Waring sosi pe aeroportul Heathrow cu cursa Concorde de seară şi luă, ca de obicei, un taxi până la gara centrală. Ploua, şi aerul nopţii era rece şi umed. Deşi avea haina de samur pe ea, o trecu un fior. Când închise uşa casei pe care agentul ei imobiliar i-o vânduse ca pe un adevărat chilipir, dar care se dovedise a fi un hotel de tranzit transformat, constată bucuroasă că Lulu, fata din Indiile de Vest angajată cu ziua, lăsase încălzirea centrală să funcţioneze din plin.

Îşi abandonă singura geantă de voiaj în hol şi se duse să verifice mesajele lăsate pe robotul telefonului. Două dintre acestea erau de la clienţi ce urmau să sosească la Londra în următoarele zece zile şi sperau ca ea să le acorde puţin din timpul ei preţios. Cum unul din ei era un texan foarte generos, iar celălalt – un australian la fel de darnic, Elizabeth fu fericită să îi sune şi să le confirme întâlnirile.

Ultimul mesaj era de la cel mai vechi prieten al ei, Philip Faulkner. „Tot nu te-ai întors din vâjâială?” o apostrofă caustic vocea lui catifelată. „Sper că intenţionezi să mă inviţi la cină când revii. Am nevoie acută de o provizie proaspătă de cancanuri, altfel în curând casa ta va rămână singura în care voi mai fi invitat. Te rog, telefonează-mi chiar în momentul în care te întorci. Pur şi simplu mor de nerăbdare să aflu totul. Pe curând”.

Restul mesajelor erau obişnuite; printre ele, unul de la dentistul ei, altul de la oculist în legătură cu lentilele de contact, al treilea de la curăţătoria chimică unde îşi ducea hainele, care o anunţa că nu reuşiseră cu niciun chip să scoată pata de pe rochia neagră din voal de mătase naturală. Poate dacă le-ar putea preciza cu ce fusese pătată…

După ce îşi scoase rochia din jerse bej neşifonabil „Bonnie Cashin” pe care o purtase pe drum, Elizabeth îmbrăcă halatul ei favorit din catifea matlasată de culoarea căpşunei, îşi puse papucii asortaţi şi coborî jos, la bucătărie, unde-şi făcu o ceaşcă de ceai „Earl Gray”, pe

care o luă cu sine în salonul spaţios. Se aşeză la biroul ei „Regency” şi descuie sertarul din mijloc, de unde scoase un registru îmbrăcat în piele roşie în genul celor folosite de contabili. Deschizându-l, trecu rapid în revistă cifrele scrise cu negru pe pagina din stânga, cele cu roşu de pe pagina din dreapta, apoi scrise cu negru totalul ultimelor ei câştiguri. Tocmai calcula veniturile şi cheltuielile, când telefonul începu să sune. Îl ridică şi exclamă cu bucurie:

— Tată! Ce surpriză plăcută. Ce mai faci?

— Te-am chemat să mă plâng, rosti tatăl ei cu vocea sacadată a unui ofiţer de armată şi, pe deasupra, unul cu un grad foarte înalt. Nu te-am mai văzut de un car de ani. Mă gândeam că m-aş putea auto-invita la tine pentru sfârşitul ăsta de săptămână. Trebuie să mă prezint la regiment vineri şi am nevoie de un loc unde să dorm. Clubul nu mai e ce-a fost odată şi, pe lângă asta, a devenit al naibii de scump. Ce zici, e bine?

— Desigur că este.

Elizabeth nu-şi făcuse niciun plan care să nu poată fi schimbat. Tatăl ei era întotdeauna binevenit.

— Putem să ne bucurăm de unul dintre sfârşiturile noastre de săptămână neprotocolare, continuă ea.

Asta însemna că puteau purta haine vechi, nu primeau musafiri şi petreceau câteva ore în localul ei preferat, înaintea prânzului tradiţional de duminică.

— Grozav. Mai e un lucru, totuşi. Probabil că trebuie să-l iau pe Tiger. A îmbătrânit ca şi mine şi nu-i prea place să fie lăsat pe mâna lui Mercer.

Mercer era ordonanţa bătrânului comandat de brigadă şi ura câinii. Tiger, pe de altă parte, îl ura pe Mercer, dar cum amândoi erau indispensabili stăpânului lui, se resemnau să se suporte unul pe celălalt.

— Va trebui să doarmă în bucătărie, îl avertiză Elizabeth. N-o să te las să-l duci sus pe furiş. Lasă păr peste tot. Lulu o să facă o criză de nervii

— Bine, vedem noi, spuse vag comandantul.

— Vrei să-ţi ies în întâmpinare?

— Ar fi drăguţ din partea ta. I-am dat liber lui Mercer

la sfârşitul ăsta de săptămână: vrea să meargă să-şi vadă fiica.

— Cu ce tren vii?

— M-am gândit să-l iau pe cel de trei şi un sfert, soseşte în Paddington la cinci fără un sfert. Îţi convine?

— Voi fi acolo să te primesc cu fanfara.

— Atâta vreme cât nu mă primeşti cu gloanţe, totul e în regulă.

— Pe vineri, atunci.

Dar tatăl ei avea chef de conversaţie.

— L-ai mai văzut pe fratele tău?

— Cu vreo lună jumătate în urmă.

— Eu nu l-am mai văzut de şase luni. Spune mereu că este ocupat.

— E adevărat. În calitate de consilier al coroanei, are o activitate extrem de intensă.

— Tot ce ştiu despre el, aflu din ziare.

Era o lamentare, dar şi un reproş. Elizabeth îşi dădu seama că tatăl ei făcea una dintre periodicele, dar rarele cercetări asupra problemelor de familie. Apoi, îşi reaminti: săptămâna viitoare era comemorarea morţii mamei ei.

— Să-ţi spun ceva. O să fac tot posibilul să-l determin să vină la cină.

— Ar fi plăcut, încercă tatăl ei să pară dezinvolt, fără a reuşi.

— Nu conta pe asta, îl avertiză Elizabeth. Ştii cât de aglomerată este agenda lui socială.

Bătrânul scoase o exclamaţie nepoliticoasă.

— Speră să fie numit la tribunal, la anul.

— Grozav. Atunci va putea aranja cu tichetele mele de parcare. Afurisitul de paznic se ascunde când mă vede că apar, iar el, ca judecător de pace ar…

— Tată, trebuie să plec.

Elizabeth nu avea nici cel mai mic chef să asculte o dizertaţie pe tema „Când eram eu tânăr”.

— Of, foarte bine.

Păru atât de descurajat încât ea se simţi vinovată. Ca

să se revanşeze se oferi să-i pregătească un curry[4].

— O să-l fac după reţeta ta, zise ea.

— Ei, aşa mai merge! Nu poţi să mai găseşti un curry ca lumea astăzi. Mercer spune că mirosul rămâne în casă prea mult timp. Adevărul e că lui nu-i place; de fapt nu i-a plăcut nici India, dacă tot veni vorba…

— Pe vineri, îl întrerupse Elizabeth şi închise telefonul.

Of, *Doamne*, emu în sinea ei, *ce-am făcut*? Brusc, un drăcuşor poznaş puse stăpânire pe ea. Ridică receptorul şi formă un număr.

— Păreai disperat, aşa că m-am gândit să te consolez, declară ea când Philip răspunse la telefon.

— Chiar eram disperat! afirmă el. Cum se face că nu mă inviţi niciodată să te însoţesc în micile tale excursii? o tachină el. Ai putea să le asiguri un profit celor de la Concorde cumpărând două locuri la clasa întâi şi tot ţi-ar rămâne destul ca să-mi achiţi nota de plată la hotel.

— Dacă ai impresia că o să risc să pierd un client vechi pentru vechea noastră prietenie, vei mai avea o deziluzie.

— Vrei să spui că am mai fost deziluzionat de ceva sau cineva? întrebă Philip Faulkner cu o voce batjocoritoare.

— Oh, Doamne. Iar te-a supărat careva!

— Aş zice mai degrabă că m-a jupuit şi m-a tocat mărunt.

— Sărmanul de tine! îmi pare rău. Ştii ceva, vino sâmbătă la cină. Vei putea să-mi plângi pe umăr.

— Mi-am epuizat toate lacrimile, dar după câteva pahare din Gevrey-Chambertin-ul tău voi deveni cât de lacrimogen doreşti.

— O să capeţi doar o sticlă. Vine şi tata.

După o clipă de tăcere, Philip o admonestă:

— Afurisito!

— Nu pot să mă descurc singură cu tata tocmai

4 Fel de mâncare din bucătăria indiană, condimentat cu un amestec de mirodenii picante (n.t.)

acum, spuse Liz.

— Oh, de ce nu?

Philip Faulkner putea discerne semnalele de alarmă de la o poştă.

— Nu pot să-ţi spun la telefon.

— Asta înseamnă că ai ceva să-mi spui.

— Da, şi eşti singurul căruia pot să-i povestesc.

— E de bine sau de rău?

— Nu-ţi spun nimic şi n-o să-ţi pot spune în prezenţa tatălui meu, dar dacă mă ajuţi să-mi ţin cumpătul cât timp va fi aici, după aceea o să-ţi dezvălui secretul. O să încerc să-l fac şi pe Boy să vină la un pahar.

— Din câte am auzit, nu pierde nicio ocazie.

Elizabeth râse. Putea să se bazeze întotdeauna pe Philip ca să-şi ridice moralul. Era un individ preocupat excesiv de propria persoană şi înfiorător de cinic, dar el îi putea oferi o părere obiectivă în legătură cu ce-ar putea ea face în viitor. În afară de asta, era întotdeauna distractiv când el şi cu Boy se aflau împreună. Îl cunoscuse pe Philip prin fratele ei, deoarece Boy fusese umbra lui la „Eton”. Elizabeth fusese vrăjită de filfizonul melancolic care fusese Philip în vremea aceea, de jiletcile pe care le purta, de cearcănele şi de portţigaretele lui.

— S-a născut cu patruzeci de ani prea târziu, spusese fratele ei cu compasiune. Se crede reîncarnarea perioadei de aur a anilor douăzeci, dar nu se poate decide dacă Stephen Tennant[5] sau Cecil Beaton[6]. Acum te întreb, care om întreg la minte şi-ar dori să fie unul dintre ei?

Dar lui Elizabeth îi plăcuse de el de la prima vedere; îi plăcuse hedonismul[7] lui şi credinţa lui nestrămutată că lumea îi datora nu numai mijloace de existenţă, ci chiar şi un regat, că a pretinde că-l cunoşti însemna un stigmat „Da, aidoma lenjeriei murdare”, spusese fratele ei. Nu făcuse niciun secret din scopul lui în viaţă, care, în

5 Poet şi figură a epocii antebelice din Anglia (n.t.)

6 Cecil Walter Hardy Beaton (1904-1980), scenarist şi creator de constume, fotograf, scriitor şi pictor englez (n.t.)

7 Concepţie etică conform căreia scopul vieţii este plăcerea (n.t.)

tinereţe, fusese să devină cel mai bine întreţinut bărbat din lume. Acum frumuseţea trecuse, în ciuda unor multiple măsuri de conservare a ei, şi odată cu ea se dusese şi singurul mod de a-şi asigura nivelul de trai pe care credea că-l merită.

Totuşi, el rămăsese optimist, pentru că era tenace şi avea o stăpânire de sine inflexibilă şi antrenată zilnic, calităţi care-l înzestraseră cu o îndrăzneală ce ar fi sfărâmat şi pietrele. Şi când îşi punea mintea cu ceva, putea înfrumuseţa şi cea mai searbădă perspectivă.

Elizabeth ştia că de la Philip se putea aştepta la o rezumare gândită cu luciditate a modului în care putea facă faţă, nu numai bolii ei, dar şi scurtului răstimp care-i mai rămăsese de trăit. Chiar acum avea nevoie de o activitate care s-o învioreze, fiindcă îi era imposibil să le spună vestea tatălui şi fratelui ei; niciunul din cei n-ar fi înţeles. În plus, n-aveau nici cea mai mică idee că ea era o prostituată de lux. Tatăl ei credea că trăia din ceea ce îi revenise în urma divorţului de Miles Coxe-Waring (Elizabeth renunţase la Coxe când începuse să se prostitueze deoarece conotaţia numelui era pe cât de ilară pe atât de riscantă), dar banii aceia se terminaseră demult. Fratele ei credea că lucra în domeniul relaţiilor cu publicul şi era atât de preocupat să urce treptele ierarhiei judecătoreşti, încât nu-l izbise niciodată faptul că nu avea nici numărul ei de telefon de la birou, nici adresa acestuia. Îi oferea asistenţă juridică, *dacă* şi *când* avea ea nevoie, dar niciodată nu fuseseră prea apropiaţi, din pricina caracterelor diferite.

Philip era la fel ca ea; o ajutase să-şi înceapă cariera de curtezană şi îi făcuse cunoştinţă cu bărbaţi care-şi puteau permite să recurgă la serviciile ei. Drept recompensă, ea îşi ţinuse ochii şi urechile deschise în folosul lui şi, când se întâlneau, râdeau până nu mai puteau de vanitatea şi prostia

— Ca să nu mai menţionăm lăcomia – rasei omeneşti, defecte despre care Philip, fiind cu mult mai bătrân şi deci având mai multă experienţă, avea nesfârşite cunoştinţe.

Proveneau din aceeaşi pătură socială. Familia lui era. De spiţă veche, iar Elizabeth îşi putea urmări strămoşii până la Henry al VIII-lea. Tatăl ei ieşise la pensie de pe funcţia de comandant de brigadă într-un renumit regiment de cavalerie, iar mama ei fusese cea mai mică fiică a unui baron de a douăsprezecea generaţie, dar pământul se dusese demult şi banii odată cu el. Familia Harvill, familia tatălui ei, mai avea şi acum casa în care trăise în ultimii trei sute de ani, dar pensia brigadierului şi mica rentă viageră ce provenea din averea mamei ei nu erau suficiente pentru întreţinerea acesteia. De-abia avuseseră suficienţi bani să-l trimită pe Boy la „Cambridge” după ce absolvise „Eton”.

Elizabeth se căsătorise la vârsta de douăzeci şi unu de ani cu bogatul şi. Râvnitul Miles Coxe-Waring care era foarte chipeş, foarte lent în gândire şi foarte plictisitor. Dar în anul 1954, ceea ce se aştepta de la o fată era contractarea unei căsătorii profitabile şi, la nunta oficiată la „St. Margaret din Westminster” unde se adunase numai lume distinsă, se considerase că Elizabeth Harvill reuşise să se aranjeze foarte bine. Avusese o rochie de mireasă din crăpe satin alb strălucitor, şase domnişoare de onoare îmbrăcate în tafta foşnitoare şi o recepţie la „Dorchester”.

Însă în prima noapte a lunii de miere descoperise că făcuse o greşeală teribilă; a face dragoste cu soţul ei se dovedise o experienţă într-atât de deziluzionantă, încât voise să lase totul baltă şi să plece. Doi ani mai târziu, fugise cu un tânăr antrenor francez de schi, care îi demonstrase că dragostea făcută cu bărbatul potrivit poate fi incredibil de satisfăcătoare. Soţul ei dădu dovadă de o rară îndrăzneală pentru sfârşitul anilor cincizeci, instigat fiind de mama sa, şi începuse procedura de divorţ, citându-l pe francez în instanţă. Elizabeth însă, care adunase doi şi cu doi şi reuşise să-şi dea perfect de bine seama de adevăratele înclinaţii sexuale ale soţului ei, pusese să fie urmărit şi îl dăduse ea în judecată, pretinzând că homosexualitatea lui o determinase să-şi caute împlinirea în altă parte. El îşi retrăsese reclamaţia în grabă şi se

pretase la farsa uzuală în asemenea cazuri de a recunoaşte o escapadă la un hotel din Worthing, ceea ce îi permisese lui Elizabeth să obţină divorţul, în timp ce fratele ei, cu ajutorul unui confrate mai vârstnic, obţinuse un aranjament financiar mai mult decât satisfăcător ca preţ al tăcerii.

Pentru Elizabeth, anii şaizeci au constituit perioada de glorie a vieţii sale. Trăia clipa urmându-şi instinctul, deoarece descoperise că nu detestase amorul fizic, ci pe Miles Coxe-Waring. Când era vorba de alţi bărbaţi, nu se mai putea sătura şi, cum nu-i păsa de ce trebuia să facă sau ce i se făcea atâta timp cât asta nu provoca durere, ci oferea plăcerea, era într-o continuă căutare. Însufleţită de o nespusă *joie de* vivre[8], gusta din plin plăcerile vieţii.

Iubea orice şi pe oricine, dar nu se îndrăgostise de nimeni până în vara lui 1963 când, la un meci de polo de la „Guards Club", îl întâlnise pe Jose-Luis de Santos. Fusese un *coup de foudre*[9], care o luase complet prin surprindere, îi plăceau extraordinar de mult bărbaţii, adora ce aveau ei între picioare şi ce îi puteau face ei cu acel lucru, dar, până la Jose-Luis, nu-l iubise pe niciunul de o asemenea manieră încât, chiar dacă el n-ar fi atins-o nici măcar cu un deget, ea tot ar fi venerat pământul pe care-l călca.

Nimeni nu putea înţelege ce văzuse ea în jucătorul de polo crăcănat, care pretindea că face parte dintr-o familie argentiniană ce părăsise Spania în timpul domniei nebunei regine Isabella. De exemplu, era la fel de aristocrat ca şi un motan vagabond – dar la fel de zgomotos, iar particula „de „a numelui său era o invenţie. În realitate fusese văcar, ceea ce explica de ce călărea aşa de bine şi marca atât de multe goluri. Era, de asemenea, un mincinos înveterat, un ins care înşela pe scară mare femeile şi, după câte se bârfea, un escroc sentimental abil şi experimentat. Pentru Liz Waring, care îşi croise drum râzând şi făcând dragoste printre nenumărate *affair*[10] pe care nu le luase în serios, el

8 Bucurie de a trăi (în. lb. Franceză în original) (n.t.)

9 Dragoste la prima vedere (idem) (n.t.)

10 Legătură amoroasă (ibidem) (n.t.).

însemna iubirea vieţii ei şi, din ziua în care îl întâlnise, ea nu se mai uitase la alt bărbat.

Luis îi făcuse viaţa un iad. Nu dădea niciodată telefon când promitea, împrumuta de la ea bani pe care nu-i dădea niciodată înapoi, frecventa şi alte femei când şi unde i se năzărea, şi nu se dădea în lături s-o bată cu cureaua când ea îi reproşa acest lucru.

Elizabeth, însă, fusese complet vrăjită de el. Părinţii ei n-o puteau înţelege, iar fratelui ei nu-i venea să creadă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Liz, omul ăsta este pur şi simplu un gunoi! Toţi, în afara ta, ştiu acest lucru. Nu e altceva decât un gigolo ordinar! Se vinde cui plăteşte mai mult şi, odată ce-ţi va toca ultimii bani, nu-l vei mai vedea. Trăieşte pe spinarea ta fără ruşine. Îi dai voie să locuiască în casa pe care ţi-a cumpărat-o Miles şi pot să pariez că nu dă un penny drept chirie, îl hrăneşti şi, după câte ştiu, îi cumperi şi hainele. Unde ţi-e respectul faţă de tine însăţi?

— Prefer să-l am pe el.

El îşi aruncase mâinile în aer într-un gest de disperare înainte de a părăsi casă, frumoasa casă din Cadogan Square ce făcuse parte din înţelegerea de la divorţ şi pe care, opt săptămâni mai târziu, ea o vânduse ca să-i plătească lui Luis datoriile de la jocurile de noroc. Mama ei fusese atât de îngrijorată încât făcuse un atac de cord, de pe urma căruia nu-şi mai revenise niciodată complet. Când murise, tatăl ei o acuzase cu amărăciune de cruzime şi egoism, de faptul că nu-i păsa de nimic şi de nimeni decât de „gălăgiosul şi crăcănatul jucător de polo”, ceea ce căscase între ei o prăpastie care nu se închisese ani de zile.

De-abia după cinci ani luase sfârşit legătura lor lamentabilă. El venise într-o seară la ea şi o anunţase că pleacă; se reîntorcea în America de Sud. N-avea de ales, pierduse o sumă mare de bani la masa de joc şi bărbatul căruia îi era dator nu era genul care să se poarte amabil cu cei care nu-şi plăteau datoriile.

— Dacă nu-mi achit datoria şi rămân aici, sunt un om

mort din punct de vedere social. N-am nicio portiţă de scăpare… de fapt, ar fi una, dar mi-e teamă că te implică şi pe tine.

— Ce pot să fac? Ştii bine că aş face orice pentru tine, iubitule.

Gândul de a-l pierde era de neconceput, aşa încât îi declarase:

— Dacă te întorci în Argentina, vin cu tine. O să-mi iau o slujbă.

— Nu. Nu pot să te lipsesc de familie şi prieteni.

— Familia nu mai vorbeşte cu mine şi, în afară de Philip, n-aş simţi lipsa nici unuia din prieteni. Singurul lucru pe care mi-l doresc e să fim împreună.

— Habar n-ai cum e în Argentina. (Se oprise un moment şovăind.) Dacă plec… Numai tu ai putea să mă salvezi.

— Dar cum? Nu mi-a mai rămas niciun ban… Am vândut tot ce-ar fi adus un preţ convenabil. Ce an eu care ar valora atâţia bani câţi îţi trebuie ţie?

El o privise şi abia atunci, pentru prima dată, îşi dăduse seama ce anume o nedumerise mereu la expresia lui. Era neobişnuit de goală, ca şi când în spatele ochilor nu se afla nimic. Iar în momentul acela înţelesese ce anume voia el de la ea, însă dorise s-o audă din gura lui.

— Ce mai am eu de vânzare? repetase ea.

— Nu de vânzare… replicase el cu un ton de reproş. Prefer să mă gândesc la asta ca la un schimb.

— Ce să schimb? repetase ea ca şi când ar fi fost nedumerită, dar resimţind cea mai profundă durere din câte cunoscuse până atunci.

Spune-o! îi recomandase ea în gând. O să *te fac s-o spui*, *ticălosule*! *O s-o spui cu gura ta*, *altfel refuz s-o fac*. Când el păruse să ezite, uşurarea ce o cuprinsese, aproape o ameţise. *Nu poate să pronunţe cuvintele*, gândise ea bucuroasă. *Nu se poate hotărî s-o spună pentru că îşi dă seama că un asemenea lucru nu se poate spune*! *Mă iubeşte*, *mă iubeşte cu adevărat*!

— Datoria mea va fi ştearsă dacă-ţi vei petrece o

noapte cu el.

— E un preţ cam pipărat pentru a te culca cu cineva, răspunsese ea cu asprime. Probabil că e foarte bogat. Cât îi datorezi?

— Zece mii de lire.

Devenise irascibil, şi în curând avea să fie de-a dreptul furios. Vai, cât de bine îi ştia stările proaste şi, vai, cât de mult timp le suportase! *Pentru ce*? se căinase ea în gând. *Pentru numele lui Dumnezeu, de ce*?

— Probabil că are impresia că merit atâţia bani. Mi-ai făcut reclamă?

— Găseşte că eşti foarte atrăgătoare.

— Majoritatea bărbaţilor au aceeaşi impresie, dar n-am întâlnit nici unui care să vrea să plătească zece mii de lire. Mai bine mi-ai spune cine este. Nu mă vând cu ochii închişi nici chiar pentru suma asta.

El pronunţase un nume în şoaptă, ezitant, de parcă pereţii ar fi avut urechi să audă.

— Oh, da, este foarte bogat… cu tot petrolul ăla, desigur! Şi ce înseamnă zece mii de lire ca să aibă o femeie, pentru un bărbat care a plătit recent un milion pentru un cal?!

Jose-Luis înălţase din umeri devenind iar nerăbdător. Privind de această dată realitatea cu luciditate, Liz îşi dăduse seama că el nu se îndoise niciun moment de acordul ei şi înţelesese că probabil ei căzuseră de acord asupra tranzacţiei încă înainte de a se fi sculat de la masa de joc şi că nu şeicul fusese cel care sugerase asta, ci Marea Iubire a Vieţii ei.

Iisuse! ţipase ea în gând. *Dragoste*?! *Cum l-am putut iubi pe nemernicul ăsta*? *Boy avea dreptate, dar ori n-am putut, ori n-am vrut să înţeleg. Atunci cum se face că acum sunt în stare s-o fac*? *înseamnă că acesta este cu adevărat sfârşitul. Mi-am pierdut ani întregi din viaţă cu tine; mi-am cheltuit toţi banii şi m-am înstrăinat de familie pentru tine*. Voia să sară în sus şi să-l pocnească în cap, să-i scoată ochii, să-i sfâşie şi să-i zgârie pielea aceea netedă de culoarea măslinelor aurii. Ar fi vrut să-l vadă sângerând,

deşi ştia că aşa ceva n-ar fi fost posibil; sângele lui era prea îngheţat ca să poată curge. Cu toate astea, continuase stăpânindu-se:

— Vrei să-mi expui şi mie detaliile acestui mic târg?

— Trebuie să mergi – am să te duc eu – la casa pe care o are în The Boltons; tu rămâi şi eu plec cu un cec.

— Nu, zisese ea pe un ton plat, calm, implacabil. Eu mă duc acolo, tu nu vii cu mine şi nu va exista niciun cec. Vreau bani gheaţă, care îmi vor fi daţi mie. Eu sunt cea care merit banii, cel puţin vreau să-i văd, să pun mâna pe ei înainte de a-i da mai departe. Ori faci aşa, ori nu mă duc deloc.

Rostise asta cu o voce plină de o superioritate sarcastică având în ea o nuanţă de plictiseală. Mai rău decât orice însă, fusese faptul că el se declarase imediat de acord. *Vocea stăpânei lui*, reflectase ea înăbuşindu-şi un hohot de râs, pentru că îşi dădea seama că, dacă nu s-ar fi abţinut, ar fi făcut o criză de isterie. Îi era aşa de silă de el încât îi venea să vomite, dar ceea ce o făcea să se îngreţoşeze şi mai mult era adâncimea dispreţului pe care-l simţea pentru ea. *Am auzit oamenii spunând că şi-ar vinde şi bunica pentru o pintă*[11] *de alcool*, gândise ea amorţită, *dar eşti primul bărbat pe care l-am cunoscut care şi-ar vinde chiar şi femeia pe care ar trebui s-o iubească pentru a-şi plăti o datorie făcute la jocurile de noroc*. În acel moment ea luase o hotărâre irevocabilă.

O săptămână mai târziu, o limuzină neagră venise la Cremorne Gardens, unde se afla apartamentul în care locuiau acum. Elizabeth urcase în maşină pentru a fi dusă la The Boltons. Exact o oră mai târziu, limuzina o adusese înapoi, şi de îndată ce intrase în apartament, Jose-Luis sărise în sus, nerăbdător.

— Ei, a mers bine?

— Da. De fapt a mers foarte bine. Este un bărbat încântător şi extrem de viril. O să mă mai duc la el; săptămâna viitoare şi pentru mult mai puţini bani, desigur. Tu ai tendinţa să exagerezi întotdeauna şi, deşi este un

11 Măsură de capacitate pentru lichide egală cu 0,561 (n.t.).

bărbat foarte bogat, nu se face să fii lacom cu el. De ce mi-ai spus că ai o datorie la joc? îl întrebase cu un glas trist şi liniştit. M-ai oferit lui, ăsta-i adevărul. L-ai văzut că mă urmărea cu privirea şi ai prins din zbor ocazia de a stoarce un profit din asta.

Brusc, se rotise pivotând pe tocul pantofului, cu mâna rigidă, şi îl lovise peste obraz. Lovitura fusese extrem de puternică şi el căzuse pe spate aterizând pe scăunelul pentru picioare, cu o expresie de uimire pe faţa care i se înroşea rapid.

Liz păşise peste scăunel şi se aplecase asupra lui, cu chipul contorsionat şi cu ochii arzându-i dispreţuitor.

— Tu, pui de căţea, lacom şi egoist! Ţi s-a năzărit să devii peşte, nu-i aşa? râsese ea batjocoritor. N-o să fiii în orice caz, nu pe seama mea. Dacă o să mă hotărăsc să câştig bani prostituându-mă, aceia vor fi banii *mei*, auzi? Banii *ăştia*, mai spusese ea agitând teancul gros de bancnote scos din geanta din brocart negru, *eu* i-am câştigat, nu tu! Niciun bărbat nu ia ce-am câştigat eu cu sudoarea frunţii sau cu farmecele mele! Cârpă murdară de şters picioarele ce eşti! Ieşi afară din casa mea… nu, să nu îndrăzneşti! (El sărise în picioare şi ridicase mâna.) Philip! strigase ea.

Uşa apartamentului se deschisese şi Philip Faulkner intrase în cameră, urmat de un bărbat tânăr şi chipeş, având statura unui înaintaş de rugby.

— Afară! îi ordonase Elizabeth fostului ei iubit. Afară din casa şi din viaţa mea! Şi dacă scapi vreun cuvânt… un singur cuvinţel infect, vor fi înaintate poliţiei rapoarte cu privire la anumite chestiuni care o privesc pe fiica de şaptesprezece ani a unui binecunoscut conte. Am fost suficient de explicită?

Ochii lui de onyx se plimbaseră de la ea la cei doi bărbaţi şi înapoi. Jose-Luis îi adresase un lung şir de epitete murdare în spaniolă, dar pornise către uşă ţinându-se la distanţă de cei doi, care se postaseră de o parte şi de alta a uşii, apoi ieşise ca din puşcă. Îl auziseră coborând treptele câte două deodată.

— Minunat, aplaudase Philip. Bette Davis neînarmată!

Elizabeth însă izbucnise în plâns şi-şi îngropase faţa în palme.

— Ei, haide, haide… Am crezut că zilele trecute ai plâns până ce ţi-au secat lacrimile.

— Aşa am crezut şi eu şi sunt bucuroasă că ţi-am spus, altfel n-aş fi ştiut de codoşlâcurile lui sau despre Lucinda Coleport.

— Ei, dar ai aflat, şi asta e tot ce contează. Haide, te rog… Asta e o haină de seară şi nu vreau pete pe reverele astea frumoase de satin. Hai, ia batista mea.

— Să n-ai impresia că plâng pentru el, suspinase ea ştergându-şi ochii. Lacrimile astea sunt pentru toanta, idioata şi naiva de mine. Mi s-a spus şi iar mi s-a spus, dar ce, eram proastă să ascult? Tu mi-ai spus, mi-a spus şi tata şi Boy, chiar baba Fellowes mi-a spus. Deşi ea nu dă niciodată sfaturi bune.

— Cred că putem s-o punem pe seama alienării mintale temporare care îi afectează pe cei îndrăgostiţi peste măsură. Facultăţile mintale sunt tocite şi ochii nu mai văd. Toţi trecem prin asta cel puţin o dată.

— Eu n-am să mai trec prin asta, niciodată.

— Nu fi ridicolă, murmurase Philip indulgent.

— Vorbesc serios. Tu îţi dai seama cât am câştigat în seara asta? Ştiu că a fost o excepţie, dar… *zece mii de lire*. (Liz chicotise.) Şi să-ţi mai spun ceva. Mi-a făcut plăcere seara asta. Am fost bună, teribil de bună şi, evident, tipul a fost mulţumit de mine. (Chicotise din nou.) Spun asta pentru că mi-a dat şi bacşiş. Priveşte… (La spatele teancului de bancnote se vedea un altul, mai subţire.) Mi-a dat în plus o mie de lire!

Philip răspunsese galant.

— Nici nu m-aş fi aşteptat la mai puţin.

— Mă simt satisfăcută pentru că am redobândit o parte din banii pe care i-am cheltuit cu acest… acest…

— Da, ştiu ce vrei să spui.

— …aşa încât pot să-mi plătesc propriile datorii, iar

ăştia – continuase ea, întinzându-i teancul mai subţire – sunt pentru tine. Îţi sunt cu adevărat recunoscătoare, Philip. Ştiam că ticălosul cochetează de mult timp cu ideea, dar niciodată nu mi-a dat prin gând că se va apuca de codoşit. Am crezut că, într-adevăr, pierduse banii la joc.

— Asta se întâmplă rar, pentru că trişează, replicase Philip lăsând-o pe Elizabeth cu gura căscată. Da, dai cum tu n-ai mai fost în stare să-l subvenţionezi, asta era metoda lui de a face rost de bani până a prins ocazia să-l şantajeze pe bătrânul Hugh Coleport.

— Fata e într-adevăr însărcinată?

— Mi-e teamă că da. Am înţeles că Coleport l-a bătut cu cravaşa pe văcar când a avut îndrăzneala să-i spună că va face din fata lui o femeie cinstită, bineînţeles pentru un preţ potrivit. A pierdut pe toate fronturile.

Philip păruse pe deplin mulţumit, mai ales din cauza celor o mie de lire.

— O să accept banii ăştia, pentru că cerşetorii n-au de ales, recunoscuse el nonşalant, şi mai ales că socotesc că i-am câştigat pe merit. Lucrăm amândoi în afacerile cu „mărfuri”; marfa ta este corpul, a mea sunt informaţiile.

Ochii lor se întâlniseră şi prin cap le trecuse aceiaşi gând.

— Da, aş putea să-ţi furnizez cumpărători…

— Clienţi.

— Foarte bine, clienţi – pentru un procent preliminar de… să zicem zece la sută?

— De acord!

Pecetluiseră înţelegerea printr-o strângere de mână.

— Vezi, dragul meu băiat – spusese Philip întorcându-se spre frumosul, dar tăcutul tânăr – asta înseamnă să prinzi ocazia când se iveşte. Să nu refuzi niciuna. Norocul se supără foarte uşor şi nu se mai întoarce niciodată.

Liz era adâncită în gânduri.

— Mă gândesc să fie cam o duzină, ce zici? Vreau să spun, clienţii. Şi voi merge eu la ei, altfel aş fi nevoită să suport şi alte cheltuieli. Şi-aşa mă va costa destul să mă îmbrac adecvat.

— Robin, iubitule, astea sunt lucruri prea vechi pentru urechile tale tinere. Aşteaptă-mă în maşină. Nu voi întârzia mult, rostise Philip trimiţându-i o bezea. Te voi recompensa. Acum să ne reîntoarcem la afaceri, adăugă el după plecarea tânărului.

Liz se trezi din reverie şi-l auzi pe Philip spunând:

— …va veni.

— Îmi pare rău; nu te-am auzit.

— Te-am întrebat dacă eşti sigură că Boy va veni. Ar face orice să mă evite. Nu-mi pot închipui câtuşi de puţin…

— Ştii foarte bine de ce! îl îngrozeşti. Aşa a fost mereu şi aşa va fi şi în viitor. Dar, ca să-ţi răspund la întrebare, da, va veni în mod sigur. Tata nu-l vede aproape niciodată şi ştiu cum să exercit presiuni asupra conştiinţei lui insensibile ca să-l fac să se simtă teribil de vinovat…

Liz puse receptorul jos, dar nu se mai întoarse la cifrele ei. Rămase uitându-se-n gol, cu mintea ancorată în trecut.

Philip ar fi foarte impresionat dacă ar afla cât timp îşi dedicase ea în ultima vreme calculelor legate de bani. Ea nu economisise nici măcar un penny. Trăia pe picior mare şi deci cheltuia foarte mult. Comanda şampanie cu lada şi, dacă avea chef de icre negre la preţul de 100 de lire pentru două uncii[12], le cumpăra. Cheltuia cincizeci de mii de lire pe an cu hainele, încă cinci mii cu pantofii, şi avea bijuterii foarte valoroase. Maşina ei era mereu aceiaşi model, cu Mercedes roşu, sport, schimbat în fiecare an. Casa ei era situată în districtul poştal rezidenţial al SW1 şi nu se făcuse economie la cheltuieli când fusese redecorată. Purta doar genţi marca *Hermes*, iar părul ei era coafat şi menţinut la aceeaşi nuanţă blondă de culoarea untului de mâinile iscusite ale celebrului Michaeljohn.

Se ducea cu regularitate în staţiuni climaterice renumite unde observa femeile măritate de mai multe ori, care erau pe cale de a părăsi un soţ bogat, pregătindu-se în acelaşi timp să înceapă vânătoarea următorului. Uneori îi venea să zâmbească pentru că erau soţii de-ale clienţilor

12 uncie = 28,35 g. (n.t.).

ei, care n-aveau nici cea mai mică idee despre modul în care îşi câştiga ea banii ce-i permiteau să împartă cu ele o baie de aburi sau un jacuzzi şi se gândea că, în fond, lucrau în aceeaşi branşă. Privea la vreo femeie de cincizeci de ani care-şi croise drumul în sus cu ajutorul a patru soţi şi nu simţea decât dispreţ, deoarece considera astfel de creaturi a fi nişte animale de pradă. Niciodată nu-i plăcuseră prea mult femeile şi nici nu avusese încredere în ele, mai ales în cele întâlnite în circumstanţe asemănătoare, etalând un corp prematur îmbătrânit şi evaluând din priviri bijuteriile celorlalte, pentru a vedea ale cui erau mai bune; femei care era pe cale de a fi părăsite de soţ pentru un manechin de ultimă oră şi care era hotărâte să scape de câteva livre[13] şi riduri încât să poată achiziţiona propriul lor manechin de ultimă oră. Le poreclise „târfe măritate” pentru că se vindeau în aceeaşi măsură ca şi ea, cu diferenţa că ele cereau şi purtau cu ipocrizie simbolul respectabilităţii – verigheta.

Nu se jena câtuşi de puţin de ceea ce era, pentru că era cea mai bună. Trebuia nu numai să ţi-o poţi permite pe Elizabeth Waring, dar şi să fii la înălţimea situaţiei. Iar acum ştia că nu peste mult timp totul se va sfârşi. Lipsa accidentală a sensibilităţii unei mâini, o poticnire când nu-i stătea nimic în drum, dublarea ocazională a imaginilor fuseseră fapte ce o trimiseseră mai întâi la medicul ei personal – un francez care îi cunoştea ocupaţia şi care, de două ori pe an, o examina din cap până în picioare – şi, în final, la un diagnostic pe care la început nu voise să-l creadă. Pentru numele lui Dumnezeu, cum era posibil să aibă o tumoare inoperabilă tocmai ea, care era la fel de sănătoasă precum calul proverbial şi care nici măcar nu se îmbolnăvise vreodată de un banal guturai?

Nu e drept, strigase ea, dând glas eternului protest, şi asta nu din cauză că-i era frică de moarte, ci pentru că îi plăcea atât de mult viaţa. Nu credea în lumea de apoi; moartea era ultimul, eternul somn, şi cel puţin nu i se putea întâmpla ceva mai rău. O stare de comă ce urma să

13 1 livră 0,453 kg. (n.t.).

devină tot mai profundă şi din care nu avea să mai iasă vreodată. Dintre atâtea feluri de a muri, era una din căile cele mai uşoare. Fusese asigurată că nu va avea dureri, dar va avea nevoie de îngrijire în ultimele câteva luni, deoarece nu va fi în stare să se mai descurce singură. O înfuria faptul că era nevoită să plece. Dacă ar fi crezut, ca evreii, într-un Dumnezeu sever, s-ar fi gândit că era pedepsită pentru modul ei de viaţă, dar nu credea într-o soartă arbitrar răuvoitoare. Viaţa era ceea ce făceai tu din ea şi, ţinând cont de calităţile pe care le avusese, îşi construise o viaţă grozavă. Niciodată nu trişase, nu dăduse mai puţin decât primise, oferise servicii de calitate pentru banii primiţi şi, aşa cum i se spusese în repetate rânduri, multă plăcere, ba chiar şi fericire. Atunci, de ce? De ce? Elizabeth nu era înclinată spre gândirea analitică, dar nu-i plăceau nici întrebările fără răspuns şi era revoltată că nu părea să existe nici unui la a ei.

O *să discut despre asta cu Philip*, reflectă ea, şi ideea o mai consolă puţin. *El are o gândire concisă*, *ordonată*, *neîmbâcsită de platitudinile din ziua de azi*. Era complet de acord cu părerea doamnei Patrick Campbell: „N-ar trebui să privească pe nimeni ce face altcineva, atâta timp cât nu face acel lucru în stradă, speriind caii”.

Formăm o pereche, reflectă ea, şi găsi amuzant acest gând. *El*, *un bărbat întreţinut*, *eu*, *o curtezană de lux*. *Vrednici de dispreţ*, *după standardele unora*, *dar nu şi după ale noastre*. *El mă va sfătui cum să mă descurc*, *când şi cum să le spun tatii şi lui Boy… sau chiar şi dacă ar trebui să le spun*. *Da*, *Philip va şti*. *El ştie întotdeauna*.

4

Lily avu un vizitator neaşteptat la sfârşitul primei săptămâni petrecute în spital. Era adâncită în lectura romanului *Bleak House*, pe care-l găsise la standul mobil de cărţi, şi nu-şi dăduse seama că cineva se oprise lângă patul ei. Dintre toate paturile aflate în salon, al ei era singurul care n-avea un scaun pentru vizitatori pentru că nu venise s-o vadă nimeni, niciodată. Acum, auzi pe cineva spunând:

— Pot să stau pe pat?

Când ridică ochii o văzu pe Maureen zâmbindu-i veselă, îmbrăcată cu ceea ce crezuse ea a fi o ţinută potrivită pentru vizita la spital: haine negre, care nu se potriveau cu tenul ei pământiu şi părul blond pal, şi care nu făceau decât să accentueze nasul lung şi fizionomia osoasă. Ochii ei, de un albastru deschis, o priveau pe Elly cu o curiozitate nedisimulată şi cu interesul plin de nerăbdare al cuiva care de-abia aşteaptă să afle totul.

Da, reflectă Elly, *era normal ca Maureen să fie cea care să vină. Paula era prea circumspectă şi Cindy prea egoistă. Maureen era întotdeauna gata să-şi ofere sprijinul. Oare o trimisese Mickey să iscodească*? Probabil că ochii ei îi exprimaseră teama, întrucât Maureen se grăbi să i-o împrăştie.

— Totul e-n regulă, Mickey habar n-are că sunt aici. De fapt, nu i-ar folosi la nimic dacă ar şti. E la închisoare, în arest preventiv.

Elly se ridică în capul oaselor şi se întinse după carnet şi creion, deoarece nu putea să vorbească. Maxilarul îi era în continuare imobilizat. „Cum?” scrise ea. „De ce? Când?”

— N-o să ghiceşti nici într-o mie de ani. L-a turnat Cindy.

Văzând uluirea de pe chipul lui Elly, Maureen îşi întări spusele, dând din cap fericită.

— Cindy ştia că el urma să-l întâlnească pe tipul care îi furniza droguri, aşa încât i-a povestit asta poliţistei aceleia necioplite, ştii despre care vorbesc – cea cu părul inelat; asta a arestat-o pe Cindy de atâtea ori încât aproape au devenit prietene, ca atare Cindy a sunat la secţie şi a aranjat să se vadă cu ea, apoi i-a spus unde şi când va avea loc întâlnirea celor doi. L-au prins cu un săculeţ mic plin cu cocaină aproape pură şi vreo două duzini de nu ştiu ce amfetamine, aşa că l-au arestat, şi pe el şi pe furnizor.

„De ce?” scrise Elly. „Cindy, vreau să spun”.

— A lovit-o. Se plângea că ea nu face curat în

apartament. Ştii cât de mult ţinea la unghiile ei? Ei bine, el i-a rupt două dintre ele. Asta a făcut-o să căpieze! Ai fi putut crede că i-a rupt degetele! Oricum, a aşteptat momentul potrivit, şi când a plecat el a plecat şi ea. S-a ţinut departe până l-au înhăţat şi apoi a venit acasă, şi-a împachetat lucrurile şi a plecat înapoi în nord. Aşa încât m-am gândit să vin să-ţi dau veştile bune. Tu cum te mai simţi?

Maureen o examină pe Elly cu un ochi critic.

— Ei, vânătăile arată mult mai bine, dar nasul tău nu-i prea grozav, şi ce-i cu sârmele alea de pe dinţi?

„Maxilar rupt” scrise Elly. „Din cauza asta nu pot vorbi”.

— Deci Paula a avut dreptate. Azi e la Sutton, cu fetiţa ei, dar nu ştim ce se va întâmpla acum că Mickey e dus. Probabil că va conduce Tony lucrurile cât timp va sta el la închisoare. A mai făcut-o şi înainte, când Mickey a fost închis pentru proxenetism. Cel puţin, el nu ia droguri şi nu ne bate… Ţi-am adus astea. (Era un buchet de flori şi câteva reviste, dintr-acela care au mai multe fotografii decât cuvinte.)

„Mulţumesc”, scrise Elly.

— Cum mănânci, atunci? Cu paiul?

Elly scrise: „Lichide, supe, lapte, băuturi etc.”

— Ce neplăcut! Atunci cât timp o să mai stai aici? întrebă Maureen curioasă.

„Nu ştiu precis. Cel puţin încă o săptămână sau până ce vor avea nevoie de pat”.

— Bine-am făcut că nu ţi-am adus fructe, chicoti Maureen.

Tocmai atunci o soră intră în salon şi o mustră:

— Nu este permis să se stea pe paturi. Va trebui să-ţi găseşti un scaun.

— De unde? întrebă Maureen cu obrăznicie.

Sora privi prin salon. Nu se vedea niciun scaun liber.

— Vă puteţi duce în camera de recreere, comandă ea. Domnişoara Jordan are voie să se dea jos din pat.

Maureen o ajută pe Elly să se îmbrace în halatul de

spital, care era deschis la spate.

— Drace, eşti bandajată ca o mumie. Ţi-a tras o bătaie zdravănă.

Camera de recreere era goală, aşa că luară două scaune, le duseră lângă geam şi Maureen îşi aprinse o ţigară după ce deschise puţin fereastra „pentru orice eventualitate”.

Elly scrise pe carnetul ei: „Ce s-a întâmplat când a văzut Mickey că am plecat?”

— A dat strechea în el. Ne-a luat la întrebări în stil mare, dar eu nu ştiam nimic, nu-i aşa? Nici Cindy, iar Paula minte cu o expresie aşa de serioasă cum n-am mai văzut! Oricum, ne-a făcut viaţa amară vreo două zile, apoi s-a ivit afacerea cu drogurile şi ai fost dată uitării. Cindy e candidată la poceală, dacă şi când o va găsi, ceea ce nu pare probabil ţinând cont că ea s-a întors la Salford, de unde de fapt a şi venit. Mai mult ca sigur n-o să se grăbească să vină înapoi. Asta mi-a dat ocazia să vin şi să te pun în temă, ca să zic aşa, şi să-ţi spun că, dacă vrei să te întorci, sunt sigură că Tony o să te primească. Mickey o să stea cel puţin un an la închisoare, având în vedere că sentinţa anterioară, când l-au condamnat pentru proxenetism, i-a fost suspendată.

Elly scuturǎ din cap într-un fel care-o făcu pe Maureen să înţeleagă că refuză.

— Oh, bine, cum doreşti. Am presupus că era ce mai bun lucru considerând că Tony şi Mickey sunt prieteni.

Cel mai bun? gândi Elly. *Nu există „cel mai bun” în apropierea lui Tony Panacoulis*. Îi dăduse frisoane de când îl văzuse prima oară…

Stătea la masa din bucătărie părând cu totul nelalocul lui. Prea spilcuit, prea elegant, prea plin de bani pentru ambianţa sărăcăcioasă, şi totuşi ea ştiuse din prima clipă că era de un neam prost cum rar mai găseşti. Avea o faţă asemeni unui fruct prea copt, de o paloare nesănătoasă, o gură cărnoasă şi părul des şi foarte creţ care avea mai multă grăsime în el decât palma unui ospătar-şef. Atitudinea lui Mickey, însă, îi spuse lui Elly că

era în prezenţa cuiva care-l putea face praf pe Mickey cu o mişcare a mâinii. Îşi dăduse seama că vorbiseră despre ea când îl auzise pe Mickey spunând cordial:

— Ea e Elly, Tone… N-am avut dreptate? Nu-i aşa că are clasă? E o actriţă înnăscută. Chiar şi „Abbey Theatre" ar accepta-o dacă s-ar duce să dea o probă la ei.

Entuziasmul lui Mickey se lovise de indiferenţa lui Tony Panacoulis şi se ofilise.

— Vino încoace… Lasă copoiul să adulmece prada, izbucnise el.

Elly se uitase la Paula, care stătea pe canapea. Aceasta încuviinţase, abia perceptibil, din cap. Privirea ei spunea: fereşte-te de ăsta.

— Scoate-ţi haina… lasă-l pe Tony să se uite la tine.

Elly îşi scosese haina ei ieftină, dând la iveală corpul zvelt, îmbrăcat într-o fustă mini foarte strâmtă şi un pulover cu guler rulat, strâns pe ea, care se lipea de sânii fragezi. Purta cizme lungi până deasupra genunchilor lăsând să se vadă între acestea şi fustă cam opt inchi[14] de carne tânără şi tare. Stătuse acolo, în timp ce ochii lui Tony Panacoulis, negri ca măslinele, o cercetau lăsând, parcă, dâre lipicioase în urma lor. Îşi impusese să stea liniştită, deşi ar fi vrut să o rupă la fugă. Instinctul şi experienţa căpătată în ultimele luni îi spuneau să nu aibă nimic de-a face cu acest om.

— Tony caută un chip nou pentru filmele lui, anunţase Mickey, cu aerul solemn al cuiva căruia tocmai i s-a spus că fusese nominalizat pentru un Oscar.

— Da? Ce fel de filme? întrebă Elly.

Simţise cum ochii de obsidian ai lui Tony Panacoulis îi aruncă o privire rapidă, dar îşi jucase rolul mai departe. Cinci luni pe stradă nu-i anulaseră complet naivitatea ori capacitatea de a fi surprinsă; cel puţin aşa se chinuia ea să-i facă pe oameni să creadă, fiindcă sub inocenţa afişată la suprafaţă, experienţa forma deja o cochilie dură în interiorul căreia putea fi protejat *eul* ei real.

— Nu m-ai auzit, fetiţo? El e Tony Panacoulis!

---

14 1 inch-2,54 cm

Mickey se întorsese spre Domnul şi stăpânul său.

— Câteodată am impresia că Elly vine de pe altă planetă. Ştie o groază de lucruri, dar niciunul dintre ele nu este important pentru oameni ca tine şi ca mine.

— Tony face cele mai bune filme pornografice din branşă, intervenise Paula.

— Oh… înţeleg. (Elly arborase o expresie dezgustată.)

— Nu începe să faci nazuri înainte de a şti despre ce este vorba! o avertizase Mickey pe un ton tăios. Tony îşi plăteşte bine protagoniştii! Ai putea scoate bani frumoşi numai dintr-un rol!

— Aş putea? îl ironizase Elly.

— Nu-mi răspunde obraznic, fetiţo. Bineînţeles că mi-aş lua partea mea. Îţi ofer o şansă. Nu-i aşa?

— Una pe care trebuie s-o refuz, replicase Elly, politicoasă. Nu cred că v-aş putea oferi ceea ce doriţi, adăugă, dar vă mulţumesc pentru ofertă.

— Hei, fii atentă! zbierase Mickey.

— E-n regulă. Mickey, îl liniştise Tony Panacoulis cu o voce la fel de moale ca mâinile sale durdulii. Elly are dreptul să-şi spună părerea şi, dacă nu crede în ceea ce face, nu va oferi performanţa pe care o aştept eu de la ea. Poate că atunci când va avea mai multă experienţă în meserie, o să se mai gândească. Ca să spun drept, e puţin cam tânără pentru rolul la care mă gândesc acum.

Faţa lui Mickey se luminase.

— Perfect, tu eşti şeful, Tone. Va fi cum spui tu. Poate peste vreo şase luni…

— O să vedem, răspunsese Tony Panacoulis, ridicând din umeri.

Nu şi dacă am şi eu un cuvânt de spus, îşi zisese Elly. Niciodată în viaţa ei nu simţise o repulsie aşa subită faţă de cineva. Învăţase să se-ncreadă în instinctul ei, iar acum acesta o avertizase asupra primejdiei.

Când ochii ei cenuşii îi întâlniseră pe cei negri şi sticloşi ai lui Tony, ştiu că el va reveni, că o va întreba din nou, şi, dacă va refuza iar, refuzul se va întoarce împotriva

ei.

Mai târziu, o descususe pe Paula în privinţa lui.

— Cine e?

— Şeful cel mare. Are mai multe fete, cel puţin o duzină, dar îşi face suma cu filme pornografice, de cea mai joasă speţă. Cindy a făcut câteva. Cindy ar face orice dacă preţul e bun, adăugase ea cu cinism.

— Tu ai făcut vreunul?

— Câteva pe vremea când nu prea ştiam multe. Tony e şmecher, te pune să începi cu poveşti obişnuite – una sau două orgii fără complicaţii pe două role de film – apoi te „promovează" la sex prin constrângere, violuri şi numere de sadism. Ai făcut bine că l-ai refuzat. Eu n-am avut curajul s-o fac când m-a întrebat... şi eram mai mare ca tine!

— Îmi dă fiori de groază, rostise Elly, cutremurându-se.

— Ştiu. E din cauza ochilor lipsiţi de expresie.

— De ce e Mickey aşa de nervos când e el aici?

— Pentru că Tony poate fi foarte periculos dacă nu-i faci pe plac. Paznicii lui sunt experţi în arte marţiale. Mai mulţi inşi au fost schilodiţi pe viaţă, şi ştiu cel puţin un tip care a fost castrat. Doar simplul gând îl face pe Mickey să se-nverzească. În plus, deşi nu pot s-o dovedesc, Mickey face rost de cocaină de la Tony.

Când cele şase luni trecuseră, Elly începuse să aştepte înfricoşată. Se apropia aniversarea unui an de când făcea trotuarul; devenise mai dură, cu mult mai puţin încrezătoare, şi naivitatea îi dispăruse demult. Ştia de asemenea că, după Paula, care avea o listă de clienţi permanenţi, ea îi aducea cele mai mari câştiguri lui Mickey, predându-i cel puţin cât Cindy şi Maureen împreună. O promovase la Park Lane, unde înfăţişarea ei de primă clasă îi era era de mare folos. Totul depindea de Mickey, ale cărui droguri costau acum mai mult decât îşi putea permite – îi datora lui Tony Panacoulis o groază de bani.

Când Tony nu-şi mai reînnoise cererea, se simţise

suficient de uşurată ca s-o întrebe pe Paula ce mai făcea acesta în ultimul timp.

— Şi-a îndreptat interesul spre altceva. Se spune că e ceva foarte secret. Tot ce ştiu e că aduce mulţi bani, teribil de mulţi.

— Mai mult decât pornografia?

— Zvonurile spun, se-nfiorase Paula, că foloseşte copii. Şi ţie ţi-e scârbă? Eu mă tot gândesc la Cheryl a mea. Aş omorî orice bărbat care ar atinge-o doar cu un deget sau care doar s-ar uita la ea în felul acela. Mă face să mă cutremur: sex şi copii!

Elly îl mai văzuse pe Tony Panacoulis de câteva ori după aceea, dar, deşi se uita întotdeauna la ea într-un fel care-o făcea să se ducă la baie şi să se frece cu buretele, el nu-şi mai repetase niciodată oferta. Era clar că ştia care avea să fie răspunsul ei.

— ...şi-atunci ce vrei să faci?

Elly îşi reveni din gânduri şi-şi dădu seama că Maureen continuase să trăncănească.

— Vreau să spun că n-ai nicio calificare în afară de cea pe care ţi-am dat-o noi, continuase aceasta şi chicotise.

Elly scrise: „O să-mi vină mie vreo idee”.

În schimb, după ce plecă Maureen, zăcu gândindu-se la ea, şi îşi dădu seama cât de profund era impresionată de faptul că o fată cu care nu avea nimic în comun se deranjase să vină la spitalul aflat atât de departe la sud de râu ca s-o liniştească în privinţa bărbatului care o trimisese acolo. În fond, Maureen era şi fusese întotdeauna cea binevoitoare.

De la Paula, Elly învăţase să se aştepte la imparţialitate şi o apreciere aproape cinică a valorii ei; de la Cindy nu se aşteptase niciodată la nimic. Îi era recunoscătoare lui Maureen şi aprecia fapta ei bună, dar sentimentul primordial era de uşurare pentru că era liberă, eliberată de ei şi de viaţa pe care fusese forţată s-o ducă alături de grupul lor, deşi tot lor le datora faptul că înţelesese cum ar fi să trăieşti făcând parte dintr-o familie obişnuită. Ştia deja că propria ei familie putuse fi numită

oricum, numai aşa nu.

Fuseseră amabili în felul lor, dar dacă preţul libertăţii era să piardă acest simulacru de familie, era dispusă să-l plătească.

Începu să se gândească la cum ar putea reuşi să se descurce în viitor şi la doamna care venise recent s-o vadă, îmboldită evident de cineva din personalul spitalului. Era un fel de asistentă socială şi îi oferise lui Elly un loc într-un cămin de fete asemeni ei: „care nu au unde să se ducă”.

— Vei primi ajutor social şi, în răstimpul cât vei sta acolo, găseşti o slujbă. Intervalul maxim de timp pe care-l poţi petrece acolo este de şase luni. Sunt foarte multe fete tinere ca tine şi, când se apropie timpul să plece, sunt ajutate să-şi găsească o locuinţă. Te-ar interesa aşa ceva?

— Şi încă cum! îi răspunsese Elly.

— Atunci o să văd ce pot face. Căminul este sponsorizat de Dioceza din Londra. Scopul lor este să ofere asistenţă celor aflate în poziţia ta.

Doamna nu amintise de poziţia obişnuită a lui Elly – culcată pe spate – dar Elly nu-şi făcuse iluzii că acoperirea ei ar putea rezista. Probabil poliţia era cauza: primise două avertismente de la ei.

— Cred că o să-ţi placă. Desigur, există reguli, un regulament şi anumite îndatoriri. Trebuie efectuate munci casnice – de fapt căminul este o mare casă. Sper că înţelegi că nu vei putea să vii şi să pleci cum ai chef. Acolo există supraveghetori.

„Înţeleg şi sunt interesată în continuare”.

— Excelent.

Doamna se arătase mulţumită: salvase încă un suflet.

Elly însă era bucuroasă: asta însemna că avea unde să se ducă în loc să bată străzile. Cât despre reguli şi regulamente… ştia absolut totul despre ele. Tatăl ei folosea mai multe decât armata.

Într-un fel sau altul, n-avea să mai fie niciodată la cheremul vreunui bărbat. Fugise de acasă numai ca să nimerească în ghearele lui Mickey Shaughnessy. N-avea să mai repete isprava. Nu voia să mai. Primească ordine şi să

accepte să i se spună: „Eu comand aici”. De-acum încolo nu va mai asculta decât de propria ei comandă.

De data asta voi căuta o slujbă decentă şi tot ce voi câştiga îmi va aparţine doar mie… şi am să fac economii, fiindcă în alte condiţii nu am să reuşesc. Nu o să mai fiu nevoită să dau tot ce câştig ca să finanţez obiceiul de a se droga al unui bărbat lacom. Voi avea locul meu pe care nu va trebui să-l împart cu nimeni. O să fiu de capul meu şi îmi voi putea încuia uşa de câte ori voi avea chef. O, da, gândi ea, visând bucuroasă. *Am învăţat lecţia. Acum ştiu ce trebuie să fac şi ce nu. O dată, înseamnă ghinion, de două ori înseamnă nenoroc; dacă mai admit să se întâmple şi a treia oară acelaşi lucru, fără îndoială tot ce mi se va întâmpla va* fi *pe deplin meritat Numai că n-am să mai permit să se întâmple încă o dată. Nu mai sunt naiva încrezătoare de odinioară când draga de Lil, cea mai bună cercetaşă din branşă, cu aerul ei matern, m-a găsit la autogara Victoria şi n-a trebuit decât să-mi dea un ghiont ca să pic drept în palma ei întinsă. Jenny mi-a făcut un serviciu mai mare decât şi-ar putea închipui vreodată şi, cu toate astea, n-am luat în seamă avertismentul ei, dar o voi face în viitor. Nimeni nu se va mai folosi de mine vreodată.*

— 5 – Când îşi întâmpină tatăl la Paddington, Liz fu şocată de schimbarea care se petrecuse cu el. Dintr-odată devenise un om bătrân. Ori de câte ori se gândea la tatăl ei, în minte îi apărea întotdeauna imaginea militarului de carieră, elegant ca scos din cutie, cu nasturi strălucitori care te orbeau, curele de piele bine lustruite, pantofi sclipitori ca o oglindă, părul neted şi lucios şi mustaţă aranjată la milimetru. Acum era un om gârbovit, cu mustaţa în dezordine, sprijinindu-şi greutatea în baston. Costumul său trebuia curăţat şi călcat, iar el stătea privind uimit în jurul lui.

— Bună, Pa.

Apropiindu-se, Liz îl îmbrăţişă şi-l sărută.

— Ah, în fine, bine c-ai venit… Nu mai văd aşa de bine în ultima vreme. Presupun că blestemaţii ăştia de

ochelari trebuie schimbaţi din nou, cu toate că încă văd mult mai bine decât Mercer.

Nu-i de mirare că arată aşa de jigărit, se gândi Liz simţind un junghi în inimă. *Are şaptezeci şi opt de ani şi Mercer este doar cu doi ani mai tânăr. Sunt doi oameni bătrâni.*

— Dă-mi geamantanul, spuse ea. Am reuşit să găsesc un loc de parcare, dar cum aici e teritoriul gardienilor, mai bine plecăm înainte să mă prindă.

El, care odată mergea atât de sprinten, acum avea tendinţa să-şi târşâie picioarele, şi dură o veşnicie până ce reuşi să-l urce în Mercedes, dar în cele din urmă reuşi să plece către oraş fără să primească vreo amendă.

Fu bucuros când ea îi aduse un whisky, şi după ce-l bău se mai învioră, îndestul ca să se lanseze într-o diatribă împotriva Căilor Ferate Engleze şi a stării vagoanelor de clasa întâi. Mai bău un whisky, după care se duse sus să facă o baie şi să se schimbe. Liz îi despachetă geamantanul plină de îngrijorare, dar când îi scoase afară uniforma, aceasta era imaculată, decoraţiile nu aveau nicio pată şi insignele străluceau. Poate că Mercer mai scapă din vedere anumite lucruri, darniciodată ceva care avea de-a face cu regimentul.

Ea îl lăsă să se relaxeze în cadă cincisprezece minute, apoi îi duse sus un alt whisky.

— Aşa da serviciu, zise el recunoscător. Mercer nu mă lasă să beau mai mult de două. Spune că e prea scump.

— Asta e o ocazie specială, îi spuse Liz. A trecut prea mult timp, Pa. Îmi pare rău.

— Eh, ai viaţa ta de trăit şi, după cum arată lucrurile, te descurci foarte bine.

— Nu pot să mă plâng, răspunse Liz cu sinceritate.

— Se plăteşte bine în domeniul relaţiilor cu publicul?

— Foarte bine.

— Bun, bun, pentru că nu am mare lucru să-ţi las, iar casa şi pământul îi revin ca moştenire lui Boy.

— Nu mă aştept la nimic, rosti Liz. N-am nevoie de banii tăi, Pa. Am destui. Dar tu cum te descurci?

— Păi, pensiile armatei n-au fost făcute ca să-i asigure cuiva traiul în huzur, dar trebuie să-ţi spun că e din ce în ce mai greu s-o scoţi la capăt. Tot timpul trebuie ceva reparat la casă, cât despre grădini… E prea mult de lucru pentru mine şi Mercer, dar a trebuit să-l las pe bătrânul Forbes să plece; nu-mi mai puteam permite să-l ţin.

În acel moment, Liz se hotărî să-i vorbească fratelui ei despre o alocaţie trimestrială pentru tatăl lor. Boy se descurca foarte bine la bară şi ea avea destul ca să-şi permită să dea două sute cincizeci de lire pe trimestru. Cu aceeaşi sumă de la Boy vor fi două mii de lire pe an în plus care vor conta foarte mult. Se va duce la Wiltshire şi va vorbi în tihnă cu Mercer care era un conducător înnăscut. Brigadierul nu se pricepuse niciodată să se descurce cu banii şi Liz îi moştenise atitudinea faţă de ei. Banii erau făcuţi pentru a fi cheltuiţi. Îi va da cadou şi nişte bani în plus astfel încât să poată fi făcute cele mai urgente reparaţii. E drept că asta era de datoria lui Boy, dar el avea o soţie cheltuitoare care ura traiul la ţară şi care i-ar fi făcut viaţa un infern dacă ar fi văzut că soţul ei risipea bani pentru elefantul acela alb pe care îl detesta. Ea va avea grijă ca reşedinţa familiei să fie vândută odată ce va deveni a lui. *L-am cam neglijat pe Pa în ultima vreme*, gândi Liz simţindu-se vinovată, în timp ce-l urmărea cum îşi savura whisky-ul.

Aşa încât ea se asigură ca la plecare tatăl ei să fie elegant, cu o ţinută mândră, să arate din cap până în picioare ca un comandant de brigadă, deşi fusese pensionat cu douăzeci de ani în urmă. De asemenea, se asigură să aibă două bancnote de douăzeci de lire în plus în portofel şi după încheierea dineului festiv să fie aşteptat de un taxi. El se întoarse acasă ameţit bine şi Elizabeth îl ajută să urce la etaj. După ce se dezbrăcă, îl băgă în pat, iar a doua zi îl lăsă să doarmă până târziu şi îi servi micul dejun la pat – un mic dejun englezesc complet, pregătit de ea.

După aceea îl duse la „Harrods”, unde îi cumpără nişte cămăşi noi, câteva cravate şi ceva lenjerie de corp.

Văzu că Mercer peticise chiar şi cârpiturile. Pentru prânz gătise curry şi după-masă merseră la cinematograf să vadă un western, deoarece brigadierului îi plăceau westernurile, mai ales dacă în ele era menţionată şi Cavaleria a şaptea. În drum spre casă, el îi făcu o critică lungă şi argumentată a bătăliei de la Little Big Horn şi a caracterului generalului George Armstrong Custer şi servi un ceai copios înainte de a se duce sus să se odihnească puţin, până când venea momentul să se schimbe pentru cină.

Boy şi Philip se întâlniseră în pragul uşii – Philip ironic ca întotdeauna, iar Boy încă ranchiunos după atâta amar de ani.

— Aproape să nu te recunosc, bătrâne, zise el accentuând ultimul cuvânt. Ţi-ai făcut iar un lifting facial?

— Niciunul, de când l-ai făcut tu pe-al tău.

— Lăsaţi, spadele jos. Ordonă Liz. *Pa* este aici şi toate astea sunt pentru el. Nu prea mai iese din casă în ultima vreme. Boy, să nu mai aduci vorba despre vânzarea casei. Ziua aceea va sosi destul de curând, iar tu, Philip, du-te şi pune-ţi ceva de băut; vreau să vorbesc cu fratele meu.

— După ce mai umbli acum? întrebă Boy când rămaseră singuri.

— După bani. Nu încape absolut nicio îndoială că tata e pe jantă.

— Te surprinde? De vină e casa aia mare şi blestemată. Nu mai poate face faţă cheltuielilor şi, oricum, locuieşte doar într-o aripă a ei. Ar putea s-o vândă şi să trăiască în lux pentru tot restul vieţii.

— Ştii bine că ăsta e ultimul lucru pe care l-ar face. Casa a fost a familiei noastre de trei sute de ani, deci depinde de noi să-l ajutăm.

— Cu cât?

— Numai o mie de lire pe an de fiecare.

— Numai! Nu sunt făcut din bani, fetiţo. Legea nu înseamnă relaţii cu publicul şi trebuie să muncesc al naibii de mult pentru un salariu mic.

Boy Harvill semăna cu mama lui; nu moştenise, ca Liz, silueta înaltă şi zveltă a tatălui lor. Era cu puţin

deasupra înălţimii medii şi s-ar fi îngrăşat dacă n-ar fi jucat squash[15] de două ori pe săptămână. Faţa lui rotofeie era destul de roşie şi avea o gură îmbufnată – în momentul ăsta colţurile gurii sale erau lăsate în jos, semn pe care sora lui, ce îl văzuse destul de des în copilărie, îl recunoscu perfect ca indicând supărare. Acesta era răspunsul lui invariabil la situaţiile care nu-i conveneau, iar faptul de a fi forţat să ia cina cu Philip Faulkner se număra printre principalele cazuri ale vieţii sale. Toată viaţa îl invidiase pe Philip şi aproape că-l urâse. În prezenţa lui Philip se simţea mic, sentiment pe care Liz i-l remarcase când deschisese uşa din faţă a casei. Philip purta hainele cu nonşalanţa cuiva care ştia că ar fi arătat senzaţional în pânza de sac, pudrat cu cenuşă. Boy arăta întotdeauna ca şi când bona lui l-ar fi forţat să poarte haina de seară de anul trecut, care acum îi era prea mică. Îşi făcea costumele la acelaşi croitor de pe Saville Row, dar cum habar n-avea să poarte hainele, ar fi putut tot atât de bine să se ducă la orice magazin de pe şosea. Singurele daţi când căpăta o oarecare demnitate erau acelea în care purta roba şi peruca de magistrat dar, după cum avea obiceiul să spună Philip, asta era din cauză că în timp ce toată lumea ştia că Boy Harvill era un măgar pompos, toţi erau de acord că justiţia era şi mai şi.

Liz suspină, nerăbdătoare în sinea sa. Îl văzuse destul de rar pe fratele ei în ultima vreme. Adevărul era că nu îl plăcea foarte mult. Nu-l plăcuse niciodată fiindcă fusese un bebeluş plângăcios; mai târziu obişnuise să pârască şi era uşor de intimidat de o personalitate mai puternică, aşa cum era soţia lui. Liz nu era aşa de proastă s-o fi invitat dacă voia ca Boy să scoată atât de necesarul cec. Boy Harvill era condus de doamna Harvill, care ţinea strâns baierele pungii, dar cum Liz voia să-l ştie în siguranţă pe tatăl ei din punct de vedere financiar, ignoră îmbufnarea şi susceptibilitatea şi spuse cu vioiciune:

— Nu încerca să mă păcăleşti. Nu uita că vorbeşti cu sora ta. Ştiu perfect cât de bine te descurci. Cazul de

15 Tenis la perete

calomnie pe care l-ai rezolvat ţi-a adus un onorariu considerabil. O să-mi dai o mie în plus pe an pentru Pa. Dumnezeu ştie că e destul de puţin. Eu voi face la fel. În felul acesta va avea şi el haine, mâncare şi alte lucruri de bună calitate.

Vocea lui Liz era aşa de aspră încât Boy fu luat prin surprindere. În mod normal ea nu-şi făcea griji în legătură cu nimic. Atitudinea ei faţă de viaţă era aceea de *laissez-faire*[16], mult prea pronunţată după părerea soţiei lui. Ea şi sora lui nu se înţelegeau deloc.

„Nu câştigă toţi banii ăia din relaţiile cu publicul. Nu pot s-o dovedesc, dar sunt sigură că relaţiile pe care le are sunt făcute în intimitate”, afirmase soţia lui când se certaseră ultima oară din cauza banilor.

Boy se înfuriase şi-i spusese să nu mai zică aşa ceva; între timp, însă, auzise câteva zvonuri care-l convinseseră că era preferabil să nu mai aducă în discuţie slujba lui Liz. Avea propria carieră la care să se gândească. Conform normelor de drept, nimeni nu putea fi acuzat de sperjur dacă nu ştia despre ce e vorba şi dacă jura că habar n-are. Acum, însă, văzu că faţa ei, de obicei palidă, era îmbujorată şi gura îi era strânsă într-o linie subţire, Bunăstarea tatălui lor devenise dintr-odată foarte importantă pentru ea. *Măcar dacă ar fi stat mai mult cu noi când eram copii*, gândi el mâhnit. *El şi mama stăteau la post pe undeva prin străinătate, iar noi rămâneam aici la şcoală. Crescusem deja mare înainte de a avea ocazia a petrec ceva timp cu el. N-are nevoie să se agaţe cu dinţii de casa aia mare cât un hambar. Eu unul n-aş face-o.*

— Ce-i cu toată graba asta? protestă Boy.

— E bătrân şi timpul e preţios. Vreau să-şi poată permite câteva mici plăceri cât mai are de trăit: un whisky atunci când are chef, haine şi mâncare decente. Şi o să dai mia aia, ori, pe Dumnezeul meu, o să te lovesc acolo unde te doare mai tare. Am fost destul de limpede?

Boy îşi scoase carnetul de cecuri întrebându-se cum va putea explica acest lucru soţiei lui.

16 Nepăsare, îngăduinţă (în lb. Franceză în original) (n.t.)

— Am tăiat şi am spânzurat, nu-i aşa? murmură Philip când i se alăturară în salon. Aţi inversat rolurile? Ah… domnule comandant. Ce plăcere să vă văd din nou… (Vocea lui îşi schimbase ritmul fără nicio ezitare cânt tatăl lui Elizabeth intrase în cameră.)

Mâncarea se dovedi grozavă – aşa fusese mereu în casa lui Liz – şi vinurile excelente. Se vedea clar, din felul în care tatăl ei le aprecie pe amândouă, că trecuse mult timp de când nu se mai întâlnise cu aşa ceva. Liz ştia că el nu ieşea prea mult în societate, pentru că nu-şi mai putea permite să invite la rândul lui oaspeţi acasă şi era foarte sensibil la ceea ce credea el că este milă. Mai accepta invitaţii doar din partea unor prieteni destul de bătrâni, faţă de care nu mai trebuia să se prefacă.

Liz avu grijă ca el să mănânce şi să bea bine şi ca Boy să nu protesteze când tatăl lor se apucă să discute despre clipa „când vei prelua conducerea”. O privire reprobatoare din partea surorii lui se dovedi suficientă, pentru că Boy era de felul lui un om slab, căruia îi fusese întotdeauna frică de femeile puternice.

Liz se temea pentru tatăl ei şi pentru viitorul în care ea nu avea să mai fie prezentă ca să facă puţinul pe care-l putea face pentru el, chiar dacă era vorba numai de bani. *Mai bine mai târziu* decât *niciodată*, reflectă ea, simţind cum furia izvorăşte din noi cu atâta forţă încât se văzu nevoită să părăsească masa murmurând ceva despre cafea. Se duse în bucătărie, unde înfipse un cuţit într-un cartof copt ca să-şi uşureze sufletul.

Oh, Pa, nu vreau să mor, plânse ea în tăcere. *Mai sunt atâtea lucruri de făcut. Te-am neglijat atât de mult şi acum nu mi-a mai rămas decât puţin timp ca să te despăgubesc. Când voi muri va trebui să te las la bunul plac al unui bărbat care va face întocmai ce-i va spune soţia lui, adică te va lăsa să te descurci cum poţi. Nici măcar nu-mi pot permite să mă manifest prea clar pentru că ai înţelege. E adevărat că nu am fost foarte apropiaţi. Stăteai doar împreună cu Ma, în timp ce copiii voştri erau trimişi la şcoală. Cu toate astea ar fi trebuit să mă comport*

mai mult ca o fiică, mai ales de când a murit Ma. Aruncă rămăşiţele cartofului înainte de a duce tava de cafea în salon.

La al doilea pahar de porto tatăl ei începu să moţăie, iar Boy profită de asta ca să plece. După ce se făcu nevăzut, Liz îi spuse lui Philip:

— Te rog, ajută-mă să-l duc pe tata sus.

Brigadierul protestă dar, cu toate astea, se rezemă de Philip, recunoscător pentru ajutorul care, de obicei, cădea în sarcina lui Mercer.

Când Liz se aplecă să-l sărute de „noapte bună”, o bătu uşurel pe obraz şi-i spuse:

— Eşti o fiică foarte bună.

Liz simţi că i se pune un nod în gât şi în ochi îi apărură lacrimi.

Se duseră jos din nou.

— Perfect, zise Philip, e timpul să dai explicaţii, de exemplu, pentru sentimentalismul nedorit de care ai dat dovadă. Sunt sigur că nutreşti o oarecare afecţiune pentru tatăl tău, dar această etalare de veneraţie filială e cam exagerată din partea ta. Singurul lucru care te-a legat de el a fost distanţa pe care ai păstrat-o. Te-ai detaşat de grija lui părintească de când ai împlinit douăzeci şi unu de ani şi de-atunci au trecut încă douăzeci şi cinci. Sper că ai de gând să mă lămureşti.

Liz turnă coniac pentru amândoi. Apoi, folosind cuvintele doctorului, îi povesti totul. Philip rămase tăcut o vreme şi singurul semn de agitaţie interioară fu uşoara încruntare care îi săpa trei linii verticale între sprâncene. În mod normal el căuta să evite astfel de manifestări.

Dacă aş fi avut ochi şi pentru altceva în afară de mine, aş fi observat semnele, gândi el, *cum ar fi faptul că strălucirea lui Liz s-a dus. Unul din lucrurile care-o făceau remarcabilă era lumina care părea să radieze din ea*. De câtva timp lumina asta s-a stins. Acum era şi mai slabă. Rochia roşie de mătase Jean Muir nu se mai mula perfect pe ea. Faldurile ei moi, drapate într-un fel abil şi desăvârşit nu mai cădea bine pentru că, incontestabil, Liz pierduse

din greutate. *Ca să spunem adevărul*, reflectă el, *pare rătăcită şi istovită. Se află în trăsura morţii condusă de propriul ei vizitiu. Să mai vorbeşti de întâlniri la Samarkand*!

Brusc, se simţi copleşit de mânie. *Lumea debordează de neisprăviţi, proşti şi oameni cărora nu le-ar duce nimeni lipsa şi soarta făcea ca tocmai Liz să fie cea forţată să plece*. Turba de disperare văzând cât de afurisit de nedreaptă poate fi viaţa. Ochii lui de culoarea oţelului aruncau sclipiri ciudate care făcuseră să fie comparaţi cu cei ai gorgonei Medusa, dar îşi impuse să se îndepărteze de limita la care nervii lui ar fi cedat. Mânia era zadarnică şi, în plus, nu de aşa ceva avea nevoie acum cea mai dragă, cea mai apropiată şi de fapt singura lui prietenă adevărată. Remuşcările ameninţau să-l sugrume. *Uită-te la ea cum arată*!

Strălucirea ei se dusese acum, părea acum vlăguită, ca şi cum acelor minunate nectaruri care alergaseră atâta vreme prin ea, însufleţind-o, le secase izvorul. Mâhnirea fusese un sentiment pe care avusese grijă să-l evite toată viaţa, dar acum îl năpădeau ca valul unui flux; cu toate astea, vocea lui fu calmă şi controlată când, în cele din urmă, rosti:

— Ei bine, după cum spune cântecul, toată lumea trebuie să moară dar, ţinând cont că e vorba de tine, aş fi dorit să se întâmple mai târziu, mult mai târziu.

— La fel şi eu… Trebuie să mă hotărăsc ce să fac, Philip, zise Liz cu o voce nesigură. Cum să folosesc mai bine timpul care mi-a mai rămas şi, cel mai important, cum s-o fac în stilul în cu care m-am obişnuit.

— N-ai să reuşeşti aşa ceva.

— Dar vezi că trebuie să am grijă şi de *Pa*.

— Confruntarea cuiva cu iminentul sfârşit are un efect salutar asupra conştiinţei, zâmbi Philip. Dar, în fond, tu ai avut întotdeauna conştiinţa trează; de aici decurgând şi îndeplinirea bisăptămânală a sarcinii de înger de serviciu.

Îşi ţuguie buzele gânditor şi bău coniacul până la

ultimul strop.

— Cred că se impune efectuarea unui bilanţ. Trebuie să ştii exact care-ţi este activul şi pasivul. Trebuie să obţii o cifră cât mai exactă a posibilităţilor tale de câştig în viitor şi intervalul de timp în care vei mai fi în stare să câştigi. Dă-mi, te rog, hârtie, creion şi registrele tale de socoteli – cele adevărate, vreau să spun, şi nu romanele de ficţiune pe care le prezinţi domnului care-ţi ţine contabilitatea.

— Bine, dar îmi plătesc taxele.

— Da, iubito, şi eu la fel.

Philip nu părea impresionat. Se pricepea la cifre şi îi cunoştea afacerile la fel de bine ca şi ea. Liz aprecia modul lui pragmatic de abordare a situaţiei. În momentul ăsta n-ar fi fost în stare să facă faţă unor emoţii puternice. Îi aduse registrele, îi umplu iar paharul şi stătu pe aproape în timp ce el aduna, scădea şi înmulţea, chibzuind zadarnic la moduri sau mijloace de a-şi atinge scopul şi rememorând evenimentele serii. Gândurile ei o luară razna până? În momentul în care o idee enunţată de fratele ei ieşi la suprafaţă din subconştient. Umerii i se îndreptară şi faţa i se lumină de parcă cineva ar fi aprins o lampă, dar aşteptă până când Philip îşi luă paharul de coniac, bău tot conţinutul şi îl puse joc cu o mişcare decisă.

— Asta, spuse el arătând cu capul spre registrul ei, nu e suficient. N-ai datorii mari, dar nici capital n-ai, cu excepţia casei şi a bijuteriilor, şi de aşa ceva ai nevoie ca să trăieşti şi să dovedeşti că eşti solvabilă. Pur şi simplu nu poţi continua să trăieşti la nivelul ăsta şi să pui deoparte suficient ca să-ţi ajungă în ultimele luni – dacă nu ai cumva intenţia să se încredinţezi ajutorului infirmierelor de la clinicile de stat. N-ai altă scăpare decât să reduci cheltuielile.

— Ba nu, am! spuse Liz.

— Dacă astea nu sunt registrele reale…

— Bineînţeles că sunt, dar asta n-ar nimic de-a face cu cifrele roşii şi negre. E vorba de câştiguri, şi ştiu cum pot fi menţinute.

Philip puse jos creionul şi o privi cu răbdarea cuiva care încearcă să facă pe plac unui invalid.

— O să iau o elevă, spuse Liz.

— Ce-o să faci??

— Voi lua o elevă. Ideea mi-a fost dată de ceva ce-a spus Boy în seara asta despre ucenicie, despre avocaţii tineri care învaţă meserie urmărind şi ajutându-i pe cei experimentaţi care ştiu toate dedesubturile.

— Vrei să-ţi iei o ucenică? S-o înveţi ce? Arta de a avea relaţii sexuale? Şi cui îi vei preda această artă? De unde-ţi vei lua eleva? Nu cred că lucrurile pe care le vei preda sunt pe lista de opţiuni ale multor tinere, deşi…

— Ridică el din umeri – sunt sigur că poţi găsi una, două amatoare.

— Nu era oare în fruntea listei tale? întrebă Liz cu dulceaţă în glas.

— *Touché*[17], dar domeniul meu, după cum trebuie să admiţi, este oarecum specializat.

— Aşa e şi al meu.

— Îţi trebuie o elevă deosebită. Presupun că-i vei pretinde acestei eleve un onorariu, pentru că ăsta e scopul acestei mişcări, nu-i aşa?

— O să iau cincizeci la sută, cât timp va sta sub aripa mea ocrotitoare. Odată ce va şti suficient cât să se ţină pe propriile-i picioare, tot ce va câştiga va fi al ei, dar până atunci voi fi depăşit lipsa de bani.

— Aha… înţeleg… Faci asta ca să treci prin… am putea-o numi „perioada de şomaj”. Să amortizezi ultimele luni.

— Bineînţeles.

— Aşa mai merge! zâmbi Philip. Cât pe-aci să cred că te-ai convertit la ideile acelui grup zelos, care se arată îngrijorat de felul în care dispar treptat atâtea dintre vechile meserii – cum ar fi confecţionarea acoperişurilor din paie sau stuf şi altele asemenea. Sunt extrem de uşurat să aud că încă practici cultivarea interesului personal fără prejudecăţi. M-ai făcut să mă îngrijorez foarte tare pe

17 Ai nimerit

moment.

— Tu eşti îngrijorat?

— Draga mea, amândoi am spus întotdeauna lucrurilor pe nume şi niciunul dintre noi nu este genul care să dorească să-şi dedice ultimele luni din viaţă făcând fapte bune şi căindu-se. Trebuie să ne asigurăm încă că eleva ta este destul de inteligentă ca să poată învăţa repede.

— Timpul este esenţial, fu de acord Liz.

— Mi-ar plăcea să fie o esenţă şi să am un recipient plin cu această minunată substanţă, suspină Philip şi o strânse de mână. Aş împărţi-o cu tine, care-mi eşti cea mai apropiată prietenă şi singura confidentă.

Liz era mişcată. De obicei, Philip era generos numai cu sfaturile.

El turnă pentru amândoi coniac proaspăt.

— Deci, reluă el, unde să căutăm acest diamant de o sută de carate?

— Nu vreau aşa ceva. Vreau o hârtie albă pe care să pictez „Curtezana”. Vreau să aibă ceva experienţă, dar nu prea multă. Trebuie să fie tânără, în jurul a douăzeci de ani şi, desigur, atrăgătoare. Corpul este mai important decât chipul, fiindcă va lucra cu el. Clienţii mei n-au nevoie de o prostituată. E necesar să ştie să vorbească despre orice subiect ar avea ei chef să abordeze şi să ştie să converseze inteligent, sau doar să asculte dacă ei au chef să povestească. Trebuie să fie în stare să se transforme în persoana pentru care plătesc ei şi, mai mult, pentru care vor dori să plătească din nou.

Philip îşi ţuguie buzele şi dădu din cap.

— Sper că ţi-ai dat seama că, atunci când vei găsi această nepreţuită nestemată, s-ar putea să nu mai ai timp s-o instruieşti.

— Din cauza asta trebuie să încep imediat cercetările.

Philip căzu pe gânduri.

— Într-o primă fază nu pot să avansez numele nici unei candidate. Lasă-mă să mă mai gândesc. Cât de

departe pot să-mi arunc nada?

— Oare n-am avut mereu încredere în părerea ta?

— Acum e greu de emis o opinie. Ceea ce căutăm noi. Draga mea prietenă, este o persoană asemeni ţie şi mă îndoiesc că există aşa ceva, afirmă el luându-i mâna şi sărutându-i-o.

— Dacă mă faci să plâng acum, n-am să ţi-o iert niciodată, rosti Liz cu o voce nesigură.

— Ţi-au mai rămas lacrimi?

— Se pare că da, deşi nu-mi dau seama cum e posibil… zise Liz ridicându-se. Aşa stând lucrurile, trebuie să-ţi fac vânt. N-am mai plâns în public de când…

— Ai terminat un capitol şi ai început altul.

— Ultimul, spuse Liz ceva mai veselă. Întotdeauna mi-a plăcut ca o carte să aibă un final melodramatic şi, în plus, unul fericit.

— Voi face tot ce-mi stă în puteri, o asigură Philip, în timp ce ea îl ajută să-şi pună pardesiul de caşmir, dar nu te aştepta la miracole.

— Nu mă aştept, răspunse Liz pe un ton sec, altfel deja aş fi. Cerut unul.

În ziua următoare, duminică, după câteva ceasuri petrecute la cafeneua unde luară tradiţionalul prânz, urmat de somnul de după-amiază al comandantului, Liz îl duse pe tatăl ei cu maşina la gară, îl instală în tren şi-i promise să vină la Wiltshire cât de curând.

— Vorbesc serios de data asta, *Pa*. Am ceva important de făcut în următoarele câteva săptămâni, dar după ce voi rezolva treaba, voi veni acolo, promise ea îmbrăţişându-l strâns. Dă-mi un telefon, ca să ştiu că ai ajuns cu bine acasă. Mercer te aşteaptă la Broadwood, nu-i aşa?

— Da, da, va fi acolo. A fost un sfârşit de săptămână încântător, Lizzie. Eşti o fată bună, spuse el bătând-o uşurel pe obraz.

— Asta era cu adevărat o laudă. Stătu acolo până când trenul dispăru după cotitură şi apoi se întoarse acasă. În orele liniştite de veghe petrecute în noaptea precedentă, îi venise în minte un nume şi voia să-l verifice.

Datorită ciudatei osmoze care exista între Philip şi ea, a doua zi, când se întoarse acasă, găsi un mesaj pe robot în care Philip menţiona acelaşi nume. În acea seară se duseră amândoi la clubul *Claremont* – al cărui membru era Philip – unde era probabil să întâlnească persoana căutată întrucât acesteia îi plăceau jocurile. Amândoi o cunoşteau pe femeie şi, deşi ea nu era în aceeaşi ligă cu Liz în privinţa clienţilor lor, cei care se foloseau de serviciile ei erau genul de oameni pentru care era o chestiune de timp ca să vrea mai mult şi să plătească în consecinţă. Acum, vrând în aparenţă doar să se distreze puţin, Philip şi Liz îşi urmăriră prada. În taxiul care-i ducea spre casă se uitară unul la altul.

— Nu! rostiră amândoi în acelaşi timp.

— E prea comună, fu verdictul lui Philip, chiar dacă tatăl ei e în dicţionarul lui Burke[18].

— Prea bătătoare la ochi, fu de părere Liz – şi, în plus, bea prea mult.

— Da, dar asta ar putea avea legătură cu persoana cu care era. Individul ăia m-ar face şi pe mine să mă apuc de băut, declară Philip înfiorându-se.

— Îi ştergem numele de pe listă, se arătă Liz de acord.

În următoarele două seri, merseră să examineze alte două fete, dar nici astea nu întruneau un minimum de condiţii. Una avea prea multă experienţă în anumite discipline sexuale – „şi nu glumesc când spun disciplină”, strâmbase Liz din nas. Cealaltă era o persoană pe care n-o mai văzuseră de mult timp; clienţii ei erau strict din afara graniţelor ţării şi ea se ducea la ei, iar în afară de asta, petrecuse ultimul an în Statele Unite şi se americanizase.

— Nu, spuse Liz fără tragere de inimă. E uimitoare şi are un corp incredibil, dar nici ea nu e genul meu. Ce e bun pentru Dallas nu e neapărat bun şi pentru Deauville.

Îşi muşcă buzele gânditoare şi conchise:

---

18 John Burke (1787-1848), genealogist irlandez. A scos în 1826 un ghid genealogic şi heraldic al aristocraţiei din Regatul Unit al Angliei şi Irlandei de Nord (n.t.).

— Toate trei sunt mult prea experimentate, prea ancorate în propria rutină şi cu o clientelă suficient de bună ca să nu vrea să o schimbe cu alta, Cred că trebuie să cobor cumva ştacheta dacă vreau să iau la bord pe cineva care să poată fi remodelat.

— În mod clar, nu o novice!

— Nu, dar mai degrabă să aibă clienţi cu venituri mici, decât din cei înstăriţi.

— Doar n-o să iei o prostituată de pe stradă!

— Nu, ferească sfântul! Poate pe cineva de la o casă… (Liz cită numele unui bordel select.) Sunt acolo fete uimitoare şi niciuna n-are mai mult de douăzeci şi unu de ani. Ar putea să aibă vreuna cu care să merite să-mi pierd timpul.

Philip fu de acord să-i acorde proiectului atenţie chiar în ziua aceea, în timp ce Liz se duse la unul din vechii ei clienţi, care era cel mai uşor de mulţumit. Tot ce avea de făcut era să-l trateze ca pe un câine, incluzând faptul de a-i pune o lesă. Urma să-l primească într-o cameră în care era dezordine şi să-l pună să facă ordine; trebuia să-i vorbească de parcă ar fi fost un prost şi nu marele industriaş de talie internaţională care era, şi trebuia să-l bată dacă nu îndeplinea treburile gospodăreşti după placul ei.

Când el termina de făcut curat, îşi punea o mănuşă albă şi trecea cu degetul arătător pe orice suprafaţă existentă, întotdeauna găsea ceva în neregulă; îi ordona să-i aducă peria ei de cap, apoi îi comanda să se aplece şi-l bătea cât putea de tare cu partea cu ţepi. Erecţia lui, care creştea cu fiecare nouă înjosire ajungea în stadiul în care mâna lui era tentată să alunece într-acolo, dar era imediat lovită cu peria făcându-l să urle de durere. O ruga să-l lase să-şi atingă cu mâna falusul care pulsa, dar ea îl refuza, trimiţându-l în cele din urmă nesatisfăcut, drept în braţele nevestei care habar n-avea de preliminarii şi se lăuda la prieteni cu incredibila virilitate a soţului ei.

Totul făcea parte dintr-o fantezie. Şi totul era confidenţial, fiindcă altfel, în City, reputaţia lui de

antreprenor ar fi fost ferfeniţită. Liz îşi merita câştigul atât pentru discreţie, cât şi pentru puterea braţului ei. Conducând spre casă, se gândi îngrijorată că banii câştigaţi n-o apropiau câtuşi de puţin de soluţionarea problemei ei.

6

Joia era pentru Elly ziua cărţilor. Asta însemna două sau trei cărţi noi de citit, dacă, fiind ultima pe la care trecea doamna cu căruciorul, mai reuşea să găsească trei cărţi suficient de interesante. Elly ar fi vrut întotdeauna trei cărţi. Citea cu nesaţ; întotdeauna făcuse la fel. Cărţile fuseseră modul ei de a evada din realitate. În fiecare zi, în drumul ei de la şcoală spre casă, se ducea la bibliotecă să-şi schimbe cartea. „Doamne!” obişnuia bibliotecara să exclame, „n-am mai cunoscut o fată care să citească atât de mult sau atât de repede ca tine!”

Citea în fiecare minut liber pe care-l avea; între două treburi gospodăreşti, în autobuz, noaptea în pat – deşi acest lucru era împotriva regulilor impuse de tatăl ei şi trebuia făcut pe furiş. La spital, citise toate volumele aflate în colţul cu cărţi al camerei de recreere, mai mult poveşti de dragoste şi westernuri. Cărţile pe care le lua de la cărucior nu rezistau multă vreme.

Acum stătea nerăbdătoare, trăgând cu urechea ca să audă zgomotul roţilor căruciorului. Când acesta sosi în sfârşit, doamna care îl împingea nu era cea cu care se obişnuise, ci o alta, cu totul deosebită. Era elegantă ca un manechin fără a mai fi la prima tinereţe; mai degrabă era ceea ce francezii numeau o femeie *d’une certam âge*[19] şi era îmbrăcată în genul acela de haine pe care Elly le mai văzuse doar într-un exemplar zdrenţuit al revistei *Vogue*, aflat în camera de recreere. Purta un taior din tweed buclat, având culoarea roz aprins a căpşunilor zdrobite; jacheta era strânsă pe corp, iar fusta scurtă şi dreaptă. La gât avea nu unul, ci mai multe şiraguri de perle, iar în urechi, tot perle. Părul ei blond era scurt, des şi lucios. Când se aplecă, acesta alunecă asemeni unui clopot

19 De o anumita varsta

revenind exact la forma iniţială în momentul în care ea îşi îndreptă spatele. În timp ce doamna alese nişte cărţi, Elly observă sclipirea unei personalităţi puternice.

E una dintre acele persoane înstărite care se ocupă de acte de caritate, presupuse Elly, *care-şi face datoria de a-i ajuta pe cei mai puţin norocoşi. Dacă o tratez cum trebuie, o să scot trei cărţi de la ea. Oricum, merită să încerc.*

Intrigată, urmări căruciorul străbătând salonul, oprindu-se lângă fiecare pat, chiar dacă nu existau cereri sau cărţi de schimbat. Unele femei tricotau, altele brodau, iar câteva croşetau; una sau două aveau vizitatori. Noua doamnă, amabilă, stătea de vorbă cu toate, înainte de a trece mai departe.

Când căruciorul se opri lângă patul ei, îi oferi doamnei cel mai cuceritor zâmbet, îi întinse cele trei cărţi şi spuse:

— Presupun că n-aveţi niciuna de Georgette Heyer, sau mă-nşel?

— Hai să căutăm, propuse eleganta apariţie.

Vocea se potrivea perfect cu înfăţişarea, avea claritatea unui cristal iar vocalele erau pronunţate în felul inimitabil al celor din clasa de sus. Elly nu avea niciun accent; tatăl ei era neînduplecat când era vorba de o dicţie neîngrijită şi învăţase foarte repede să şi-o şlefuiască pe a ei. Nu vorbea nici cu accent regional, deşi îşi trăise primii şaptesprezece ani din viaţă în nord-est. După câteva sarcasme venite de la Mickey, care se transformau rapid în palme date peste obraz, deprinsese întreruperea obligatorie a expiraţiei când vorbea. De data asta, pronunţă, totuşi, cuvintele aşa cum o învăţase tatăl ei.

— Am *Bath Tangle* şi *The Tall Gate*, o informă doamna. Le vrei?

— Le-am citit pe amândouă, dar dacă nu aveţi altceva care să merite, prefer să le mai lecturez o dată.

— Vezi dacă găseşti altceva, zise doamna, veselă, şi ia.

— Orice doresc?

— Eu n-o să te dau de gol, dacă tu n-ai să spui nimic.

Ochii lui Elly parcurseră în grabă titlurile, observară o carte cu povestiri scurte de Somerset Maugham, alta de John O'Hara şi un exemplar zdrenţuit din *Gone with the wind*, pe care o mai citise deja de două ori, dar care avea s-o ţină ocupată câteva zile bune. Astea şi cu cele două de Heyers vor fi suficiente să-i capteze atenţia până data viitoare când va veni căruciorul.

— Mulţumesc, îi spuse ea doamnei cu cărţile, într-un fel care-o făcu pe aceasta să răspundă amuzată:

— Sunt doar nişte cărţi.

Elly negă din cap.

— Cărţile au fost totdeauna importante pentru mine.

— Eu citesc mai mult reviste.

Ochii de un albastru viu ai doamnei, asemănători cu clopoţeii care creşteau pe lângă stâncile artificiale din grădina tatălui ei, o examinară plini de curiozitate.

— Ce ţi s-a întâmplat. Te-ai lovit de o uşă?

— Ceva asemănător.

— Vocea ta pare puţin strangulată… Ah, înţeleg: ai maxilarul imobilizat.

— Nu atât de mult pe cât a fost înainte. Atunci nu puteam articula deloc, dar au mai slăbit sârmele astfel încât să pot vorbi dacă-mi mişc buzele.

— Săraca de tine… Şi pe deasupra ai mai avut şi nasul rupt. Ai luat cumva parte la lupte?

În vocea blândă şi clară se distingea o simpatie neprefăcută şi o sinceritate la care Elly se trezi că răspunde. Infirmierele fuseseră amabile şi avuseseră un comportament reconfortant, dar de la sora-şefă primise doar un minimum de atenţie, şi aceasta nu făcuse niciun secret din faptul că o dezaproba pe Elly, rănile ei şi modul în care le căpătase. Cum femeile din salon se orientau după comportarea călugăriţei, preferau s-o ignore pe Elly când se strângeau în camera de recreere şi vorbeau în şoaptă despre ea când se adunau lângă unul dintre paturi. Auzise cuvântul „târfă" de mai multe ori, niciodată spus în faţă, ci trimis în zbor în direcţia ei. Doar o singură doamnă

mai în vârstă vorbise cu ea; aceasta îi spusese în mod deliberat, cu voce tare, să nu ia în seamă „grămada aia de ipocrite înguste la minte”. Din păcate, fusese externată la puţin timp după aceea, aşa încât simpatia arătată de doamna cu cărţile era singura de care Elly avusese parte în ultima vreme.

— Sper să fiu externată săptămâna viitoare, spuse ea, şi asta numai dacă nasul meu s-a sudat cum trebuie de data asta. Ceva n-a fost în regulă cu septul nazal, aşa încât au trebuit să-l aranjeze din nou, altfel aş fi fost externată deja.

— Ştiu. Spitalele sunt plicticoase, nu-i aşa?

Nu şi pentru mine, gândi Elly. *În ceea ce mă priveşte, perioada asta a fost ca o vacanţă fericită, în ciuda durerilor şi a suferinţei*.

— Vă mulţumesc pentru cărţi, rosti ea. Mai bine să ascund câteva din ele, altfel aţi putea avea necazuri. Acum am cinci şi limita este de două.

— Ah, n-are importanţă. Ce înseamnă două cărţi pentru un cititor pasionat? Sora-şefă e o dulceaţă dacă ştii cum s-o iei.

Elly zâmbi slab şi doamna râse.

— Are obiceiul să te dojenească, nu-i aşa? Probabil fiindcă eşti aşa de tânără şi drăguţă, sau mai bine-zis vei fi odată ce-ţi vor scoate atela de la nas şi sârmele din maxilar.

Elly se pomeni că roşeşte. Nimeni nu-i spusese niciodată că e drăguţă.

— N-am mai văzut păr atât de lung, declară doamna ridicând coada împletită în care şi-l strânsese Elly pentru că aşa îi era mai uşor în pat. Ce frumos e pieptănat în stilul ăsta arhaic. Urăsc felul în care fetele de vârsta ta îl lasă să le atârne pe faţă ca un văl. Ce faci cu al tău când nu e împletit?

— Îmi fac coadă de cal sau îl strâng în vârful capului, răspunse Elly privind cu invidie la părul blond; al şi des al doamnei. Nu pot să-l port scurt pentru că e foarte fin şi subţire.

— Al meu e atât de des încât trebuie să-l filez din când în când.

Femeia din patul alăturat, care ieşise mai devreme să facă o baie, se apropie de doamna cu cărţile.

— Dacă nu vă supăraţi, mai sunt şi alte persoane care ar vrea să ia cărţi, zise ea trăgând aer pe nări şi aruncându-le o privire ce părea să spună că simte un miros neplăcut.

— Oh, scuzaţi-mă, zise doamna cu amabilitate.

Era limpede că nu fusese cătuşi de puţin intimidată şi avea un aer conspirativ în ochii ei albaştri care sclipeau strengăreşte. Femeia, care murea de curiozitate, transformă alegerea unei cărţi într-o problemă de durată, intenţionând în mod clar să tragă cu urechea.

— Te las în compania poveştilor de dragoste din perioada Regenţei, spuse doamna cu cărţile. Am citit destule şi eu când am avut un picior rupt pentru că un cal a decis că n-are chef să sară. M-am îndrăgostit pe rând de mai mulţi cavaleri din acea perioadă. Cred că favoritul meu este cel din *Regency Buck*.

— Contele de Worth, spuse Elly radioasă. El e şi preferatul meu.

— Şi m-am ataşat de Grand Sophy. O doamnă pe gustul meu care a trăit cu o sută de ani mai devreme.

Doamna cu cărţile îşi consultă ceasul pe care Elly îl recunoscu ca fiind de la „Cartier”, întrucât rămăsese cu ochii la modelul acela când îl văzuse în *Vogue*. *Într-o bună zi…*

— Trebuie să plec, mai arh încă două saloane de vizitat, zise doamna apucând căruciorul cu mâinile. Dacă nu te mai văd îţi doresc mult noroc, îi ură ea lui Elly.

Se întoarse spre femeia care trăgea cu urechea şi o întrebă:

— V-aţi hotărât?

— Nu-i nimic din ce vreau. Toate alea bune s-au dus.

Îi aruncă o privire ranchiunoasă lui Elly care i-o întoarse fără să clipească, apoi fornăi pe nas şi se întoarse la patul ei unde începu o conversaţie în şoaptă cu vecinele

din partea cealaltă, care se întoarseră amândouă să se holbeze la Elly.

Fata le privi sfidătoare, apoi se întâmplă să arunce o privire noii sale prietene şi întâlni o pereche de ochi care o priveau cu o curiozitate avidă ce o şocă, dar curiozitatea dispăru şi doamna zâmbi din nou.

— Numele meu este Elizabeth Waring, spuse ea. Pe tine cum te cheamă?

— Nell Jordan.

— E prescurtarea de la Eleanor?

Nell încuviinţă. Nimeni în afară de tatăl ei nu-i spusese vreodată Eleanor. Îşi alesese numele de Elly pentru bătutul străzii; un nume care nu fusese al ei în cealaltă viaţă şi pe care nu avea să-l mai folosească niciodată.

— Ei bine, Nell, dacă eşti o cititoare aşa de pasionată, probabil că voi reuşi să-ţi fac rost de un mare număr de cărţi. Ai vrea să fac asta?

— Dacă doriţi, răspunse Nell automat, încă indispusă din cauza privirii doamnei şi întristată în aceeaşi măsură.

Era sătulă să fie expusă curiozităţii ca o creatură exotică într-o grădină zoologică, de parcă prostituatele erau o specie pe cale de dispariţie. Se simţea dezamăgită. Crezuse că interesul, atitudinea prietenoasă erau adevărate, dar era doar un alt mod de manifestare a curiozităţii. „O prostituată? Precis? Ah, trebuie să merg să văd cu ochii mei”.

Aşa încât îşi luă la revedere politicoasă şi nimic mai mult, şi de îndată ce căruciorul se îndepărtă prin salon, luă *Bath Tangle* şi începu să citească.

— Văd că aţi petrecut ceva timp cu vedeta noastră, zise sora-şefă cu un aer de superioritate când Liz intră să o anunţe că-şi terminase rondul cu cărţile.

— O pacientă vedetă? Cum aşa?

— E o prostituată care a fost bătută de peştele ei, îşi întări sora-şefă cuvintele clătinând din cap într-un fel, care spunea „ar fi trebuit să vă daţi seama”.

— Nu arată ca o prostituată, rosti Liz neutră.

— Îşi dă aere de mironosiţă. Arată de nouăsprezece ani, dar ştie cât una de nouăzeci.

— De unde ştiţi că e prostituată? întrebă Liz.

— De la poliţie; au atenţionat-o de două ori pentru acostarea de bărbaţi.

— Probabil că era un tip violent, comentă Liz. I-a rupt nasul şi maxilarul.

— E vina ei că s-a asociat cu o astfel de persoană.

Sora-şefă nu făcea risipă de simpatie.

Liz ridică din umeri.

— Ce alegi, aia plăteşti, spuse ea. Oh, i-am spus că am să-i aduc nişte cărţi – evident este o cititoare pasionată – aşa încât probabil voi trece mâine pe aici, dacă n-aveţi nimic împotrivă.

— Oh, dumneavoastră şi neajutoraţii dumneavoastră, doamnă Waring!

Reproşul sorei-şefe era uşor voalat, fiindcă Elizabeth Waring era o prietenă apropiată a unuia dintre cei mai vechi medici consultanţi ai spitalului, dar înţepătura era clară.

— Am fost şi eu unul dintre ei şi ştiu cum este, îi replică Liz nepăsătoare.

În după-amiaza următoare, Nell era adâncită în *The Tall Gate* când, deodată, simţi că îi cade ceva pe pat. Uitându-se, văzu o jumătate de duzină de cărţi ce zăceau pe pătura albastru cu alb şi pe Elizabeth Waring cu braţele pline de reviste, care îi zâmbea.

— Nu te arăta aşa de surprinsă, o mustră ea. Ţi-am spus că-ţi voi aduce câteva cărţi…

— Da, dar… Nu le aşteptam aşa repede!

— Aveam oricum de gând să le aduc la spital ca să fie puse la cărucior, aşa încât poţi foarte bine să fii tu prima care le citeşte.

Nell se întinse după ele. Toate erau nou-nouţe. Erau ultimele romane scoase de şase scriitori de mare succes, englezi şi americani, dintre care nu citise niciunul.

— Oh, ce mană cerească! exclamă ea.

O clipă nu îşi mai supraveghe expresia chipului şi i-o

arată lui Liz pentru prima dată pe adolescenta ascunsă de multă vreme în spatele faţadei de femeie matură, aparenţă menţinută cu grijă şi în mod deliberat.

— Am un prieten care are un contract permanent cu „Hatchard „pentru noile apariţii editoriale, dar odată ce le-a citit, a terminat cu ele, aşa că întotdeauna le iau eu pentru spital. (Liz recitase minciuna fără să clipească, fiindcă le cumpărase ea însăşi în acea dimineaţă.)

— Trebuie să citesc câte două deodată pentru că luni mă externează.

Liz trase scaunul care apăruse în apropierea patului.

— Unde locuieşti? întrebă ea ca din întâmplare.

— Am avut norocul să găsesc o cameră într-un fel de cămin al unei organizaţii de caritate.

— Dumnezeule! Credeam că n-a mai rămas nici unui.

— Acesta e condus de biserică.

— Ah! Deci eşti credincioasă?

— Nu, dar dacă trebuie să merg la biserică pentru a avea un acoperiş deasupra capului, atunci am s-o fac.

Liz luă notă de tonul tăios apărut brusc în vocea frumoasă de contralto, care era surprinzător de joasă pentru o adolescentă, şi diagnostică o acută lipsă de bani.

— Cu ce-ţi câştigi existenţa? întrebă ea, având grijă să pară mai degrabă interesată, decât curioasă.

— În momentul de faţă n-am nicio slujbă.

Evident, pavăza fusese ridicată din nou.

— Atunci, nu te mai întorci la prietenul tău?

Ochii lui Nell aruncară scântei când scuturâ din cap, dar ai lui Liz nici nu clipiră. „Bineînţeles că mi-au povestit totul”, afirmau ei.

— Eşti o fată deşteaptă. N-am să înţeleg niciodată de ce stau femeile cu bărbaţi care abuzează fizic de ele.

— Probabil pentru că n-au unde să se ducă.

— Întotdeauna există un alt loc unde să te poţi duce, chiar dacă e vorba de poliţie. Odată ce depui o plângere în mod oficial, ei sunt obligaţi să facă ceva.

Liz suspină şi adăugă într-o doară:

— Ei, dacă te-ai decis deja, n-are niciun rost să-ţi mai

fac cunoscută propunerea mea.

— Ce propunere?

— Mă ocup şi de muncă de binefacere, în afară de rondul cu cărţile, minţi cu uşurinţă Liz, şi mi s-a spus că nu ai ceea ce se cheamă un „domiciliu stabil”. Am fost întrebată dacă nu ştiu vreo cameră liberă într-o casă decentă, unde să poţi sta pentru o vreme… întâmplător, ştiu despre o asemenea cameră, într-o casă foarte frumoasă şi în compania unei doamne foarte plăcute.

— Probabil este mult peste posibilităţile mele. Când voi pleca de aici, prima mea escală va fi la internatul districtual al Asistenţei Sociale.

— Nu. Cere preţuri rezonabile. Acesta a modul ei de a face acte de binefacere.

Nell nu era cătuşi de puţin convinsă.

— Cum ar fi acela de salvare a femeilor pierdute?

Liz îşi dădu capul pe spate şi râse, iar părul ei sclipi.

— Bunule Dumnezeu, nu! Asta e o idee din epoca victoriană, în caz că a existat aşa ceva. Ca s-o parafrazez pe Dorothy Parker[20]: „nu m-ar mira dacă toate femeile pierdute ţinându-se de mână ar reuşi să înconjoare planeta”.

Umorul lui Nell ieşi biruitor şi ea râse.

— Nici pe mine.

— Ah, ar fi păcat dacă n-ai accepta propunerea mea. Ştiu că ai fi foarte fericită acolo. Este o femeie foarte înţelegătoare; nu judecă pe nimeni.

— Cine v-a spus că aş lăsa de dorit cu ceva?

— Draga mea, acesta este un spital. Ai fost vizitată de cei de la poliţie şi, pe deasupra, de cei de la Brigada de Moravuri.

— Am deja un loc unde să mă duc.

— La internat? Acolo n-ai niciun pic de intimitate, sunt doar reguli şi regulamente şi compania asistentelor sociale.

---

20 Dorothy (Rotschild) Parker (1893-1969), scriitoare americană, născută în West End, New Jersey. A scris proză scurtă şi poezie. Cunoscuta pentru spiritul ei sardonic (N.T.)

— Cerşetorii nu-şi pot permite să aleagă.

Logica fusese înlocuită de spiritul practic şi acest lucru îi spuse lui Liz multe despre felul de viaţă pe care îl dusese fata mai înainte.

— Prietena mea nu se aşteaptă să cerşeşti, ci doar să-ţi plăteşti datoriile când îţi vei găsi o slujbă.

— Ce să fac? Să ţin conferinţe despre păcatele trupeşti?

Liz îşi stăpâni furia.

— Sunt sigură că există ceva ce poţi face, care să merite osteneala. Tot ce trebuie să facem este să aflăm care este acel lucru.

Nell era încă suspicioasă.

Are un deficit la capitolul încredere, reflectă Liz. *A fost luată de fraieră de prea multe ori. Cunosc sentimentul. E convinsă că trebuie să fie o capcană pe undeva, pentru că până acum a existat mereu câte una în care s-a trezit prinsă.*

— Gândeşte-te la asta, zise Liz ridicându-se în picioare. Voi veni mâine, dacă-mi dai voie, şi vom putea sta de vorbă din nou.

— Cum doriţi, n-o cruţă Nell.

Îşi dădea seama că era nepoliticoasă, dar căzuse de două ori în cursă până acum. N-avea nici cea mai mică intenţie să se lase dusă de nas pentru a treia oară. De ce ar dori o doamnă ca asta să-şi piardă vremea cu o târfă oarecare? Şi, oricine ar fi prietena ei, trebuie că e de aceeaşi teapă. *Ţi-aduci aminte cât de bună şi de grijulie părea Lil*? Elly se crispa când îşi reaminti ce naivă fusese. *Chiar şi doamna asta poate fi o prefăcută. Precis că este. Pariez o liră contra un penny că are un motiv ascuns. Aduţi aminte motto-ul tău*: *SĂ NU A*I *ÎNCREDERE ÎN NIMENI. De unde ştii că nu este o patroană a unui bordel select*? *Poate că are impresia că eşti un diamant neşlefuit, că tot ce trebuie e să te şlefuiască încât să te poată vinde ca să scoată un profit*! *N-o să-i meargă*!

Liz urmărise emoţiile conflictuale care se succedau pe chipul încă mult prea expresiv pentru o fată cu trecutul

ei. *Nu e chiar atât de dură pe cât ar vrea să cred eu*! întinzându-se, o prinse de bărbia îndărătnică şi i-o ridică astfel încât să poată privi în ochii de culoarea norilor de furtună.

— Sunt de partea ta, îi zise ea blând. Te rog să mă crezi.

Nell o urmări îndepărtându-se. Astăzi era îmbrăcată în bleumarin, cu o jachetă lungă şi fustă scurtă. *Probabil că taiorul a costat mai mult decât câştigam eu într-o lună*, gândi ea. *Ce poate şti ea despre felul meu de viaţă*?

Luă iar cartea în mână, dar îşi dădu seama că interesul ei scăzuse. Nu putea să nu se gândească la faptul că, în ciuda a tot ce zisese, a tot ce-şi spusese ei înseşi, avea posibilitatea să aleagă.

7

— Am găsit-o, îi comunică Liz lui Philip în seara aceea când se întâlniră la restaurantul *Connaught Grill*.

— Când? Unde? Şi mai ales, cine e? O cunosc?

— Nu, n-o cunoşti. Nimeni n-o cunoaşte. E o prostituată care l-a prins într-o pasă proastă pe peştele ei şi a aterizat la spital cu nasul şi falca rupte, bătută măr şi cu coastele fisurate.

Philip se lăsă pe spătarul scaunului şi închise ochii. Se întinse pe pipăite după paharul umplut cu şampania sa preferată, „Krug”, şi-l bău până la fund. După un moment, puse jos paharul şi deschise ochii.

— Îmi pare rău, puteam să jur că ai spus că te-ai decis să adopţi o mică prostituată comună de pe stradă.

— Nu e comună deloc. E de calitate şi este şi inteligentă pe deasupra. Nu e câtuşi de puţin obişnuita stârpitură de stradă, Philip. Nu arată, nu vorbeşte şi nu se comportă ca una din astea.

— De unde ştii? Ai văzut-o la lucru? grăi Philip cu vocea încărcată de batjocură. Sunt pe deplin conştient că ai o tumoare inoperabilă pe creier, draga mea Elizabeth, dar până acum nu mi-am dat seama că ţi-a afectat gândirea atât de mult.

Răutatea lui o lovi pe Liz ca un bici, dar ea nu clipi.

— Ştiu foarte bine ce fac.

— NU. Dacă faci aşa ceva, nu ştii!

— Philip, ea este o foaie albă perfectă. Tot ce cunoaşte sunt străzile. Pot s-o învăţ totul despre vile şi apartamente de hotel. În plus are genul de figură care se poate transforma în orice doreşti. Cel mai bun lucru din toate e că e tânără – nouăsprezece ani spre douăzeci. Are o voce minunată şi este educată.

— Următorul lucru pe care mi-i vei spune va fi că a fost furată din leagănul ei, dintr-un castel, de o vrăjitoare răutăcioasă. (Philip îşi aruncă braţele în sus în semn de disperare.) Elizabeth, încetează să mai crezi în poveştile cu zâne.

— Asta încă nu are un final fericit. Mai trebuie s-o determin să accepte.

— Ai uitat să-mi spui că e înzestrată cu bun-simţ.

— N-are încredere în mine. În lumea ei, există întotdeauna o capcană ascunsă undeva. Până acum n-a descoperit-o pe a mea, dar pot să pariez că face cercetări temeinice.

— Văd că are bun-simţ. Începe să-mi fie simpatică.

— Mie mi-a fost de când am văzut-o. Ştii senzaţia aia caraghioasă pe care o simt în ceafă, zise Elizabeth ridicând o mână ca să-i arate locul. Simţeam nişte furnicături teribile. Este exact ce voiam, Philip, ştiu asta.

— La fel de bine pe cât îl ştiai pe Jose-Luis de Santos?

— A fost cu totul altceva, răspunse Liz rezistând înţepăturii. În apropierea lui nu eram în stare să gândesc. De când am cunoscut-o pe Nell, însă, nu mă gândesc decât la ea. Important este că eu cred că poate fi antrenată să vândă ce ştiu eu să vând. Are creier, şi în profesia mea capul e la fel de important ca şi trupul.

— Cam cât i-ai dezvăluit?

— Nimic, încă. Mi-ar fi râs în faţă. Trebuie s-o fac să mă accepte pe mine, înainte de a accepta orice altceva. N-are unde să locuiască, i-am oferit o cameră; crede că-i în casa unei prietene. Din nefericire, o asistentă socială i-a oferit un loc într-un cămin, aşa încât tot ce pot face este să

aştept să văd ce va alege. N-am îndrăznit să merg prea departe, în ipoteza că am speriat-o. Înainte de a-i spune adevărul, vreau să aibă încredere în mine şi să se simtă în siguranţă în prezenţa mea.

— Eşti nebună, se pronunţă Philip. Ai înnebunit de tot. Îţi dai seama că ai un timp limitat? Câtă vreme va dura să transformi nespălata asta într-o doamnă pe care clienţii tăi s-o accepte drept înlocuitoare? Oare te-ai gândit vreun minut cu adevărat la enorma cantitate de informaţii pe care trebuie s-o absoarbă? Nu numai măiestrie în arta de a face dragoste

— Pentru că a ei nu poate fi decât primară, ca să nu spunem mai mult, dar manierele, atitudinea, culmea perfecţiunii de care dai dovadă tu când eşti la lucru.

— Da, şi sunt sigură că e în stare s-o atingă. Are imaginaţie, care este o calitate extrem de necesară când ai de-a face cu fanteziile oamenilor. E un nimeni acum, nu înţelegi? Asta îmi dă siguranţa că pot s-o transform în cineva.

— Cu condiţia ca ea să vrea să devină acel cineva.

— Da, întotdeauna există condiţia asta, suspină Liz.

Chelnerul se apropie să le spună că masa lor era pregătită şi-i trase scaunul lui Liz, permiţându-i astfel să *se* ridice.

— Cred că trebuie s-o văd cât de curând, decise Philip.

— Nu înainte de-a o face să mă accepte pe mine. Tu ai speria-o cu siguranţă.

— Eu? rosti Philip părând îndurerat.

— Tu. Deocamdată trebuie să mă descurc singură până la noi ordine. Calmează-te, băiete, şi stăpâneşte-ţi curiozitatea, zise ea pornind spre masa pe care îi aştepta cina.

Când Liz se întoarse a doua zi la spital, găsi patul lui Nell gol. Pe moment dezamăgirea o ţintui pe loc, dar apoi văzu că teancul de cărţi era încă acolo şi inima începu să-i bată din nou. *Bineînţeles*. Gândi ea. *Camera de recreere*.

Nell era colo, dar tot acolo se aflau cel puţin jumătate

dintre femeile din salon, de fapt toate pacientele care se puteau deplasa. Din felul cum stăteau adunate laolaltă, era clar că o urmăreau pe Nell şi aşteptau cu nerăbdare episodul următor al poveştii.

Florile şi cutia de bomboane de ciocolată pe care le aduse Liz avură efectul scontat, dar furia lor deveni evidentă când Nell spuse:

— Cred că cel mai bine ar fi să pun florile în apă.

Plecă, însoţită de Liz, în camera în care erau ţinute vazele, lângă o chiuvetă mare de bucătărie.

— Nu… o atenţionă Nell pe Liz când aceasta o urmă în cameră. Nu închide uşa. Ar fi o acoperire perfectă pentru trasul cu urechea.

— Îmi aduce aminte de şcoală, zise Liz amuzată.

— Nu vreau să bârfească despre afacerile mele, zise Nell umplând un vas de porţelan cu apă. N-au altceva mai bun de făcut aici, având în vedere că sunt internate pe termen lung. Pe mine m-au pus aici fiindcă ăsta a fost singurul pat liber pe care l-au avut.

— Mă miram eu cum de erai singura fată tânără şi drăguţă printre atâtea beţive bătrâne.

Nell chicoti, apoi îşi reluă aerul serios. Hârtia fâşâi când despachetă margaretele cu petale catifelate, stânjeneii de un albastru intens, garoafele roşii şi lalelele galbene. Fata începu să le aranjeze în glastră.

— Te-ai gândit la oferta mea? întrebă Liz.

Nell îşi întoarse capul să o privească.

— De ce? întrebă ea. De ce sunteţi atât de doritoare să mă ajutaţi tocmai pe mine? Din cauza mea, ca persoană, sau este pur şi simplu o altă faptă bună?

— Nu sunt o persoană altruistă: asta e singura faptă „caritabilă” a mea în afara zilei steguleţelor[21]. Ceva din personalitatea ta mi-a captat interesul.

— N-aţi mai întâlnit prostituate obişnuite sau la lucru, până acum? rosti ea sarcastică.

— Am cunoscut mai multe şi. În particular, o cunosc

21 O zi în care sunt solicitate contribuţii la operele de caritate in schimbul obţinerii unor steguleţe (n.t.).

pe una foarte bine.

Nell se arătă clar surprinsă, apoi spuse:

— Probabil nu de teapa mea. Mai degrabă o curtezană, bănuiesc.

— Da. Exact asta este.

— Este persoana care vrea să închirieze camera?

— Da, răspunse Liz.

Ţi-am spus eu, Philip, că e deşteaptă, exultă ea.

— Aşa mai are sens, spuse Nell, părând satisfăcută. Cazurile ca al meu sunt o parte din munca ei de caritate.

— Oferta ei n-are nimic de-a face cu caritatea, răspunse Liz sinceră.

— S-a retras şi caută ceva de făcut?

— Nu, dar intenţionează să se retragă în curând.

— Să presupun că va trebui să-i ţin companie, sau aşa ceva?

— Nu duce lipsă de companie.

Nell se dădu înapoi să-şi admire aranjamentul floral. Se vedea clar că ăsta nu era unui din talentele ei.

— Stai… lasă-mă pe mine.

Liz o dădu deoparte şi, cu câteva mişcări abile, aranjă frumos florile într-un buchet încântător de culori.

— Cum reuşiţi să faceţi aşa ceva? întrebă Nell.

— Prietena mea o să te înveţe, dacă vrei.

— Şi ce altceva mă va mai învăţa?

— Ce ţi-ar place să înveţi?

— Important e ceea ce vreau să uit. Nu mă mai duc pe străzi. Am ajuns acolo pentru că nu ştiam destule ca să fiu mai înţeleaptă. Trebuia să refuz să fac trotuarul. Instinctul îmi spune că ar trebui să ştiu mult mai multe despre oferta dumneavoastră înainte de a mă hotărî.

— Atunci vezi ce are ea de oferit. Vizitează casa, află ce vrei să ştii şi decide-te.

În mod clar Nell nu se aşteptase la asta.

— Fără dedesubturi? întrebă ea.

— Absolut. Dacă o să decizi că nu e de tine, o să accepţi locul liber de la cămin.

Liz izbucni în râs văzând expresia de pe chipul lui

Nell.

— Credeai că e vorba de o organizaţie criminală care se ocupă de răpiri şi prostituare cu forţa, nu-i aşa?

— Aşa ceva există. Lumea n-are decât să râdă de ideea asta, dar aşa stau lucrurile.

Ceva din vocea ei îi spuse lui Liz că Nell vorbea în cunoştinţă de cauză, nicidecum din convingere.

— N-am avut niciodată de-a face cu asta, zise ea cu sinceritate. Nici prietena mea. Vorbesc serios. Ai cuvântul meu.

Nell se lupta încă cu ea însăşi. Imediat ce se hotăra asupra unei alternative, virtuţile celeilalte deveneau mai vizibile. Nefiind obişnuită să ia hotărâri – pentru că întotdeauna le luaseră alţii pentru ea – găsea totul foarte complicat. Pe de-o parte, îi plăcea Elizabeth Waring, se simţea atrasă de ea, era de aceeaşi părere cu ea şi i se părea demnă de încredere. Pe de altă parte, îşi aducea aminte cum fusese cu Mickey. Mai întâi, bunicuţa Lil, atât de înţelegătoare, plină de simpatie şi serviabilă, apoi Mickey, ascultând-o cu răbdare, dându-i pace, hrănind-o şi lăsând-o să doarmă, îmblânzind-o, apoi se revedea în pivniţa de la numărul 17 de pe Warwick Avenue, legată de încheieturile mâinilor şi atârnată de masiva grindă centrală, cu picioarele goale de-abia atingând podeaua în timp ce tatăl ei dispărea în sus pe scări insensibil la rugăminţile ei disperate, uşa care se închidea, cheia care se răsucea în broască…

— Uite ce e, vino să vezi casă, o vizită, nimic mai mult. Dă-mi voie să-ţi arăt ce ţi se oferă şi apoi te poţi decide.

— Nu mi se dă voie să plec din spital.

— Cred că-ţi vor da voie să vii cu mine şi, în fond, vei fi externată peste câteva zile.

Un moment, Liz avu propriile ei îndoieli. Fata era atât de tânără! *Am dreptul s-o fac să pornească pe drumul ales de mine*? *în fond, asta-i ce vreau şi, odată ce va vedea care sunt posibilităţile, o să vrea şi ea*, argumentă celălalt *eu* al ei. *Ce are acum*? *Nimic*. *Ce va avea dacă va face cum vrea*

ea? *Nimic*.

Totuşi, Liz se trezi spunând:

— Te asigur, n-o să fac presiuni asupra ta. În ultima instanţă, va trebui să te decizi singură, dar te implor, nu refuza fără să vezi despre ce este vorba. Vino şi aruncă o privire camerei despre care e vorba şi, după aceea, te hotărăşti.

Nell privi fix irişii din vază; îi aduceau aminte de ochii noii sale prietene.

— Bine, am să vin, dar va trebui să obţineţi permisiunea.

— Desigur. Du florile la patul tău şi eu o să schimb o vorbă cu sora-şefă.

Nell nu avea niciun dubiu că permisiunea îi va fi acordată. Elizabeth Waring avea o siguranţă de sine zdrobitoare, caracteristică acelora care obţineau întotdeauna ce doreau. În cazul în care îi accepta oferta, exista şansa ca o parte din această cutezanţă să se lipească şi de ea.

— S-a aranjat, spuse Elizabeth când se întoarse. Putem pleca acum, cu condiţia să te aduc înapoi la cină, deci ai o zi întreagă de libertate. Unde-ţi sunt hainele?

Erau în dulapul lui Nell. În momentul în care Elizabeth le scoase afară, Nell un gândul că va trebui să le îmbrace. Arătau atât de ieftine şi afişau cu litere mari ocupaţia ei. Fusta microscopică, cizmele lungi până la coapse din imitaţie de piele, o jachetă roşie scurtă brodată cu o imitaţie de blană şi o geantă de umăr din imitaţie de piele.

— Oh, nu poţi să porţi asta, se încruntă Liz când ridică jacheta. E plină de sânge. N-a fost dusă la curăţat?

Nell gândi: *De către cine*? *Şi de ce*? *Şi cine să plătească*? *Dar, mult mai important, cui i-ar fi păsat*?

— Nu poţi ieşi afară cu asta, spuse Liz. E bună de dat la lada de gunoi – ceea ce şi făcu.

Îşi scoase jacheta ei scurtă de vulpe argintie şi i-o întinse.

— Oh, n-aş putea să port aşa ceva.

— De ce nu? Puloverul ăia subţire n-o să-ţi ţină de cald şi afară nu e tocmai plăcut. Chiar pentru asta am şi adus-o.

— S-ar putea s-o murdăresc.

— Stând în maşină? Nu fi ridicolă.

Liz ardea de nerăbdare. Aproape îşi prinsese prada şi, cu cât acest fapt devenea mai repede o certitudine, cu atât mai bine. Ridică jacheta şi Nell o îmbrăcă împotriva voinţei ei. Brusc, presupunerile lui Liz deveniră realitate când observă felul în care Nell se înfăşură în ea cuibărindu-şi bărbia în blana moale, îndreptându-şi umerii şi înălţându-şi capul. Da, era clar că fata aprecia lucrurile bune pe care le oferea viaţa. Le voia. *Tot ce mai trebuie să fac, e să-i arăt cum le poate obţine, şi e a mea*!

Acest lucru se confirmă când ajunseră jos, după ce trecură prin furcile caudine ale unui salon plin de ochi uluiţi, lăsând în urmă un vârtej de bârfe injurioase. În parcare.

Liz înaintă spre o maşină roşie lucioasă, perfect întreţinută, pe care Nell, care zăbovise în faţa sălii de prezentare pe când lucra în West End, o recunoscu ca fiind un Mercedes Sport. Tapiţeria din piele a scaunelor avea culoarea fildeşului, iar bordul era din lemn fin de nuc. Aşteptă până ce Liz descuie uşa ei, ceea ce determină deschiderea încuietorii uşii de pe partea pasagerului, şi intră în maşină. Dintr-odată, mirosul de piele se amestecă cu parfumul scump cu care era dată jacheta de blană. *Mirosul banilor*, se gândi Nell, invadată brusc de dorinţa fierbinte de a avea destui încât să-şi permită şi ea o astfel de maşină şi o astfel de blană.

Asociase acest model de maşină cu luxul, bogăţiile şi lucrurile frumoase ale vieţii încă dintr-o noapte în care avusese parte de puţini clienţi. Lucra pe Park Lane şi, cum mergea încet către Marble Arch, ochii ei scrutaseră drumul din faţă. Ajunsese la Brook Street, dar luminile semaforului se schimbaseră şi trebuise să se oprească şi să lase maşinile să treacă. În acel moment, privirea îi poposise pe o maşină roşie, de culoarea sângelui, oprită pe

partea cealaltă. La volan era o fată nu cu mult mai mare ca ea, dar... atât de diferită! Avea părul des şi blond, asemănător părului lui Elizabeth Waring, dar mai lung, şi era foarte frumoasă. Era singură în maşină însă, cumva, Nell ştia că urma să se întâlnească cu un bărbat. Zâmbetul pe care i-l aruncase lui Nell când băgase maşina în viteză şi zburase către Hyde Park Corner avea o nuanţă de mândrie, bucurie şi anticipare. O făcuse pe Nell să se simtă descurajată, bolnavă de invidie şi, în adâncul inimii, îndurerată.

Cum se făcea că anumiţi oameni aveau parte de tot norocul? Obţineau uşor ce voiau şi nu trebuiau niciodată să se lupte pentru asta. Fata aceea ca o floare n-a trebuit să se lupte la fiecare pas al drumului ei prin viaţă. Lucrurile veneau la ea fără vreun efort, şi bărbatul care o aştepta nu era un străin nerăbdător, lacom, dur sau batjocoritor, ci un om tandru, iubitor, îndrăgostit, fermecător, care o adora.

Nell se simţise plină de amărăciune, invidie şi, ferm, hotărâtă. Într-o zi, într-un fel sau în altul, ea va fi fata din Mercedesul Sport, care se va duce să întâlnească un bărbat pentru mult mai mult decât o simplă partidă de sex. Cu trecerea anilor, de câte ori vedea vreun Mercedes Sport roşu, îşi amintea de fata aceea ştiind, cu fiecare zi lipsită de speranţă care dispărea în trecut, că visul ei de-a o egala era o utopie.

Acum se afla într-o astfel de maşină, gata să înceapă o viaţă nouă. Oare era posibil?

Ţine ochii şi urechile deschise, gura închisă şi poate o să înveţi un lucru sau două. Curtezanele nu bat trotuarele; se duc bărbaţii la ele, iar preţurile lor sunt ridicate. Da, dar oare ce fac ele pentru a câştiga acei bani? Ce ştii tu despre acel aspect al plăcerilor sexuale? O lume a plăcerilor parfumată, luxoasă şi plină de bani... Ce nu ştiu, pot să învăţ, nu-i aşa? îşi spuse ea.

Ia te uită, o zeflemisi o voce interioară. *Părăsim străzile*, nu-i *aşa*?

Da, în privinţa asta sunt foarte, foarte hotărâtă. Dar

dacă pot fi făcuţi bani, şi prin asta înţeleg mulţi bani, într-o casă sau apartament, atunci o iau pe drumul ăsta. Am trăit cu porţii mici de mâncare toată viaţa. Orice aş face în viitor, oricum îmi voi câştiga banii, n-o să mai dau cea mai mare parte a lor altcuiva. Zilele acelea s-au terminat. Şi, hai să recunoaştem, ce altceva ştiu să fac? La ce altceva sunt bună? Cerşetorii n-au de ales, adu-ţi aminte de asta!

Maşina o luă în sus pe King's Road şi intră printr-o arcadă într-un mic *cul de sac*[22] ce avea case pe partea stângă şi un zid înalt de culoare crem, cu ţepuşe metalice ascuţite în vârf, pe partea dreaptă.

— E ambasada unei ţări din est, spuse Liz. Au mare grijă de pază, dar sunt amabili şi liniştiţi.

Se opriră în faţa unei case mici, vopsită într-o nuanţă de roz-crem, având jardinierele roşii pline de flori: pansele, muşcate, garoafe, clopoţei albaştri. Zidul avea un brâu alb şi uşa din faţă era roşie ca jardinierele.

— Oh, ce drăguţ! spuse Nell involuntar, fiindcă intrase deja în propriul ei tărâm vrăjit şi reacţiile îi erau spontane.

— Da, e plăcut, nu-i aşa?

Nell privea cu ochii căscaţi, rămasă stană de piatră. Brusc, după câteva clipe realitatea o făcu să se dezmeticească, iar visele ei se spulberară. Ce naiba ar vrea de la ea cineva care trăia într-o casă ca asta? Şi cum ar putea plăti chiria care i s-ar cere pentru o cameră într-o casă ca asta? îşi lăsase visele s-o ia razna. Mercedesul roşu i-o făcuse din nou. Niciodată nu va fi ca blonda aceea, niciodată. Dezamăgirea o lovi cu atâta putere încât ochii i se înceţoşară. O cuprinse mânia de a fi fost prostită din nou. Se părea că n-avea să se mai înveţe minte niciodată.

Se răsuci să-i spună toate astea doamnei Waring, dar văzu că aceasta coborâse deja din maşină şi descuia uşa roşie din faţă. Ochii ei albaştri întâlniră privirea acuzatoare şi glacială a lui Nell.

— Da, este casa mea, şi eu sunt doamna care are o cameră liberă. Tot ce ţi-am mai spus e perfect valabil. Te

22 Fund de sac,fundatura

rog, vino înăuntru, şi dă-mi voie să-ţi spun întregul adevăr.

Nell nu se mişcă.

— Nu putem sta de vorbă în stradă, rosti Liz calmă.

— M-ai minţit, o acuză Nell. Din cauza asta m-am ales cu toate belelele. Nu-mi place să fiu minţită.

— N-am minţit. Tot ce ţi-am spus e adevărat. Singurul lucru pe care nu ţi l-am dezvăluit a fost că eu sunt „prietena", şi asta nu e chiar o minciună. Sunt propria mea prietenă, cea mai bună prietenă pe care o am. Te rog, vino înăuntru şi lasă-mă să-ţi explic totul, zise ea făcând un pas către Nell.

— Ce vrei de la mine?

— Te rog dă-mi o şansă să-ţi explic, însă înăuntru, repetă Elizabeth cu glasul calm şi liniştit, dar ferm. Îţi cer doar zece minute din timpul tău. Dacă n-o să-ţi placă ce-am să spun, îţi promit să te duc înapoi la spital.

Se uitară lung una la cealaltă şi, dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica, Nell se simţi brusc ruşinată de bănuielile ei.

O urmă pe Elizabeth într-un hol mic, ce dădea într-un salon larg şi luminos. Acesta avea la un capăt un glasvand înalt până la tavan care se deschidea spre o grădină de mărimea unei batiste de buzunar. Erau flori peste tot; în boluri de porţelan, în vase – unele de cristal, altele de porţelan – în coşuri de răchită, şi impresia generală era de confort şi stabilitate, de la husele lejere de creton şi până la podeaua parchetată lustruită. O minunată oglindă veneţiană atârna deasupra unui şemineu elegant şi pereţii erau plini de picturi.

— Vino să stăm de vorbă până fac o cafea, sugeră Elizabeth, aruncându-şi geanta pe un scaun şi cheile într-un vas albastru cu alb aflat pe o măsuţă al cărui lemn strălucea de parcă ar fi înmagazinat de secole lumina solară.

Îngrozită să nu atingă ceva, Nell îşi aduse umerii în faţă, strângându-şi geanta ei mare la piept. Şi bucătăria părea scoasă dintr-o revistă, *House and Garden*[23] probabil.

23 Casa si gradina

Camera era pătrată, mare, şi ferestrele aflate pe una din laturi aveau perdele din voal subţire, strânse în părţi cu funde apretate, făcute dintr-un material luminos în pătrăţele albe şi galbene. Pe pereţi erau aliniate dulapuri pentru vase deasupra şi dedesubtul unei tejghele de lucru placată cu faianţă, care imita modelul şi culorile fundelor de la perdele. Într-unul din dulapuri era aşezat un cuptor cu microunde. Centrul bucătăriei era ocupat de o sobă de gătit cu plită şi cuptor, iar de tavan atârnau nenumărate tigăi de cupru alături de mănunchiuri de ierburi, funii de usturoi şi ceapă şi diferite ustensile de gătit. Mai erau şi toate aparatele electrice de bucătărie existente: un filtru, o cafetieră, o râşniţă de cafea, un robot de bucătărie „Kenwood”, o maşină de tăiat mezeluri, un mixer, un prăjitor pentru pâine şi altul pentru pişcoturi crocante.

— Da, îmi plac noutăţile, recunoscu Liz amuzată, urmărind expresia de pe chipul lui Nell.

— Să n-ai impresia că mă vei adăuga la colecţia dumitale, izbucni Nell în ciuda hotărârii ei de a-şi păstra calmul.

— Nu asta intenţionez.

— Atunci ce vrei de la mine? Eu bat străzile, dumneata eşti o curtezană. Eu sunt norocoasă dacă iau douăzeci şi cinci de lire şi nici nu pot să-mi închipui cât câştigi dumneata.

— Tariful meu este de minimum o mie de lire, spuse Elizabeth liniştită măsurând cafeaua şi punând-o în râşniţă. Cum îţi place cafeaua? Tare? Potrivită? Asta e „Blue Mountain”, dar am şi nişte amestecuri de pe continent, dacă preferi.

— Blue Mountain e foarte bine. Numai… să nu fie prea tare, improviză Nell.

— Nici mie nu-mi place cafeaua tare decât după o cină bună.

Niciuna nu vorbi cât dură huruitul râşniţei. După ce puse cafeaua în cafetieră, Liz spuse:

— Specialitatea mea e să dau viaţă unor fantezii, iar bărbaţii care-mi sunt clienţi pot să-şi permită acest lucru,

Ăsta e motivul pentru care tarifele mele sunt mai ridicate decât media.

— Mai ridicate? Sunt astronomice, suspină Nell, al cărei interes fusese captat definitiv.

— Poate pentru tine, dar de la mine se aşteaptă să menţin anumite standarde şi fiecare penny pe care-l câştig este folosit pentru a le asigura.

Ibricul, pe care Liz îl umpluse cu apă şi-l pusese la foc, începu să fluiere şi ea turnă apa fierbinte peste cafeaua măcinată.

— Din cauza asta trebuie să închiriezi camera? în acest caz, îţi spun chiar acum că mă-ndoiesc foarte mult că voi reuşi să câştig atât încât să plătesc chiria pe care o vei cere.

— O să ajungem şi la problema asta mai târziu.

Liz aşează cafetiera pe o tavă placată cu sticlă, alături de ceşti şi de vasul cu prăjiturele, apoi o ridică s-o ducă în salon. Brusc, mâna ei stângă îşi pierdu siguranţa şi tava se înclină periculos, iar cafetiera începu să alunece spre ea. Doar prezenţa de spirit a lui Nell. Care se apropie rapid şi apucă de mânerul stâng al tăvii, o împiedică să cadă.

— Oh, mulţumesc… rosti Liz cu o voce nesigură. Blestemata asta de încheietură…

— Ai necazuri cu ea?

— Uneori.

— O să duc eu tava atunci.

— Mulţumesc, spuse Liz din nou.

Îi arătă lui Nell unde să pună tava, pe măsuţa încăpătoare de cafea aflată între două canapele gemene de două locuri, aşezate de o parte şi de alta a şemineului.

— Să torn eu cafeaua? întrebă Nell.

— Cred că aşa ar fi mai bine.

Nell nu numai că turnă cafeaua, dar şi aşeză o ceaşcă în faţa gazdei.

— Ai mai făcut asta şi înainte, remarcă Liz, fiind răsplătită printr-o bruscă înnegurare a chipului concentrat al lui Nell.

Ah, îşi zise ea, *i-am atins o coardă sensibilă*.

— Serveşte-te cu biscuiţi, o invită ea punându-şi frişcă în cafea, după care sorbi din ceaşcă. Spune-mi, continuă ea, când m-ai văzut, la început, cum ai crezut că-mi câştig existenţa?

— M-am gândit că nu munceşti deloc. Am avut impresia că ai destui bani ca să nu mai fie necesar s-o faci.

— Asta-i impresia pe care caut s-o las, dar realitatea e cu totul alta. Ca şi tine, îmi vând trupul, dar în partea de sus a scării, aş putea spune.

— Cum ai ajuns acolo? întrebă Nell împinsă de curiozitate. Nu-mi pot imagina că ai bătut vreodată străzile.

— Nici n-am făcut-o. Întotdeauna am fost ceea ce sunt acum şi am o clientelă permanentă, dar mi-a luat ceva timp s-o adun. Merg unde sunt chemată şi asta înseamnă New York, San Francisco, Europa – desigur Hong Kong, Singapore… Clientela mea este internaţională.

— Şi îţi plătesc cheltuielile?

Oh, *da*, *e deşteaptă*, jubilă Liz fericită.

— Fiecare penny, răspunse ea. Tu baţi străzile, eu răspund la telefon, continuă ea. Tu nu-i cunoşti pe bărbaţii cu care te culci, eu, da. Nu ştiu ce faci tu ca să-ţi câştigi banii, dar mă îndoiesc că este altceva decât – ca s-o spunem pe faţă – un regulat rapid. Eu fac mult mai mult decât atât. Nu eşti plătit cu o mie de lire pentru ceva care poate fi obţinut şi la o zecime din preţul ăsta de la o profesionistă. Eu merit fiecare penny pe care îl câştig pentru că sunt foarte bună în tot ceea ce fac. Întâmplător, sexul îmi face plăcere şi, când mi-am dat seama că pot să duc o viaţă îmbelşugată, culcându-mă cu bărbaţi care-şi pot permite să-mi plătească tariful, n-am ezitat deloc să mă ocup numai de asta.

— Plăteşti impozit? întrebă Nell uluită.

Aşa, *deci banii sunt importanţi pentru ea*, reflectă Liz răspunzându-i:

— Nu, am un contabil şi, după cum reiese din registrele pe care le ţine, sunt consultant în domeniul relaţiilor cu publicul. Anumite cecuri pe care le primesc

îmi sunt trimise ca plată pentru asemenea servicii şi plătesc impozit pe sumele acelea. Grosul câştigului meu este constituit însă din bani gheaţă, mai spuse ea şi adăugă laconică: Fac parte din ceea ce Biroul de impozite numeşte „economie neagră” şi au dreptate, fiindcă registrele pe care le ţin eu arată că sunt solvabilă”[24].

Dar Nell nu zâmbi; era preocupată de calcule.

— Te întrebi cât câştig într-un an, nu-i aşa?

Nell avu bunul-simţ să roşească.

— O să-ţi spun. Pentru că are mare legătură cu ce mi-am propus să discutăm mai departe. Venitul meu în ultimii zece ani a fost în medie de o sută cincizeci de mii anual.

Nell rămase cu gura căscată. Când fu în stare să vorbească, întrebă:

— Şi reuşeşti să păstrezi totul pentru dumneata?

— Nu am şi nici n-am avut vreodată un peşte.

Nell scoase o exclamaţie admirativă.

— Clienţii noi apar datorită recomandărilor celor actuali. Totuşi, întotdeauna fac investigaţii asupra lor. Nu mă ocup cu partea de sado-masochism, constrângere sau orice alte particularităţi revoltătoare din capitolele întunecate ale relaţiilor sexuale. Mă ocup însă de fantezii. Asta e specialitatea mea şi în privinţa asta sunt recunoscută a fi una dintre cele mai bune din branşă.

Liz îşi termină cafeaua, puse ceaşca pe masă şi se întinse să ridice capacul unei cutii de argint din care extrase o ţigară. O puse într-un portţigaret negru lăcuit şi o aprinse cu o brichetă de argint.

— Prostituţia mi-a dat posibilitatea unui trai îmbelşugat în ultimii doisprezece ani. Dara sosit timpul când trebuie să… mă gândesc la retragere, rosti Liz trăgând cu putere din ţigară. De fapt, nu mai este o problemă de gândire, nici de alegere, dacă tot veni vorba. Sunt forţată să mă retrag, spuse ea suflând fumul spre

---

24 „In the black” expresie argotică însemnând aproximativ „în negru11 care face aluzie la cerneala neagră folosită în registre pentru credite, în timp ce debitele sunt scrise cu roşu. În cazul de faţă, cifrele în negru sunt mai mari (n.t.).

tavan. Acel mic episod din bucătărie este un simptom al bolii mele. Din când în când se întâmplă câte ceva de genul ăsta, dar nu întotdeauna la mâini. Alteori e vorba de un picior şi sunt lucruri pe care nu le pot controla pentru că… pentru că am o tumoare inoperabilă pe creier.

Nell nu se putu opri să nu inspire brusc, dar nu spuse nimic.

— Mi-au mai rămas cel mult doi ani de trăit, pe parcursul cărora mă voi deteriorara lent. Slăbiciunea ocazională va deveni sistematică şi din ce în ce mai accentuată. Către sfârşit voi avea nevoie de serviciile unor infirmiere douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Am aranjat deja această problemă. Vreau să vorbesc cu tine despre perioada de până atunci.

— Tumoarea este malignă sau benignă? întrebă Nell.

— Malignă. Cum se face că ştii astfel de lucruri? se interesă Liz surprinsă.

Nell nu răspunse imediat. Când se decise, o făcu fără tragere de inimă.

— Tatăl meu era doctor.

— Ştiam eu! exclamă Liz triumfătoare, i-am spus lui Philip că nu eşti o prostituată obişnuită.

— Este prea adâncă pentru a putea fi extirpată? reluă Nell, urmărindu-şi firul gândurilor.

— Da. Tatăl tău era specialist în bolile creierului? o întrebă Liz curioasă.

— Nu, dar era un medic generalist de excepţie. După… după ce a murit mama mea, obişnuia să discute cu mine cele mai… interesante cazuri. Voia să calc pe urmele lui.

— De ce n-ai făcut-o?

— Au intervenit… alte probleme.

— Spuneai că tatăl tău a fost doctor. S-a retras sau…?

— Nu mai practică medicina.

„Şi nici eu n-am să mai răspund la alte întrebări „avertiza tonul ei.

— Deci boala nu te înfricoşează?

— Mama mea a murit de scleroză multiplă când

aveam unsprezece ani şi a trăit în scaunul cu rotile de când aveam şapte. Sunt obişnuită cu boala.

Ceva din tonul impasibil al fetei îi îngheţă lui Liz sângele în vene. Îşi imagină o fetiţă de şapte ani făcând cunoştinţă mult prea devreme cu realităţile crude ale vieţii. Câţi ani avea oare, pentru numele lui Dumnezeu, când tatăl ei discuta cazurile cele mai interesante cu ea? Şi de ce a devenit o prostituată? O mulţime de întrebări îi treceau prin cap, dar izbuti să le ignore şi se concentra la problema în discuţie. După ce obţinea ce voia, avea să aibă destul timp pentru a afla răspunsul la ele. Oricum, un semn de întrebare îşi găsise răspuns şi acesta o satisfăcea deplin; nu încăpea nicio îndoială că fata putea să înveţe şi, mai ales, să înveţe bine.

— Oricum, datorită faptului că am fost avertizată, caut o – să-i spun – elevă. Cineva căruia să-i transmit măiestria mea, odată cu lista clienţilor dacă, desigur, vor fi de acord. Cineva care să locuiască aici cu mine, care să absoarbă… ambianţa mea, dacă preferi. Să mă studieze, să mă asculte, să înţeleagă motivaţia mea şi, ceea ce este mai important, ce anume a făcut din mine o mare curtezană.

— Asta este… imaginea pe care o ai despre dumneata?

— Mai degrabă o clasificare. Când lumea se gândeşte la prostituate, îşi imaginează femei ca Irma la Douce sau Sweet Charity: ieftine, comune, care se trec repede şi sunt îndepărtate. Cu o curtezană nu te porţi aşa neglijent. În primul rând, costă mult şi când plăteşti mult pentru un lucru, ai grijă de el.

Pe chipul lui Nell apăru un zâmbet vag, care avea totuşi o nuanţă ironică.

— Deci banii sunt aceia care te înalţă? Care îţi dau un alt nume? Care îţi garantează statutul? medită ea cu voce tare şi zâmbetul i se transformă într-un râs sarcastic. Sigur că da. Banii sunt singurii care au puterea să schimbe aproape orice.

— Este bine spus „aproape orice”. Ei nu pot schimba un lucru blestemat pentru mine şi nu pentru că n-aş fi vrut.

Faţa lui Nell redeveni serioasă.

— Da. Viaţa este singurul lucru care nu poate fi cumpărat, oricât de mulţi bani ai avea.

— Deci nu eşti chiar o cinică absolută.

— Îmi place să cred că există lucruri asupra cărora n-avem nicio putere, chiar dacă îmi dau perfect de bine seama că nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să fiu bogată, atât de bogată încât să fiu independentă.

— Poţi deveni dacă îmi accepţi propunerea.

— Ascult.

— Te iau sub aripa mea. Vei veni aici să locuieşti cu mine şi în următoarele câteva luni îţi voi împărtăşi experienţa şi arta mea. Când vei fi gata, îmi vei prelua treptat clienţii, iar pe parcursul acestei perioadei şi până când vei fi pe picioarele tale, îmi dai cincizeci la sută din câştigurile tale. Asta înseamnă că vei reuşi să câştigi într-o noapte mult mai mult decât puteai spera să obţii pe stradă într-o lună formată numai din duminici. Eu va trebui să suport cheltuielile iniţiale ca să te îmbrac, să te remodelez, să te adăpostesc şi să te. Hrănesc. Nu plăteşti nimic atâta timp cât eşti… elevă, dar odată ce vei începe să câştigi, eu îmi voi reduce activitatea şi menţinerea stilului meu de viaţă costă foarte mult. Din fericire am asigurarea care acoperă ultimele mele luni, când voi fi îngrijită de infirmieră, şi onorariile doctorului dar, până atunci, mi-am propus să ies treptat din scenă. Tu vei deveni cea care va întreţine „familia” şi, cum nu am urmaşi, probabil că îţi voi lăsa ţie casa. E a mea. Nu am pe ea decât ipoteca minimă ce îmi dă dreptul la scutire de impozit. Dacă o să vrei s-o plăteşti.

— Ai spus că mă vei „remodela”, aminti Nell. Cât de mult mă voi schimba?

— Complet. Părul tău, de exemplu. Are o culoare castanie foarte drăguţă, dar nu suficient de dramatică. O perucă poate schimba totul. Nu ştim cum îţi va arăta nasul când va fi dat jos ghipsul; s-ar putea să fie nevoie de chirurgie plastică. Machiajul va trebui creat special pentru tine şi va trebui să ai haine speciale.

— Mi-ar plăcea să fiu în stare să mă îmbrac bine, deşi nu sunt de acord cu cei care cred că trebuie să cheltuieşi o avere ca să faci asta. Nu-ţi trebuie bani ca să ai gust, dar poţi să ai bani şi să nu ai gust.

Liz era amuzată.

— Există ceva asupra căruia să nu ai păreri ferme?

O uşoară umbră de culoare trecu peste pielea ca laptele a lui Nell.

— Ştiu ce-mi place.

— Şi ce nu-ţi place? Nu te codi să-mi spui ce nu-ţi place la propunerea mea.

— La prima vedere, totul e grozav. Un procent de cincizeci la sută este, aşa cum ai scos în evidenţă, mult mai mult decât aş fi sperat să câştig întorcându-mă pe stradă, ceea ce oricum n-am de gând să fac.

— Pot să te întreb cum ai ajuns acolo?

— Era singurul lucru de care eram capabilă.

— Vrei să spui că de-abia terminaseşi şcoala… Nu aveai nicio calificare?

— Nu.

Liz era convinsă că aceste fapte, în aparenţă simple, acopereau un amestec complicat de motive, dar nu făcu presiuni să le afle. Răspunsurile concise ale lui Nell şi limbajul corpului ei spuneau clar că nu-i plăcea să fie descusută prea mult în legătură cu trecutul ei. Oare *de ce*? reflectă Liz înainte de a întreba:

— Peştele tău te-a… instruit?

— Mi-a arătat ceea ce se aştepta de la mine.

— Pot să te întreb exact ce făceai şi cât cereai pentru asta? Cred că înţelegi că trebuie să ştiu precis cât de experimentată eşti din punct de vedere sexual.

Nell îi povesti precis şi chiar clinic. Liz observă din nou că, atunci când vorbea despre sex, chipul fetei căpăta o expresie ciudat de detaşată, ca şi cum se disocia de ceva ce mai degrabă n-ar fi vrut să facă, dar, de vreme ce era nevoită, ei bine, făcea, dar nu participa afectiv. Era prima dezamăgire a lui Liz, şi încă una mare, deoarece cunoştinţele şi experienţa ei îi spuneau că fata asta trecea

totul prin cap şi nimic prin suflet. Asta nu era bine, pentru că în fanteziile pe care le crea, Liz punea inimă şi suflet nu numai pentru că îi plăcea să se culce cu bărbaţi şi să joace un rol, dar şi din cauză că era plătită cu foarte mulţi bani şi credea în faptul că tot ce făcea trebuia să-i merite pe deplin. Dezamăgirea ei era cu atât mai mare cu cât fusese sigură că fata asta se potrivea perfect cu pretenţiile ei.

— Cum priveşti prostituţia ca atare? întrebă ea.

— Nu m-am gândit prea mult la problema asta.

— Deci este o slujbă ca oricare alta?

— Presupun că da.

Liz scutură din cap.

— Mi-e teamă că nu e bine. Nu caut un robot. Clienţii mei nu vor plăti pentru cineva care nu face nimic altceva decât să execute nişte mişcări. Trebuie să dau o reprezentaţie, într-adevăr, dar nu numai de măiestrie tehnică. E necesar să crezi în ceea ce faci.

Nell asculta cu atenţie.

— Lasă-mă să-ţi dau un exemplu, zise Liz şi îi vorbi lui Nell despre clientul ei sud-american cu fixaţia lui în legătură cu prostituata din tinereţea sa.

— Pentru el, această femeie reprezintă apogeul viselor sale de tinereţe şi cred că se întoarce mereu cu gândul la ea pentru că n-a întâlnit în toată viaţa lui o femeie care să pună în aceeaşi măsură stăpânire pe emoţiile lui. În realitate, n-a avut-o niciodată pentru că nu şi-a putut permite; în scenariul lui, o posedă, iar şi iar, în toate modurile posibile şi ei îi place. El este tânărul care o duce în repetate rânduri la un orgasm sublim… El îşi împlineşte în sfârşit fantezia lui de tinereţe, dându-i acelei femei ceva care să-i amintească de el, tot aşa cum el n-a putut-o uita niciodată. Dacă aş face doar mişcările necesare, el şi-ar da seama imediat şi l-aş pierde de client; şi e unul dintre cei mai buni. Când începi să joci un rol, oricare ar fi acela, îl joci la perfecţie; devii persoana pentru care te plăteşte clientul să devii. Înţelegi?

— Da, răspunse Nell fără urmă de ezitare.

— Ai putea să faci aşa ceva?

— Da.

Din nou, nu ezitase câtuşi de puţin.

— Ai să poţi intra în spiritul jocului aşa cum se aşteaptă ei de la tine? Fanteziile astea înseamnă să joci un rol. Poţi nu doar să joci un rol, ci să te identifici cu el? insistă Liz, pentru că acest lucru era foarte important. Nu trebuie să pierzi din vedere niciun moment cine eşti şi ce faci. E absolut necesar să crezi în asta.

— Pot să învăţ orice rol atâta timp cât ştiu despre cine şi despre ce este vorba, şi sunt absolut sigură de asta.

Din nou ieşea la iveală acea impresie de siguranţă şi detaşare perfect controlată.

— Te-ai ocupat de… să zicem, actorie? Piese de teatru la şcoală şi alte lucruri de aceiaşi gen?

— Da, am jucat ceva teatru.

De data asta cuvintele păreau subliniate de un amuzament drăcesc. Dacă râdea, ceea ce Liz n-ar fi putut afirma cu siguranţă, atunci râdea de ea însăşi.

— Îmi place să joc teatru. Vreau să spun, îmi place să devin altcineva, continuă ea şi pe faţă îi apăru un zâmbet. Asta e fantezia mea.

Pentru o secundă, pe Liz o trecu un fior. Oare *pe ce-am pus mâna*? se gândi ea neliniştită. Voia un cameleon, dar nu unul care să nu-şi arate niciodată culorile adevărate.

— Crezi că se poate aranja să arăt cum trebuie? întrebă Nell şovăitoare. Să arăt ca tine?

— Sunt sigură. Dacă ai îndoieli, ai vrea să te convingi de acest fapt?

Ochii cenuşii străluciră de parcă cineva aprinsese o lampă.

— Atunci, vino.

Liz o luă în sus pe scară şi Nell o urmă, dar se opri în pragul dormitorului; aşa ceva nu mai văzuse decât în reviste sau pe ecran. Un pat cu patru stâlpi dichisit şi îmbrăcat în mătase cu irizaţii care se schimbau din roz în liliachiu, apoi în turcoaz. Un perete întreg era placat cu oglinzi care glisau la simpla atingere, dând la iveală

dulapuri de haine. Geamurile ocupau două colţuri ale încăperii şi peste tot persista aroma unui parfum scump. Nell stătea în pragul uşii nevrând să lase urme de murdărie pe covorul a cărui culoare se asorta cu nuanţele delicate ale cuverturii de pe pat şi ale draperiilor.

— Hai înăuntru… nu percep taxă de intrare, chicoti Liz.

Înainte de a intra, Nell îşi scoase cizmele.

— Aşa-i mai bine, zise Liz. Eu am un metru şaizeci şi opt. Tu cât ai?

— Un metru şaptezeci şi doi, cizmele astea adaugă şapte centimetri.

— Sunt măsura doisprezece?

— Da.

— La fel ca mine. Bun, deci hainele mele ţi se vor potrivi. Acum, dă-mi voie…

O uşă îmbrăcată în oglinzi alunecă uşor etalând mai multe haine decât văzuse Nell în vitrina vreunui boutique.

— Hai să încercăm negrul… Ai pielea minunat de translucidă… Pune-ţi asta.

Întinse mâna spre suportul aglomerat, unde pe fiecare umeraş se odihnea câte o rochie în învelitoare de plastic, şi scoase afară una care o făcu pe Nell să tragă brusc aer în piept şi s-o privească fascinată înainte de a-şi scoate hainele. Sub fusta ei neagră şi pulover, purta doar sutien şi chiloţi din nylon negru şi ciorapi pantalon.

— Aşa, asta se pune întâi.

Era o bluză strâmtă din catifea neagră cu guler rulat şi mâneci lungi şi strâmte, care se potrivea ca mănuşa proverbială, scoţând în evidenţă silueta şi subliniind sânii mici *şi* fermi ai lui Nell. Cu ea se asorta o fustă din tafta neagră legată în talie cu o fundă mare. Când cea care o purta se mişca, fusta se desfăcea lateral, lăsând să se vadă pentru o secundă coapsa şi piciorul îmbrăcate în nylonul fin. Negru.

— Nu, nu te uita, întâi vreau să-ţi aranjez părul. Stai jos dar întoarce-te cu spatele la oglindă.

Nell se conformă şi stătu pe loc cuprinsă de

beatitudine în timp ce Liz i-l prinse în vârful capului. Îi plăcea să-i umble cineva în păr, să-l perie, să-l pieptene şi să-l aranjeze. Apoi, la fel de repede, cu abilitatea pe care ţi-o dau anii de practică, Liz o fardă. În final, ea spuse:

— Un ultim lucru… – şi îi puse nişte cercei, modelaţi sub forma unor ciorchini de perle şi diamante în stil baroc.

Nell vru să se ridice, dar Liz o opri.

— Stai aşa, ai nevoie de pantofi. Încearcă-i pe ăştia.

Nell încălţă o pereche de pantofi simpli, de satin negru, cu tocuri înalte de zece centimetri, potriviţi pentru un bal la curte. Abia atunci, Liz se declară mulţumită.

— Perfect, acum poţi să te priveşti.

Nell se întoarse şi văzu în oglindă imaginea unei femei pe care n-o cunoştea. Înaltă, zveltă, uluitor de elegantă, cu chipul fermecător, astfel machiat încât să accentueze pometii înalţi şi gura cu buze pline. Nici chiar ghipsul de pe nasul ei nu putea diminua efectul general. Femeia asta făcea capetele să se întoarcă după ea, meritând în mod cert o a doua, ba chiar şi o a treia privire. În plus, era, incontestabil, o adevărată doamnă. Părul ei adunat în vârful capului dădea impresia că e prins neglijent, dar de fapt, fusese aranjat cu pricepere; şuviţe mici îi încadrau obrajii şi printre ele răzbătea strălucirea arogantă a perlelor. Ochii femeii sclipeau ca argintul proaspăt turnat.

Nell privi mult timp şi Liz o lăsă în pace, ştiind prea bine ce însemna acea tăcere.

— Nu mi-am putut închipui aşa ceva, spuse Nell în cele din urmă cu voce plină de uimire.

— Nici eu nu credeam că ai fi izbutit.

— Ai văzut asta? Vreau să spun… (Nell ridică faldurile fustei de tafta, le răsuci cu un foşnet ademenitor, netezi catifeaua unei mâneci, atinse cerceii.) Ştiai că se poate realiza aşa ceva din ceea ce am fost?

— Da, pentru că ştiam ce caut. Ai o calitate care este esenţială pentru pentru curtezanele de prim rang. Ca s-o spunem pe şleau, ai clasă şi, pentru un ochi care ştie să discearnă, acest lucru este perfect vizibil.

— Da, dar am fost ajutată foarte mult. Această… aceste… totul este, ei bine, un fel de camuflaj.

— Nu, fiindcă ai acel ceva nedefinit, care nu poate fi ascuns, şi pe care eu l-am observat la tine.

— Dar nu lucram în momentul acela.

Tonul sarcastic i se insinuase din nou în voce.

— N-are importanţă. Ceea ce ai fost n-a constituit un secret, iar dacă ar fi fost, nu te-aş fi luat niciodată drept o prostituată.

— Ăsta e genul de haine pe care-l porţi… „pe scenă”?

— Da. Am un client căruia îi place să mă îmbrac în negru; negru şi numai negru, zise Liz înălţând uşor din umeri. Chiar şi patul are cearşafuri de mătase neagră. Cine ar putea explica fanteziile bărbatului obişnuit, sau neobişnuit? Ştiu doar că negrul are o foarte mare importanţă pentru rol. Din fericire, îţi vine bine. Ai culoarea pielii potrivită. Aşa e şi a mea. În mod categoric, unor persoane nu le stă bine. Dar vom afla culorile care ţi se potrivesc din încercări şi greşeli.

Brusc, ea atacă de pe o poziţie de forţă:

— Uite, ştiu că nu eşti o prostituată obişnuită şi asta nu din cauză că tatăl tău a fost doctor. Al meu este comandant de brigadă ieşit la pensie şi totuşi sunt o târfă ca şi tine. Diferenţa dintre noi este că eu sunt foarte bine plătită pentru ceea ce vând şi, după cum bine ştim amândouă, banii au puterea să schimbe orice şi totul. Ai afirmat mai înainte că intenţionai să părăseşti străzile. Eu îţi ofer ocazia, zise ea, dar… ai vrut să spui că te laşi de prostituţie?

Nell încuviinţă din cap, cu ochii încă fixaţi pe imaginea ei din oglindă, ca şi cum s-ar fi îndrăgostit de ea. De fapt asta se şi întâmplase.

— Da, asta am vrut să spun.

— Şi acum?

Nell făcu încet o piruetă asemeni unui manechin şi fusta ei se umflă oferind imaginea unei talii bine marcate şi a picioarelor care începeau, parcă, de la subţiori.

— Cred, spuse ea când se opri şi-şi clătină capul aşa

încât cerceii să sclipească şi să scânteieze, că mi-aţi făcut o ofertă pe care n-o pot refuza.

Luni dimineaţă Liz era la spital să o ia pe Nell şi să o ducă la ea acasă. Pe nasul lui Nell mai exista doar un plasture mic pe care fata trebuia să-l lase acolo până se întorcea la control, după o săptămână. Sârma din maxilarul ei fusese şi mai mult slăbită. Acum putea să mănânce mâncare moale

— Ouă jumări, iaurt, supe groase – şi vorbea ceva mai clar.

— E mai bine, aprobă Liz, dar nu vom şti cum se prezintă nasul până nu-ţi scoţi plasturele.

Nell avea sentimentul că maşina zbura. Ea era acum într-un Mercedes Sport roşu, părul ei flutura în bătaia vântului, al ei era zâmbetul care ului un bărbat ce aşteptase să se schimbe lumina semaforului. Liz privi spre ea şi îşi zâmbiră una alteia.

— Mă simt de parcă aş fi pe care să plec într-o aventură, se destăinui Nell, arătând atracţia spre necunoscut pe care o simte un copil.

— S-ar putea, fu de acord Liz. Nu te pot remodela peste noapte, cred că ştii. Avem săptămâni, luni întregi de muncă în faţa noastră.

— Totul face parte din aventură. Oh… mă simt atât de bine. Ştii…

Nell se opri brusc cu o expresie şocată întipărită pe faţă.

— Ce este? întrebă Liz alarmată.

— Nu-mi aduc aminte care a fost ultima dată când m-am simţit aşa, sau dacă a existat vreodată un astfel de moment.

Recunoaşterea acestui fapt îi spuse multe lui Liz care simţi o strângere de inimă. Îşi luă o mână de pe volan, o puse peste mâna lui Nell, care zăcea pe geanta neagră de umăr ce conţinea tot ce poseda ea pe lumea asta, şi o strânse.

— De acum încolo, va fi un sentiment perfect natural, promise ea.

Ochii lui Nell începură brusc să strălucească, la fel ca apa dincolo de un geam. Cu voce sigură, promise:

— N-o să te dezamăgesc. Am şansa să-mi construiesc o viaţă nouă. N-o s-o pierd! Nu! O să storc tot ce pot din ea înainte de a-i da drumul.

Ardoarea ei îi spuse lui Liz mai mult decât cuvintele pe care avusese atâta grijă să le controleze. Era doar o fetiţă, da, o fetiţă, pentru că asta se afla în spatele măştii îmbătrânite artificial de bătutul străzilor; o fetiţă care nu se alesese cu multe de la viaţă în afară de vorbe dure şi acţiuni şi mai dure. În spatele ochilor reci şi a faţadei suspicioase, ascundea vulnerabilitatea unui copil. Învăţase de timpuriu că încrederea putea fi înşelată, că minciunile puteau fi spuse de voci care păreau sincere, iar promisiunile uitate cu uşurinţă.

Pot să pariez că în spatele faţadei de mironosiţă se ascund sentimente pe care a învăţat să le ascundă în cel mai greu mod posibil. Are, însă, curaj şi încă mult. Nu e atât de dură pe cât vrea să pară, dar fermitatea ei este reală.

Când ajunseră acasă, Lulu spăla geamurile. Liz îi făcu cunoştinţă cu Nell. Lulu o examină pe Nell din cap până-n picioare, apoi zâmbi arătându-şi dinţii incredibil de albi.

— Am pus de cafea, anunţă ea, rostind cuvintele cu cadenţa caracteristică celor din insulele Barbados.

— Ce bine!

— Să începem cu începutul, zise Liz, aruncându-şi geanta pe un scaun şi luând-o spre scări. Am căutat nişte haine pentru tine. Apoi vom putea scăpa de cizmele astea îngrozitoare şi de fusta asta indecentă.

— Mickey m-a făcut să le cumpăr…

— Oh, ştiu că nu-s pe gustul tău. Sper ca aceste câteva lucruri să fie.

Erau mai multe perechi de pantaloni: două din catifea reiată, una neagră, cealaltă albastru închis; o altă pereche din catifea pan de culoarea bronzului şi o ultimă pereche din crêpe de culoare roz aprins. Mai erau două

perechi de blugi, mai multe pulovere în culori asortate şi două cămăşi largi, una albă, cealaltă bej.

— Toate sunt mărimea ta, o asigură Liz, ajutând-o pe Nell să ducă hainele în camera din partea cealaltă a coridorului, care urma să fie a ei.

Aceasta era decorată în albastru şi alb, cu draperii şi cuvertură de pat asortate.

— Lulu se ocupă de gospodărie, spuse ea ajutând-o pe Nell să-şi pună hainele pe umeraşe. Îmi place să fie ordine în casă. „Trebuie să fie un loc pentru orice şi fiecare lucru să stea la locul său”, obişnuia să spună bătrâna mea bonă.

— Ai avut o bonă?

— Părinţii mei au stat în străinătate, aproape pe tot parcursul copilăriei mele, având în vedere că tatăl meu era un militar a cărui unitate staţiona în ţări pe care el nu le considera potrivite pentru copii mici. Aşa că, până am mers la şcoală, dădaca Roberta ne-a îngrijit pe mine şi pe fratele meu. Fusese şi bona mamei mele. Am adorat-o. Îmi era şi mamă şi tată. Mama ta a murit când erai mică, nu-i aşa? întrebă ea în timp ce punea o bluză pe un umeraş.

— Aveam unsprezece ani, dar a fost bolnavă de când s-a născut sora mea Margaret; aveam atunci şapte ani.

— Ai o soră?

— Da, răspunse Nell, după care tăcu o vreme. E bolnavă de autism şi e internată într-o şcoală specială.

— Nici eu nu-l văd prea mult pe fratele meu. Nu avem nimic în comun; n-am avut niciodată. N-am fost nicicând de acord cu părerea conform căreia, dacă ai un frate sau o soră, trebuie să-i iubeşti. Niciodată nu mi-a plăcut fratele meu prea mult şi eram complet îngrozită de bunicul din partea mamei. Ştiam că el, evident, n-avea timp de pierdut cu copiii.

— Eu nu mi-am cunoscut bunicii. Mama mamei mele a murit când ea era mică, iar tatăl ei, imediat după ce s-a măritat. Părinţii tatălui meu au murit cu mult înainte ca eu să mă nasc; erau de vârstă mijlocie când l-au conceput pe tata şi nu am avut alte rude de care să ştiu.

O copilărie singuratică. Un tată care era produsul unor părinţi în vârstă. Alte piese de aranjat în jocul de puzzle pe care Liz îl completa încet, dar sigur.

— Bine, hai să mergem jos să bem o ceaşcă de cafea şi să discutăm strategia.

— Aş vrea să mă schimb mai întâi.

— E-n regulă.

Nell dezbrăcă repede fusta şi puloverul şi îşi trase pe ea o pereche de jeanşi. I se potriveau perfect atât în lungime, cât şi peste şolduri şi în talie. Îşi puse apoi cămaşa bej. Ca unică încălţăminte avea cizmele. Găsi în fundul dulapului un suport pentru pantofi unde Liz pusese o pereche de mocasini maro, puţin cam strâmţi, dar care aveau să se lase, precum şi unii negri. Fiind cu o jumătate de număr mai mari, cei negri îi veneau mai bine. Îşi perie părul, îl legă la spate şi se declară satisfăcută de imaginea ei din oglindă. Culegând de pe jos fusta, pe care o ura, cizmele şi puloverul le luă cu ea şi coborî scara.

— Unde este lada de gunoi? întrebă ea.

— Dă-le încoace, zise Lulu. Ştiu pe cineva care o să se bucure de ele.

— Cu plăcere, rosti Nell întinzându-i-le.

Lulu se duse să le pună în geanta ei.

— Ştie cu ce te ocupi? şopti Nell către Liz.

— Desigur. Lulu este o persoană de încredere. Mă ocup de asta de multă vreme. Ea e chiar mai pragmatică decât mine şi tot timpul mă îmboldeşte să cresc tarifele. Deplânge faptul că n-a fost aşa de norocoasă ca mine şi că, citez, „a dat-o pe gratis”. (Liz se rezemă de spătar şi îşi ridică picioarele pe măsuţa de cafea.) Asta este o casă de curve, rosti ea fericită şi îi oferi lui Nell un biscuit cu ciocolată, pe care aceasta fu nevoită să-l refuze.

— Mi-e încă greu să mestec.

— Înmoaie-l în cafea. Nu mă deranjează. Mie îmi plac aşa. Întotdeauna înmoi gogoşile ca americanii.

— Ai mulţi clienţi americani?

— Patru. Doi în New York, unui în Chicago şi unul în San Francisco.

— Îi vezi des?

— Cam de şase ori pe an, sau când le dă ghes dorinţa. Primesc un telefon, apoi un bilet dus-întors cu Concorde, după care o maşină mă aşteaptă la JFK sau O'Hare, sau unde-o fi.

— Cât de mult stai?

— Şi asta depinde de ce anume vor. Uneori o singură noapte, alteori un sfârşit de săptămână, iar ocazional chiar şi o săptămână. Odată ce sunt chemată, mă aflu literalmente la dispoziţia lor.

— Crezi că o să mă accepte?

— Da, dacă procedezi cum trebuie. Asta-i partea mea din înţelegere, deci nu-ţi face probleme cu ea. Îi cunosc pe toţi:

Ce vor, cât de departe vor merge, ce vor accepta. N-o să-i pun în faţa unui fapt împlinit. O să pregătesc terenul şi după o perioadă de timp o să mă retrag treptat şi tu îmi vei lua locul. Până atunci sper să te învăţ tot ce ştiu.

— Ei vin vreodată aici?

— Niciodată, accentuă Liz. Asta e casa mea. Eu nu lucrez acasă. Nici tu n-ai s-o faci. Te vei duce la ei. Oriunde vor, pentru cât de mult timp vor, şi îi tratezi în mod corespunzător. Odată am venit de la San Francisco cu zece mii de dolari şi dolarul valora cam o liră patruzeci la vremea aceea. M-am dus pentru o noapte şi nu voia să mă mai lase să plec, spuse ea suspinând. A murit, dar am primit recomandări bune de la el.

Nell era plină de admiraţie. Femeia asta îşi cunoştea propria valoare, nu exista niciun semn că ar fi avut vreun complex de inferioritate sau de superioritate; vedea şi înţelegea ceea ce era şi nu găsea niciun motiv pentru care să se ruşineze. Avea siguranţa calmă ce vine după ani şi ani de succes continuu. Nici chiar prezicerea propriei morţi nu o înfricoşase. Câte alte femei s-ar fi comportat în această situaţie într-un fel atât de practic, cu atât de mult bun-simţ? Pentru o secundă care o orbi, Nell văzu şi recunoscu norocul pe care-l avea, înainte ca prudenţa ei înnăscută să şteargă această viziune şi să-i spună iritată că

nu e cazul să se lase dominată de optimism.

— Spune-mi mai multe despre motivele pentru care ai devenit o curtezană, ceru ea să afle.

— În primul rând, îmi place să mă culc cu bărbaţi, recunoscu Liz. Întotdeauna mi-a plăcut. Este probabil cea mai plăcută… activitate în care m-am angajat vreodată. Dar tu?

— Nu.

— Ce „nu”?

— Nu, pentru mine nu este cea mai agreabilă activitate.

Liz îşi ţuguie buzele.

— Păcat, rosti ea într-un târziu, pentru că este absolut esenţial ca tu să pari că te bucuri pe deplin de ceea ce faci, că ţi-ai lepădat inhibiţiile odată cu hainele şi că singurul tău ţel în acel moment este să dai şi să primeşti cât de multă plăcere pot doi oameni să obţină unul de la celălalt.

Liz se ridică şi începu să se plimbe prin cameră, vorbind pe un ton plat:

— Pe străzi, nu se cere mai mult de la tine decât să furnizezi frecarea necesară; clienţii mei se aşteaptă la mult mai mult. Acum contează timpul petrecut împreună, atenţia pe care o dai detaliilor, întreaga ambianţă şi fantezia relevată de ea. Trebuie să-ţi placă corpul bărbătesc, indiferent de cum se prezintă, pentru că, repet, nu a vorba de o pipăială rapidă sau de ceea ce Erica Jong[25] numeşte „un regulat de formă”. Un lucru care vreau să-ţi fie clar este că majoritatea clienţilor mei sunt trecuţi de cincizeci de ani. E nevoie de timp să aduni averea pe care o au ei şi, în momentul când reuşesc s-o strângă, sunt la vârsta la care fanteziile sunt mai satisfăcătoare decât realitatea. Cea mai mare parte dintre ei au avut mai multe soţii sau amante, sau şi una şi alta, de unde şi dorinţa lor

25 Erica (Mann) Jong (1942, -): poetă şi romancieră americană, născută în New YorK City. A făcut senzaţie cu romanul Frică de zbor, un roman umoristic, pitoresc, despre sex şi psihiatrie care aruncă o provocare vederilor convenţionale ale femeilor (n.t.).

de a plăti pentru ceea ce le place. Dacă asta constituie o problemă pentru tine, e mai bine s-o spui de pe acum.

Nell rămase tăcută şi gânditoare un timp, dar când vorbi, ceea ce spuse nu era ceea ce Liz se aşteptase să audă.

— Dorinţa – da, o înţeleg. Dar a avea nevoie de asta…

— Cel puţin pentru moment, ideea mă depăşeşte.

— Atunci înseamnă că s-a ivit o problemă.

— De ce? Ai spus că trebuie să joc un rol. Ei bine, pot să joc orice rol odată ce înţeleg cărui scop serveşte. Pot să dau o reprezentaţie pe atât de bună, pe cât are dreptul să se aştepte un bărbat pentru o mie de lire. Cât despre fantezii, ştiu totul despre ele, afirmă ea zâmbind caustic.

O, da. Gândi Nell. *Aş putea să-ţi povestesc multe despre fantezii. Eram foarte mică atunci când am început să joc după propriul meu scenariu. Constituia singurul mod în care puteam face faţă unei realităţi hidoase*.

— Ştiu totul despre fantezii, repetă ea. Pot să fiu orice pentru oricine, dacă ştiu ce se aşteaptă de la mine. Pune-mă să încep cu cel mai dificil client al tău. Dacă n-o să fiu în stare nu numai să-l satisfac, dar şi să-l fac să vrea mai mult, atunci poţi să-ţi cauţi o altă fată.

Glasul i se înflăcărase, ochii străluceau, iar obrajii, în mod normal palizi, era acum îmbujoraţi.

O, da, are şi ea sentimente, reflectă Liz, *chiar dacă sunt îngropate adânc în suflet. În privinţa secretelor, fata asta e un adevărat sac fără fund… Dar ea e cea care îmi trebuie. Am simţit asta din primul moment în care am zărit-o, şi am căpătat certitudinea când am văzut-o îmbrăcată în rochia neagră. Am observat schimbarea petrecută în ea când s-a privit în oglindă: ochii i s-au mărit, tenul a căpătat strălucire, iar corpul, ce avea o atitudine defensivă, s-a relaxat şi a dobândit o graţie leneşă*. Când trăsese de fustă, îşi legănase şoldurile şi-şi coborâse genele… şi e absolut sigur că nu avea nevoie de gene false. Fusese atât de ispititoare încât întruchipa tot ce şi-ar fi dorit un bărbat.

Nu ştiu ce motivaţii are şi va trebui să înveţe multe

dar, cu toate acestea, ea este cea mai potrivită. Când îşi pune mintea cu asta are o senzualitate care te face să-ţi crească temperatura. Văzuse cum fata suspicioasă şi încordată se transformase într-o femeie dulce, cu forme sinuoase, care radia senzualitate. În acest moment, Liz avu revelaţia adevărului.

— Ai vrut să te faci actriţă, nu-i aşa? întrebă ea. Dar tatăl tău nu te-a lăsat şi… vezi asta ca pe o şansă de a interpreta propria-ţi fantezie.

— Da, şi asta fără ca vreun client să-şi dea seama.

Am dat reprezentaţii de genul cărora nici chiar tu n-ai văzut vreodată, gândi Nell. *Dar, în fond, am avut cel mai grozav dintre profesori*.

— Pot s-o fac, spuse ea. Dă-mi numai ocazia.

Însă Liz nu mai trebuia convinsă.

8

Trecuseră mulţi ani de când Philip n-o mai văzuse pe Liz atât de înflăcărată. Deşi era fericit pentru ea, ştia şi cât de impulsivă se putea dovedi câteodată. Liz avea o personalitate plină de viaţă, la fel de efervescentă ca băutura ei preferată, dar acum părea cuprinsă de o febrilitate ţinută în frâu, mai ales de când o adusese acasă pe acea individă necunoscută. Cât despre el, era dispus să se lase convins, dar, în egală măsură, n-ar fi pus pariu pe reuşita afacerii ăsteia. Era una dintre cele mai grele munci ale lui Hercule să-l convingi pe Philip Faulkner de un lucru asupra căruia avea îndoieli.

Venise s-o întâlnească pe protejata lui Liz, dar aflase că era la târguieli şi, ca să-şi potolească nerăbdarea, mai bău o ceaşcă de ceai şi luă o a treia prăjitură cu ciocolată.

Nell petrecuse grozav învârtindu-se prin „Harrod’s”, un magazin ale cărui mărfuri nu putuse niciodată să le cumpere. Tot ce putuse să-şi permită fusese să admire vitrinele. După ce cumpără tot ce scria pe lista pe care i-o dăduse Liz, ceea ce o dusese prin raioanele cu alimente, se învârti prin raionul de parfumerie, decorat cu marmură roz, acceptă unul dintre cele mai noi sprayuri marca „Estee Lauder”, admiră genţile din piele de crocodil

promiţându-şi că va avea şi ea „într-o bună zi” aşa ceva, pipăi eşarfele de mătase „Hermes” şi îşi repetă promisiunea, apoi se tratăcu un sfert de livră[26] de bomboane de ciocolată.

Înainte de a ridica sacoşele verzi şi de a porni spre casă de-a lungul lui Brompton Road, reflectă că nimeni din „Harrod’s” nu se uitase de două ori la ea, excepţie făcând un bărbat care cumpăra un parfum. Mai degrabă se holbase decât privise, în semn de admiraţie, nu ca un afront, pentru că pantalonii ei erau bine croiţi, iar puloverul ei era din caşmir şi amândouă erau evident scumpe, ca de altfel şi jacheta de tweed ce odată făcuse parte dintr-un taior „Karl Lagerfeld”. În plus, geanta mare de pe umărul ei era din piele şi nu din vinilin.

Haina îl face pe om… sau pe femeie, reflectă ea. *Felul în care m-a pus Mickey să mă îmbrac arăta exact ce eram. Aceea fusese ideea lui despre cum trebuie să arate o prostituată şi o preluase dintr-un clişeu des folosit în filme şi la televiziune. Acum nimeni nu m-ar lua drept curtezană în perioada de ucenicie, pentru că nu arăt ca atare, şi nicio persoană în toate minţile n-ar eticheta-o pe Elizabeth drept ceea ce este. Cu timpul, voi fi acceptată şi luată drept ceea ce afişează hainele mele că sunt şi, desigur, şi manierele mele*. „Siguranţa de sine”, îi spusese Elizabeth, „este absolut necesară. Dacă le pari celorlalţi sigură pe tine, o să ia drept bună propria ta evaluare. Să nu laşi pe nimeni să-ţi vadă teama, nervozitatea sau nesiguranţa. Tu şi numai tu eşti stăpână pe situaţie”. *Exact aşa mi-ar plăcea să fiu*, gândi Nell mulţumită.

Când trecu prin arcada de la capătul aleii, văzu Bentley-ul de culoarea cafelei şi îşi dădu seama că Elizabeth are un musafir; înţelese, de asemenea, că era Philip Faulkner, Elizabeth menţionase că urma să „treacă pe acolo”. *Să mă facă praf dacă poate*, gândi Nell, *numai că ăsta e ultimul lucru pe care i l-aş permite. Poate că are o mare influenţă asupra lui Elizabeth, dar în fond, cine are nevoie de cine*? îşi îndreptă umerii, alese un zâmbet dintr-o

26 453 grame

gamă largă şi scoase cheia pe care i-o dăduse Elizabeth.

— M-am întors, cântă ea când intră în hol.

Se duse în bucătărie să despacheteze cumpărăturile. Nu se grăbi câtuşi de puţin aşa că Elizabeth veni s-o caute deşi, aparent, voia să mai ia apă fiartă.

— Ai luat de toate? întrebă ea veselă.

— Da, dar numai o duzină de ouă de prepeliţă; doar atât mai aveau.

— Nu face nimic, ajung. Vrei o ceaşcă de ceai?

— Da, te rog.

— Vino, atunci. Apropo, Philip e aici, adăugă nonşalant Elizabeth peste umăr.

Da, a venit să facă ce şi-a propus, îşi zise Nell iritată, decisă să nu-l lase să o convingă pe Elizabeth c-ar fi cazul s-o arunce înapoi în stradă. O săptămână fusese suficient ca să conchidă că, după ce fusese aruncată pe geam, nu numai că reuşise să cadă în picioare, dar o făcuse în faţa singurei femei din lume care putea să vadă în ea mai mult decât vagabonda murdară pe care o luase acasă, într-o ambianţă luxoasă cum Nell nu mai văzuse niciodată.

Casa copilăriei ei fusese confortabilă, gen „clasa de mijloc”, dar mohorâtă, în concordanţă cu vigilenţa ostilă vieţii de societate a tatălui ei; de altfel, casa şi tot ce era în ea, fuseseră moştenite de la tatăl lui, care fusese tot doctor.

Nimic nu se schimbase de-a lungul anilor, de când fusese cumpărată şi mobilată în zilele premergătoare primului război mondial. Era un monolit în stil edwardian, îngheţat în timp, la fel de rece ca mila şi întunecoasă ca o pivniţă. Îţi trebuia curaj să faci baie în sala de baie enormă, toată numai mahon, ţevi de alamă şi porţelan decorat cu flori. Era teribil de friguroasă atât iarna cât şi vara, pereţii şi podeaua placate cu faianţă nepermiţând slabei călduri ce venea dinspre stativul cu prosoape să ridice temperatura nici măcar cu un grad.

În bijuteria de casă a lui Elizabeth, temperatura era constantă în fiecare cameră şi puteai să treci dintr-o încăpere într-alta, cum ar fi din dormitorul ei în baia

oaspeţilor, complet dezbrăcată, fără să ţi se facă pielea ca de găină. Paturile erau atât de confortabile, ca-n vis, cu totul diferite de salteaua edwardiană tare, cu materialul ei vărgat, care nu cedase de-a lungul anilor greutăţii corpurilor şi în care dormise primii şaptesprezece ani din viaţa ei.

Bucătăria lui Elizabeth era luminoasă, veselă, şi avea aparate care te ajutau. Cea de la numărul şaptesprezece de pe Warwick Avenue fusese înaltă, întunecoasă, zugrăvită în verde închis şi cafeniu, cu maşina de gătit originală, mare şi neagră, încă în funcţiune, pentru că tatăl ei refuzase să risipească banii ca s-o înlocuiască cu una cu gaz sau electrică. Ani întregi, prima sarcină a lui Nell fusese să aibă grijă de focul din ea, să-l acopere noaptea cu lemne proaspete şi să reducă tirajul sobei astfel încât să găsească a doua zi cărbuni aprinşi. Deseori, însă, dimineaţa îl găsea stins şi era nevoită să depună efortul şi munca laborioasă de a-i aprinde.

Casa lui Elizabeth se conducea practic singură; nu cerea un efort prea mare de întreţinere. Warwick Avenue necesitase muncă fizică grea şi de aceea tatăl ei angajase cu ziua o femeie care să facă curăţenie. Nell fusese însărcinată cu gătitul şi spălatul. Tatăl ei era pretenţios în privinţa cămăşilor lui şi nu voia ca acestea să fie trimise la spălat în străini; Nell le spăla, le apreta – fiindcă tatăl ei era de modă veche în materie de îmbrăcăminte ca şi în orice altceva – şi le călca; voia câte o cămaşă curată în fiecare zi. De la vârsta de unsprezece ani, ziua lui Nell nu era niciodată mai scurtă de douăsprezece ore.

Singurul loc din casă care era cât de cât luminos şi încălzit era sala de operaţii, care iniţial fusese o seră. Când o transformase, tatăl ei lăsase neatinse jumătatea de sus a pereţilor şi tavanul construite de la început din sticlă. În memoria lui Nell, casa întunecoasă şi mohorâtă era luminată de prezenţa mamei ei. După ce murise, nu mai fusese nimic şi nimeni care să contracareze pesimismul şi logica rece a tatălui ei, sau puterea lui.

Acum, pe când o urma pe Liz în salon, ştia că era pe

cale să întâlnească un alt om puternic, unul care, asemenea tatălui ei, era greu de mulţumit.

— Nu că asta mi-ar schimba hotărârea, se grăbise Liz s-o asigure. Doar că, ei bine, aprobarea lui Philip e absolut esenţială. Nu există nimic şi nimeni de care el să nu ştie.

— Cum a reuşit asta?

— Pentru că, răspunse Liz înfruntând privirea lui Nell cu capul sus, atunci când era foarte tânăr s-a decis să devină Cel mai Bine întreţinut Bărbat Din Lume, şi a reuşit.

Nell răsese până ce observase chipul serios al lui Liz.

— Tu n-aveai cum să auzi de Philip pentru că nu ştii nimic despre lumea în care ne mişcăm eu şi el. În ea, eu am o oarecare poziţie şi o anumită reputaţie, dar Philip… Philip aparţine mitului şi legendelor.

Nell fusese complet fascinată.

— Vrei să spui că există bărbaţi întreţinuţi aşa cum există femei întreţinute?

Liz era amuzată.

— Habar n-aveai, nu-i aşa? Philip a fost sursa de inspiraţie a patru romancieri cu o reputaţie considerabilă în domeniul literaturii pentru crearea unor personaje de roman. Cole Porter a compus odată un cântec despre el, evident nu genul care ar ajunge vreodată în topul muzicii pop, şi Philip poate cita regi, prinţi, duci şi milionari cu duzina, printre protectorii lui. Când era tânăr, Philip avea acel gen de înfăţişare care îi face pe oameni să se uite ca la cinematograf.

— Credeam că făceau asta doar în cazul lui Lily Langtry.

— Asta îl descrie perfect pe Philip, zâmbise Liz. El e echivalentul masculin a ceea ce a fost Lily Langtry. Un singur lucru trebuie să înţelegi: există o lume interioară, secretă şi, odată ce împărtăşeşti soarta noastră, aceasta este lumea în care vei trăi de acum încolo. Philip ocupă o poziţie specială în această lume.

— Un fel de om de stat mai în vârstă?

— Exact. Vezi, a ajuns acolo înaintea tuturor şi cu

mult timp în urmă. Deci…

— Să am grijă?

— Doar aminteşte-ţi cine şi ce este. Poate că unii oameni nu văd nimic mai mult decât o regină care îmbătrâneşte. Nu face greşeala asta, dar nu fi nici timorată. Philip dispreţuieşte frica. Ceea ce sper să faci e să-l convingi că eşti, într-adevăr, tot ce i-am spus eu că eşti.

Observând-o pe Nell, Liz nu putuse descifra chipul bine antrenat care exprima numai atenţie deosebită, dar îşi cunoştea deja protejata suficient de bine ca să ştie că se petreceau multe lucruri în spatele faţadei aparent concentrate. Nu păstrase informaţiile referitoare la Philip numai pentru sine, pentru că, sincer vorbind, nu putea să lase un miel să-i iasă în cale lui Philip, fără a-l preveni mai întâi, dar, mai presus de asta, era convinsă că Nell se va comporta mai bine dacă înţelegea formidabila sarcină pe care şi-o asuma.

— Foarte bine, rostise Nell într-un târziu, adunându-şi curajul, nu-mi rămâne decât să fac tot ce-mi va sta în putinţă.

Când intră în salon, Nell întâlni privirea ochilor de un albastru rece a bărbatului ce trona – *da*, *„trona” e cuvântul potrivit*, gândi ea – în mijlocul uneia dintre cele două sofale care flancau şemineul. După cum prezisese Liz, avu senzaţia unei copleşitoare prezenţe. Bărbatul şedea relaxat, sorbindu-şi ceaiul, picior peste picior, şi radia acel calm indescriptibil, de nezdruncinat, al cuiva foarte stăpân pe sine.

Apoi, pe Nell o izbi cenuşiul. Costumul lui – pe care Nell îl compară cu toate cele pe care le văzuse, dându-şi seama că până atunci nu ştiuse ce înseamnă un costum adevărat – era gri, iar cămaşa avea nuanţa diafană de roz a unei magnolii de-abia deschise. Îşi purta părul cărunt mai lung, încât să îndulcească chipul mai degrabă prelung, cu trăsături acviline, cu ochi înfundaţi în orbite şi gură generoasă, minunat conturată – o gură care incitase imaginaţia multor oameni.

Avea un trandafir roşu la butonieră, care se asorta perfect cu micuţii butoni din rubine. Şosetele erau din mătase cenuşie, iar pantofii reflectau cretonul de pe sofa, într-atât de puternic luceau.

Ceasul lui, subţire ca o foiţă, avea o curea simplă din piele de crocodil. Purta un singur inel, masiv, cu sigiliu, pe degetul mic al mâinii drepte. Când Nell îi strânse mâna văzu că avea gravată o coroană. El îi reţinu mâna şi, pentru un moment, se priviră intens.

Nell simţi ochii de gheaţă insinuându-se în fiinţa ei. Ar fi vrut să tremure, dar se forţă să reziste impulsului. Apoi, Philip zâmbi, iar Nell clipi. Era ca şi cum ar fi ieşit dintr-o cameră rece, la aer cald şi umed, în lumina soarelui. Întrezări atunci cum trebuia să fi arătat când fusese tânăr, şi viziunea o ului. Privind hipnotizată, văzu că ochii lui era uşor voalaţi, şi nu erau albaştri – aveau culoarea oţelului cu pete de un albastru îngheţat. *Ca mercurul*, îşi zise ea buimăcită, amintindu-şi de chimia din clasa a şasea şi de modul cum acest element forma o peliculă multicoloră care îi acoperea suprafaţa argintie. În ei, putu să-şi observe propria imagine, şi asta o aduse înapoi la realitate.

— Bună ziua, domnule Faulkner, rosti ea, arborând un zâmbet dinainte planificat.

El îşi înclină capul.

— Domnişoara… Jordan?

Aşteptă până ce fata se aşeză, după care luă şi el loc. Încruntându-se, Nell îşi privi braţul. I se părea că se caţără o insectă pe el şi totuşi nu se zărea nimic. Era reacţia ei la vocea a cărei profunzime şi timbru îi ridica părul de pe piele. Îi aruncă o scurtă privire lui Liz, care îi prinse înţelesul: „nu mi-ai spus nici jumătate!” Din minte îi pieri orice idee preconceptă.

De data asta, Nell pricepu că trebuia să cânte după ureche. În toată viaţa ei nu mai întâlnise un bărbat ca acesta şi, de aceea, acum nu mai atingea fundul apei cu piciorul. Trebuia să calce apa şi să fie atentă la rechini.

Luă ceaşca de ceai pe care i-o întinse Liz şi refuză

prăjiturile cu o mişcare a capului. Dacă lua una, precis că el avea s-o surprindă cu gura plină. Tatăl ei avusese nenumăraţi pacienţi în îngrijire, care-i plăteau onorarii grase şi pe care Nell îi văzuse cu *o* ocazie sau alta, când veneau pentru consultaţii particulare. Soseau cu maşini mari şi aproape toţi făceau parte din aceeaşi grupă de vârstă cu Philip Faulkner; aveau putere, influenţă şi bogăţie, dar niciunul dintre ei n-o năucise într-un asemenea hal şi, în acel moment, descoperi secretul lui Philip Faulkner. Era extraordinar de atrăgător, atât pentru femei, cât şi pentru bărbaţi. *Oare asta se înţelege prin sex-appeal*? se întrebă ea, înghiţind ceaiul fierbinte şi uitându-se fix la ceaşcă pentru a nu nimeri alături de gură.

Philip ştia exact ce efect avea asupra oamenilor – era ceva la care lucrase din greu multă vreme – dar propria lui surpriză era la fel de mare pe cât îi era de mare experienţa ce îi permitea să o ascundă. Nu ţinuse seama de elogiile pe care i le adusese Elizabeth lui Nell, considerându-le ca venind de la persoană care avea tendinţa de a se lăsa furată de entuziasm. Nu se întâmplase niciodată ca Elizabeth să stea şi să chibzuiască între declaraţia instantanee: „Da, asta-i ceea ce vreau”, şi înţelegerea, odată ajunsă acasă, a faptului că acel ceva nu se potrivea deloc cu dorinţa ei. Acum însă, constata de ce fusese atât de copleşită de surpriză.

Această fată, cu picioare lungi şi frumoase, de o incontestabilă clasă, nu era Pasărea Răpitoare la care se aşteptase şi care, considerând-o pe Liz drept o naivă, se agăţase de ea încercând să o stoarcă de tot ce se putea. Fata asta era o inocentă. *Nu se poate să fi bătut străzile arătând aşa*, reflectă el. *Ar fi fost umflată de poliţie în primele cinci minute, fiind considerată o fiinţă care are nevoie de îngrijire şi protecţie*. Îşi puse imaginaţia la lucru; rearanja în gând părul drept, des şi lucios, într-o masă de cârlionţi dezordonaţi, îi fardă chipul, scurtă fusta cu vreo două laturi de palmă şi lărgi linia decolteului; apoi, de voie. De nevoie, admise că da, ar putea atrage clienţi. Dar, ca să facă… ce? Arăta de parcă habar n-ar fi avut cum că se

poate atunci când un bărbat îşi scotea pantalonii. Şi, totuşi, ştia; nu spusese Elizabeth că făcuse trotuarul timp de doi ani şi jumătate? Poate că ăsta era punctul ei forte… Lumea e plină de bărbaţi cărora le plac fetiţele. Sub tot fardul ăla şi toată poleiala, probabil că arăta ca şi cum ar fi vrut să-şi bage degetul mare în gură şi să-nceapă să-l sugă. *Oh*, *da*, îşi spuse el, înţelegând în sfârşit. *Probabil că veneau cu zecile… Inteligentă treabă*, mai rosti el în gând, satisfăcut că a găsit cheia care avea să deschidă scrinul ce conţinea toate secretele ei.

— Ce nume drăguţ, de modă veche e Nell… Dickens l-a folosit cu atâta măiestrie. Nu ştiu de când n-am mai râs atât de mult… Sau l-ai luat din epoca carolingiană? Trebuie să-i dăm crezare lui Charles I că nu dorea ca mica şi spirituala lui Nell să flămânzească, chiar dacă nimănui altcineva nu-i păsa. Cât despre celălalt nume, Jordan… e altă legătură cu regalitatea? Eşti una dintre acele persoane care sunt convinse că e ceva magic în regalitate? Sincer, chiar cred că există astfel de oameni.

— Numele meu real este Eleanor Frances Jordan, ripostă ea cu calm. Dacă aş fi avut intenţia să-mi iau alte nume, nu mi le-aş fi ales pe acelea a doua femei care au fost părăsite de amanţii lor regali. Nell Grogne a murit fără niciun ban, în timp ce Dorothy Jordan a fost îndepărtată odată cu cei zece copii pe care i-a făcut ducelui de Clarence, de îndată ce acesta a devenit William al IV-lea. Dacă Liz crede că este necesar un nume care să se potrivească cu noua mea înfăţişare, atunci aş putea împrumuta unul de la o curtezană vestită. Poate Liane de Pougy sau Cleo de Merode.

Pune asta alături de ideile tale preconcepute, *domnule Faulkner*, îi aruncă ea mânioasă în gând. N-avea nimic împotrivă să se coboare de bunăvoie la nivelul altora, dar ce drept avea acest bărbat sarcastic şi arogant să o catalogheze ca aparţinând păturii de jos, alături de toţi cretinii? Era cel mai vrednic de dispreţ snob pe care-l întâlnise vreodată. *Rahat înfumurat*, gândi ea furioasă, păstrându-şi vocea calmă şi expresia plăcută. Dacă o

înţepa în mod deliberat, atunci mai degrabă murea decât să-l lase să vadă c-o doare. Liz *n-o să-şi schimbe părerea, îşi zise ea îndârjită, dar dacă o va face la insistenţele acestui personaj dezgustător, atunci cu atât mai bine că ies din afacere deoarece înseamnă că nici ea nu este femeia care pare a fi.*

— E evident că aspiri la lucruri mari, susură Philip cu vocea care-ţi ajungea până în străfundurile fiinţei. Ce păcat că n-au mai rămas regi care să te ajute să le obţii!…

— Da… Am înţeles că i-ai avut pe ultimii dintre ei, se auzi Nell vorbind.

Cuvintele îi scăpaseră înainte de a le putea opri. „Gura ta slobodă o să te ducă la pierzanie, Eleanor”. Avea tatăl ei obiceiul să spună în mod frecvent. Ei bine, o făcuse. Nell îşi ridică bărbia şi se aşteptă la ce era mai rău, numai că îl văzu pe Philip Faulkner râzând. Nu scotea niciun zgomot, doar se scutura de râs.

— Atenţie, rosti el, părând amuzat, muşcă.

Îşi întoarse ochii de oţel către ea şi, pentru o secundă, aceştia turnară asupra ei un val de furie topită. În acel moment îşi dădu seama că-şi făcuse un duşman. Acest lucru i se confirmă când el se întoarse spre Liz să spună, cu vocea la fel de dură ca o cravaşă:

— Am crezut că am să constat c-ai adus acasă o corcitură şleampătă asemănătoare cu acel terrier pe care l-ai avut în urmă cu câţiva ani. Parcă Heinz îl chema, nu? (Philip îşi întoarse capul şi o supuse pe Nell unei cercetări atente asemeni unui judecător.) Văd însă că tu ai salvat un bârzoi[27], adăugă el.

— Adevărat, zise Liz râzând încântată. Nell are o faţă prelungă şi ochii alungiţi. Dar cel mai bun lucru este că, invariabil, bârzoii au pedigri-uri lungi.

Şi căţele[28] *grozave*, gândi Nell. Când ochii lor se întâlniră observă că Philip zâmbea văzând că şi ea prinsese subînţelesul spuselor lui.

---

27 Câini de vânătoare cu blană lungă, asemănători cu ogarii, originari din Rusia (n.t.).

28 Joc de cuvinte, în lb. Engleză: bitch căţea, dar şi târfă (n.t.).

Philip îi dădu ceaşca lui Liz ca să-i mai pună ceai.

— Deci, evident, ştii câte ceva din istoria ţării noastre. Ce altceva mai ştii şi unde ai învăţat? La ce fel de şcoală ai mers? Ai… cum se numesc calificativele în ziua de azi?

— Am avut calificativele „O” şi „A” îi răspunse ea la întrebare. Nouă din primele şi patru din celelalte, obţinute după zece ani la o şcoală secundară. Doriţi să ştiţi şi la ce materii?

— Mulţumesc, nu. Citeşti?

— Cât de mult pot. Orice carte-mi cade-n mână şi care merită timpul şi atenţia mea.

Şi nu-mi aduc aminte să fi întâlnit un personaj ca tine în niciuna din ele, completă ea în gând.

— Ai călătorit?

— Nu.

Tatăl ei, asemeni lui George al V-lea, fusese de părere că „străinătatea era afurisită”. De asemenea, costa mult prea mult.

— Ai ceva aptitudini? Eşti bună la sport, de exemplu? Călăreşti? Joci golf? Tenis?

— Răspunsul e „nu” la toate întrebările de mai sus.

Nell era deja stăpână pe situaţie. Putea să poarte o conversaţie spirituală cu cei mai buni în materie. Lucrând pe străzi, învăţase repede arta duelului verbal.

— Joci bridge?

— Nu. Obişnuiam să joc jocul „Familiei Fericite” cu sora mea.

Încă o dată văzu mânia strălucind în ochii lui ca petele pe soare. Îşi dădea seama care era jocul ei şi nu-i plăcea.

Cu atât mai rău, gândi Nell, văzându-şi corăbiile arzând, *dar mi-am promis cu mult timp în urmă că, odată ce voi fi cu adevărat liberă, nu voi mai permite vreunui bărbat să mă calce în picioare. Liz poate să creadă că stau la dreapta lui Dumnezeu, dar am fost crescută de un bărbat care nu dădea doi bani pe religie, organizată sau nu, deoarece religia organizată este o creaţie a omului şi*

de aceea, suspectă. Orice altceva este, de obicei, o creaţie a disperării. Nu mă sperii tu pe mine, domnule Faulkner. Am petrecut şaptesprezece ani cu un bărbat care ştia, într-adevăr, cum să te înfricoşeze.

— De unde vii? continuă Philip interogatoriul.

— Dintr-un orăşel aflat la cincisprezece mile de Bristol.

Vorbele îi ieşiră din gură cu uşurinţa cu care e rostit adevărul, deşi făceau parte din minciuna creată în legătură cu propria persoană cu mult timp în urmă, când obişnuia să-şi petreacă timpul în aşteptarea clienţilor, construindu-şi un trecut nou şi credibil.

— Şi cine sau ce sunt, ori au fost, cei din familia ta?

— Mama mea a murit. Tatăl meu era doctor. Am o soră cu şapte ani mai mică decât mine. Este înapoiată mintal şi trăieşte într-un cămin special.

— Alte rude?

— Niciuna.

— Şi unde este tatăl tău acum?

— S-a pensionat.

Ezitase o fracţiune de secundă. Liz nu observase nimic, însă Philip, care avea pentru greşeli şi omisiuni radarul unui liliac, o sesizase imediat şi o trecuse la dosar pentru o viitoare referire şi o eventuală clasificare.

— Dar nu te mai vezi şi nu mai comunici cu el?

— Nu.

— De ce?

— Mi-a condus viaţa timp de şaptesprezece ani considerându-mă un fel de robot. Îmi întorcea resortul şi mă aşeza, în fiecare dimineaţă, pe direcţia trasată de el. În cele din urmă a sosit ziua când m-am săturat şi am plecat.

Philip dădu aprobator din cap, ca şi când putea înţelege aşa ceva, şi îşi puse ceaşca pe tava de ceai.

— Acum că am terminat cu preliminariile, spune-mi cum de ai ajuns o prostituată.

Dumnezeule, Philip, dar joci al naibii de tare, îşi zise Liz îngrozită, până ce îşi dădu seama că el se purta în mod intenţionat cu duritate. Testa limitele lui Nell. Fără

îndoială, îi căuta punctul slab şi, odată găsit, avea să apese tare pe el. Cu toate astea Liz presimţea că îşi găsise naşul în persoana acestei fete care, în aparenţă, era atât de fragilă.

Philip urmărea modul în care Nell asimila brutalitatea întrebării sale. *Într-adevăr, e foarte drăguţă*, gândi el, în timp ce-i asculta cu atenţie povestea. *Pielea ei seamănă cu interiorul unei cochilii. Va trebui făcut ceva cu bosa de pe nasul ei şi, oricine ar fi acela care i-a aranjat maxilarul, a făcut-o cu stângăcie, dar astea pot fi reparate de o persoană competentă. Ochii sunt cea mai bună trăsătură a ei; au o claritate şi o strălucire remarcabile. Gura este frumos conturată, chiar dacă este o idee prea mare. Luate separat, trăsăturile ei nu sunt câtuşi de puţin perfecte, dar împreună alcătuiesc un chip după care merită să întorci capul. Are păr mult, dar foarte fin, va avea nevoie să fie tuns cu cea mai mare atenţie. E prea subţire pentru înălţimea ei şi sânii sunt cam mici, dar are oase fine şi lungi şi un gât superb. Da, Liz a avut dreptate când a spus că e vorba de material neprelucrat. Odată ce îşi va cunoaşte locul – şi pe al meu*

— *Cred că se poate face ceva*?

— Aşa, rosti el vioi, acum spune-mi ce crezi despre propunerea lui Elizabeth?

— E prea grozavă ca să poată fi adevărată.

— Se-nţelege, dar poţi să oferi ceea ce dorim noi?

— Da.

— Spune-mi de ce.

Liz turnă ceai proaspăt pentru toţi. Nell îşi luă ceaşca şi sorbi recunoscătoare. I se uscase gura. Philip Faulkner avea un efect teribil asupra oamenilor. Curăţa un os mai bine decât orice vultur. *Are ani întregi de practică*, presupuse ea.

— Îmi place ideea de a deveni o persoană nouă, rosti ea în cele din urmă. Să fiu recreată, să joc un rol.

— Aşa vezi tu problema asta?

— Oare nu despre aşa ceva este vorba? Sarcina unei curtezane este să mulţumească un bărbat din punct de

vedere sexual pentru o sumă mare de bani. Ce înseamnă asta decât să joci teatru? Mai ales că specialitatea lui Liz sunt fanteziile.

— Ai lucrat în branşa „fanteziilor”?

Philip avu impresia că ea zâmbeşte, însă chipul ei nu-şi schimbă expresia serioasă.

— M-am ocupat întotdeauna de asta, replică ea.

— Şi, desigur, te consideri o actriţă destul de bună?

— Da.

— Ah… siguranţa de sine a tinerilor, grăi Philip suspinând cu melancolie. Deci n-o să întâmpini nicio greutate să intri oricând în atmosfera rolurilor aşteptate de la tine, oricare ar fi acela?

— Niciuna.

— Chiar dacă cel care le iniţiază este, să zicem, neatrăgător, respingător chiar? O astfel de situaţie ţi-ar afecta performanţele?

— Faptul că îşi va putea permite să plătească tariful va fi o sursă nesecată de inspiraţie pentru mine.

Philip îşi dădu capul pe spate şi râse cu evidentă plăcere. Avea un simţ al umorului deosebit. Acelaşi simţ îl poseda evident şi ea, alături de o imaginaţie vie, dacă era să ia în consideraţie povestea cu zâne pe care tocmai i-o spusese. Fireşte, ascundea ceva, dar oare nu aşa proceda toată lumea? Ce-i povestise lui fusese propria ei versiune a adevărului, editată cu grijă. Era mult prea inteligentă ca să mintă în toate privinţele, dar în mod sigur nu spusese adevărul în legătură cu motivele care-o făcuseră să plece de acasă, deşi nu exagerase cu nimic posibilităţile ei interpretative.

Da, era într-adevăr o bună actriţă, probabil şi din cauza aerului ei fragil şi vulnerabil. Arăta ca un copil fără căpătâi, care avea nevoie de îngrijire şi protecţie. Ochii aceia mari şi cenuşii ar fi topit probabil orice piatră, până ce, stând de vorbă cu ea, îţi dădeai seama de granitul care zăcea sub exteriorul diafan. Dar, în fond, doi ani şi jumătate de bătut străzile ar fi transformat-o şi pe Ioana d’Arc în Jack Spintecătorul. Gândul ăsta îl aduse înapoi la

ceea ce îl intriga cel mai mult.

De ce se îndreptase ea cu atâta uşurinţă spre prostituţie? Pentru că voia să devină altcineva? *Da*, gândi Philip plin de el. *N-am cheltuit cinci ani cu unul dintre cei mai mari actori ai Angliei fără să învăţ totul despre arta de a juca teatru*.

Îşi puse jos ceaşca şi farfurioara.

— Ei, a fost foarte plăcut, dar trebuie să plec. Binkie Lassiter dă o serată şi ştiţi cum sunt ei. Trebuie să mă pregătesc pentru ospăţ.

Mda, zise Liz sec, în gând. O *etalare de bărbaţi tineri şi fermecători serviţi natur pe un pat pe gustul fiecăruia*. Cu voce tare, însă, rosti:

— Şi noi cu ce ne hrănim? Cu suspans? Am aprobarea ta sau nu, Philip? O să ne ajuţi sau ne descurcăm singure?

Liz văzu chipul hotărât al lui Nell topindu-se sub strălucirea zâmbetului uşurat. Philip observă şi el acest lucru.

— Draga mea Elizabeth, credeam că mă cunoşti suficient de bine până acum ca să ştii când sunt pentru şi când împotrivă. (Se întoarse spre Nell.) Ai multe posibilităţi pe care trebuie să le transformăm în certitudini. Vrei să dai tot ce poţi?

— Da.

— Vrei să devii o prostituată bine plătită, mai degrabă decât una ieftină?

— Da.

— Ea văzu cum gura lui mobila se încordează. *Hai. Împlântă cuţitul mai departe, domnule Faulkner*, rosti ea în gând. *Nu poţi ciopârţi ceva ce a murit demult*.

— Ai vreo înregistrare la poliţie, care ar putea afecta activităţile tale de viitor? Ai fost arestată vreodată pentru acostare?

— Nu, dar am fost atenţionată de două ori.

— Povesteşte-mi, te rog.

Lucra pe York Way, lângă gara King Cross, şi se simţea nervoasă deoarece era încă nouă în branşă după numai şase săptămâni şi nu putea să folosească toate

trucurile meseriei pe care i le explicaseră celelalte fete. Ca atare, când maşina trăsese la trotuar, lângă ea, şi văzuse uniforma bleumarin, inima i se refugiase în gât. Apoi observase că ofiţerul de poliţie care ieşea din maşină era o femeie; durdulie, de vârstă medie, aducând cu draga, bătrâna şi materna Lil. Nell stătea, împietrită de groază, aşteptându-se să-i fie puse cătuşe la încheieturile mâinilor înainte de a fi aruncată în maşină şi dusă la arest, dar poliţista îi spusese cu blândeţe:

— Nu-ţi merge prea bine astă-seară, nu-i aşa, iubito? E a treia maşină cu care te-am văzut târguindu-te. Perfect, cum te cheamă? mai întrebase ea scoţându-şi carnetul.

— Elly… Elly Little.

Era numele asupra căruia se decisese. „Nimeni nu-şi dă numele adevărat”, i se spusese.

— Adresa?

O dăduse.

— Câţi ani ai?

Minţise. Afirmase că avea optsprezece. Era terorizată că va fi dusă înapoi la orfelinat, sau mai rău, trimisă acolo de unde venise.

Poliţista se uitase la ea, apoi, văzându-i faţa înălbită de frică, optase.

— Putem verifica, ştii?

Nu… Fără numele meu real nu puteţi. Îşi amintise o parte mai detaşată a minţit lui Elly.

Poliţista voise apoi să ştie ce înălţime are, dacă are tatuaje sau alte semne distinctive. Îşi notase culoarea tenului, dacă purta sau nu ochelari, absolut totul despre ea, după care o avertizase oficial pentru acostare şi o prevenise că mai putea fi mustrată încă o singură dată. După aceea, avea să fie arestată.

— Ştii ce înseamnă asta, nu-i aşa? întrebase poliţista, ca şi cum spera că Elly avea habar. Înseamnă că nu vei mai fi doar un nume în registrul de avertizări. Atunci vei fi fotografiată, ţi se vor lua amprentele şi îţi va fi dat un număr. Vei avea cazier. Asta vrei? Ce caută o fată tânără ca tine la „vânătoare” pe York Road? Ăsta-i cel mai bun lucru

pe care-l poţi face? Sunt autorizată să te ajut să găseşti ceva mai bun. Lasă-mă să-ţi dau numele şi adresa unei organizaţii destinate să ajute fetele ca tine să părăsească străzile. Am trimis destule fete acolo şi întotdeauna a fost spre binele lor. Eşti prea tânără pentru felul ăsta de viaţă, iubito, încheiase ea cu o voce dulce.

Văzuse cum dinţii mici şi albi muşcă buzele mult prea tare rujate ale gurii fragede ce avea un aer patetic. *Sfinte Dumnezeule, devin din ce în ce mai tinere*, gândise poliţista. *Asta nu poate avea nici măcar o zi peste şaisprezece ani, în ciuda celor spuse, iar numele ei adevărat mai mult ca sigur nu este cel pe care mi i-a spus. Este speriată îngrozitor şi pare de-a dreptul disperată*.

— Sună persoanele astea, o îmboldise. Haide, pune bucata asta de hârtie în geantă… sună-i mâine. O să te ajute, de asta sunt acolo.

Obţinuse o încuviinţare rapidă şi o privire speriată împrejur.

— Cineva te supraveghează, nu? întrebase poliţista, care părea că ştie de toate. Eşti nouă în meserie, nu-i aşa? Se vede de la o milă. Nu te afunda mai adânc, altfel vei fi băgată până peste cap şi n-o să mai ieşi niciodată. Fă ceva cât ai ocazia. Sună-i pe oamenii ăştia… Salvează-te până mai poţi şi foloseşte-te de ei ca s-o faci. Acum, fii atentă, să nu te mai prind încă o dată şi adu-ţi aminte: încă o avertizare e tot ce mai poţi spera. După aceea o să ai cazier… pentru tot restul vieţii.

După plecarea maşinii, Maureen, care lucra în tandem cu Elly, şi care urmărise scena de pe partea cealaltă a şoselei, stând la o distanţă sigură, traversase în grabă strada.

— Te-a avertizat? o întrebase ea.

— Da.

— Şi ţi-a pus placa despre părăsirea străzilor până nu e prea târziu?

— Da…

— Asta-i mama Parkes. Le spune acelaşi lucru tuturor fetelor. Ăsta-i crezul ei; are impresia că misiunea vieţii ei e

să salveze cât mai multe suflete. Ţi-a dat un nume şi o adresă?

— Da.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, nu-l lăsa pe Mickey s-o vadă, ori o s-o ia razna. N-ai de gând să te duci, nu-i aşa? continuase ea cu o voce tăioasă. Eu n-aş face-o dac-aş fi în locul tău. Tot ce primeşti sunt discursuri despre păcatele pe care le-ai comis şi o cămaşă de păr de cal pe care trebuie s-o porţi. Ştiu două fete care-au muşcat momeala, dar s-au întors pe stradă înainte să le fi simţit lipsa. Acolo află de unde eşti şi te trimit pachet acasă.

— Dar a spus…

— Să nu crezi niciodată un poliţai, iubito! Unde ţi-e bunul-simţ? Au datoria să ne ia de pe stradă, şi-ar spune şi ar face orice ca să arate că şi-au îndeplinit-o.

SA *NU Ai ÎNCREDERE ÎN NIMENI*. Nell nu uitase avertismentul deşi fuse înspăimântată de cinismul lui Jenny, dar în plus, experienţa îi demonstrase că acea creatură dură a străzii avusese absolută dreptate. Luase bucata de hârtie din geantă, o rupsese în bucăţele şi le aruncase în bătaia vântului.

N-o mai văzuse pe mama Parkes. Mickey o luase de pe York Road şi o trimisese pe Queen Drive. Trecuse aproape un an până ce Mickey o retrogradase trimiţând-o înapoi la King’s Cross, pentru că îndrăznea să-l contrazică. Lui îi plăcea să fii supus şi îi arătase, pentru prima dată, ce făcea el când lucrurile nu mergeau după cum dorea el. De atunci fusese foarte atentă să nu-i atragă mânia lui asupra ei şi la fel de atentă să evite poliţia. Pe măsură ce trecea timpul, învăţase destule încât să fie alertată de o maşină fără număr, parcată undeva, care n-avea cum să însemne un client ce încerca să aleagă, ci aproape întotdeauna o patrulă de poliţie.

Astfel încât a doua oară când a fost avertizată a fost luată complet prin surprindere. Era iar pe York Way, pentru prima dată după câteva luni, şi ştia destule ca să recunoască o maşină ce putea fi periculoasă, dar aceasta o indusese în eroare. Mai întâi, era o maşină scumpă, un

Audi. Ca atare se aşezase la marginea trotuarului, cu un şold scos în afară, o mână sprijinită pe el, etalând fusta strâmtă de imitaţie de piele şi puloverul colant. Când se aplecase să zâmbească seducător şoferului prin fereastra pe care acesta o deschisese, avusese cel mai mare şoc din viaţa ei: sub pardesiul costisitor, de culoare bleumarin pe care-l purta bărbatul, se afla o uniformă de poliţist. Era în afara programului de serviciu, dar era totuşi un poliţist şi, dacă se deranjase să se oprească, însemna că îşi dăduse seama ce făcea ea acolo. Fata, însă, învăţase destule lucruri de la întâlnirea cu mama Parkes. Zâmbise drăgălaş şi spusese cu evidentă uşurare:

— Uf, slavă cerului, un poliţist. Mă întreb dacă mă puteţi ajuta, domnule ofiţer. M-am rătăcit şi nu cunosc cartierul ăsta deloc. Caut strada Carantr. Vă rog, îmi puteţi spune încotro trebuie s-o iau?

Îl văzuse zâmbind şi ştiuse că nu se lăsase prostit niciun minut. Avea ochi foarte albaştri, care râdeau şi ei, dar numai pe moment, pentru că apoi el rostise sarcastic:

— Credeam că bunica ta locuieşte în pădure.

— Bunica? întrebase Elly cu o voce nedumerită. Nu înţeleg…

— Eşti Scufiţa Roşie, nu-i aşa?

— Ce vreţi să spuneţi?

Nell se îndreptase de spate, păşise înapoi şi se întrebase dacă poate s-o ia la fugă aşa cum îi spunea instinctul. Ăsta nu era blânda mama Parkes.

— Vorbesc despre basmul ăsta cu rătăcitul.

— Dar nu e un basm.

— Cum doreşti.

Bărbatul deschisese uşa maşinii şi ieşise afară. Era cu un cap mai înalt decât ea, care avea pantofi cu tocuri de zece centimetri. Când îşi dăduse jos pardesiul şi se întinsese după chipiu, fata constatase că era inspector de poliţie.

El îşi scosese carnetul.

— Trebuie să-ţi spun că eşti avertizată pentru acostare.

Începuse procedura oficială, dar când îi ceruse numele şi ea răspunsese „Little, Elly Little”, văzuse că stiloul lui se opreşte şi el înalţă capul.

— Cum? repetase el neîncrezător.

— Elly Little, rostise ea mai tase.

— Dumnezeule, râse el, o prostituată care îl citeşte pe Dickens! Care e numele tău adevărat, micuţă Elly?

Elly era năucită. De când îşi schimbase numele, el era prima persoană care îi recunoscuse originea.

— Ăsta e numele meu adevărat, insistase ea prefăcându-se indignată.

— Foarte bine, dacă asta este versiunea ta… îţi place să citeşti, nu-i aşa? Ce părere ai de Trollope?

— În momentul ăsta, aş prefera să fiu în *The Small House* at *Allington*[29], îi răspunsese ea dulce.

De data asta, el lăsase jos carnetul şi îi aruncase o căutătură severă.

— Ce dracu’ face o fată educată ca tine pe stradă? Ăsta e cel mai bun lucru de care eşti în stare?

— Ţinând cont că sunt bine plătită, da.

— Ia să ne uităm puţin la tine…

O luase de braţ, o dusese lângă cel mai apropiat felinar şi o examinase câtva timp.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamase el dezgustat. Probabil că de-abia ţi-ai dat examenele!

— Şi le-am trecut pe toate, replicase ea, dar cu aproape doi ani în urmă, dacă vrei să ştii.

— Perfect, răstoarnă-ţi geanta, continuase el cu răceală.

Numărase prezervativele; erau douăzeci şi două.

— Câţi ai agăţat în seara asta?

— Nu te priveşte, răspunsese Nell scurt.

El se apucase să-i cotrobăie prin geantă; pieptenele, un pachet de şerveţele şi micul deodorant *Chanel nr. 19*, care îi fusese dat de Cindy. Inspectorul ridicase deodorantul şi comentase laconic: „O fată citită cu gusturi

29 Căsuţa din Allington, roman de Anthony Trallope, publicat în 1864 (n.t.).

costisitoare”, după care găsise ediţia ieftină a romanului lui Zola – *Nana*, pe care Elly îl citea pe drumul către şi de la muncă. „Şi ambiţioasă”, reluase el, ridicând o sprânceană frumos conturată şi blondă ca părul lui.

— Cine e peştele tău?

— Mickey Shaughnessy, răspunse Elly ursuză.

— Nu eşti genul pe care îl alege el de obicei. Ştii că este dependent de droguri.

— Şi?

— Individul e o cauză pierdută. Fii atentă.

Fata asta îl intriga. Era mult prea tânără. Chipul din spatele fardului era acela al unei fetiţe; avea o voce educată, citea Dickens, Trollope şi Zola, şi totuşi bătea străzile pentru un proxenet binecunoscut, care, în plus, recruta „artişti” pentru un tip ce ţintea la titlul de Rege al Pornografiei.

— Ai mai fost atenţionată înainte? se interesase el.

Ştiind că n-avea rost să mintă, pentru că tot avea să verifice registrul, Elly răspunsese:

— Da. O dată.

— Ei bine, asta-i ultima ta şansă. Data viitoare vei fi arestată. Am fost destul de explicit?

— Şi încă cum!

— Încerc să te fac să înţelegi, copii idiot! Eşti educată şi, în mod evident, eşti inteligentă. Vânzarea trupului e cel mai bun lucru pe care-i poţi face? De cât timp faci treaba asta?

— Cam de paisprezece luni.

— Atunci deja te-ai afundat prea mult. De ce nu te opreşti cât mai ai o şansă? Ţi-a pomenit ofiţerul care te-a atenţionat prima dată despre ajutorul pe care poţi să-l obţii?

— Da.

— Atunci de ce nu profiţi de el?

Elly nu răspunsese.

— Eşti sigură că ai nouăsprezece ani?

Urma să-i împlinească într-o lună, două, deci replicase sfidătoare:

— Da.

— Şi asta-i tot ce poţi face?

Numai la asta mă pricep! vrusese ea să strige… *E foarte simplu pentru tine să vorbeşti*! *N-ai de unde să ştii cum e să trăieşti aşa*.

— Ies cei mai mulţi bani, răspunsese ea inertă.

— De asta o faci?

Pentru o secundă, pavăza îi alunecase şi el întrevăzuse ura de sine pe care o mai întâlnise de atâtea ori la fete ca ea. Majoritatea erau fugite de acasă. Aveau prea puţine reuşite sentimentale şi nimic valoros în viaţa lor. Aflau că puteau avea succes la ceva: la vânzarea trupurilor lor. Era singura lor realizare. De ce oare cel mai adesea erau fete din clasa de mijloc ca aceasta, provenind din familii respectabile? Nu încăpea nicio îndoială că erau ţinta preferată a celor mai mulţi proxeneţi, deşi. Mickey Shaughnessy, care avea acum de finanţat un obicei foarte costisitor, lua orice putea găsi.

Se uitase la „Elly Little”. Numele dovedea că nu fusese încă răpusă de viaţa pe care o ducea. *Viaţă*… reflectă el, *mai* degrabă *existenţă*. Văzuse multe prostituate în cei doi ani de muncă în acest cartier, dar aceasta… Nu putea spune exact ce şi cum, dar ea nu era câtuşi de puţin o prostituată obişnuită. Ceva anume îl făcuse să se oprească; la drept vorbind nu era în timpul serviciului. Abia începea săptămâna în care era de serviciu noaptea, şi totuşi, ceva din felul în care ea se aplecase să vorbească cu ocupantul unei maşini care îi refuzase oferta, îl făcuse să se întoarcă.

O văzu îndreptându-şi spatele, ca şi când ea i-ar fi putut citi gândurile, apoi ridicând o mână ca să-şi aranjeze masa de bucle ce fuseseră artistic coafate ca să-i încadreze faţa, şi în acelaşi timp, îndreptându-şi umerii şi bărbia. Părea fragilă, dar putea să parieze că avea o doză mare de oţel de cea mai bună calitate în şira spinării.

Îşi închisese brusc carnetul.

— Ai fost avertizată a doua oară, îi reamintise el cu asprime. Data viitoare când vei fi oprită, înseamnă că vei fi

arestată. Sunt destul de clar?

— Ca un cristal, inspectare.

— Dacă te-ai uita puţin mai adânc în sufletul tău, ai vedea că nu-i de tine viaţa asta, mai spusese el urcându-se înapoi în maşină. Ca o schimbare, încearcă să citeşti Biblia – partea despre preţul păcatelor.

După care pornise maşina şi o lăsase pe Elly scoţând aburi de furie.

Îi povestise Paulei despre a doua avertizare, pentru că o neliniştea.

— O avertizare e un vax, rostise Paula, nepăsătoare. Ceea ce te marchează, într-adevăr, e să fii arestată. Cerneala de la amprente nu se şterge niciodată.

— N-am crezut că inspectorii se opresc să avertizeze prostituatele, se plânsese Elly, amărâtă.

— Cum arăta?

— Foarte înalt… Ochi albaştri inteligenţi, blond…

— Bătrânul Ochi-Albaştri, izbucnise Paula. M-a arestat odată. De dragul lui, n-am făcut scandal. Am înţeles că din cauza lui a crescut cu douăzeci la sută numărul fetelor de pe lângă King’s Cross care speră să fie arestate de el.

— Idioate proaste!

— Nu crezi că e chipeş?

— Nici nu mi-am dat seama, răspunse Elly exasperată, eram prea supărată. Probabil că mă urmărea!

— Asta şi trebuie să facă, nu?

— Ştii ce vreau să spun!

— A urmări e mai bine decât a face propuneri! O, da, se practică, mai mult decât ai putea crede. Adu-ţi aminte că, înainte de a fi poliţişti, sunt bărbaţi. Nu însă şi inspectorul Stevens. Odată, un sergent mi-a spus că-mi dă drumul dacă merg cu el pe gratis, ca după aceea să nu se ţină de cuvânt şi să mă aresteze! Stevens procedează ca la carte, probabil pentru că e ceea ce ei numesc un aspirant la onoruri mai înalte. Dacă ar fi să fiu arestată, aş prefera s-o facă el decât oricine altcineva.

După cum făcuse şi mai înainte, Mickey îi schimbase

traseul lui Elly de îndată ce aflase de cea de-a doua avertizare. Amenzile trebuiau evitate cu orice preţ; ajunsese la etapa în care nu-şi mai putea permite să le plătească. Tot ce câştigau fetele cheltuia pentru costisitorul său obicei. O trimisese pe Park Lane; acolo fetele puteau pretinde tarife mai mari, iar Elly avea înfăţişarea şi o anumită clasă care îi permiteau să ceară mai mult. Tot acolo, în faţa hotelului „Dorcester”, avusese lor ce-a de-a doua întâlnire a ei – şi ultima – cu inspectorul Stevens.

El stătea pe peronul din faţa hotelului în mijlocul unui grup de bărbaţi – care purtau, fără excepţie, haine de seară – după ce cu toţii cinaseră foarte bine. Elly îl remarcase din cauza înălţimii şi a părului blond, dar, înainte ca el s-o poată vedea, ea lăsase capul în jos şi se depărtase grăbită, ca un crab, în afara razei lui vizuale, astfel încât, dacă s-ar fi întâmplat ca el să se întoarcă, să n-o poată vedea bine. De îndată ce trecuse de hotel îşi încetinise paşii, ţinându-se lângă marginea trotuarului, ca să poată observa maşinile care veneau şi pe cei câţiva trecători, şi lăsase haina din imitaţie de blană de leopard, împrumutată de la Paula, să se întredeschidă, etalând rochia ei neagră şi strâmtă cu un decolteu adânc în formă de V.

Aproape că-şi ieşise din piele de groază când auzise o voce în spatele ei rostind:

— Mă gândeam eu că trebuie să fii tu… Ţi-am recunoscut picioarele.

Se răsucise şi-l văzuse clătinându-se uşor, cu mâinile adânc băgate în buzunarele pardesiului şi părul strălucind în lumina felinarelor de pe stradă.

— Nu mi-ai urmat sfatul din câte văd, ceea ce înseamnă că, de drept, ar trebui să te arestez.

— Pentru ce? Pentru că mergeam pe Park Lane?

— Pentru felul în care mergeai… da! Fiecare legănare a şoldurilor indică în mod clar: „De vânzare”.

— N-am oprit nici măcar o maşină…

— Nu pentru că n-ai fi vrut. E clar că vrei să acostezi

bărbaţi. Am băut şi am mâncat bine, dar nu într-atât încât să-mi zăpăcesc minţile! E adevărat că sunt în afara orelor de serviciu, dar un ofiţer de poliţie poate acţiona în conformitate cu obligaţiile sale de serviciu chiar şi în afara programului dacă crede că e necesar. Totuşi… de-abia mi-am sărbătorit transferul la departamentul Central de Investigaţii. Gata cu turele! Gata cu schimburile! Acum sunt detectiv-inspector.

Se apropiase şi se aplecase astfel încât feţele lor să fie la distanţă mică. Avea gene extraordinar de lungi şi mirosea a ceva înţepător şi proaspăt.

— Dacă, însă, te mai văd pe stradă, o să te arestez, înţelegi ce vreau să spun?

— Perfect, răspunsese Elly repede. Şi felicitări domnule inspector…

El zâmbise, fluturase cu mărinimie din mână şi se clătinase uşor.

— Vreţi să vă chem un taxi? întrebase ea.

Se vedea de la o poştă că el nu e în stare să conducă.

— Nu, mulţumesc. Am de gând să mă plimb până mi se mai limpezeşte mintea. Te sfătuiesc să faci la fel, adăugase el aruncându-i o privire severă.

— Oh, am plecat.

Elly se retrăsese mergând cu spatele până ce fusese sigură că el n-avea de gând să-şi schimbe hotărârea, apoi îi întorsese spatele. Înainte s-o rupă la fugă, îi strigase peste umăr: „Mulţumesc”, însă el se îndepărta deja în direcţia opusă, clătinându-se uşor…

— Şi astea-s toate încurcăturile pe care le-ai avut cu poliţia – două avertizări? o întrebă Philip, după ce ea îşi încheie expunerea detaliată.

— Da.

— Sunt bucuros să aud asta. Avertizările sunt notate, dar ele nu constituie un cazier. Poliţia metropolitană nu are nici fotografia, nici amprentele tale la dosar. Clienţii cu care vei avea de-a face în viitor sunt cei al căror singur contact cu poliţia este să stea de vorbă cu comisarul-şef la o petrecere.

Philip făcu o piramidă cu degetele, apoi reluase:

— Ai fost norocoasă că ai scăpat de arestare cât timp ai fost pe străzi. De ce crezi că s-a întâmplat aşa? Noroc sau intuiţie?

— Amândouă şi… eventual, experienţă, adăugase ea după un răstimp. Am avut un profesor excelent în persoana Paulei.

— Aţi fost prietene?

— Ea era singura în care aveam încredere.

— Ai avut probleme cu încrederea în trecut?

— Se poate spune şi aşa.

De fapt, mereu, reflectă Elly, aducându-şi aminte de Jenny şi de bătrâna Lil cea grijulie.

— Să înţeleg prin asta că nu eşti convinsă în întregime de faptul că doamna Waring sau eu am fi demni de încredere?

— Nu, dar ştiu destule acum ca să nu mai judec lucrurile după aparenţe.

Mâinile lui Philip se uniră într-o poziţie de rugă în faţa buzelor lui.

— Oare nu asta ne ceri să facem în cazul tău? îi reaminti el cu blândeţe.

Zâmbi când văzu străfulgerarea din ochi şi încordarea gurii ei, gesturi care arătau clar că înregistrase lecţia dată. *Asta o să te înveţe minte să nu mai joci şah cu mine*, o avertiză Philip în tăcere.

Privirile li se întâlniră. Liz, căreia îi ţiuiau urechile de uşurare, fu singura care nu auzi zgomotul ciocnirii celor două voinţe de oţel.

Philip se întoarse către Liz.

— O să vin să discutăm detaliile şi orarul instruirii, cât mai amănunţit. Vom analiza totul temeinic.

Se întoarse apoi către Nell.

— Tu, zise el, vei face aşa cum ţi se va spune. Sunt multe lucruri pe care trebuie să le uiţi şi ai multe de învăţat. Vei da la o parte tot ce s-a întâmplat până acum şi te vei scutura de absolut tot trecutul tău, ca de o piele moartă. Va trebui să înveţi totul de la zero.

O sărută pe Liz şi înclină din cap către Nell fără a-i mai întinde mâna, apoi plecă.

— Ei bine? întrebă Liz când se întoarse de la uşă.

— Nu mi-ai povestit nici măcar jumătate despre el, nu-i aşa?

— Ai fi rupt-o la fugă cât puteai de repede.

— Ce i-ar mai fi plăcut aşa ceva!

Nell începu să strângă farfuriile pe tavă.

— Dar nu te-a speriat cu adevărat, nu-i aşa?

— Nu. M-a făcut doar să mă zbârlesc.

— E tipic pentru comportarea lui. Philip seamănă cu un năravp pe care-l dobândeşti cu timpul deşi, recunosc, e greu să te deprinzi cu el.

— Îmi pare bine să aud asta deoarece nu cred că mă voi obişnui vreodată. Nu mă prăpădesc după persoanele vanitoase, afirmă ea ridicând tava grea.

— Philip are tendinţa de a exagera în privinţa asta, admise Liz.

Nell ezită, apoi întrebă direct:

— De ce ţii la el aşa de mult?

Liz zâmbi.

— Îi cunosc, răspunse ea simplu. Probabil că sunt singura persoană care-l cunoaşte cu adevărat. A şti înseamnă a ierta totul… Dar, pentru numele lui Dumnezeu, să nu-i spui că am zis aşa ceva.

— E îngrozitor de snob, nu-i aşa?

— Pentru Philip, cei din casa de Windsor[30] sunt până la un anumit punct nişte parveniţi şi de-a dreptul suspecţi prin felul lor ostentativ de a manevra ascendenţele. Philip este de viţă veche şi nobilă, este descendentul familiei a cărei existenţă se întinde pe parcursul a o mie de ani. Regii nu înseamnă nimic pentru el; poate licita doi deodată la un joc de bridge. Este un om aproape imposibil de plăcut, iar prejudecăţile lui sunt foarte virulente, dar ceea ce te poate învăţa el are o valoare inestimabilă. N-am mai văzut pe nimeni care să-i ţină piept cum ai făcut tu în această după-amiază.

30 Familia regala din Anglia

— Ţi-am mai sus: am şaptesprezece ani de practică.

— Tatăl tău semăna cu Philip?

— Doar prin faptul că era sigur de absoluta sa superioritate faţă de ceilalţi şi prin convingerea de nezdruncinat că el, şi numai el, deţinea adevărul suprem.

Liz râse puţin, dar privirea ei era plină de respect.

— Îmi dau seama ce vrei să spui, zise ea bătând cu degetele în masă, semn că nu se simţea în largul ei. Uite ce e, zise în cele din urmă, dacă crezi că tu şi Philip veţi fi tot timpul la cuţite, atunci poate ar fi mai bine să nu-l cooptăm…

Nell se opri cu tava în braţe.

— Dar ai spus că poate fi de nepreţuit.

— Şi vorbeam foarte serios.

— Atunci trebuie să ia şi el parte la acţiune. O să fiu sinceră cu tine: nu ne-am îndrăgostit unul de celălalt, dar prezenţa lui este foarte necesară.

— Îţi apreciez pragmatismul, o lăudă Liz, şi aşa va face şi el. E nevoie de mult curaj ca să-l înfrunţi, şi deşi ei declară mereu că admiră acest lucru, e departe de a-l aprecia. Departe de mine gândul de a te îmboldi să nu scapi nicio ocazie s-o faci; vreau să spun că, dacă poţi să-l suporţi, te poate învăţa foarte, foarte multe. Şi vrei să înveţi, nu-i aşa?

— Da, vreau, şi încă din tot sufletul.

Dar în săptămânile care urmară, Nell se întrebă dacă merita efortul pe care-l făcea. Fiecare minut al zilei era ocupat de o activitate sau alta. În prima zi a avut parte de o de o examinare medicală amănunţită şi atunci a fost luată decizia de a li se rearanja nasul şi falca.

— Poţi să studiezi câtă vreme stai în clinică până când ţi se vor scoate bandajele, căci nu vei avea voie să ieşi la aer; asta înseamnă o groază de timp în care poţi să acumulezi cunoştinţele de care ai nevoie.

— Dar de ce trebuie să învăţ despre mobila veche franţuzească? Sau despre pictura impresionistă? Sau despre diferenţa dintre un vin roşu din prima sau a doua recoltă?

— Pentru că s-ar putea să ai un client care să vrea să-ţi povestească despre recenta achiziţionare a unui fotoliu „Louis al V-lea”, sau a unui tablou de Monet, sau a unei lăzi de sticle de vin Château Latour 1961; de asta trebuie să ştii nu numai casă comanzi într-un restaurant la modă, ci şi cum s-o faci; şi, cel mai important, cum să mănânci. Ştii să cureţi o piersică fără să te murdăreşti pe degete? Ştii cum să mănânci anghinare?

De îndată ce putu să iasă din nou afară – abil transformată, întrucât nasul îşi pierduse umflătura şi maxilarul avea o curbă mai dulce – Nell încăpu pe mâna unei cosmeticiene care îi arătă cum să exploateze la maximum noile ei trăsături.

I se atrase atenţia să nu-şi mai roadă unghiile, lucru pe care era tentată să-l facă atunci când era cufundată în lectură.

Când acestea începură să crească, i se făcu manichiura, iar unghiile căpătară forma unui oval perfect. După aceea Nell se supuse unor operaţiuni de depilat, masaj, pedichiură, fu pusă să stea cu faţa în aburi şi i se curăţară punctele negre. Trebui să petreacă treizeci de minute în fiecare zi practicând exerciţii de gimnastică concepute special pentru ea. În această perioadă părul ei căpătă un luciu asemănător mahonului despre care învăţase de curând şi despre care acum ştia că cel mai bun soi creşte în Indiile de Vest.

Află cine a făcut cele mai grozave lucruri, cine le-a vândut şi unde. Învăţă despre şampanie, hoteluri, restaurante, unde să facă cumpărăturile în fiecare oraş, ce tarife să ceară în funcţie de client şi pentru ce anume să nu pretindă bani. Învăţă cum să se îmbrace, dar cum avea deja ochiul format şi un bun gust evident, acest lucru însemnă mai degrabă să-şi dea frâu liber imaginaţiei.

— Se pare, draga mea Elizabeth, comentă Philip într-o după-masă, că ai descoperit o persoană care ştie cum să se îmbrace elegant şi cum să-şi poarte hainele.

Nell tocmai ieşise dintr-o cabină de probă purtând un taior de culoarea fildeşului confecţionat dintr-un şantung

de mătase pură. Sub fusta dreaptă, picioarele ei lungi şi fine se mişcau cu o eleganţă care fascina. Stând acolo în toată splendoarea ei, Nell era tot ce şi-ar fi putut dori Liz.

Era uluitoare, însă ceea ce era mai important, se vedea că are clasă. Silueta cu membre lungi, armonios modelată de toate exerciţiile pe care le făcuse, avea o conformaţie perfectă pentru hainele *haute couture*[31] pe care le purta acum, iar chipul ei avea o alură aristocratic. Devenise, după cum promisese, ceea ce se aşteptase de la ea şi Philip o ajutase ducând-o să ia masa de prânz într-un restaurant la modă, frecventat de acele femei ale căror nume dădeau sare şi piper articolelor de senzaţie, asociate fiind cu cele ale bărbaţilor cu care trăiau sau cu care erau măritate. Publicitatea – în toate cazurile – era făcută contra unor sume de bani asupra cărora se căzuse în prealabil de acord.

— Cea de acolo, de exemplu, zise Philip însoţindu-şi cuvintele cu o privire discretă dar ironică îndreptată spre o masă de lângă fereastră. A sosit aici cu mult mai mulţi ani în urmă decât ar vrea să admită, ţinându-i trena unui regizor de film care făcea un lung metraj în jungla ţării din lumea a treia în care se născuse ea. A pasat-o unul actor de succes, care s-a ocupat de ea, a învăţat-o cum să se îmbrace, cum să vorbească, cum să mănânce şi, când s-a săturat de ea, a trecut-o unui cântăreţ aflat în culmea gloriei, cu priză la adolescenţi şi în compania căruia ea a înflorit; individul era o figură mai comună decât ea, dar făcuse milioane cu aşa-zisa lui interpretare. Ea şi-a luat partea ei, dar el n-a vrut s-o ia de soţie şi a silit-o să avorteze de două ori în perioada cât au stat împreună. Apoi, ea a observat o pradă şi mai atrăgătoare: un antreprenor australian care avea impresia că ea e Cleopatra, fiindcă între timp devenise foarte trufaşă, îşi inventase un întreg trecut şi o familie imaginară şi îşi dădea nişte aere. „Când a rămas însărcinată l-a şantajat să o ia de nevastă, deşi toată lumea ştia că plodul nu era el lui. Ulterior, a pus să fie urmărit, în timp ce-i făcea viaţa un

31 Croitorie de lux

iad, obţinând în final proba vinovăţiei lui când individul a călcat pe de lături, din păcate cu o fată de treisprezece ani: în felul ăsta a putut să stoarcă o sumă uriaşă la divorţ. Acum îşi dă aere în societatea de cafenea – pentru că asta e singura în care va fi admisă vreodată – ca şi cum ar fi regina din Saba, şi toate astea datorită unui lucru care nu este chiar atât de mic.

Nell, care deja ajunsese să-l cunoască pe Philip, întrebă:

— Ce lucru?

— Gura ei. Nimeni înaintea ei, sau cel puţin până acum, n-a mai avut limbă şi buze aşa de bine antrenate. Nicio femeie, vreau să spun…

Philip îi prinse privirea şi zâmbi, satisfăcut că ea ştia la ce se referea.

— Acum cealaltă, cu coama aceea de păr aranjat cu artă ca să pară ciufulit. Şi-a făcut o profesie din a da în judecată, în ultimii patru sau cinci ani a câştigat aproape un milion de lire, urmărind în justiţie anumite reviste pentru că au tipărit poveşti pe care ea însăşi avusese grijă să le împrăştie în locurile potrivite ca apoi, odată tipărite, să se arate extrem de indignate de ele. Şi-a început cariera petrecând o noapte cu un bărbat renumit, şi nu s-a mai uitat în urmă. A transformat acest episod în povestea marii lui iubiri din decada respectivă; toate erau minciuni, desigur, dar domnul în cauză nu-şi poate permite să riposteze.

Având grijă să nu fie surprinsă în timp ce furişa priviri, Nell se uită bine la doamna în cauză şi fu mirată deoarece nu văzu nimic extraordinar, deşi femeia avea nişte sâni superbi, etalaţi de taiorul cu decolteu adânc pe sub care nu purta sutien.

— Însoţitoarele ei sunt tot căutătoare de aur. Blonda este în realitate o anglo-indiană cu antecedente dubioase – probabil provine din mahalalele Calcuttei. Şi-a făcut operaţie estetică la ochi şi şi-a decolorat pielea, totul fiind plătit de un american bogat care o credea Hawaiană sau o altă prostie de genul ăsta şi cale cărui gusturi înclinau spre

femei exotice. El a murit, aşa că nu mai e nimeni care s-o facă mincinoasă atunci când afirmă că e Hawaiană. A treia a fost ceea ce denumim în mod eufemistic starletă, asta însemnând că era la cheremul starurilor. S-a agăţat de un actor a cărui faimă scădea şi căruia i se oferise un rol minor într-un film pe care a reuşit să-l fure de sub nasul starurilor. Astfel, în ultimii doi ani ai vieţii, s-a bucurat de o renaştere a popularităţii şi a veniturilor pe care ea le-a moştenit când ficatul lui a cedat. Acum e iubita unui bădăran dezgustător, care s-a lansat în domeniul imobiliar după ce a căpătat experienţă strângând chiriile pentru un notoriu proprietar de locuinţe în mahalale. E foarte greu să spui care dintre ele este mai comună. Toate se vând cui dă mai mult, dar acum vor să legalizeze această vânzare. Împreună nu valorează nici măcar cât o cutie de chibrituri. Dar aceea… – doamna care ia masa singură – este cu totul altceva. – doamna aceea elegantă cu pălărie?

— Da. Aceea. Uită-te bine, draga mea. Nu va mai fi vreodată alta ca ea.

— Este o femeie întreţinută?

— Încă de pe vremea când era o fată de şaptesprezece ani, adică acum vreo… patruzeci de ani. Exact înainte de război. Cânta în cor, era foarte drăguţă, foarte admirată. Acum este decana de vârstă a acestei categorii de femei – A fost amanta unora dintre cei mai vestiţi şi puternici bărbaţi din lume în cei patruzeci de ani care au trecut de la începerea războiului. Primul ei amant a fost un politician, un nume binecunoscut la vremea sa. Următorul a fost un strălucit general american care a murit în război. A fost distrusă pentru că fusese iubirea vieţii ei, dar, în cele din urmă, a întâlnit un industriaş italian chipeş, extrem de bogat, care s-a îndrăgostit profund de ea, dar care, din păcate, era căsătorit. A stat cu el cincisprezece ani. După ce a murit soţia sa, familia a refuzat categoric să-i aprobe căsătoria cu amanta lui şi a ameninţat să-l izgonească dacă nu se căsătoreşte cu o moştenitoare, cu douăzeci de ani mai tânără, aleasă de ei. El i-a făcut iubirii lui pierdute un cadou de despărţire

foarte generos, care includea vila în care trăiseră la Cap Ferrat şi casa din Chester Square în care locuieşte ea acum. Ea… să zicem că s-a „retras” un an sau doi, până a întâlnit un rege exilat, văduv, cu care a rămas până când acesta a murit. Şi el a înzestrat-o material foarte bine. Ceea ce vreau să subliniez este că, nici măcar o dată, în toţi aceşti ani, trăind cu acei oameni vestiţi, ea n-a apărut în vreo revistă de scandal. S-a comportat cu cea mai mare discreţie. Probabil că a ştiu şi a aflat lucruri care i-ar fi adus o avere, dar niciodată nu şi-a trădat amanţii. Ei au răsplătit-o având grijă ca ea să nu aibă de suferit de pe urma lor. Asta, draga mea, înseamnă să fii o mare doamnă, indiferent că ai fost coristă sau nu. O cunosc bine. Ţi-ar face plăcere să vă fac cunoştinţă?

— Da, bineînţeles. Dar, dacă este aşa o mare doamnă, de ce ia masa aici?

— Ca să-şi reamintească ce norocoasă a fost şi să-şi dea seama cât de mult s-au dus lucrurile de râpă. Nu o face foarte des, o dată la şase săptămâni, sau cam aşa ceva, dar are masa rezervată şi uneori i se alătură vreun prieten.

— Dumneata?

— Când şi când. Ai înţeles morala poveştii mele? Astăzi lumea are impresia că nimic nu reuşeşte mai bine ca exagerarea, dar zvonul ăsta este pus în circulaţie de oameni care nu cunosc altceva decât excesul deoarece venerează Dumnezeul consumului excesiv. Marile curtezane sunt întotdeauna discrete. Ceea ce află de la bărbat… să spunem *in extremis*, constituie informaţii confidenţiale, şi, dacă vor să aibă de-a face cu clienţi de cea mai înaltă clasă, vor veghea asupra acestui privilegiu. Acele… târfe n-au procedat niciodată aşa. Prin urmare tot ce pot spera sunt clienţi de categoria a doua sau chiar a treia; staruri de muzică pop, „personalităţi din televiziune, invitaţi la spectacolele cu concursuri.

Vocea lui Philip era încărcată de dispreţ şi continuă pe aceiaşi ton:

— Drojdia societăţii. Azi în prim-plan, iar mâine

uitaţi. Materie primă pentru ziare de scandal. Numele tău nu trebuie să apară niciodată acolo. Numele lui Elizabeth n-a apărut niciodată. Şi, de asemenea, ea nu obişnuieşte să „ia masa” aici, nu în localul ăsta. Sunt alte locuri unde îţi este îngăduit să fii văzut. Te-am adus aici numai ca să-ţi arăt ce trebuie să eviţi cu orice chip. Când vom pleca, îţi voi face cunoştinţă cu doamna care a ştiut cum să procedeze şi care s-a comportat în mod exemplar.

A doua zi, mergând spre South Molton, unde era aşteptată să facă proba la sutienele ce erau special confecţionate după măsurile ei, Nell reflecta la tot de aflase. Trotuarele erau aglomerate, căci era mijlocul verii şi sosise vremea vânzării cu preţ redus a mărfurilor, iar Nell îşi croia drum în mod automat printre oamenii ce veneau din direcţie opusă. Era atât de adâncită în gânduri încât nu reuşi să evite o femeie care se îndrepta spre ea. Se ciocniră, fapt care o făcu pe femeie să scape două dintre sacoşele cu cumpărături.

— Oh, îmi pare rău, se scuză Nell instinctiv.

— La naiba, cred şi eu. Nu poţi să te uiţi pe unde mergi? Unii oameni au impresia că nenorocita asta de stradă e proprietatea lor!

Nell se lăsase într-un genunchi să culeagă sacoşele de pe jos, dar nu trebui să privească în sus ca să ştie cine vorbise. Era Maureen. Pentru o secundă fu cuprinsă de panică, apoi bunul-simţ o făcu să se calmeze. Maureen n-o pârâse şi n-avea s-o facă nici acum. Se ridică dreaptă, îi întinse o sacoşă şi aşteptă să audă strigătul marcat de uimire, când avea să fie recunoscută. Acesta, însă, să lăsa aşteptat. Când se forţă s-o privească în faţă, nu zări în ochii femeii nicio sclipire, din care să reiasă că ar fi recunoscut-o, ci doar o umbră de resentiment.

— Vă rog să mă iertaţi, zise Nell.

— E şi cazul să zici asta!

— Nu mă uitam pe unde mergeam.

— Mie-mi spui?

Asta a fost tot ce-a auzit. Pentru Maureen, fata înaltă şi elegant îmbrăcată cu costum bleumarin, bluză de

mătase roz pe sub jacheta cu nasturi de alamă, purtând o geantă de umăr „Gucci” asortată cu mocasinii, era o persoană complet necunoscută.

Un moment, Nell fu tentată s-o întrebe: „Nu mă recunoşti, Maureen?”, dar chiar în clipa în care gândul îi trecu prin minte, se dădu la o parte şi-i făcu loc să treacă. Lumea aceea nu mai era a ei. *Slavă Domnului*, fu următorul gând care-i trecu prin cap.

— Îmi pare rău, se scuză Nell pentru ultima oară.

Maureen se întorsese deja cu spatele. „Îngâmfată afurisită – o auzi Nell spunând, apoi se pierdu în mulţime.

Nell se întoarse să-şi continue drumul, însă îşi văzu imaginea reflectată în vitrina unui magazin. Se uită la ea cu ochii unei străine, cum era acum Maureen, şi văzu diferenţa. Aceasta se datora nu numai hainelor elegante sau vocii – propria ei voce, total diferită de cea pe care o folosise în compania lui Maureen şi a celorlalte fete, ori părului neted şi lucios, atât de diferit de cuibul de vrăbii pe care Mickey insistase să-i arboreze ostentativ. Fata asta radia încredere; ţinea capul sus şi umerii traşi înapoi. Munca îndârjită îşi arăta roadele. Deja luase aspectul persoanei – femeii – care va fi în cele din urmă. Se schimbase pe dinafară şi, din reacţiile pe care le avea, îşi dădu seama că şi înăuntrul ei începuseră schimbările. Îşi privi pentru ultima dată imaginea, zăbovind de parcă ar fi vrut să şi-o întipărească în memorie.

— La revedere, Elly, rosti ea înainte de a-şi continua drumul.

CARTEA A DOUA 19 8 O

— 9 – Vila strălucea în lumina lunii, ca o sculptură în gheaţă. Grădinile ei întunecoase aveau un aer apăsător datorită umbrelor aruncate de stejari şi cedri, iar aleile lor vechi mărginite de tisă convergeau, asemenea spiţelor unei roţi uriaşe, spre fântâna din miilor. Stropii fini de apă ai fântânii se împrăştiau ca o ceaţă în briza uşoară, caldă şi puternic parfumată de tufişurile bogate plantate în linie dreaptă, ca nişte soldaţi, ale căror ramuri se lăsau în jos sub greutatea trandafirilor albi de pe ele.

Pe bordura lată a fântânii stătea o femeie plimbându-şi mâna prin apă. Rochia ei, la fel de albă ca trandafirii, era diafană, semitransparentă şi lipită de corp şi prin ea se vedea luciul pielii. Părul ei lung, care îi ajungea aproape până în talie, părea negru în lumina lunii. Chipul îi era palid ca marmura dar gura avea buze pline şi roşii, iar genele lăsau umbre curbate pe obraji. Când îşi înălţă capul, cu chipul îndreptat spre lună şi ochii închişi, dând impresia că ascultă ceva, părul îi căzu în valuri pe spate.

De la distanţă, slab dar clar, purtat de adierea vântului, venea sunetul unui pian. Uriaşul dog danez, întins pe pământ lângă femeie, îşi ridică şi el capul de pe labe ciulind urechile.

— Îţi place muzica, Nero? întrebă femeia cu o voce de o intensă muzicalitate.

Câinele se sculă de pe jos, urcă treptele fântânii şi o împinse cu capul. Ea îl mângâie dezmierdându-i urechile, iar el îşi manifestă plăcerea dând din coadă. Undeva, în apropiere, un ceas acoperi sunetul pianului bătând sonor de patru ori. Femeia suspină.

— E târziu, Nero. Poate, dacă mă întorc acum, o să fiu în stare să adorm.

Porniră împreună în direcţia casei. Masivul câine ţinea pasul cu femeia care îşi sprijinea uşor mâna pe zgarda lui împodobită cu ţinte. Urcară un rând de trepte înguste de piatră şi intrară în casă prin uşile deschise ale glasvandului pe care ea le închise şi le încuie. Câinele îşi înalţă capul cu urechile ridicate şi scheună uşor.

— Ce este? Ai auzit ceva?

Femeia ascultă atentă. Era linişte şi se auzea numai ticăitul uriaşului ceas aflat într-un colţ. Se vedeau doar umbrele lor pe mozaicul alb cu negru al podelei şi scara largă care ducea deasupra. Femeia şi câinele o urcară împreună şi merseră de-a lungul unui coridor spre uşa dublă, bogat sculptată, din capătul lui. Intrară prin ea într-un mic salonaş unde câinele se trânti greoi în faţa unei alte uşi mai mici prin care ea trecu, cu un aer distrat, urându-i patrupedului: „Noapte bună, Nero”.

Dormitorul era spaţios, decorat cu mătăsuri, iar patul mare cu patru stâlpi sculptaţi şi auriţi se găsea pe o platformă. Zecile de lumânări aflate în candelabre cu mai multe braţe dădeau o lumină strălucitoare, şi totuşi blândă, iar flăcările lor tremurau în adierea aceleiaşi brize uşoare şi parfumate care umfla perdelele străvezii din faţa uşilor întredeschise ce dădeau spre un balcon.

Femeia se aşează la masa de toaletă, artistic drapată în mătase ca şi patul. Ridică o perie cu mâner de argint şi începu să şi-o treacă prin păr. Apoi, puse peria jos şi luă un flacon de cristal din care scoase o baghetă de sticlă ce fusese înmuiată în parfumul cu tentă exotică şi profund erotică şi o trecu prin valea dintre sâni. Îşi udă vârful degetelor cu parfum şi îşi masă tâmplele cu ele, simţind înţepătura coloniei pe pielea încinsă. Închise ochii şi inspiră adânc fără să vadă cum se învolburară perdelele albe când o siluetă îmbrăcată în întregime în negru trecu printre ele.

Necunoscutul purta pantaloni negri, un pulover negru cu guler rulat, pantofi negri, chiar şi mănuşi negre şi o mască ce îi acoperea figura. El lăsă perdelele să cadă în spatele lui şi stătu privind la femeia care ţinea capul aplecat.

Ca şi când i-ar fi simţit privirea, ea îşi înălţă capul şi îl văzu stând acolo. Într-o secundă fu în picioare, întorcându-se cu faţa la el şi încleştându-şi mâinile pe cristalul care acoperea masa de toaletă. În mişcarea ei grăbită, una dintre mâini atinse flaconul de parfum care căzu pe podeaua de marmură, unde se sfărâmă, aruncând împrejur aşchii de sticlă şi stropi de parfum care invadară camera cu aroma lor senzuală. Ochii ei erau larg deschişi, chipul împietrit iar sânii se ridicau şi coborau repede, perfect vizibili prin mătasea diafană a veşmântului care se dovedi a fi o cămaşă de noapte purtată pe sub un halat, ambele foarte subţiri. Pentru un moment, se uitară unul la altul, apoi ea făcu un salt spre uşă, dar el ajunse acolo primul şi, apucând-o de încheietura mâinii, o împinse cu putere astfel încât ea căzu pe podea, îngrozită, femeia se

târî cu spatele până când ajunse pe cea mai joasă treaptă a platformei pe care stătea patul. Se ghemui lipită de cuvertura de mătase, privindu-l fix ca un iepure. El o apucă şi o ridică în picioare. Observă că gâtul ei tresărea spasmodic, iar trupul îi înţepenise. Îşi puse gura în locul unde pulsul ei bătea puternic în adâncitura gâtului lung, dar ea se smuci înapoi, îşi încleştă pumnii şi începu să-l lovească. Gura lui se îndepărtă doar o secundă, cât avu nevoie să-i prindă mâinile şi să i le răsucească la spate. Faptul le permise buzelor lui să-i exploreze în tihnă gâtul şi sânii, după ce, mai întâi, îi dădu la o parte capotul şi cămaşa de noapte, dezgolindu-i umerii. Ea gemu, se zbătu frenetic şi, când gura lui i-o acoperi pe a ei, îl muşcă cu sălbăticie. Sângele începu să-i picure din buza de jos, dar gura, neacoperită de masca ce-i ajungea doar până sub nas, zâmbi numai. Se aplecă, o luă cu o mână de după umăr, cu alta de sub genunchi şi o aruncă în mijlocul patului unde ea se ghemui în poziţia unui fetus. În acest timp, el făcu turul candelabrelor stingând toate lumânările, cu excepţia celor din candelabrul cu opt braţe aflat pe masa de lângă pat. Apoi se reîntoarse la ea şi, în lumina lor aurie, o violă fără a spune un cuvânt. Lupta lor continuă în linişte. Ea se zbătu, muşcă, încercă să zgârie, dar singura lui reacţie era un hohot de râs sfidător. Tot ce îi făcuse el exprima un profund dispreţ; se folosea de ea ca de un obiect menit să-i ofere plăcere. Plăcerea ei nu făcea parte din joc. Toată atitudinea lui spunea: „Eu sunt stăpânul acum”. Când îşi opri o clipă ritmul, aflându-se încă în ea, tare ca piatra şi fierbinte, o privi în ochi; văzu furia fierbând în spatele privirii îngrozite şi râse din nou, exultând, înainte de a-şi relua izbiturile frenetice.

Odată ce ajunse la orgasm, gura lui slobozi un şuvoi de insulte obscene, toate adresate ei, vocea ridicându-i-se într-un crescendo spre apogeu, odată cu el. În acel moment, câinele începu să latre. Cu o mişcare rapidă el se sculă din pat, îşi aranjă hainele şi dispăru prin uşile balconului la fel de tăcut precum venise.

De îndată ce plecă, femeia se dădu jos din pat,

complet dezbrăcată, întrucât lucrurile pe care te purtase erau sfâşiate, şi trecu în încăperea alăturată, ce se dovedi a fi o sală de baie. Câinele încetase să latre. Dădu drumul la apă în cadă şi îşi examină faţa şi corpul căutând eventuale vânătăi. Se încruntă când văzu că avea una pe gât, acolo unde degetele lui strânseseră prea tare la un moment dat.

Cada se umplu repede; închise robinetele şi turnă în apă o cantitate generoasă de ulei de baie parfumat, apoi se întoarse spre oglindă şi îşi scoase peruca pe care o purtase dând la iveală propriul ei păr, castaniu deschis, la fel de lung, dar fin şi cu firul drept. Perie peruca şi o puse pe suport, apoi testă temperatura apei din enorma cadă înainte de a se scufunda în undele parfumate. Se întinse pe spate cu un suspin şi îşi spuse: *Altă noapte, altă mie de lire*, dădu din picioare provocând vârtejuri mici pline de bule de aer şi se scufundă şi mai adânc, până când apa îi ajunse sub bărbie, întrebându-se cum arăta violatorul ei.

Era a patra oară când juca acest rol. Instrucţiunile fuseseră scrise explicit într-un document de două pagini pe care îl primise prima dată când se întâlnise cu reprezentantul clientului. Zburase la Pisa unde aştepta o maşină, care o condusese printre dealurile Toscanei la o vilă în stil palladian aflată la mile distanţă de orice aşezare locuită. Singurul locatar era o femeie bătrână ce nu vorbea niciodată şi care o condusese pe vizitatoare în frumoasa cameră ce urma să-i servească drept dormitor, alăturată celei în care avea să fie pusă în scenă fantezia. „Costumaţia” era deja pregătită: cămaşa de noapte şi halatul, splendid cusute de mână, peruca bogată cu păr ondulat, chiar şi parfumul. Trebuia să se obişnuiască cu câinele, să-şi petreacă ziua cu el şi să se familiarizeze cu grădinile.

Orarul era precis. Urma să se afle la fântână pe la patru fără zece noaptea, să stea acolo până când ceasul bătea ora exactă, apoi să se reîntoarcă la vilă unde avea să fie interpretat scenariul. „Lupta” ei trebuia să fie reală, deşi „pedeapsa „avea să fie simulată într-o oarecare

măsură. Mânia şi dispreţul pe care le resimţea faţă de femeia de care abuza nu erau însă simulate, ci reale, ca şi ura lui profundă ce o şocase de-a dreptul prima oară. Mai târziu îi devenise clar că „victima „lui era o femeie a cărui amintire el nu reuşea să o alunge. Ceea ce îi făcuse acea femeie lăsase răni adânci în sufletul lui care, nici acum. După patruzeci şi cinci de ani, nu erau vindecate.

N-avea nici cea mai mică idee cine era; avea de-a face numai cu emisarul lui, care îi ceruse să semneze un document prin care se angaja să păstreze secretul. *Un act secret neoficial*, gândi ea. Emisarul fusese acela care o contactase, îi dăduse biletele de avion, achitase cheltuielile şi o plătise cu bani gheaţă. Vila nu era locuită, cu excepţia taciturnei îngrijitoare. O tăcere adâncă domnea în toate încăperile şi huse albe acopereau mobilele. Singura persoană pe care o văzuse vreodată era bătrâna care îşi târşâia picioarele şi care-i servea mesele fără să scoată o vorbă. Maşina ce o ducea şi o aducea la Pisa avea geamurile negre. Tot ce ştia era că maşina este un Mercedes mare şi negru condus de un şofer.

N-avea nicio idee despre situarea vilei dar, fără discuţie, clientul ei avea destui bani ca să se asigure că fantezia lui era „jucată „într-un secret total. După ce se gândise câtva timp ajunsese la concluzia că era un act de răzbunare a unei umiliri. El o ura pe femeia al cărei rol îl juca ea, dar cu acel gen de ură înrudit cu iubirea şi era încă obsedat de ceea ce fusese ea şi ce îi făcuse lui.

Îi plăcea să-şi analizeze rolurile; aşa îşi dobândea satisfacţia. Nu minţise când îi spusese lui Liz că putea deveni orice îşi propunea, însă nu recunoscuse că acesta era singurul fel în care reuşea să suporte ce i se făcea ei.

Imediat ce se îmbrăca şi se machia, devenea personajul căruia îi dădea viaţă, şi numai atunci când se termina totul redevenea ea însăşi şi analiza faptele.

Găsea fascinant acest lucru şi se identifica perfect cu rolul respectiv. Încercase să descopere cât mai mult posibil inspectând vila, dar camerele, cu excepţia celor folosite pentru punerea în scenă a fanteziei, erau complet

nefolosite. Singurul indiciu îl constituia blazonul sculptat în şemineurile masive de piatră. O cercetare temeinică stabili că acesta aparţinuse unei puternice familii ducale toscane, ai cărei membri avuseseră poziţii înalte în regimul fascist al lui Musollini. Când căzuse el, căzuseră şi ei. Capul familiei fusese arestat şi condamnat la moarte, dar reuşise să se sinucidă. Fiul lui cel mai mare fusese executat de partizani, iar cel mic fugise cine ştie unde. Fata – şi acest lucru părea să-i confirme teoria – scăpase de răzbunare, subjugând cu farmecele ei pe maiorul american care comanda trupele ce-şi stabiliseră, în 1944, cartierul general în vilă. Reuşise s-o scoată din Italia, apoi ea dispăruse. Maiorul fusese deferit curţii marţiale; femeia fusese o nazistă notorie şi, spuneau zvonurile, una dintre amantele lui Musollini. Doar aceasta putea fi femeia pe care se răzbuna clientul ei. Fusese, fără îndoială, un angajat al ducelui pentru că nu era un bărbat tânăr. Corpul cu care se lupta îşi pierduse duritatea şi puterea. Învăţase să nu se zbată prea tare pentru că el obosea uşor. În fantezia lui însă era din nou tânăr şi viril, iar pe ea o plătea atât de bine ca să-l ajute s-o transforme în realitate, aşa încât interpretarea pe care o dădea rolului trebuia să servească acestui scop. Dar chiar şi aşa, atunci când „violul” lua sfârşit, sub puloverul negru ritmul inimii lui era frenetic.

Probabil că ai fost o femeie grozavă, orice ai fi fost, gândi ea în timp ce se ştergea cu prosopul, *pentru că ţi-ai lăsat amprenta în mintea unui om care nu te poate uita încă după atât amar de ani. Suntem cu topi prizonieri ai trecutului nostru* – îşi mai zise ea privindu-şi imaginea în oglindă. *Al tău este motivul pentru care te afli aici*, nu-i *aşa*?

Se înfăşură în halatul ei flauşat – pentru că vila avea marmură peste tot şi nu avea încălzire centrală – înainte de a se întoarce în dormitorul spaţios şi friguros, unde îi fusese pregătită cina. Felii de şuncă subţiri ca hârtia şi pepene cu miez galben-rozaliu, smochine proaspete şi brânză de oi. Pâinea caldă, cu coajă crocantă, stătea

învelită într-un şervet, iar vinul era rece. Începu să mănânce cu poftă întrucât activitatea fizică îi stârnea întotdeauna apetitul, şi în timpul mesei mai citi două capitole din *Leopardul*. Când se duse, în fine, la culcare, afară se crăpa de ziuă.

Tocmai plătea taxiul, când Lulu deschise uşa din faţă.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Nell îngrijorată.

— Era neliniştită, asta-i tot. Ai întârziat.

— Ştiu. Legătura mea de la Milano a plecat târziu din cauza ceţii. Se simte bine?

— Nu se aude?

Prin uşa deschisă se auzea ritmul unei bossa nova acompaniat de pocnet din degete. Figura alarmată a lui Nell se relaxă într-un zâmbet.

— Nimeni n-o dansa ca ea. Avea o graţie naturală, ca şi mine, spuse Lulu mişcându-şi şoldurile pâine.

Nell râse fericită. Ce bine era să te întorci acasă!

În salon, o găsi pe Liz în scaunul cu rotile în care era obligată să stea de vreo trei luni fiindcă nu se mai putea folosi de picioare, ondulându-şi partea de sus a corpului şi braţele, pocnind din degete în ritmul muzicii, având ochii închişi şi un zâmbet visător întipărit pe faţă. Când Nell intră, Liz începu să cânte odată cu muzica, şi vocea ei se împletea cu firul melodiei.

Nell se îndreptă spre combina muzicală ultramodernă şi micşoră volumul. Ochii lui Liz se deschiseră brusc privind ameninţător până când văzu cine o făcuse, şi în acel moment furia ei se transformă în deliciu.

— Nell! în fine! Eram îngrijorată.

— Îmi pare rău. Avionul de Milano a întârziat o oră.

— Întotdeauna se întâmplă aşa. Afurisitul ăla de oraş este mereu învăluit în ceaţă. Cum a fost excursia?

— Profitabilă şi, în rest, o altă reprezentaţie repetată.

— Nu aşa sunt toate? Ăsta e inconvenientul acestei slujbei: poate deveni înfiorător de plictisitoare.

Liz părea iritată şi susceptibilă. Asta, şi faptul că dăduse muzica la maximum, indicau că nu era într-una din zilele ei bune. Nell îi examină chipul. Era mult mai slăbit,

ca şi restul trupului de altfel, şi palid. Pielea îşi pierduse luciul, era uscată şi întinsă pe pomeţi; arăta ca hârtia şi avea o tentă cenuşie de confundat, care denota starea proastă a sănătăţii. Deasupra găurilor din obraji avea două pete strălucitoare. Fizicul ei se deteriorara rapid şi ea ştia, aşa după cum ştiau şi Nell, Philip şi Lulu că cei doi ani fuseseră o iluzie. De-abia trecuse un an de când aflase şi deja era imobilizată în scaunul cu rotile de care îi fusese groază şi îşi pierdea mobilitatea mâinilor. Începuse de asemenea să uite cuvinte. Se concentra şi, când vedea că nu poate găsi cuvântul dorit, bătea în braţele capitonate ale scaunului electronic cu rotile – importat din America şi capabil să facă de toate în afară de a scrie şi a citi – mânată de furia îndreptată împotriva ei şi a sorţii.

Singurul lucru care îi făcea plăcere – fapt ce o îngrijorase pe Nell fiindcă se temuse că va avea un gust amar pentru Liz – era să audă în detaliu descrierea călătoriilor lui Nell, în special când clienţii erau noi aşa cum era cel cu fantezia cu violul. La început, fusese contactată Liz, dar ea refuzase, spunând că agenda ei este plină şi nu mai ia clienţi noi. Totuşi, continuase ea, avea o elevă de a cărei pregătire se ocupase personal, care promitea să devină la fel de bună şi pe care o recomanda fără rezerve. Nell se dusese la Pisa şi restul era deja istorie. Cât despre ceilalţi clienţi, unii rămăseseră, alţii renunţaseră, mai ales cei care nu se puteau acomoda cu schimbarea suportului principal al fanteziei lor. „N-ar mai fi acelaşi lucru”, fusese motivul lor. Ei erau aceia care, asemeni clientului italian necunoscut, plăteau pentru mult mai mult decât un act sexual. Cei care rămăseseră ţineau la fantezia lor, şi atâta timp cât celălalt participant corespundea standardelor lor, nu le păsa cine anume era. Nell făcuse rost de doi clienţi noi, amândoi recomandaţi de unii dintre cei vechi.

Unul dintre ei era un bărbat care nu ştiuse niciodată ce înseamnă să doreşti ceva, incluzând aventurile sexuale, şi al cărui gust înclina către genul cu care nu era obişnuit. Nell trebuia să întruchipeze o prostituată care îşi făcea

veacul pe stradă, şi se cerea în mod explicit ca aceasta să fie Fifth Avenue din New York. Rolul îi impunea să se prefacă a admira vitrinele unor magazine unde privitul – şi nu cumpăratul – să fie tot ce-şi putea permite. Prima dată a fost „Tiffany”, data următoare „Cartier”, iar a treia oară „Bergdarfs”.

Era necesar nu numai să joace rolul unei prostituate ci să şi arate ca atare. Purta o fustă indecent de scurtă şi în plus şi obscen de strâmtă; trebuia să fie blondă, coafată în stil paj, să aibă unghii roşii şi lungi şi pantofi cu cele mai înalte tocuri posibile. Pentru Nell, întreaga afacere era o parodie, însă aşa dorea clientul, nemaivorbind de faptul că îi cerea să mestece gumă. El se oprea la vitrina la care se uita ea şi ea îşi dădea seama că el o priveşte, dar nu dădea niciun semn că ar fi conştientă de asta. Îşi continua plimbarea, mereu către vest, mai degrabă hoinărind, şi se oprea să se uite în fiecare vitrină care îi trezea interesul, până când ajungeau în partea de vest a oraşului, la un hotel dărăpănat care văzuse zile mai bune, dar asta cu mult înaintea celui de-al doilea război mondial. Ea intra în hotel, unde se înregistrase mai devreme, şi urca în cameră. Bărbatul avea s-o urmărească păs cu pas şi în tot acest timp ea nu trebuia să dea vreun semn că ar fi conştientă de prezenţa lui. Imediat ce ajungea în cameră, auzea o bătaie în uşă şi, când o deschidea, dădea cu ochii de el.

— Cât? întreba necunoscutul.

— Ce doreşti?

— Ce oferi?

— Ai vrea să-ţi arăt? răspundea Nell ducând mâna la fermoar.

De acum înainte trebuia să întruchipeze o prostituată versată, să vorbească şi să se comporte ca atare. Îşi perfecţionase rolul ascultând povestirile unui locotenent care lucrase la Moravuri timp de douăzeci de ani şi îşi completase cunoştinţele petrecându-şi timpul liber în apropierea circumscripţiei de poliţie numărul treisprezece sau în partea de sus a oraşului împreună cu un bărbat care era un prieten vechi de-al lui Philip Faulkner. El o trimisese

la cel mai indicat magazin de lenjerie, ţinând cont de scopul ei; acolo găsise sutiene având găuri pentru sfârcuri şi bikini cu loc liber în partea dintre picioare, ambele de culoare neagră şi brodate cu roşu. Tot el o învăţase să vorbească cu cei mai potrivit accent şi actriţa din Nell şi-l însuşise imediat, folosindu-l când clientul îi explora cu limba părţile cele mai intime. Acesta era felul lui favorit de activitate sexuală care urma imediat în topul preferinţelor sale după momentele în care ea îi făcea acelaşi lucru. Şedinţa dura toată după-masa, pentru că, deşi clientul era genul extrem de convenţional şi conservator – ceea ce se vedea şi din ţinuta lui – faptul că se afla în compania unei prostituate îi înlătura toate inhibiţiile. Singura trăsătură a caracterului lui care se menţinea şi în aceste momente, se reflecta în pretenţia ca investiţia lui să-i aducă o răsplată pe măsură, ceea ce era de înţeles având în vedere că era un adevărat magician de pe Wall Street[32].

Discutând aceste lucruri cu Liz, căreia îi plăcea să urmărească progresele făcute de Nell, căzuseră de acord că acesta era felul lui de a se coborî la un nivel aflat mult sub demnitatea lui. Persoanele de aceeaşi condiţie cu el, care acum se situau în partea de sus a societăţii, proveneau din TriBeCa, Soho sau porţiunea de jos a oraşului de până la Canal Street, dar pentru el partea de jos a vestului oraşului însemna, probabil, un mediu suficient de degradant. Şi cum îi mai plăcea să se coboare! Se vedea limpede că soţia lui nu-i permitea aşa ceva. Dar cum Nell primea un bilet dus-întors la clasa întâi cu Concorde şi un apartament la hotelul *Pierre*, era fericită să-l servească până când o dureau fălcile care, de când fuseseră reparate, protestau la folosirea lor intensivă.

Prin intermediul lui, mai făcuse rost de un alt client din New York, dar fantezia acestuia începea într-un bar pentru persoane neînsoţite. Aici, Nell – îmbrăcată plăcut şi decent de astă dată, dar căutând o aventură sexuală, ca de altfel şi celelalte persoane de acolo – urma să se lase

32 Stradă din New York pe care se află comasate sediile unor numeroase bănci (n.t.).

acostată. După o fază prelungită de ocheade şi flirt, trebuia să-l lase să o trateze cu o băutură, apoi a doua, până când, fără a se prezenta unui altuia, dar exprimându-şi clar intenţiile, se duceau într-un apartament aflat în apropiere unde raportul sexual avea loc mai mult de formă, fiindcă el ajunsese deja la excitarea maximă. Pentru el, importante erau acostarea, apartamentul – ieftin faţă de cele pe care le frecventa – şi jocul pe care-l jucau, fiecare ştiind că nu avea să existe niciun învingător, doar doi învinşi. Cum scenariul presupunea că se aflau în locuinţa ei, bărbatul o părăsea în timp ce ea simula că doarme şi se întorcea la casa lui din East Seventies, lăsând pe masa de lângă pat un plic conţinând două mii de dolari în bancnote uzate de valoare mică, dar care puteau fi şi ele foarte bine folosite.

— Gusturile, sau mai bine zis fanteziile sexuale ale bărbatului, depăşesc orice închipuire, încheie Nell după ce-i povesti cum decursese călătoria în Italia.

— Important este să le satisfaci, sublinie Liz.

— Găsesc că balanţa este extrem de satisfăcătoare; se află încă în doliu în ceea ce priveşte facturile de plată şi nu mai sângerează la capitolul cheltuieli.

— Nu ştiu cum reuşeşti, spuse Liz, dar, te rog, nu te opri. Nu mi s-a mai întâmplat până acum să nu mai am datorii. Eşti un manager înnăscut.

— Am învăţat să drămuiesc cu atenţie banii de la o vârstă fragedă. Tatăl meu n-ar fi cheltuit zece pence pe un lucru pe care-l putea obţine doar cu cinci. Ţi-am adus ceva.

Nell scoase o cutie mică şi i-o dădu nerăbdătoarei Liz, care trase de funda roşie făcută dintr-un şiret foarte subţire. Urmărind-o, Nell remarcă cum frustrarea, ce devenise atât de familiară acum, îndepărta orice alte sentimente în timp ce degetele nu reuşeau să desfacă nodurile şi fundele.

— I-am spus vânzătoarei să facă o fundă drăguţă, dar se pare c-a avut ambiţia s-o facă de neuitat, rosti Nell în treacăt. Stai… lasă-mă pe mine…

Degetele ei lungi şi îndemânatice deznodară funda şi

întinseră din nou cutia către Liz. Aceasta scoase capacul şi exclamă veselă:

— Oh, Doamne… Panettone! Repede, Lulu, pune de-o cafea…

Acum, când nu mai avea de ce să-şi facă griji în privinţa siluetei, pentru că nu mai putea lucra şi oricum pierdea din greutate, Liz ceda apetitului ei pentru bunătăţi.

— E de la magazinul aeroportului din Pisa şi nu de la „Peck” din Milano, dar asta-i tot ce-am putut face date fiind circumstanţele.

— Se plânge cineva?

Lacomă, Liz rupse un colţ al pâinii parfumate şi şi-l îndesă în gură. „Mmm…” făcu ea şi închise ochii cuprinsă de beatitudine.

— O să mă duc să mă schimb… Oh, am adus şi nişte cafea italienească şi un kilogram de şuncă. I le duc lui Lulu…

În bucătărie, Nell o întrebă pe Lulu:

— Cum s-a simţit Liz?

— Când bine, când rău. A căzut din scaun de două ori… Continuă să încerce să-şi determine picioarele să meargă.

— Ce-a zis doctorul ultima oară?

— Liz i-a spus că nu poate să doarmă şi el mi-a dat o reţetă pentru nişte pastile, la câte una când se duce la culcare. Se luptă cu boala ceas de ceas, mai rosti Lulu clătinând din cap.

— Nu s-a vorbit nimic despre infirmieră?

— Nu vrea să audă nimic despre asta deocamdată şi e atât de uşoară încât nu mi-e greu s-o ridic, aşa că doctorul n-a făcut presiuni. Ştii cum e ea când se încăpăţânează. Doctorul mi-a spus să-i fac pe plac; nu există altă posibilitate.

Lulu turnă apă fierbinte în cafetieră şi adăugă:

— Tatăl ei vine la sfârşitul săptămânii. Aduce şi câinele.

— Tiger e un câine bun. Doar că… e bătrân ca şi

stăpânul lui.

— O să lase păr pe mobilă.

— O să-i întind pătura lui.

Lulu strâmbă din nas nelăsându-se impresionată. Nell duse cafeaua în salon ca pe un mesaj de pace.

— Am auzit că la sfârşitul săptămânii vine comandantul de brigadă.

— Da, cu Tiger. Nu mai poate fi lăsat acasă; îl înnebuneşte pe Mercer urlând tot timpul.

— Nu mă deranjează. Îmi plac câinii.

— Grozav, iar Pa te place pe tine; de-asta vine, dacă vrei să ştii. Întotdeauna i-au plăcut feţele drăguţe, şi a mea nu mai e ce-a fost.

Comandantul. Îşi dezvălui calităţi nebănuite. Liz nu-i spusese nimic până ce realitatea nu devenise imposibil de ascuns, dar, deşi fusese şocat şi avusese nevoie de un whisky dublu ca să-şi recapete culoarea în obraji, se înrolase de atunci sub steagul fiicei sale ca un adevărat soldat ce era. Nici n-o asfixia cu îngrijorarea lui şi nici nu pretindea că boala nu există. Pur şi simplu accepta faptul că avea să trăiască mai mult decât fiica sa şi se acomoda situaţiei. Boy, pe de altă parte, parcă intrase în hibernare. Telefona în mod regulat, dar când sănătatea lui Liz a început să se deterioreze vizibil, el nu a putut suporta să o vadă în starea asta. Soţia lui trimitea buchete de flori scumpe, aranjate de un specialist, dar nu a venit niciodată să o vadă personal.

— Nu-i nicio pierdere, comentă Liz. Părerea mea este că e o căţea dură ca diamantul, iar ea mă consideră oaia neagră a familiei; aşa încât s-o ia dracu'! Cât despre Boy, a fost întotdeauna un laş. Din cauza asta a refuzat categoric să-l urmeze pe Pa şi să se înroleze în regiment. Oricum, pe mine mă preocupă Pa. Ce o să se întâmple cu el când eu nu voi mai fi? Lui Boy n-are să-i pese şi nici jumătăţii lui, care nu-i cu nimic mai bună. Am aranjat ca Pa să primească o rentă viageră; după ce voi muri, asigurarea mea va servi acestui scop. În plus, până atunci mai primeşte două mii de lire pe an, din care una am reuşit s-o storc de la Boy.

— O să am grijă de el, dacă vrei, se oferi Nell.

— Vrei tu să faci asta? Eşti atât de capabilă, încât n-aş mai avea nicio grijă pe lumea asta dacă aş şti că există un prieten preocupat de moartea lui. Vezi, Mercer este prea bătrân şi mi-e groază să mă gândesc ce-ar face Pa, dacă lui Mercer i s-ar întâmpla ceva. Au fost împreună mai mult timp decât am trăit eu. Mercer este cel mai vechi şi mai apropiat prieten al lui Pa. Dacă moare Pa întâi, au fost făcute aranjamente care să aibă grijă de el; dar, ca să fiu sinceră, cred că odată ce unul va muri, celălalt îl va urma curând. Se poartă unul cu altul precum câinele cu pisica, dar de fapt asta este ceea ce-i ţine pe linia de plutire… Cei din familia Harvill sunt plini de energie şi cam certăreţi. Nimic nu le place mai mult decât o confruntare zdravănă.

— Am observat.

— Ţie nu-ţi place, nu-i aşa?… Vreau să spun, nu-ţi plac confruntările dure. Tu ai alege calea negocierilor.

— Fiecare are părerea lui.

— Oh, nu mă plâng. A fost grozav să te am lângă mine. Eu sunt prea moale, o ştiu bine; tu, în schimb, nu eşti. Tu ai negocia, dar numai de pe poziţii de forţă, şi faptul că deja ai obţinut un tarif cu zece la sută mai mare dovedeşte cât de puternică eşti.

— Tu m-ai învăţat să fiu tot ce sunt acum.

— Nu, eu ţi-am împărtăşit doar experienţa mea. Tu ai adăugat-o pe a ta, iar rezultatul este remarcabil.

Peste ochii cenuşii şi limpezi ai lui Nell căzu un văl de gheaţă.

— Ai obţinut informaţii referitoare la mine?

— Desigur, dar n-am să-ţi spun de unde. În mod evident, am verificat! Trebuia să ştiu dacă experimentul dădea roade, nu-i aşa? Când te-am trimis prima dată să lucrezi pe cont propriu, tot ce-am putut face a fost să aştept şi să fiu îngrijorată. E foarte uşor să spui că poţi deveni orice se aşteaptă de la tine, dar dovada se află în modul în care reacţionează auditoriul tău.

— Şi al meu a reacţionat favorabil?

— Extrem de favorabil.

De fapt, Liz nu fusese în stare să reprime împunsătura de gelozie pe care o simţise când ascultase cu câtă plăcere îi povestise unul dintre cei mai vechi şi mai valoroşi clienţi ai ei despre prima lui întâlnire cu Nell. În cazul lui, fantezia era aceea cu „dreptul stăpânului”, şi Liz trebuise să admită că Nell se potrivea în rolul de mireasă virgină mult mai bine decât ea. Nu numai că era cu aproape treizeci de ani mai tânără – în ultima vreme Liz obişnuia să poarte un văl subţire pe faţă – dar, pur şi simplu, arăta ca o virgină. Cântăreau mult în balanţă tenul ei palid cu nuanţe sidefii, ochii cenuşii imenşi şi norul de păr negru.

Clientul, un industriaş elveţian între două vârste, vorbise despre performanţele lui Nell în termenii cuiva plăcut impresionat. Exteriorizase în mod perfect nuanţat groaza şi veneraţia care ascundeau disperarea şi ura pe care era de presupus să le simtă şi care se transformaseră într-o pasiune de-abia deşteptată, dar suficient de fierbinte ca partenerul să aibă nevoie de grefe de piele. „După atâţia ani de când ne cunoaştem, draga mea prietenă, ţin să te felicit pentru găsirea unei succesoare atât de remarcabile. Am crezut că eşti de neînlocuit, dar se pare că ai creat un duplicat perfect care a adăugat propriul rafinament de netăgăduit”, spusese el şi-i oferise lui Liz un colier cu cinci rânduri de perle, a cărui încuietoare era dintr-un safir. Liz se simţise sfâşiată între mândrie şi ciudă, dar bunul ei simţ învinsese în cele din urmă. Mândria nu achita facturile şi îşi calmase resentimentele cu ajutorul lui Philip.

— Mi-am dat seama că ţi-ai lăsat propriile sentimente în afara calculelor, zisese el. Retragerea nu este niciodată plăcută, oricare ar fi motivul. Este foarte natural să te simţi aşa cum te simţi tu acum: revoltată, nedorită, ponegrită, înlăturată, dar şi foarte mulţumită de perspicacitatea de care ai dat dovadă. E perfect omeneşte, draga mea Elizabeth.

Cu toate astea, în noaptea aceea plânsese până adormise, ştiind că era un lucru prostesc, dar incapabilă să

se abţină. Coroana fusese a ei atât de mult timp… dar cel puţin o ceda din proprie iniţiativă. Nimeni nu pusese la cale o revoltă de palat, iar Nell fusese alegerea ei. Nu mai trebuia să se teamă că-şi va petrece ultimele zile scoţând-o cu greu la capăt. *Nu*, reflectă ea, nefiind în stare să alunge amărăciunea dată de gelozie. *Nu numai că se va descurca*, *dar o va duce de minune*. *Dar nu e drept*, suspinase ea, în pernă, *pur şi simplu nu e drept*.

O zi sau două se comportase foarte rece faţă de Nell, care nu mai înţelegea nimic, deoarece Philip, purtându-i pică din cauza propriei gelozii, nu-i spusese nimic.

Dar Lulu, văzând-o pe Liz deosebit de arţăgoasă, trăsese concluzia corectă:

— Nu-i place ce nu mai e pe primul loc. Acum tu i-ai luat locul. Nu te aştepta să sară în sus de bucurie din cauza asta, dar nici n-ai de ce să fii neliniştită. O să-i treacă. Ştie prea bine care parte a feliei ei de pâine e unsă cu unt… şi îi place şi cu dulceaţă pe deasupra, îşi încheiase ea explicaţia.

Aşa încât Nell nu se mai preocupase de asta şi, cu timpul, Liz revenise la vechile sentimente, dar până atunci atmosfera care domnea o făcuse pe Nell să plece de acasă, într-atât de mult îi reamintea de tăcerile tatălui ei. Şi apoi, într-o după-masă, când se întorsese acasă de la cinematograf, îl auzise pe Frank Sinatra cântând şi înţelesese că Liz rezolvase cu dificultăţile pe care le avusese.

În seara aceea, cinaseră împreună în perfectă armonie, după care stătuseră şi ascultaseră discul. Frank Sinatra cânta despre toamna vieţii lui; cântece dulci-amare evocând o viaţă trăită din plin, privită din perspectiva unui om ajuns la şaizeci de ani; un om care privea înapoi şi îşi aducea aminte cum fusese odată. Nell învăţase o groază de lucruri, doar urmărindu-i chipul lui Liz, dar, în cele din urmă, totul se terminase cu un suspin mulţumit şi câteva cuvinte abia şoptite: „Asta e. Nimeni nu trăieşte o veşnicie”. Niciodată nu se mai făcuse vreo referire la cele întâmplate.

Acum, Liz ajunsese mult prea departe pe drumul fără întoarcere ca să mai aibă vreme de pierdut cu gelozia şi îi era mult prea recunoscătoare lui Nell, ca să mai aibă resentimente. Nell nu numai că aducea bani în casă, dar îi şi ţinea companie, o ajuta şi, la sfârşiturile de săptămână, când Lulu lipsea – deşi acum făcea excepţii ori de câte ori Nell avea programată o întâlnire – îndeplinea şi rolul de bucătar şi fată în casă. Ea şi comandantul de brigadă se potriveau de minune, şi chiar şi Mercer, care de îndată ce auzise că domnişoara Elizabeth se îmbolnăvise insistase să vină şi să ajute cât putea, fu de părere că domnişoara Nell (a cărei acoperire era aceea de chiriaşă) era exact ce-i trebuia domnişoarei Elizabeth.

— Deci, ce să fac de mâncare la sfârşitul săptămânii? Vine şi Mercer?

— Nu. S-a dus la Sheffield să-şi vadă fiica. Am înţeles că ginerele lui nu e prea grozav. Dar Tiger va fi aici, după cum am spus, şi va trebui să-l ai în vedere când vei face cumpărăturile.

— Sunt în termeni foarte buni cu domnul Morgan de la măcelărie. O să-mi dea un os ca lumea şi nişte carne de vită de la picior. Noi ce mâncăm? Comandantului îi place friptura de vacă, nu-i aşa?

— Am mai avut friptură la masă şi data trecută, zise ea privind la Nell. Dar… friptură să fie, cu toate garniturile. Însă mă opun la budinca de orez. Mai bine cremă de zahăr ars. Tu o faci foarte bună.

— Bine, asta e pentru duminică, în rest o să caut în frigider să văd ce mai găsesc. Soseşte vineri seara?

— Păi… la patru şi jumătate, la Paddington.

— O să mă duc să-l întâmpin.

— Să iei o pătură pentru prăpăditul ăla de câine.

Liz nu mai conducea şi, până de curând, Nell, care trecuse examenul de conducere de prima dată, o dusese pe Liz la plimbare sau la Philip să ia cina. Acesta avea întotdeauna prin preajmă câte un tânăr bine clădit care să o ducă pe Liz de la maşină, sus pe scări, până la apartamentul în stil edwardian. În ultima vreme însă, Liz

obosea uşor, aşa încât venea Philip la ea, iar plimbările erau din ce în ce mai rare. Ultimele două dăţi, Nell reuşise să o determine să se îmbrace, dar după aceea Liz se răzgândise. „E prea rece”. Spusese prima dată, şi: „bate vântul prea tare”, fusese motivul a două oară, dar amândouă ştiau că, pur şi simplu, nu dorea să fie văzută.

De când lumea auzise de boala ei, vizitatorii veniseră în mod constant. Oameni pe care Liz nu-i mai văzuse de ani de zile încercau acum să-şi repare greşeala, până când ea nu mai suportă să fie deranjată. Acest lucru coincise cu primele semne ale deteriorării fizice. Acum, îl mai vedea doar pe Philip, cu care cina cel puţin o dată pe săptămână, şi acei prieteni ai ei pe care te puteai baza că nu deveneau prea sentimentali. Se servea şampanie, se punea muzică şi la ordinea zilei era veselia. Numai atunci când Nell şi Philip vedeau încordarea făcându-şi apariţia permiteau lucrurilor s-o ia mai încet.

De la foştii ei clienţi nu mai avusese nicio veste. „Era de aşteptat”, spusese ea înălţând din umeri. „În fond, am fost doar o angajată foarte bine plătită. Ştiu prea multe despre ei pentru ca o prietenie să fie în stare să treacă peste aşa ceva. Singura lor consolare este că voi duce aceste informaţii cu mine în mormânt”.

Totuşi, vocea ei avea un ton amar: unii dintre clienţii ei, ca de exemplu bătrânul argentinian, o însoţiseră de la începutul activităţii. Când refuzase să o accepte pe Nell, acesta se evaporase în ceaţa stilului său obscur de viaţă. Numai unul avusese o atitudine deosebită: trimitea flori. În fiecare săptămână le era adus un buchet imens, şi, deşi nu era niciodată însoţit de vreo carte de vizită, Liz îşi dădea seama imediat de unde veneau.

— Era mica lui glumă, explicase ea melancolică, mângâind cu degetele o camelie de culoarea smântânii, întotdeauna mă numea Marguerite…

— Dama cu camelii?

— Da, numai că ea a murit de tuberculoză.

Cameliile erau puse mereu undeva unde Liz putea să le vadă, şi uneori Nell o surprindea privind la ele într-un

fel care era mult mai impresionant decât toanele sau accesele ei de autocompătimire.

În rest, în afara faptului că voia să ştie absolut totul despre escapadele lui Nell şi succesul sau eşecul lor, Liz se mulţumea să lase totul în seama ei, a lui Lulu sau a lui Philip. Nu se omorâse niciodată prea mult cu lectura, dar îi plăcea să frunzărească revistele şi, într-o vreme, încercase să coasă goblenuri dar nu avea nici răbdare, nici aptitudinile necesare şi, pe măsură ce mâinile ei îşi pierduseră mobilitatea, îşi pierduseră şi puterea. Asculta multă muzică şi se uita la televizor – până într-o zi când nu a mai fost în stare să mai suporte. Cel mai mult îi plăceau filmele vechi, aşa încât Nell cutreiera magazinele de închiriat casete video pentru ceea ce botezase „marile lacrimogene", în care jucau Bette Davis – preferata lui Liz – sau Joan Crawford – care era în mod clar situată deasupra participantelor la top, după cum spunea Liz fericită – sau Katherine Hepburn perechea perfectă pentru Spencer Tracy – sau Greta Garbo. Dacă era morocănoasă, remediul suveran era să tragi perdelele din salon, să scoţi o cutie de bomboane de ciocolată şi un film de genul lui *Jezebel*, *The Women* sau *The Philadelphia Story* şi ea îşi petrecea două ore în ambianţa care corespundea ideii proprii despre rai şi din care ieşea întotdeauna cu dispoziţia unui înger.

Alte dăţi arunca diverse obiecte prin casă, striga tot felul de insulte şi se transforma într-o masă amorfă de frustrări, şi atunci singurul lucru care dădea rezultate era s-o convingi să ia un calmant şi s-o duci sus în dormitor să se odihnească. Invariabil adormea, iar după aceea agoniza plină de remuşcări.

— Nu sunt eu, cea reală, se plângea ea disperată. La şcoală obişnuiau să-mi spună „Sunny Jim" pentru că nu-mi pierdeam niciodată cumpătul… Acum se pare că s-a dus de tot… Pentru numele lui Dumnezeu, cum de mă puteţi suporta? Ştiţi prea bine că n-am cerut asta… să trebuiască să jucaţi rolul unor infirmiere…

— Nu jucăm niciun rol, rostise Nell liniştită. Nu cu

tine, Liz.

Ochii lui Liz se umpleau de lacrimi şi îşi muşca buzele.

— Uită-te la mine, parcă sunt o stropitoare. Reacţiile mele sunt ceva de groază, zilele astea…

Toată lumea se agită în jurul ei. Lulu era un ajutor nepreţuit; statura masivă şi puterea deosebită o ajutau să ridice şi să transporte corpul tot mai fragil al lui Liz, în timp ce caracterul nepăsător îi dădea posibilitatea să suporte insultele, accesele de furie şi obiectele aruncate în ea. „Dumnezeu ştie că are tot dreptul”, ridica ea din umeri, „eu în locul ei aş înnebuni”.

De fiecare dată când Nell se întorcea din America, îi aducea lui Liz lucruri care ştia că îi fac plăcere: discul cu ultimul spectacol muzical Sondheim, câte un braţ întreg de reviste de scandal, o livră de Peanuts Butter Cups de la „Reese”, o sticlă de gin „Tanqueray”, o pernă de satin umplută cu ierburi parfumate de la „Bloomingdale”. Dar ce-i plăcea lui Liz cel mai mult era să asculte povestirea succeselor lui Nell (şi, rareori, a vreunui eşec).

Unul dintre clienţi fetişiza pantofii. Nell se întâlnea întotdeauna după-masa cu el – trebuia să fie după-masa – şi cerea să poarte cei mai fini ciorapi negri prinşi cu un port-jartier negru sumar care se asorta cu sutienul ei negru ce avea două jumătăţi de cupe. Pe acesta nu-l dădea jos niciodată. Apoi, încerca mai multe perechi de pantofi, una după alta. Toţi erau lucraţi în aceiaşi stil: cu tocuri înalte, foarte subţiri, din barete şi prinşi în jurul gleznei; din lame auriu, bătuţi cu strasuri sau din mătase în culorile curcubeului.

Stătea într-un scaun mare, iar el îngenunchea la picioarele ei şi o încălţa, mângâind pantofii, lipindu-i de obraz, cu ochii strălucitori şi obrajii îmbujoraţi. De fiecare dată când îi punea câte o pereche, ea trebuia să defileze în sus şi în jos şi apoi să calce pe ei. Bărbatul zăcea pe jos, cu braţele pe lângă corp, şi se uita în sus când ea îl călca, tocurile ei înalte adâncindu-se mai ales în erecţia care se reliefa sub fermoar, pentru că niciodată nu-şi dădea

hainele jos. Gemea, suspina brusc, dureros, dar că nu trebuia să se oprească. În cele din urmă, când toate perechile de pantofi erau probate, ea trebuia să aştepte, în timp ce el le punea pe toate la loc în cutii. Ei nu-i era permis să le atingă. Apoi o urmărea în timp ce-şi dădea jos ciorapii, după care aducea un vas cu apă caldă, un săpun nou şi începea s-o spele pe picioare, complet absorbit de îndeletnicirea sa, insistând mai ales între degete. Apoi o ştergea pe picioare şi îi făcea pedichiura. Ultima lui sarcină era să-i vopsească unghiile de la picioare cu o nuanţă violentă de roşu purpuriu. Când ajungea aici fermoarul lui era întins puternic de forţa erecţiei, ochii îi erau lucioşi şi respiraţia lui părea cea a unui om care a alergat la maraton. Atunci se scuza, se ducea la bale şi închidea uşa, lăsând-o pe Nell să se îmbrace cu hainele cu care venise. Când se reîntorcea în cameră, culoarea chipului lui revenise la normal şi erecţia dispăruse.

Apoi era un altul, despre care informaţiile pe care le primise spuneau că lucrează în sectorul muzical. Stătea într-o casă mare în Sunningdale; prima dată Nell fusese condusă sus pe scări şi lăsată în faţa unei uşi. Ciocănise în uşă şi aceasta îi fusese deschisă de un bărbat pe care-l recunoscuse imediat, un cântăreţ de renume internaţional în ultimii cincisprezece ani. Fusese foarte politicos şi foarte explicit. Petrecea cel puţin jumătate de an pe drumuri; dar soţia lui nu-l însoţea niciodată pentru că prefera să stea acasă cu copiii. Îi lipsea îngrozitor de mult, aşa că adoptase soluţia de a căuta o înlocuitoare plătită. Nell era nevoită să poarte peruca dată de el, la fel şi hainele, trebuia să se machieze asemenea femeii din fotografia care îi fusese pusă la dispoziţie şi să se dea cu parfumul folosit de soţia lui. Cu luminile micşorate şi chipurile de-abia întrezărite, putea obţine satisfacţia sexuală de care avea nevoie pretinzând că se afla alături de soţia sa. Ceea ce dorea cel mai mult, era să o ţină pe Nell în braţe stând în patul cel mare şi să vorbească, mângâind-o, până ce nu se mai putea reţine, îi spusese exact ce aştepta de la ea în materie de reacţii şi, când totul

luă sfârşit, îi comunică foarte serios că era prima care reuşise să-l facă să-şi păstreze iluziile. O întrebă dacă o poate trece pe lista relaţiilor lui stabile şi îi dădu un bacşiş egal cu tariful ei.

Un alt client îi cerea să îl însoţească la licitaţii. Ceea ce îl excita era mersul licitaţiei; dacă obţinea ce dorea la un preţ bun, nimic nu-l mai putea opri când ajungeau în apartamentul lui de la hotel. Dacă dădea greş, îi plătea banii, dar episodul sexual nu mai avea loc. Se părea că îşi permitea aşa ceva doar când avea succes. Eşecurile nu erau răsplătite.

— E curios, se arătă Liz de acord, dar am învăţat cu mult timp în urmă că, după cum obişnuia dădaca mea să spună, „nu există nimic mai ciudat ca oamenii”.

— A existat un client de care Nell nu ştiuse cum să fugă mai repede. Era tot o persoană recomandată de un vechi client al lui Liz, care o asigurase pe Nell că, dacă el recomanda pe cineva, acela merita să fie inclus pe listă.

Nell fusese luată de o maşină şi condusă la o casă foarte frumoasă cu vedere spre Hampstead Heath. În afara clientului nu mai era nimeni acasă şi el o condusese pe scări într-o cameră pe care Nell o recunoscuse îndată ca fiind camera unui copii: a unei fete. Totul era roz şi ornat cu dantele, chiar şi patul, iar jucăriile şi cărţile indicau că fetiţa ar fi avut vârsta de nouă ani. Pe pat fusese pusă o cămaşă de noapte, făcută din cel mai fin batist alb, împodobită cu o broderie extrem de delicată şi cu panglici. Clientul îi ceruse să-şi lase părul liber, după care o pusese să stea pe scaun în timp ce el i-l peria. Privindu-l în oglindă, Nell vedea că se excită din ce în ce mai tare, şi oribilele suspiciuni care o invadaseră se confirmaseră când el îi spusese cu o voce strangulată: „Acum lasă-l pe tăticul să te ducă în pat şi o să jucăm un mic joc, nu-i aşa?”, după care îi luase mâna lui Nell şi o pusese pe erecţia sa. Nell se smucise din mâna lui, îl lovise puternic cu genunchiul în aceiaşi loc şi, în timp ce el stătea încovoiat de durere, îşi înşfăcă hainele şi fugise, în holul de la parter îşi smulsese cămaşa de noapte de pe ea, se îmbrăcase în grabă şi ieşise

afară din casă.

Maşina plecase, aşa încât mersese pe jos până în Hampstead, de unde luase primul taxi gol care-l întâlnise. Tremura violent, dar când taxiul ajunsese în partea de sud a oraşului, reuşise să se calmeze. Intrase în casă fără să facă zgomot. Liz era în pat şi, când Nell se duse să vadă ce face, o găsi dormind adânc. Făcuse o baie şi se frecase cu buretele până când i se-nroşise pielea.

A doua zi, îi spuse lui Liz că persoana recomandată trebuia evitată deoarece avea înclinaţii spre pedofilie. N-a mai adăugat că era aproape sigură că obiectul înclinaţiei sale era propria lui fiică. Numele lui fu scos de pe lista clienţilor.

În cea mai mare parte se potrivea perfect în nişa pe care o săpase Liz, fiind necesare doar ajustări şi rareori intervenind vreo greşeală, cum fusese „clientul” care se dovedi a fi în realitate un grup mare de bărbaţi ce speraseră să se folosească de serviciile ei contra unui singur onorariu; sau cel care se arătase a fi un desfrânat. Când ajunsese la el acasă, piscina, bazinul jacuzzi şi chiar şi duşul era pline cu cupluri care se dedau plăcerilor sexuale, drogaţi sau în stare de beţie avansată.

Mai făcu rost de un alt client a cărui fantezie implica seducerea soţiei prietenului lui cel mai bun. În mod evident, era vorba de o femeie care nu avea ochi decât pentru soţul ei, dar fantezia presupunea că, atunci când prietenul soţului ei îi aducea la cunoştinţă faptul că o dorea, gheţarul se topea şi un vulcan de sexualitate lacomă începea să erupă. Nell avea nevoie de tot talentul ei actoricesc, deoarece clientul cerea abilităţi sexuale de cel mai înalt nivel; trebuia să se dezlănţuie ca o femeie înnebunită de dorinţă, pregătită să facă orice pentru a-l lăsa stors până la ultima picătură. Cum el era şi atrăgător şi destul de tânăr – cam de patruzeci şi patru de ani – acest lucru nu părea prea greu de făcut şi, întrucât dăduseră gata o sticlă de şampanie de primă calitate, înainte de derularea fanteziei, roţile erau bine unse. Necazul era că individul avea cel mai mic penis pe care-l văzuse vreodată.

Deşi avea cel puţin şase picioare[33] în înălţime, penisul lui în stare de repaus arăta ca o ghindă, iar în stare de erecţie completă aducea cu dopul unei sticle. Nicio femeie nu avea să obţină vreodată plăcere de a ei. Nell îi spuse că o plătea ca să obţină el plăcere şi, mic sau nu, va avea ea grijă ca rezultatul să justifice pe deplin cheltuiala şi într-adevăr aşa şi făcu.

Dădu cea mai reuşită reprezentaţie din viaţa ei, iniţiind un act de seducţie care dură de zece ori mai mult decât avusese el parte vreodată şi îl pregăti pentru orgasmul care îl determină să fie aproape patetic de recunoscător. Bacşişul pe care i-l dădu fu deosebit de mare, iar el deveni un client obişnuit pe care îl întâlnea aproape în fiecare săptămână.

El fusese satisfăcut, chiar foarte satisfăcut, iar faptul că Nell nu simţise nimic n-avea nicio importanţă. În fond, o plătise, nu-i aşa? Nell nu se aştepta şi nici nu simula atingerea climaxului, dacă fantezia nu o cerea. Unii dintre clienţi doreau acest lucru, altora puţin le păsa. Dar nici cei care cereau aşa ceva nu-şi dădeau seama că frisoanele, suspinele, inspiraţiile întretăiate şi rigiditatea corpului ei nu erau reale. Habar n-aveau că Nell se retrăgea în ea însăşi, că reacţiona mai degrabă prin intermediul creierului decât al sentimentelor, că nu simţea nimic, că fiecare mişcare era calculată şi fiecare tresărire simulată. Actele sexuale constituiau doar roluri de interpretat pentru care – reflecta ea în timp ce conducea sau era condusă spre casă – ar trebui să-i fie acordat un Oscar.

Ceea ce făcea ea era pur şi simplu o slujbă ca oricare alta şi o uluia cât de mulţi bărbaţi nici n-aveau nevoie de vreun raport sexual. Toţi doreau doar ca iluziile lor să-şi afle împlinirea. Asta voia şi bărbatul care ceruse un număr de striptease, numai că hainele pe care trebuia să şi le scoată erau nişte chiloţi de gimnastică, ciorapi negri, cămaşă albă şi cravată specifică unei uniforme şcolare. După aceea, ea trebuia să simuleze că vrea să-l stranguleze cu cravata, punct la care el ajungea la orgasm.

33 1 picior-30,5 cm

Mai era bărbatul căruia îi plăcea s-o îmbăieze. Ei nu i se cerea să facă absolut nimic. El umplea cada, o dezbrăca şi îi atârna hainele cu grijă pe umeraş. O spăla cu buretele şi săpunul, insistând pe sâni. O clătea apoi cu un duş de mână şi, după ce o ştergea, o dădea cu pudră şi îi peria părul pubian. Niciodată nu spunea niciun cuvânt.

Cei pe care nu-i putea suferi, erau cei care voiau să fie umiliţi. I se părea de-a dreptul abject să vadă un bărbat târându-se şi numind-o „stăpână”. Cei care doreau să fie bătuţi îi provocau numai dispreţ, dar, dacă lua totul drept o altă reprezentaţie, era în stare să-şi ducă rolul la bun sfârşit şi încă foarte bine. În acel prim an reputaţia ei prinse rădăcini şi, pe măsură ce Liz se retrăgea, Nell prelua conducerea pe mai multe planuri.

— În mod cert eşti o mică comoară, comentă Philip când o descoperi bătând foarte preocupată cu telul un zabaglione[34] spumos, unul dintre deserturile favorite ale lui Liz.

— E reţeta unui client, îl informă Nell. Hobby-ul lui este gătitul.

Philip luă o lingură şi gustă.

— Mmm… bănuiesc că respectivul este la fel de delicios şi în alte privinţe.

Nell devenise de mult conştientă că lui Philip nu-i plăcea independenţa ei, că ar fi preferat ca ea să fie ca Liz; nu tocmai dependentă de el, dar având nevoie de el. Spre deosebire de Liz, ea nu-i povestea despre clienţii ei, nici chiar despre primii pe care îi obţinuse ca urmare a bunelor lui oficii, şi el îi lua în nume de rău ceea ce numea „secretoşenia” ei. „Suntem cu toţii nişte prostituaţi”, îi spusese el pe un ton acid. „Să nu uităm cărui fapt îi datorăm lustrul nostru”. Dar Nell nu găsea, din punctul ei de vedere, nicio alinare în a-i împărtăşi ceea ce fusese făcut sau spus; la ce anume participase, ce o bucurase sau ce trebuise să suporte, şi când a început să-şi facă singură rost de clienţi, Philip îi luă în nume de rău şi acest lucru.

34 Desert spumos constituit dintr-o mixtură de gălbenuşuri, zahăr şi vin de Marsala, care deseori se serveşte cu fructe (n.t.).

Totul fusese în regulă cât timp Nell fusese eleva care trebuia instruită, care avusese multe lucruri de învăţat şi un profesor care le ştia pe toate. Ce nu îi plăcuse lui Philip fusese viteza cu care învăţase şi scopul pentru care folosea acea învăţătură. Când ea făcu rost de un client prin propriile ei surse, Philip o avertizase repede că el va trebui să-l verifice mai întâi. Fu complet debusolat când Nell îl anunţă că îl verificase ea însăşi, adăugând:

— Orice informaţie adiţională va fi binevenită, Philip.

— Sunt perfect de acord că există cercuri pe care nu le pot penetra.

— Nici eu nu mă prea omor după penetrare, recunoscu Philip cu graţie, dar pe un ton tăios, însă eu am intrarea… ca să spun aşa. Cineva ar putea crede că e în branşă de ani de zile, remarcă el caustic către Liz. Trebuie s-o avertizez să nu devină prea plină de ea, pentru că altfel nu va mai avea spaţiu, pentru altcineva şi atunci cum îşi va mai câştiga existenţa?

El nu ştia că în Nell nu exista doar o singură persoană, ci mai multe, şi că îşi găsea satisfacţia în reprezentanţele pe care le dădea femeia creată de ea. Triumful ei era efectul pe care această reprezentaţie îl avea asupra clienţilor şi faptul că recomandările lor îi aduseseră denumirea de Cleo Mondaine. Ca şi Elly Little, numele era o parafrază: Cleo, de la Cleo de Merode, legendara curtezană; Mondaine însemna „mondenă „cât şi *demi-mondaine*[35] şi pentru Nell numele personifica o prostituată de lux.

Cleo nu semăna deloc cu Nell. Cleo era sigură pe sine. Îşi cunoştea valoarea şi puterea. Călătorea mereu la clasa întâi, cumpăra numai lucruri de calitate şi accepta doar ce era mai bun. Cleo se putea comporta ca o virgină neîntinată sau se tăvălea cu bărbaţii ca o adevărată prostituată. Prin Cleo, Nell îşi dădea frâu liber talentelor de actriţă şi se distra dând reprezentaţii. Studiind-o, Liz se întreba dacă nu cumva remodelând-o pe Nell, crease accidental o persoană pe care n-o cunoştea, pentru că era

35 Care face parte din lumea femeilor usoare

clar că imaginaţia lui Cleo nu avea limite. Liz o atenţionase:

— Adu-ţi aminte întotdeauna că un singur lucru rămâne constant: membrul bărbătesc. Acesta este răspunzător de existenţa lui Cleo; acesta rămâne neschimbat atâta timp cât poate menţine erecţia şi raţiunea întregului joc este abilitatea ta în materie de masaj destinată uşurării tensiunii dureroase a acestei umflături. Fanteziile vin şi pleacă, dar bărbatul poate ajunge la orgasm doar într-un singur fel. Să nu uiţi niciodată asta.

Şi Nell/Cleo, nu uită. Interpretarea ei căpătă şi mai multă fineţe, se perfecţionă şi se cristaliză până în momentul în care deveni la fel de naturală ca respiraţia. Când juca rolul lui Cleo, era Cleo: gândea, acţiona, vorbea, mergea şi îşi servea clienţii de pe poziţia lui Cleo. Întotdeauna, însă, de îndată ce sarcina de îndeplinit lua sfârşit, Imediat ce îşi scotea peruca şi îşi ştergea machiajul, se încheia şi reprezentaţia. Pe scenă, Cleo era o fiinţă care trăia şi respira, dar în acelaşi timp nu era altceva decât o recuzită.

— 10 – Nell îl întâmpină pe comandantul de brigadă la Paddington.

— Ce plăcere să te văd din nou, draga mea, zise comandantul Harvill cu afecţiune. Eşti mai drăguţă ca oricând!

— Mulţumesc. Bună, Tiger, ce mai faci?

Nell bătu uşor capul cenuşiu al câinelui şi acesta îşi manifestă recunoştinţa dând din coadă.

— Putem să-l băgăm în maşină? întrebă nesigur comandantul când văzu Mercedesul sport.

— O să fie cam greu, dar cred că o să reuşim, răspunse Nell.

— Devine din ce în ce mai slab, sărmanul de el; nimic altceva decât piele şi os şi toate numai din cauza vârstei. Nu pot să-mi închipui ce-am să mă fac când îşi va da duhul. Îl am de şaptesprezece ani.

În cele din urmă, Tiger se aşează în poala stăpânului

său, sau cel puţin atât din el cât reuşi să încapă: partea din spate sub torpedoul maşinii, jumătatea din faţă şi capul, pe genunchii comandantului.

— Care mai e situaţia? întrebă acesta de îndată ce ieşiră din parcarea gării.

— Era strălucitoare ca o monedă nouă când am plecat eu de acasă. De-abia aştepta să vă vadă.

Bătrânul se lumină la faţă.

— Asta e bine… Am adus o pereche de fazani pe care am reuşit să-i împuşc acum câteva zile. Trebuie fezandaţi, dar cu toate astea sunt delicioşi. Presupun că doamna aceea solidă din Indiile de Vest se pricepe să prepare fazanii.

— N-am nici cea mai mică idee, dar ştie o grămadă de lucruri, şi dacă nu ştie, poate învăţa repede. Dacă tot veni vorba, la fel de bine aş putea învăţa şi eu.

Comandantul de brigadă rămase tăcut un timp, mângâind fruntea cenuşie a lui Tiger.

— N-am spus-o mai înainte, dar trebuie să-ţi mărturisesc că-ţi sunt extrem de îndatorat pentru tot ce faci pentru fiica mea, mai ales că nu faci parte din familie, ca să nu mai vorbim că nici membrii unei familii nu sunt întotdeauna săritori. Prietenii buni – aşa ca tine, draga mea – valorează deseori mai mult decât cei din aceeaşi carne şi sânge cu tine. Bătrânul Tiger, aici de faţă, este un prieten bun şi drag, şi la fel este şi Mercer. Mi-aş fi dorit doar să nu fim aşa bătrâni. Asta te face să te simţi aşa de neajutorat…

Mâinile cu vene reliefate şi pătate de vârstă mângâiau convulsiv capul câinelui, iar Tiger, simţind supărarea stăpânului său, scheună neliniştit.

Ce diferit este totul faţă de viaţa noastră de acasă, dragă Eleanor, gândi Nell caustică. *N-am nicio îndoială că propriul meu tată – dacă aş fi fost eu cea cu tumoare pe creier – m-ar fi pus să stau jos şi mi-ar fi explicat cu multe detalii la ce pot să mă aştept, după care s-ar fi îngrijit să fiu trimisă la cel mai potrivit spital şi ar fi lăsat lucrurile să-şi urmeze cursul. Şi aş putea paria că nici nu s-ar fi*

deranjat să mă viziteze. Rareori venea s-o vadă pe mama în timpul ultimelor faze ale bolii, dacă nu punem la socoteală dăţile când apăreau s-o consulte în calitate de medic al ei. Nimeni n-ar fi în stare să se *distanţeze de orice şi oricine, aşa cum reuşea tatăl meu. Acest sărman bătrân este necăjit că nu poate ajuta mai mult. Tatăl meu ar fi făcut exact ce s-ar fi aşteptat de la el – era atât de preocupat ca toată lumea să-şi facă datoria – dar nimic mai mult. Şi totuşi Liz e de părere că ea şi tatăl ei nu sunt foarte apropiaţi.* Lui Nell îi venea să râdă. *După cinci minute petrecute în compania tatălui meu şi-ar da seama de diferenţă. El păstra o distanţă de ani lumină între noi chiar şi când… Nu, nu e momentul acum să mă gândesc la asta. Niciodată nu va fi momentul potrivit să mă gândesc la asta.*

A trecut.

S-a terminat pentru totdeauna!

N-ai fi putut să faci altfel.

De ce te tot întrebi dacă ai fi putut? Sau dacă ar fi trebuit? Margaret e în siguranţă şi e bine. Şi în curând, vei fi în stare să mergi s-o *vizitezi. Odată ce vei începe să câştigi bani şi să păstrezi câţiva pentru tine, te vei putea duce s-o vezi în loc să suni ca să afli cum se mai simte. Atunci îi vei explica, încercând s-o faci să înţeleagă de ce se află acolo unde se afla şi de ce tu nu eşti acolo, cu ea.*

Deocamdată, Liz este cea care are nevoie de îngrijire şi atenţie şi, având în vedere ce a făcut pentru tine şi de la ce te-a salvat, merită tot ce-i poţi oferi.

Nell observa cum comandantul devenea tot mai nervos pe măsură ce se apropiau de destinaţie. Părea că încearcă să-şi anihileze sentimentele, să-şi ţină emoţiile în frâu şi să se concentreze ca să poată trece peste primele minute când avea să vadă schimbările survenite de la ultima lor întrevedere: deteriorarea, pierderea în greutate, treptata instalare a imobilităţii membrelor ei. După ce Nell îl ajută să se dea jos din maşină, îl văzu îndreptându-şi umerii şi înălţându-şi capul înainte de a intra şchiopătând şi sprijinindu-se în baston, să-şi salute fata. Asta şi făcu, de

parcă şocul produs de înfăţişarea ei schimbată nu l-ar fi afectat câtuşi de puţin, însă când Nell îi oferi un pahar de whisky văzu cât de tare îi tremura mâna.

Cina din seara aceea fu veselă şi se râse mult şi asta nu datorită faptului că Philip a întregit careul la masă. Acesta se hotărâse să fie încântător şi amuzant şi Nell putu să-şi dea seama cum fusese el în tinereţe. *Totuşi, nu înţeleg de ce noi, ceilalţi, trebuie să plătim, doar pentru că tinereţea lui a trecut*, reflectă ea.

Câţiva prieteni vechi, care îi cunoşteau atât pe Liz cât şi pe comandant, veniră sâmbătă la prânzul pregătit de Lulu ca o favoare specială. În seara aceea, Nell găti cina pentru şase persoane pentru că Boy şi cotoroanţa cu faţă dură care-i era soţie acceptaseră invitaţia lui Liz.

Susan Harvill îl conducea pe soţul ei ca pe o maşinărie, cronometrându-i mişcările clipă de clipă, şi vai de el dacă întârzia măcar o secundă. Ea nu era de acord cu Liz, o privea cu suspiciune pe Nell, avea oroare de Philip şi se arăta plictisită de socrul ei. Lăsă în farfurie aproape toată supa de măcriş, de-abia se atinse de mielul preparat în stil turcesc, refuză prăjitura „Margot”, dar îşi goli paharul de fiecare dată când îi fu umplut şi, cum Philip fusese acela care alesese vinurile, fiecare pahar era un superlativ.

Băură câte o ceaşcă de cafea, refuzară coniacul şi lichiorul şi, când se ridicară să plece, nimeni nu protestă. Philip scoase sticla de Glenmorangie[36] doar după ce plecară ei, şi având-o pe Nell – care învăţase de curând – a patra parteneră, se aşezară să joace bridge. Philip era partenerul lui Nell fiindcă era de departe cel mai priceput jucător, dar Liz şi tatăl ei se dovediră mai buni şi câştigară. Când comandantul se duse la culcare învăluit într-un abur de whisky şi de mulţumire era deja ora unu noaptea.

A doua zi, duminică, Nell pregăti prânzul: friptură de vită cu diverse garnituri, stropită cu o excelentă sticlă de vin roşu. După masă, comandantul aţipi o oră sau două. La ora patru serviră ceaiul şi apoi Philip îl conduse la

36 Whisky scotian

Paddington să ia trenul. De la staţia de destinaţie urma să fie preluat de către Mercer, care îl aştepta cu vechiul Daimler de care comandantul de brigadă refuzase să se despartă din devotament, înainte de plecare, Nell îi aduse lui Tiger oasele de la friptură.

— O să-l ţină fericit ore-n şir, spuse bătrânul mişcat, l-au mai rămas numai jumătate din dinţi.

Fiicei sale îi spuse:

— A fost un weekend încântător, iubito. Îl aştept cu nerăbdare pe următorul.

— Curând, spuse Liz cu un zâmbet orbitor şi plin de dragoste. Foarte curând…

Pe când urmăreau Bentley-ul perfect întreţinut al lui Philip îndepărtându-se, ea adăugă:

— Nu că ar fi fost cine ştie ce pentru el, dar cel puţin a avut companie pentru un timp.

— S-a simţit extraordinar de bine, protestă Nell.

— Dar urăşte să mă vadă aşa. Încearcă, dar bătrânelul meu n-a reuşit niciodată să se prefacă. Se vede totul în ochii lui.

Liz îşi întoarse scaunul cu un gest violent şi adăugă brusc:

— Hai să punem nişte muzică…

Mai târziu, pe când Liz îl asculta pe Herb Alpert şi Nell se punea la curent cu noutăţile citind *Sunday Times*, Liz micşoră pe neaşteptate volumul la aparat şi spuse:

— Nu vreau să mă vadă când voi ajunge în stadiul de a nu-l mai putea recunoaşte. Promite-mi că n-ai să-l laşi să vadă aşa ceva, rosti ea cu privirea îndârjită.

— Bineînţeles că-ţi promit.

— Şi lasă-l să trăiască în fericita ignoranţă a ceea ce am făcut eu ca să-mi câştig existenţa. El are unele suspiciuni, dar aparţine generaţiei care nici nu şi-ar pune problema confruntării mele cu ele. Dacă s-ar ajunge la concluzia că am pătat numele familiei… în familia mea n-a fost niciodată o umbră de scandal.

— Şi nici nu va fi, afirmă hotărâtă Nell.

Liz dădu din cap, satisfăcută.

— Eşti o fată bună… Viaţa mi-a făcut o ultimă favoare şi te-a scos în calea mea, zise ea zâmbind strâmb. Poate s-a gândit că am avut parte de destule necazuri, suspină adânc. Dar ştii, nu pot totuşi să mă plâng. Cum ar spune Pa, am avut câteva meciuri reuşite şi am realizat câteva scoruri bune. Nu m-am aşteptat niciodată să fiu nevoită să mă retrag aşa curând. (Zâmbetul trist reapăru pe chipul ei.) Acum cred c-am să mă duc la culcare. A fost un sfârşit de săptămână foarte plin şi mă simt cam obosită.

Nell împinse scaunul către liftul special construit în lateralul scărilor, îi coborî platforma la pământ şi puse piedica la roţi înainte de a apăsa pe buton. Scaunul începu să urce purtând-o pe Liz, în timp ce Nell sui şi ea scările. Ajunsă sus, îndepărtă piedica de la scaun şi-l împinse în dormitorul lui Liz, unde o ajută să se dezbrace şi să-şi pună cămaşa de noapte, după care duse căruciorul cu Liz în baie. În cele din urmă, o ajută să se urce în pat.

Când fu pregătită de culcare şi Nell dădu să plece, Liz o prinse de mână.

— Doreşti ceva? întrebă Nell.

— Doar să-ţi mulţumesc.

— E valabil şi în sens invers.

Satisfăcută, Liz îşi slăbi strânsoarea care în ultimele zile nu mai era atât de puternică.

— Eşti o tată bună, zise ea, cu vocea îngroşată de emoţie.

— Doar la lucrurile la care mă pricep, rosti Nell cu un aer şăgalnic.

Îi plăcea să audă râsul lui Liz, când o părăsea, noaptea.

Starea sănătăţii lui Liz se deteriorara rapid în următoarele luni, imobilizând-o la pat înainte de intrarea în coma din care nu avea să se mai trezească vreodată. Comandantul de brigadă, care fusese atât de constant în manifestări până acum, nu putu să îndure să vadă cum fluturelui strălucitor, care fusese fiica sa, îi dispăreau culorile şi erau înlocuite de cenuşiul morţii. După ultima vizită când ea încercă să-i zâmbească cu ochii înfundaţi în

orbite şi faţa lipsită de culoare, el nu se mai reîntoarse.

— Mai degrabă aş trece din nou prin lupta de la Arnheim, suspină el.

— O comportare tipică pentru el, comentă Philip necruţător. Aşa cum a dezamăgit-o în viaţă, tot aşa a dezamăgit-o şi la moarte. El şi soţia lui erau atât de absorbiţi unui de prezenţa celuilalt încât şi-au neglijat complet copiii. E oare de mirare că Liz a fost genul de om care-şi trăia clipa?

A iubit-o, gândi Nell furioasă. *A iubit-o cu adevărat*! *Nu suntem toţi insensibili ca tine. Cât mi-aş fi dorit ca tatăl meu să mă iubească la fel de mult... Comandantul ar fi schimbat de bunăvoie locul cu fiica lui. Mi-a şi spus asta. Tu ai fi făcut-o*? *Tu, care pretinzi că ai iubit-o pe Liz aşa de mult*! *Dacă tata ar fi plâns-o pe mama măcar o dată...*

Pe Boy, care ieşise din camera surorii lui, arătând de parcă voia s-o şteargă de acolo, îl putea înţelege. Din punct de vedere moral, era un laş. Liz îşi cunoscuse fratele foarte bine. De atunci încolo, el trimise flori pe care sora lui nu mai putea nici să le vadă, nici să le miroasă. Soţia lui nici măcar nu încercă să se prefacă şi nici nu se deranjă să vină. Deja exista o infirmieră care era tot timpul de serviciu, dar Nell trebui să admită că Philip se arăta foarte săritor şi petrecea ore-n şir lângă patul lui Liz, în eventualitatea că şi-ar fi revenit. Când nu era el acolo, era Nell, astfel încât, ţinând cont şi de infirmiera care-şi făcea tura, Liz nu era niciodată singură.

Când Liz muri, stingându-se liniştit în primele ore ale dimineţii, nici Philip, nici Nell nu erau acasă.

Unul dintre cei mai stabili clienţi o rugase să vină la Paris să-l întâlnească în drumul lui spre Orientul Mijlociu, iar Philip răspunsese chemării disperate a unui fost iubit al cărui partener de douăzeci de ani murise din cauza unui atac coronarian.

Fu prezentă doar infirmiera care chemă doctorul să certifice decesul.

Când Nell se întoarse acasă, Philip îndeplinise deja instrucţiunile lui Liz referitoare la incinerarea ei.

— Nu vreau să fie suferinţă în jurul meu. Am avut parte de o viaţă bună şi am trăit-o cu plăcere în toate sensurile cuvântului, le spusese ea cu luni în urmă. Vreau să sfârşesc în mijlocul focului curat şi strălucitor. Nu vreau cântece funebre ci muzică veselă – genul care îmi plăcea mie – şi multe flori... flori colorate, vesele, parfumate! împrăştiaţi-mi cenuşa unde vreţi; ea e lipsită de importanţă.

Le întinsese la amândoi câte o mână şi continuase:

— Nu pot să mă plâng, doar că mi-ar fi plăcut să trăiesc mai mult. Totuşi, m-am bucurat de răstimpul ce mi-a fost destinat, afirmase ea şi se întorsese către Philip. Îţi aminteşti ce-a spus Henry Miller[37]?

Philip încuviinţase şi citase:

— „Scopul vieţii este de a îi trăită, şi a trăi înseamnă să fii conştient de tot ce există: să fii fericit, să te îmbeţi, să te laşi cuprins de seninătate, să te bucuri de această lume încântătoare”.

— Oare n-am făcut eu toate astea?

— Ba da, la maximum.

— Exact, aşa încât, dacă va trebui să spui ceva, să spui cuvintele astea. Fără platitudine, te rog.

Nell întrebase:

— Ce părere ai despre: „Oare nu-i păcat că a fost o târfă”?

Philip păruse surprins şi oarecum necăjit că nu spusese el asta, dar Liz jubilase încântată şi repetase cuvintele iar şi iar.

— Este exact ceea ce gândeam şi eu.

În consecinţă, funeraliile au fost oricum, numai solemne nu. Micuţa capelă fusese înţesată de cei care o cunoscuseră şi strălucea de mulţimea florilor pe care le iubise în timp ce muzica era veselă. Liz nu fusese credincioasă aşa că serviciul religios lipsi. Philip fu singurul care vorbi şi o făcu cu multă elocinţă, cu cuvinte

37 Henry Miller (1891-1980), scriitor american, născut la New York. Dorea restabilirea libertăţii de a trăi fără restricţiile convenţionale ale civilizaţiei (n.t.).

pline de miez şi cu mult spirit. Când coşciugul acoperit de flori dispăru în spatele perdelelor de catifea de culoarea bronzului, Ella Fitzgerald cânta: „De fiecare dată când ne spunem la revedere.

Apoi a urmat şampanie, multă muzică, multă conversaţie, o groază de „ţi-aduci aminte…?" şi, pe măsură ce sticlele se goleau, curseră şi câteva lacrimi pline de tristeţe.

Nell tocmai pregătea întăriri sub forma unor sticle de şampanie, când uşile bucătăriei se dădură în lături şi o femeie trecu printre ele. Era îmbrăcată şocant, cu haine scumpe, dar alese după acel stil ostentativ, copleşitor, promovat de serialele de la televiziune.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă Nell politicoasă.

— Doar cu cinci minute de linişte şi pace, zise femeia vorbind cu accent englezesc, dar cumva estompat de cel australian. Nu ne-am mai întâlnit. Numele meu este Delia Dupré, deşi când am cunoscut-o pe Liz, era Davina Dawson

— Ăsta era numele pe care-l foloseam în cercurile în care lucram.

Femeia aşteptă ca numele să fie recunoscut de Nell şi, când reacţia aşteptată nu veni, completă:

— La mine a venit Liz s-o sfătuiesc când s-a decis să-şi schimbe statutul de amatoare.

Ştiind care era răspunsul aşteptat de la ea, Nell minţi:

— Desigur, Liz mi-a povestit despre dumneavoastră.

— Sper că a făcut-o fără ranchiună.

— Nu-mi amintesc de aşa ceva.

Liz nu-i vorbise niciodată de Davina Dawson.

— Aş spune că Liz nu purta pică nimănui.

— Ar fi trebuit?

— Am avut o… dispută. Am rugat-o să-mi ţină locul odată la un client obişnuit de-al meu şi ea s-a dus şi mi i-a şterpelit, zise femeia zâmbind subţire. Dar trebuie să recunosc că mi-a făcut o favoare pentru că am prins un peşte şi mai mare şi m-am căsătorit cu el. Înţeleg că eşti o membră a societăţii vesele, rosti ea examinând-o pe Nell

de sus până jos.

— Da.

— Tu eşti protejata lui Liz despre care se vorbeşte?

— Da.

— Eu am renunţat la statutul de membră a societăţii când m-am căsătorit. Soţul meu habar n-are că i-aş fi aparţinut vreodată şi, cum trăim în Australia, e puţin probabil să afle în viitor. Acum crede că sunt în Elveţia să-mi aranjez aţa. Am citit în *The Times* despre Liz – eu nu mai ţin legătura cu nimeni – şi m-am gândit să vin să-mi împrospătez amintirile, deşi, după cum arată câteva chipuri de pe aici. N-ar avea nevoie de împrospătare, ci de reînnoire. Mai am câteodată veşti de la o bună prietenă în care pot să am încredere; de obicei comunicăm în termeni voalaţi, dar mi-a spus că Liz s-a îmbolnăvit. Spunea că e vorba despre o tumoare a creierului.

— Da.

— A fost mult timp bolnavă?

— Ultimele câteva luni au fost cele mai rele.

Femeia sorbi şampanie din paharul pe care-l avea în mână.

— Liz era cu trei ani mai tânără ca mine.

Uşile batante se dădură din nou la o parte şi Philip îşi făcu apariţia.

— Nell, unde-i şampania mea? Paharele s-au golit, deja. Dumnezeule, tu erai! îi spuse el Deliei Dupré. Te-am observat în biserică şi apoi te-am pierdut în mulţime. Te-ai coborât de pe piedestal pentru câtva timp, nu-i aşa, având în vedere că de câţiva ani încoace te-ai alăturat rândurilor celor extrem de bogaţi?

— Bună, Philip, rosti Delia calmă.

Nell mai deschise două sticle de şampanie în timp ce ei vorbeau, apoi le puse pe tava pe care Philip o luă; după aceea mai căută încă două în frigider.

— Nu pleca, îi spuse el doamnei Dupré. Mi-ar face plăcere să mai stăm de vorbă… Dă-mi voie doar să le mai dau o mână de ajutor invitaţilor care vor să se îmbete şi să devină turbulenţi şi apoi putem sta de vorbă.

Cu aceste cuvinte, părăsi bucătăria.

— Nu şi dacă am şi eu un cuvânt de spus, zise doamna Dupré. Exact atunci când eşti beat şi turbulent, Philip Faulkner vine şi te descoase şi apoi ţine informaţiile pentru el drept asigurare la o adică, remarcă ea dând din cap cu subînţeles către Nell. Fii atentă când eşti în preajma lui. Poate că s-a comportat decent, în mod total necaracteristic lui, când a fost vorba de Liz, dar asta s-a întâmplat probabil pentru că ea ştia la fel de multe despre el, pe cât ştia el despre ea. Se cunoşteau de la pubertate, sau cam aşa ceva.

Se duse spre uşă şi când ajunse acolo se întoarse:

— Cum mai merg lucrurile pe piaţă zilele astea? Presupun că şi asta s-a schimbat la fel de mult pe cât s-a schimbat viaţa în ultimii douăzeci de ani.

— Nu ducem lipsă de clienţi, răspunse Nell într-o doară.

— Bineînţeles că nu. Asta nu se va întâmpla niciodată. Mult noroc, îi ură ea şi plecă.

Philip se mohorî când văzu că prada îi scăpase.

— De ce naiba n-ai putut s-o mai ţii de vorbă?

— Despre ce? Mi-era complet străină.

— Asta-i din cauză că, atunci când s-a retras de pe piaţă, şi-a schimbat înfăţişarea, zise el pufnind din nas. A avut fixul ăsta cu respectabilitatea, dar specialiştii în sado-masochism îl au întotdeauna.

— Cu asta se ocupa?

— Numai cu asta… A avut un client odată, care nu dorea niciunul din procedeele tenebroase dătătoare de dureri. Îi plăcea doar să fie bătut la spate cu o paletă de ping-pong; după o jumătate de duzină de lovituri puternice, ejacula ca un gheizer. Delia a rugat-o pe Liz s-o înlocuiască odată când a avut o suprapunere a programărilor sau ceva asemănător, iar clientul a îndrăgit-o pe Liz şi a preferat-o pe ea. D.D. S-a supărat foarte tare. A reieşit că avea intenţii matrimoniale care, bineînţeles, includeau şantajul; altfel nu l-ar fi putut convinge s-o ia de soţie… Am avut o mică discuţie prietenească cu el şi i-am

povestit câteva detalii pe care nu le cunoştea despre „prietena lui”. În afară de acea mică greşeală, era înfiorător de „curat”, şi când a aflat ce le făcea ea altor bărbaţi… După aceea, a refuzat să mai aibă vreo legătură cu ea, adăugă el radiind de satisfacţie.

— În cazul ăsta, de ce te mai interesează?

— Mă interesează întotdeauna cele care se retrag de pe piaţă, mai ales când ajung până acolo încât să-şi schimbe înfăţişarea; de fapt, în cazul ei, era de înţeles – avea un nas care îi ajungea până la Genunchi. Şi-a făcut şi un implant la maxilar, asta ca să nu mai menţionăm modificarea ochilor.

— De-asta nu erai sigur cine era!

— Fireşte! Avea ceva familiar… dar n-am reuşit s-o văd de aproape până când n-am găsit-o aici, cu tine. Atunci mi-am dat seama cine este. Oricum, ce naiba voia?

— Informaţii despre Liz: cum s-a întâmplat, de ce a murit… Mi-a spus că fuseseră prietene.

— Liz – prietenă cu gunoiul ăsta? Nici într-un milion de ani! Brigada sado-masochistă formează o clasă aparte. Toţi au nevoie de antrenament suplimentar. Ce fac ei, mi se pare chiar şi mie, care am o înţelegere mare cât bulevardul Champs Élysées, de o murdărie şi o abjecţie mai presus de orice! Doar faptul că depravarea omenească nu are limite te poate face să crezi aşa ceva. Echipamentul lui D.D. Consta din clame, lacăte, şuruburi şi sârme pe care le lega de organele genitale ale bărbaţilor. Avea obiceiul să radă părul pubian aşa de mult încât îi lipsea mai puţin de un milimetru până să ia şi stratul exterior al pielii; sau prindea clame cu zimţi de pielea de pe vârful penisului şi apoi îl masturba pe posesorul acestuia până când urla cerşind îndurare. Evident, a câştigat o avere. Poţi să ceri oricât pentru serviciile sado-masochiste. Prietenă cu Liz, n-a fost însă niciodată, deşi ar fi vrut acest lucru. Mă întreb ce a adus-o aici astăzi? Sunt ani de când n-a mai avut nimic de-a face cu fostele ei cunoştinţe. S-a descotorosit de ele odată cu vechiul ei nume. Pe vremea aceea era foarte căutată; acum îşi dă aere de mironosiţă.

Ca şi tine, încheie el cu un zâmbet prefăcut.

Nell ignoră împunsătura maliţioasă, fiindcă se aşteptase la aşa ceva. Acum, că prezenţa conciliantă a lui Liz nu mai stătea între ei, ştia că Philip n-avea să-i arate niciun pic de îndurare şi doar spiritul de corectitudine, care o caracteriza, o făcea să admită că, probabil, acesta era felul lui de a-şi exterioriza mâhnirea.

Când testamentul lui Liz avea să fie declarat legal, urmau să se dezlănţuie furtuni pe care nu avea cum să le ocolească. Philip fusese desemnat ca executor testamentar, ceea ce ştia de mult timp. Ceea ce nu aflase, pentru că Liz nu-i spusese, era că o numise pe Nell co-executor şi că ea avea să primească cea mai mare parte a averii ei.

Lui Lulu îi fusese lăsată o sumă generoasă.

— Mi-a fost o prietenă a naibii de bună de-a lungul anilor şi e legată de rahatul ăla de soţ care agaţă orice fustă vede în faţa ochilor şi o ignoră pe soţia lui care munceşte din greu. Pe banii ăştia n-o să poată pune mâna, m-am asigurat al naibii de bine. Îi vor reveni ei, şi numai ei. Am avertizat-o să fie atentă ca el să nu poată lua nici măcar un penny. (Liz chicotise încântată.) i-am lăsat lui Philip toate lucrurile pe care o pus ochii. Statueta din perioada dinastiei T'ang înfăţişând un cal, bibeloul din porţelan de Meissen reprezentând o lăptăreasă şi oglinda veneţiană. A făcut aluzie în felul lui inimitabil că ar trebui să i le las lui prin testament şi aşa am făcut. „Aşa va avea ceva care să-i reamintească de mine".

Văzând expresia întipărită pe faţa lui Nell, Liz adăugase:

— Ştiu, ştiu... apartamentul lui e suprasaturat de obiecte de artă şi sunt pe deplin conştientă că are o tendinţă exagerat de mare de a achiziţiona astfel de lucruri, dar este ce! mai vechi şi mai apreciat prieten al meu şi am trecut prin multe împreună. Casa va fi a ta. Mulţumită ţie, ipoteca este ca şi plătită... nu, te rog, nu-mi refuza plăcerea asta. Casa îmi aparţine, am cumpărat-o şi aproape am terminat s-o plătesc. Ţi-o las ţie, să faci ce vrei cu ea; să continui să trăieşti în ea, s-o vinzi sau să

procedezi după cum doreşti. Cu mulţumirile mele!

— Dar nu fac parte din familie…

— Tata are hambarul acela mare în Wiltshire, iar Boy are casa lui din Londra şi reşedinţa aceea transformată din fermă din Sussex. Oricum are mult mai mulţi bani decât am avut eu vreodată şi, de altfel, nu i-aş lăsa căţelei ăleia de nevastă-sa nici măcar un bun rămas. A avut grijă ca eu să nu-mi pot cunoaşte nepoţii, deci încă un motiv în plus. În ultimele şaisprezece luni, tu ai fost familia mea, iar Philip mi-a fost ca un frate, mai mult decât mi-a fost Boy vreodată. Ai ajuns să însemni foarte mult pentru mine, Nell. Ne-am sincronizat de când ne-am văzut prima dată, şi de atunci ritmul a fost mereu constant. Ai fost o elevă minunată şi acum te comporţi foarte natural la lucru. Ai adus mai mulţi bani în ultimele luni decât aş fi putut spera în cea mai nebunească reverie a mea; m-ai făcut solvabilă, mi-ai dat posibilitatea să-mi plătesc datoriile. Când m-am decis ultima oară să joc eram disperată, dar am avut noroc, pentru că numărul meu a ieşit câştigător. Numărul nouăsprezece – vârsta ta la vremea aceea. Asta-mi aminteşte să-ţi spun că, dacă voi mai fi pe aici când vei împlini douăzeci şi unu, vom face o sărbătoare cum nu s-a mai văzut de mulţi ani.

Până la aniversarea a douăzeci şi unu de ani ai lui Nell mai erau însă, două luni. *Totuşi am să fac o sărbătoare grozavă*, îşi spuse Nell în gând, *ca şi când tu ai mai fi aici*.

Lulu intră în bucătărie ducând o tavă cu pahare goale.

— Lumea pleacă, anunţă ea.

— Vin, zise Nell, golindu-şi paharul.

— Imediat ce vor pleca, vom face propria noastră comemorare, zise Lulu. Câţi din oamenii ăştia au venit când era bolnavă? Nu prea mulţi. Ăştia sunt prieteni de vreme bună.

— Nu toţi, Lulu. Liz cunoştea mulţi oameni, dar a avut şi câţiva prieteni adevăraţi, şi aceştia au venit; şi atunci, şi acum.

Expresia severă a lui Lulu nu se schimbă, şi când începu să spele paharele, spatele ei lat era de-a dreptul elocvent.

Nell se îndreptă spre comandantul de brigadă. Părea foarte îmbătrânit, foarte zdruncinat, sprijinindu-se greoi pe braţul lui Mercer, care era foarte scund, zbârcit ca o nucă şi sincer cum numai cei din Yorkshire pot fi.

— Suportă foarte greu, domnişoară. E foarte impresionabil, domnul comandant, dar a fost o fată bună, domnişoara Elizabeth.

Ajuns în acest punct, Mercer o fixă pe Nell cu ochi care era încă surprinzător de albaştri.

— Recunosc că a fost cu adevărat norocoasă să aibă asemenea prieteni ca dumneata, şi ca domnul Faulkner, desigur. Dânsul rămâne ceea ce s-ar putea numi „înaltă clasă”, şi aşa ceva eu n-am reuşit să dobândesc niciodată. Dar a fost cel mai bun prieten pentru domnişoara Elizabeth, aşa cum ai fost şi dumneata. Voiam doar să ştiţi, domnişoară, că domnul comandant şi cu mine apreciem tot ce-aţi făcut.

Comandantul încercase să spună ceva de acelaşi gen, dar nu fusese în stare să articuleze un sunet; nu reuşise să facă mai mult decât să-i strângă mâna lui Nell şi să o privească grăitor, după care ochii i se umplură de lacrimi. Fiul şi nora lui îl luară de acolo; plecară cât de repede le îngădui decenţa. El şi cu Mercer aveau să locuiască în Thurloc Square, întrucât comandantul nu se mai putea descurca. Boy, pe de altă parte, urmând instrucţiunile soţiei sale, lăsase să se înţeleagă clar că orice comunicare ulterioară între Nell şi tatăl lui era interzisă. Era limpede că, din punctul de vedere al lui Susan Harvill, Nell constituia o influenţă rea. Nell se abţinu să spună că Liz o rugase să-l supravegheze de la distanţă pe tatăl ei; ar fi fost o pierdere de timp. Puteau dispune de el după bunul lor plac, acum că Liz nu le mai stătea în cale şi nu avea cum să se mai opună. *Probabil* că şi zilele lui Mercer erau numărate. Lui Nell îi părea rău fiindcă îl plăcuse pe comandant şi ar fi ţinut legătura cu el, l-ar fi vizitat din

când în când, poate chiar i-ar fi scris, ocazional. Aşa ar fi dorit Liz. *Ei bine*, Liz *propune şi Boy dispune*, reflectă ea, privindu-i cum plecau.

După ce uşa se închise după ultimul participant la înmormântare, Philip, Lulu şi Nell se aşezară să şi-o reamintească pe Liz, aşa cum ar fi dorit ea să-i vadă gândindu-se la ea: cu pahare de şampanie în mână şi ascultând muzica ei preferată. Majoritatea timpului, Nell stătu şi-i ascultă pe Philip şi pe Lulu rememorând clipele petrecute alături de Liz, dar, din timp în timp, câte un cântec îi reţinea atenţia şi se retrăgea printre propriile ei amintiri.

Soarta fusese într-adevăr bună cu ea când o scosese în calea lui Elizabeth Waring, pentru că găsise în ea o prietenă adevărată, deşi în afara diferenţei de vârstă, avuseseră şi caractere complet diferite. *Nu se spune oare despre contrarii că se atrag*? reflectă ea ascultând cum trompeta lui Herb Albert scotea unduiri melodice seducătoare şi văzând cu ochii minţii corpul perfect întreţinut al lui Liz mlădiindu-şi şoldurile, ce dădeau impresia a fi montate pe rulmenţi. Ce mult îi plăcuse să danseze! Când putuse s-o facă, ea şi Philip – care era un dansator de primă clasă – merseseră deseori să danseze la săli de dans şi discoteci unde adolescenţii ce le frecventau îi priveau cu dispreţ şi amuzament până în momentul în care se urcau pe ringul de dans. Nell pur şi simplu îi invidiase.

— Vrei să spui că până acum n-ai fost niciodată la dans? exclamase Liz uluită când Nell recunoscuse acest fapt.

— Nu-mi era permis. Ţi-am mai spus. Tatăl meu…

— Era foarte strict. Dumnezeule, Nell… Suntem în 1980, sună de parcă el s-ar fi născut în 1880.

— Nu el; doar atitudinea şi convingerile lui.

— Săraca de tine! Atunci, avem mult de recuperat. Toate lucrurile pe care ţi le-a interzis el, eu ţi le permit. De acord?

— Oh, da, te rog…

Şi îşi ţinuse promisiunea, se gândi acum Nell. *De la ea am învăţat să râd şi să fiu veselă şi optimistă, să mă bucur de viaţă, să accept plăcerea aşa cum este fără să mă simt vinovată.*

— Tatăl tău era foarte credincios? o întrebă Liz odată.

— Câtuşi *de* puţin. Nu vedea la ce e bună religia. Afirma că e o creaţie a omului şi deci – suspectă. Mai spunea că n-are nevoie de un ipocrit de mâna a cincea care să-l înveţe ce este aceea moralitate sau orice altceva. Tatăl meu stabilise propriile lui reguli; erau singurele de care asculta şi se aştepta să mă supun şi eu lor.

— Ce s-a întâmplat cu sora ta?

— Margaret a fost un caz deosebit. Nu ştia nimic altceva decât cele mai simple reguli: să nu atingă focul, să nu se ducă în bucătărie când se făcea mâncare, să nu traverseze singură strada. În timpul zilei mergea la o şcoală specială. Tata mi-a explicat ce anume nu mersese bine, din punct de vedere genetic, în existenţa ei intrauterină.

— Câţi ani aveai când s-a născut ea?

— Şapte.

— Cu siguranţă, mult prea tânără pentru acel gen de explicaţii.

— Tatăl meu credea că nu e bine să te ruşinezi de adevăr, şi a spus că eram destul de mare şi inteligentă ca să înţeleg.

— Pare a fi fost un monstru, sunase comentariul revoltat al lui Liz.

— L-ar fi şocat să afle că gândeşti astfel. S-a considerat întotdeauna cel mai raţional dintre oameni. Aprecia extrem de mult bunul-simţ.

— Şi totuşi te-a determinat să-i părăseşti casa şi masa la vârsta de şaptesprezece ani!

— Mi-a fost de-ajuns, fusese singura replică a lui Nell.

Mai mult decât de-ajuns, gândi ea acum. *N-ai aflat nici jumătate din adevăr, Liz*. Îşi puse paharul jos. *Şi am*

băut suficient de multă şampanie.

Se ridică, clătinându-se uşor.

— Te predai? întrebă Philip.

— Dacă n-o fac acum, va trebui s-o iau la fugă spre toaletă şi s-o fac acolo. (Nell se întoarse spre Lulu.) Philip o să-ţi comande un taxi când ai să vrei să pleci, zise ea, dându-şi seama că îi vedea faţa smeadă ca prin ceaţă.

— În mod sigur n-am să mă duc pe jos, şi nici n-o să iau un autobuz de noapte.

— Ne vedem mâine, îi spuse Nell lui Philip care flutură din mână înainte de a-şi cufunda din nou nasul în pahar.

A doua zi dimineaţă când coborî scările, Nell îi găsi pe amândoi acolo unde-i lăsase: pe Philip în fotoliu şi pe Lulu pe sofa, înconjuraţi de sticle goale. Ea însăşi se simţea de parcă cineva îi strângea un cerc de oţel în jurul frunţii, dar luase două aspirine. Se duse în bucătărie să facă nişte cafea concentrată.

Philip deschise un ochi, tresări de durere, apoi îl închise din nou. Lulu era încă dusă pe altă lume.

— Ţine…

Nell îi dădu lui Philip un pahar în care lichidul făcea o uşoară spumă.

El închise ochii şi gemu la auzul zgomotului, dar îl bău pe tot.

— Nu trebuia să fi deschis ultima sticlă de şampanie… dar de câte ori bea cineva şampanie *Taittinger Comte des Comtes*?

— Liz a comandat-o special pentru ocazia asta.

— Grijulie până în ultimul moment. Draga de Liz… ce mult o să-mi lipsească!…

Părea atât de dezolat, încât Nell îl crezu.

Lulu îşi veni în simţire cu multe gemete şi injurii, refuză aspirina şi se duse clătinându-se în bucătărie, ca să prepare ceea ce – spunea ea – avea să pună pe fugă şi cea mai îngrozitoare mahmureală. Băutura era roşie şi mirosea înfiorător şi Philip spuse, după ce o bău pe a lui, că avea un gust la fel de teribil.

— Te implor să nu-mi spui ce conţine, se cutremură el. E suficient că trebuie să o ţin în stomac.

— E un remediu suveran pentru cei care beau rom negru, îi spuse Lulu. Şampania n-o să-i reziste. O să vedeţi.

După o jumătate de oră şi două ceşti de cafea, el recunoscu că poţiunea îşi demonstrase magia şi se duse sus să facă un duş, să se bărbierească şi să se schimbe.

Inspectând bucătăria redevenită imaculată, Lulu spuse:

— Perfect. Ou asta s-a terminat. N-o să mă mai întorc aici, declară ea întorcându-se către Nell.

— De ce nu? întrebă aceasta luată pe nepregătite.

— Domnişoara Liz avea nevoie de mine. Tu n-ai! Tu ştii să te organizezi, astfel încât mi-am găsit o slujbă mai aproape de casă. E mult de mers până aici şi o făceam numai de dragul ei.

— Foarte bine, dacă aşa doreşti, dar ştii că ai fi putut rămâne în continuare.

— Şi ce să fac? Tu găteşti, faci curat, repari hainele. Eşti obişnuită cu toate şi te pricepi. Domnişoara Liz a avut întotdeauna pe cineva care să-i facă lucrurile astea. Tu n-ai nevoie de mine. Tu îţi eşti de ajuns ţie însăţi.

— Domnişoara Liz mi-a spus să-ţi dau toate hainele ei. Spunea că ai putea să le vinzi.

— Aşa o să fac.

— A zis să le iei pe toate, i-am golit şifonierul şi toate sertarele. Dacă ai nevoie de un geamantan, o să-ţi împrumut unul.

— Am nişte sacoşe mari, negre. Vor fi de ajuns. Dar o să iau taxiul pe care mi l-ai oferit noaptea trecută. E prea mult de cărat, chiar şi pentru mine.

— Să-l chem acum?

— Spune-i să vină peste jumătate de oră. Mă duc să aduc sacoşele.

Lulu umplu trei dintre ele cu taioare, rochii, haine şi lenjerie şi le depozită lângă uşa din faţă. Când Philip coborî cu un aer absent, lăsând în urma lui o dâră de colonie *Eau Savage*, le văzu şi rosti:

— Să nu-mi spui că au apărut deja vulturii.

— Liz mi-a spus să-i comunic lui Lulu că poată să-i ia toate hainele, dacă vrea.

— N-o să i se potrivească nici pe departe.

— E vorba să le vândă. Lulu ştie unde poate să ia cel mai bun preţ pe ele.

— În cazul acesta, o să adun puţinele lucruri pe care mi le-a lăsat mie.

— Ţi-a vorbit despre ele?

— Bineînţeles. Mi-a precizat că-mi vor fi lăsate prin testament. Să nu-mi spui că nu ştiai.

— Nu, dar în mod sigur este mai bine să aşteptăm până ce se va da citire în mod oficial testamentului.

— Dar Lulu ia deja hainele.

— Hainele nu sunt trecute în testament, nu ca un legat oficiat. Aş prefera să aştepţi, Philip.

— Draga mea fetiţă, permite-mi să-ţi aduc aminte că eu sunt executorul.

— Chiar şi în cazul ăsta.

Privirile lor se întâlniră şi se înfruntară.

— Nu te pune cu mine, rosti Philip încet. Asta nu ţine de competenţa ta.

— Dă-mă în judecată, zise Nell categorică. Hainele n-au nimic de-a face cu testamentul. Lulu se aştepta la ele ca la un bacşiş, nu sub forma unui legat testamentar. Ţie Liz ţi-a lăsat antichităţi de valoare şi vreau ca totul să fie făcut conform testamentului. Avem o întâlnire cu avocatul ei în această după-amiază.

— *Avem*?

— Eu sunt co-executor, alături de tine.

Ochii lui Philip aruncară flăcări pentru un moment, apoi ridică din umeri.

— Trebuia să mă aştept la asta. Întotdeauna se găseşte un vierme în bobocul unei flori. Hai, Lulu, n-ai nevoie de taxi. Te duc eu cu maşina.

— La ora trei, în strada Theobalds, strigă Nell în urma lui, dar el nu privi înapoi.

— Nu-l lua în seamă, o sfătui Lulu ridicând sacoşele

cu care Philip o lăsase să se descurce singură. Întotdeauna i-a plăcut să creadă că el era acela care o conducea pe domnişoara Liz, dar el va fi acela care se va simţi părăsit.

Cu toate acestea, când Nell închise uşa din faţă, respiraţia ei de uşurare era tremurată şi îşi simţea picioarele moi, fără oase. Nu era agresivă de felul ei, deşi avea o trăsătură refractară pe care tatăl ei, insistând să-i fie ascultate ordinele, o alimentase involuntar, dar nu-i stătea în fire să caute necazul cu lumânarea, decât atunci când voia să evite necazuri şi mai mari.

Liz o avertizase că Philip va încerca să preia conducerea.

— De-asta te-am numit co-executor. Nu, nu te uita aşa la mine. N-aş fi făcut asta dacă nu m-aş fi gândit că el va încerca să treacă peste voinţa ta, cu prima ocazie. Lui Philip îi place să facă pe şeful, are în sânge lucrul ăsta, dar tu nu eşti cătuşi de puţin aşa blândă şi supusă cum pari, şi ştiu că vei avea grijă ca dorinţele mele să fie îndeplinite întocmai. De asemenea, există lucruri despre care nu vreau ca el să ştie. Ţine asta… spusese ea, şi îi dăduse lui Nell o cheie. E cheia de la un seif de depozit. Există o scrisoare care te autorizează să-l deschizi şi am vorbit şi cu directorul care mi-e vechi prieten… Toate acele documente… vreau să le distrugi conţinutul. Philip le-ar citi pe toate mai întâi, de aceea vreau să faci tu asta.

Nell încuviinţase, sugrumată de emoţie. Încrederea pe care i-o arăta Liz era o cinste neaşteptată.

— Tu mă ştii, rostise Liz cu un zâmbet pe jumătate autoironie, sunt teribil de sentimentală. Majoritatea documentelor din cutia aia sunt scrisori de care nu m-am îndurat să mă despart, chiar dacă bărbatul care le-a scris mi-a făcut mult rău. Anii pe care i-am petrecut cu el au fost asemeni fetiţei cu buclă pe frunte: când au fost buni, au fost foarte, foarte buni; când au fost răi, au fost oribili. Du-te şi adu-mi-le, lasă-mă să le mai citesc o dată şi apoi aruncă-le pe foc. Vom merge astfel pe acelaşi drum.

Nell golise cutia, pusese totul într-o sacoşă pe care i-o adusese acasă lui Liz, după care o lăsase singură cu

amintirile ei.

Mai târziu, încredinţase focului o grămadă de hârtiuţe. Acum, gândul la toate astea îi întări hotărârea de a-şi menţine poziţia în faţa puterii irezistibile a lui Philip.

Urcă scara încet şi se duse în dormitorul lui Liz. Era gol acum, oh, atât de gol… şi totuşi mai purta amprenta parfumului ei: *Ma Griffe*. Tot echipamentul medical dispăruse: recipientele, sticlele, plosca, vasele în formă de rinichi. Şifonierele mari erau goale, dar pe cristalul curăţat al mesei de toaletă era cutia ei de bijuterii; fusese o cutie de bomboane fondante, cu trei straturi. În testamentul ei, Liz îi lăsase toate bijuteriile lui Nell.

— Nu toate sunt de cea mai bună calitate, dar există câteva piese foarte valoroase; cerceii cu diamante, de exemplu, l-am ţinut de rezervă, cu gândul să-i amanetez, dar n-am ajuns niciodată până acolo. Perlele sunt adevărate şi *ele*; *le-am* primit cadou când am împlinit douăzeci şi unu de ani; apoi brăţările acelea oribile pe care mi le-a dăruit Michael la logodna noastră, împreună cu broşa cu safire în formă de floare.

Nell se duse la cutie şi o deschise. Diamantele sclipiră. Pe aşternutul lor de satin când razele soarelui poposiră pe ele. Luă un cercel şi-l duse la ureche; acesta se clătină leneş, conştient parcă de valoarea lui. *Şi tu*? îi spuse Nell imaginii ei din oglindă. *Eşti conştientă că acum ai ceva avere*? *Diamantele şi perlele astea şi casa*… Puse cercelul la loc şi se uită în gol spre imaginea ei. Aş *da totul înapoi*, *în schimbul lui Liz*, îi zise ea. Apoi, lăsă capul în jos şi plânse cuprinsă de tristeţe.

Când îl întâlni pe Philip, mai târziu, la biroul avocaţilor lui Liz, Nell revenise la calmul şi stăpânirea de sine obişnuite. Ştia deja ce comentarii ar fi făcut limba tăioasă a lui Philip dacă ar fi exteriorizat vreun semn de mâhnire. În primul rând, n-ar fi crezut-o. Din cine ştie ce motiv, continua să o considere o profitoare. Se prefăcea că nu vede şi nu crede recunoştinţa şi devotamentul faţă de femeia pe care o socotea binefăcătoarea ei şi pe care ajunsese, în ciuda personalităţilor şi perspectivelor lor

complet diferite, s-o iubească aşa cum nu mai iubise pe nimeni în afara mamei şi surorii ei.

Liz reuşise să o descopere, în spatele faţadei aparent lipsite de sentimente, pe fetiţa vulnerabilă care se ascundea acolo, fiindcă fusese rănită mult prea mult şi mult prea devreme. Nell îi vorbise lui Liz despre mama ei adorată, a cărei amintire o păstra mereu vie în memorie şi despre care nu fusese în stare să discute cu nimeni, şi în mod deosebit nici cu tatăl ei. Lui Liz îi povestise, chiar dacă numai prin fragmente mici şi nu pe de-a-ntregul, adevărul dureros al vieţii ei, duse alături de un tată sever. Fusese în stare să facă acest lucru pentru că Liz îi dăduse a înţelege şi îi dovedise că îi păsa foarte mult de ea, şi căldura sentimentelor ei străpunsese gheaţa cu care se înconjurase Nell de-atâta amar de vreme. Philip văzuse doar ceea ce se pregătise să vadă şi ceea ce s-ar fi potrivit cu prejudecăţile sale, şi lui Nell nu-i trebuise mult ca să înţeleagă că, în ceea ce o privea, Philip nu avea să observe nimic altceva.

Lulu îi spusese de-a dreptul:

— Ăsta e gelos, e atât de gelos încât nu mai vede bine. A fost întotdeauna pe locul întâi pentru domnişoara Liz şi nu-i place să împartă locul cu nimeni. Spune c-o iubeşte – şi poate că aşa şi este – dar are impresia că a iubi înseamnă a stăpâni. Nu-i convine când cineva face ceva de capul lui, cum a făcut domnişoara Liz cu tine. El ar fi trebuit să te găsească, el ar fi trebuit să te creeze din nou şi tot el să culeagă foloasele. S-a făcut verde ca mazărea de invidie că n-a fost el acela şi, mai rău, că Domnişoara Liz a avut dreptate. Ţine-te tare, iubito. Asta o să-l roadă cel mai tare.

Se pare că Lulu îi cunoştea adevărata fire a lui Philip, deoarece, atunci când părăsiră birourile avocaţilor, unde acesta îşi ascunsese orice şoc ar fi resimţit aflând că nu avea mână liberă în privinţa testamentului lui Liz, s-au oprit la o cafenea din apropiere. Când fiecare avu în faţă paharul lui cu gin tonic, Philip îl ridică pe al lui şi spuse cu o voce moale ca mătasea:

— Nu-i rău pentru şaisprezece luni de muncă, hmm?

— Munca asta a furnizat cea mai mare parte a veniturilor pe care le-a încasat Liz în ultimul an, când nu a mai fost în stare să lucreze, i-am înapoiat toţi banii pe care i-a cheltuit cu mine. Mă pricep la aritmetică. A trebuit să învăţ de mică să conduc o gospodărie şi să jonglez cu cheltuielile. Tatăl meu se aştepta să-i dau socoteală de fiecare penny, şi pot să fac acelaşi lucru şi pentru tine, dacă asta vrei.

— Oh, sunt sigur că ai putea. Ai o grămadă de virtuţi, nu-i aşa? Bineînţeles că Liz habar n-avea cum să se descurce cu banii, dar vezi tu, a existat întotdeauna cineva care să se îngrijească de problema asta în locul ei. Spre deosebire de tine, era – am putea spune delicat – neîndemânatică.

Limba lui nu-şi pierduse ascuţişul şi totuşi, lui Nell suspinul lui urmat de declaraţia venită din suflet: „Ce mult are să-mi lipsească”, i se părură sincere.

Singura trăsătură care-i răscumpăra oarecum păcatele era dragostea ce i-o purtase lui Liz. Dacă nu ar fi existat acest lucru, Nell nu s-ar mai fi deranjat să-i acorde atenţie. Fără îndoială, nu aveau să devină niciodată prieteni. Philip puse jos paharul şi-i declară:

— În mod normal nu-mi bat capul cu oameni pe care îi dispreţuiesc, dar în cazul tău am să fac o excepţie pentru că aşa m-a rugat Liz. Am procedat mereu ca la carte, şi totuşi va trebui să încalce o promisiune. Sunt conştient că mă crezi mai inteligent decât sunt în realitate, continuă Philip, dar trebuie, de asemenea, să ştii că eu nu acţionez niciodată în acest mod. Motto-ul meu este: „Totul sau nimic”.

Nell izbucni în râs.

— Numai tu, Philip…

Dintr-odată, se găsiră pe aceeaşi lungime de undă. *Ceea ce îl salvează întotdeauna e simţul umorului deosebit de dezvoltat pe care-l are*, gândi Nell.

— Cred că, dacă lăsăm deoparte neînţelegerile

noastre, vom putea ajunge la un *modus vivendi*[38] satisfăcător pentru amândoi, unul care să nu presupună să ne vedem mai mult decât este necesar, se pronunţă el.

— În ce scop?

— Ca să acţionez aşa cum mi-a cerut Liz.

— Trebuia să-mi dau seama că asta te depăşeşte chiar şi pe tine, spuse Nell cu blândeţe.

Ochii lui argintii sclipiră cu un real amuzament şi apreciere.

— Raţionam prin prisma educaţiei pe care am primit-o atât eu cât şi Liz. În cazul nostru, obligaţiile părinţilor nu includeau decât vizite ocazionale la şcoală. Uneori trecea câte un an întreg fără ca să-mi văd mama sau pe vreunul dintre taţii mei vitregi. La fel s-a întâmplat şi cu Liz, pentru că părinţii ei erau în străinătate.

— N-am nevoie de o supraveghere părintească, Philip. N-am nevoie de niciun fel de supraveghere.

— Liz era de altă părere.

— De când a început să-ţi pese ţie de părerile oamenilor, fie şi a lui Liz?

— Întotdeauna mi-a păsat de ceea ce gândea Liz. Am cunoscut şi încă mai cunosc foarte multă lume, dar pe adevăraţii prieteni îi pot număra pe degetele unei singure mâini, iar Liz era degetul meu mare. Te-ai gândit vreodată cât de neajutorat este cineva căruia îi lipseşte degetul mare?

Nell rămase tăcută, gândindu-se la ceva ce-i spusese Liz nu cu mult înaintea morţii sale.

— Ştiu că Philip nu este persoana ta favorită, dar să nu pierzi legătura cu el. S-ar putea să ai nevoie de el într-o bună zi. Mie aşa mi s-a întâmplat. Mai există posibilitatea ca el să aibă nevoie de tine. Nu, nu mă privi cu atâta sarcasm. Philip simte nevoia ca lumea să aibă nevoie de el, dar cu cât îmbătrâneşte, cu atât mai puţin sunt cei care au nevoie de el. Când n-o să mai fiu… s-ar simţi umilit dacă i-ar trece prin cap că ştii acest lucru, deci, pentru numele

38 Modalitate de înţelegere între două sau mai multe persoane prin concesii reciproce sau prin acceptarea unor compromisuri (n.t.).

lui Dumnezeu, vezi să nu-ţi scape din gură aşa ceva. Doar… foloseşte-te de cunoştinţele şi experienţa lui din când în când.

— Şi să plătesc pentru asta?

— El cere bani presupunând că, dacă eşti dispusă să plăteşti, nevoia ta este reală.

Nell suspinase. Nu asta voia ea. Ea dorea să se elibereze de toate legăturile. Voia să fie singură la cârma vieţii ei, să simtă puterea propriilor aripi. Jurase că nimeni nu avea să-i mai conducă viaţa. *Şi ultimul lucru care-mi lipseşte sau pe care să-l doresc este un surogat de tată. Cel pe care l-am avut mi-a ajuns o dată pentru totdeauna.*

— Este caracteristic naturii omeneşti să nu fie luate în considerare sfaturile bune, chiar atunci când sunt oferite cu reală bunăvoinţă, şi n-am nicio îndoială că în persoana ta poate fi găsită o bună exemplificare a acestei constatări, rosti Philip cu cea mai expresivă nuanţă pontificală în voce. Liz m-a făcut să-i promit că nu te voi scoate de pe lista mea pentru corespondenţă, dar e limpede că în viitor, ori de câte ori îmi vei recunoaşte scrisul, o să arunci scrisoarea la gunoi fără s-o citeşti. Asta fiind situaţia, nu mai e nimic de spus. La revedere, draga mea Nell şi mult noroc, mai zise el şi se ridică să plece.

Nell se simţi de parcă ar fi fost dată brusc la o parte, dar în fond asta vrusese, nu-i aşa? Acum stătea într-adevăr pe picioarele ei. Nu mai avea cine să-i spună: n-ai voie, n-ai să faci asta, sau: în locul tău n-aş face aşa ceva. Sau: nu tu conduci lucrurile aici. Avea propria ei casă, bani în bancă, un viitor sigur. Ce drum lung parcursese şi totuşi ce mult mai avea de mers. Ridică paharul, îl bău până la fund, dar ameţeala ei provenea din starea de euforie. *Sunt liberă*, gândi ea, exultând. *Pot să fac tot ce vreau. Sunt liberă… sunt liberă… sunt liberă.*

— 11 – Când îi fu recomandat un nou client, Nell se gândi în treacăt să-l sune pe Philip, dar în final se decise să n-o facă. Nu îl mai văzuse de nouă săptămâni şi viaţa ei mergea ca un motor bine uns. Rearanjase micuţa casă după gustul ei: dispusese altfel mobila, schimbase locul

tablourilor şi al oglinzilor şi aşezase un portret mare al lui Liz, ca mireasă, pe masa de lângă şemineu, alături de o vază de porţelan în care se afla o azalee cu flori de un roz foarte aprins – culoarea favorită a lui Liz. În rest, unica deosebire era că nu mai trăia singură. Acum împărţea apartamentul. Mai întâi cu o pisicuţă al cărui nume iniţial – mostră de prostie, preţiozitate şi ridicol – fusese schimbat în Blossom[39], deoarece semăna cu o grămăjoară de puf cenuşiu cu ochi ca doi mari aştri de aur. Aceşti ochi migdalaţi şi aşezaţi oblic îl determinară pe medicul veterinar, care o vaccinase împotriva tuturor bolilor specifice, să o denumească Blossom – „micuţa mea împărătească a Chinei”, nume prescurtat prin „împărăteasa”, ceea ce şi era.

Toată viaţa Nell îşi dorise o pisică pentru că adora aceste animate, dar tatăl ei nu permisese niciodată unei vieţuitoare să treacă pragul casei. Câinii miroseau urât şi pisicile zgâriau mobila. Nell se rugase şi pledase fără niciun folos. Odată îndrăznise să aducă acasă un animal vagabond, dar tatăl ei îi ordonase imediat să-l ducă la RSPCA[40].

— Dar acolo o să-l omoare, îl implorase Nell printre suspine. Te rog, lasă-mă să-l păstrez! O să mă ocup eu de el şi n-o să te deranjeze, îţi promit. E doar un mic animal pierdut.

— Sunt deja mult prea multe. Înmulţirea necontrolată e la fel de vrednică de dispreţ la animale ca şi la oameni. E un gest umanitar să-l scapi de o viaţă a cărei asprime n-ai început încă s-o cunoşti.

Nell nu fusese niciodată în stare să-şi înţeleagă tatăl. Plânsese până adormise în noaptea aceea şi jurase că într-o bună zi va avea o pisică a ei. Blossom costase şase guinee[41] şi meritase fiecare bănuţ. La două zile după ce o cumpărase, primi un telefon de la crescătorie şi fu întrebată dacă n-ar interesa-o fratele lui Blosoom, care nu

---

393 9- Floare a unui pom fructifer (n.t.).

40 Societatea regală pentru protecţie şi îngrijirea animalelor (n.t.).

41 Veche monedă de aur valorând douăzeci şi unu de şilingi (n.t.).

se obişnuise cu lipsa surorii sale. Nell se arătă de acord imediat şi îl numi Bundle[42], pentru că motănelul era o bocceluţă plină de pozne. În primele zile după sosirea lui, Blossom se ascunse sub pat, iar, când, în fine, se aventură prin casă, Bundle încercă plin de dispreţ să se impună pentru că era mai mare, dar Blossom se înfurie şi din câteva zgârieturi îl învăţă să fie respectuos.

După aceea, între ele se stabiliră relaţii amicale; împărţeau acelaşi coş mare – deşi noaptea dormeau la picioarele patului lui Nell –, se jucau împreună, se spălau şi îşi netezeau blana una alteia şi îşi ţineau companie în absenţa lui Nell. Dacă lipsea mai mult de douăzeci şi patru de ore, apela la o doamnă recomandată de la crescătorie care venea şi le dădea de mâncare. Pisicile puteau să intre şi să iasă din casă după voie pentru că Nell le instalase o uşiţă specială, întotdeauna, la întoarcerea acasă după o întâlnire, auzea clinchetul clopoţeilor de la zgarda lor când se dădeau jos din patul ei – unde-şi petreceau vremea cât stăteau singure

— După care coborau în fugă s-o întâmpine.

De multe ori, stând în fotoliu lângă şemineu, cu amândouă pisicile în poală, sau avându-le cuibărite la picioarele ei pe covorul din faţa focului, Nell se uita împrejur şi suspina mirată. Nu-şi mai dorea absolut nimic. Angajamentele mergeau constant, banii se adunau, avea un cămin confortabil. Era cu adevărat foarte norocoasă. Şi nici măcar o singură dată, când deschidea o sticlă de vin şi sorbea din el citind sau privind la televizor, nu uita să-şi ridice paharul în semn de salut pentru Liz.

Noul client, care îi fusese recomandat, era un necunoscut de care nu mai auzise până atunci deşi, în cercurile ei, nu era neobişnuit pentru clienţi să ştie unii de alţii sau chiar să fi făcut cunoştinţă. Totuşi, recomandarea venise de la un bărbat care nu renunţase când Liz se retrăsese; era un client vechi şi foarte bogat a cărui fantezie constituia o mică perversiune întrucât îi plăcea să fie bătut, întotdeauna pe fese şi mereu cu o perie de păr,

42 Boccea,legatura,manunchi

cu partea cu ţepi. Nell ceru detalii despre preferinţele sexuale ale viitorului client şi i se spuse că şi lui îi plăcea să fie bătut, dar în rest nu era vorba de nimic nelalocul lui. Nimic nu indica o eventuală înclinaţie spre sado-masochism. Era tânăr, foarte prezentabil, deosebit de înstărit, dar căsătorit cu o femeie care considera acest mic viciu ca un păcat mortal şi ca atare nu-i oferea genul de eliberare sexuală de care avea deseori nevoie.

Lui Nell i se cerea să se îmbrace ca o bonă – *Doamne*, reflectase ea, *ce se întâmplă cu clasele sociale superioare din Anglia*? – şi trebuia să fie foarte pretenţioasă. Avea să fie servită cina şi, în timpul ei, urma să-i reamintească în mod constant să stea drept, să-şi ţină coatele lipite de corp; nu trebuia să-i permită să-şi mănânce budinca, dacă nu termina felul precedent şi nu-şi curăţa farfuria. Era inutil de adăugat că el n-avea să se supună şi atunci se impunea să fie pedepsit. *Foarte bine*, chibzui Nell, *o mie de lire uşor câştigată şi un scenariu pe care l-am mai interpretat, cu mici variaţii*. În concluzie, îşi dădu acordul.

Se îmbrăcă în uniforma albastru pal cu şorţ alb şi cu ciorapi negri (în legătură cu ciorapii se făcuseră menţiuni stricte – extrem de fini şi cu dungă şi, în plus, pantofi cu tocuri foarte înalte şi subţiri) şi se admiră în oglinda ei cu picior. Uniforma era cu cel puţin opt inchi[43] deasupra genunchiului şi, dacă se apleca, expunea coapsele albe de deasupra ciorapilor prinşi în port-jartier. *Bărbaţii sunt atât de previzibili*, reflectă ea, simţind pentru o secundă că-şi pierde răbdarea şi e cuprinsă de plictiseală, dar imediat îşi reaminti că urma să fie plătită pentru această mică şaradă, îşi ridică părul într-un coc în vârful capului peste care urma să prindă o bonetă albă, apretată, cu volănaş. Ca să accentueze aparenţa de persoană severă, purta ochelarii pe care îi cumpărase, cu lentile rotunde şi mari, confecţionate din sticlă obişnuită. Aceştia aminteau cumva de ochii bufniţelor şi îi dădeau o înfăţişare severă.

Se întoarse cu spatele la oglindă şi văzu că pisicile o priveau din vârful patului.

43 Aproximativ douăzeci de centrimetri (n.t.).

— N-ar trebui să dureze mult, le spuse ea veselă şi veţi primi partea voastră sub formă de ficat de pui.

Depuse câte un sărut pe fiecare căpşor, le auzi torcând şi coborî scările să aştepte taxiul.

Maşina o duse la o casă impozantă din Kensington Square unde o lăsă pe partea opusă a străzii, conform instrucţiunilor. După plecarea taxiului, Nell traversă strada şi merse înapoi pe jos până la numărul pe care îl memorase. Îi fusese dată o cheie şi, după ce intră înăuntru, puse lanţul de siguranţă, tot conform instrucţiunilor. Apoi urcă trei etaje şi văzu o dâră de lumină strecurându-se pe sub o uşă închisă. Ciocăni uşor şi intră. În faţa unui şemineu protejat de o apărătoare din ochiuri de sârmă stătea un bărbat. Alături de ei era o masă pregătită pentru două persoane, lângă care se afla un gheridon. Bărbatul se întoarse cu faţa, şi numai datorită faptului că intrase deja în pielea personajului reuşi să nu rămână cu gura căscată, întrucât chipul îi era foarte cunoscut.

— Bună seara, zise ea calmându-se.

— Bună, Nanny[44].

— Eşti gata pentru cină? Te-ai spălat pe mâini?

— Da, Nanny.

Ascultător, ei le ridică pentru a-i fi inspectate. Dezbrăcându-şi pelerina, Nell o lăsă să cadă pe un scaun lângă uşă şi îşi aranjă boneta pe care o pusese pe când urcase scările. Inspectă mâinile ce îi fuseseră prezentate: aveau o formă frumoasă şi erau bine îngrijite. În continuare, le întoarse şi pe partea cealaltă, ca să admire unghiile atent manichiurate.

Bărbatul purta o pijama de flanel cu dungi şi o cămaşă de noapte specifice internatelor, gri închis. Mirosea întrucâtva familiar, şi într-o clipă Nell îşi dădu seama de ce, fiindcă memoria o ajută să clarifice acest indiciu. Simţise aroma parfumului „Wrights Coal Tar”; genul pe care tatăl ei îl folosea în sala de operaţii.

Pentru un moment rămase descumpănită, dar reuşi să împingă amintirile în ungherul lor şi rosti cât putu de

44 Doica,bona

vioaie:

— Da, e bine. Acum, hai şi mănâncă-ţi cina. Dacă mănânci tot, şi prin asta înţeleg fiecare bucăţică, am să-ţi spun o poveste. Dacă nu…

Ea observă că ochii lui de culoare albastru deschis ardeau îndârjiţi, dat tot ce răspunse el fu:

— O să mănânc tot, Nanny. Promit.

— Sper că nu-s doar vorbe goale. Ştii ce părere am despre ele.

Vorbise pe un ton aspru şi, pentru o fracţiune de secundă, văzu în privirea lui că era surprins. Revenind la tonul vesel, îi spuse:

— Atunci, haide. Nu vrem să se răcească mâncarea, nu-i aşa?

— Da, Nanny.

El se aşează pe un scaun, lăsând-o pe Nell să-l ocupe pe cel aflat mai aproape de cărucior. Evident, cădea în sarcina ei să servească. Ridicând capacele găsi mâncarea standard pentru copii: carne de miel sau de vită – nu reuşi să-şi dea seama – gătită în sufertaş, piure de cartofi, morcovi şi mazăre verde. Din dulăpiorul încălzit luă o farfurie din porţelan ornată cu desene pentru copii şi puse pe ea, cu paleta de servit, câte o porţie din fiecare, potrivită pentru un copil. Oare *ce vârstă ar trebui să aibă*, se întrebă ea şi apoi decise că opt ani ar fi fost cea mai potrivită; destul de mare ca să ştie cum să se poarte la masă şi totuşi destul de mic, ca să stea într-o cameră decorată ca pentru copii. Era şi o cană cu apă; îi turnă într-un pahar, după care puse farfuria şi paharul în faţa lui.

— Acum să te văd! Să mănânci tot ca un băiat cuminte.

— Da, Nanny.

El începu bine, cu entuziasm chiar, dar acesta dispăru repede. Se apucă să împingă mâncarea prin farfurie şi, în curând, ea îl auzi bătând din picioare pe barele încrucişate ale meşei.

— Încetează!

— Dar nu fac nimic, Nanny.

— Nu spune minciuni. Băieţii care spun minciuni sunt pedepsiţi. Şi mănâncă odată; nu mănânci, nu capeţi budincă.

Se aplecă peste masă să împingă din noua în faţa lui farfuria pe care el o dăduse deoparte şi fu copleşită iar de mirosul familiar de săpun.

— Nu mai vreau.

— N-ai voie să spui aşa ceva! ameninţă Nell şi-i văzu iarăşi ochii aprinzându-i-se.

Îi plăcea mânia ei, dar nu reîncepu să mănânce, ci porni să împingă mâncarea din farfurie pe faţa de masă albă şi curată.

— Încetează!

Ordinul era atât de categoric încât el se opri cu gura uşor căscată. Ochii albaştri îşi accentuaseră culoarea şi aveau pupilele dilatate. Nell observă că mâna lasă jos furculiţa şi se ascunde în poală.

— Şi încetează şi cu asta! Ce ţi-am spus despre băieţii care se joacă cu corpul lor?

El răspunse cu o voce slabă:

— Le cad mâinile.

— Exact, continuă ea cu fermitate. Acum termină de mâncat ca un băiat cuminte.

Glasul lui deveni şi mai slab, dar căpătă o nuanţă de sfidare.

— Nu vreau să mai mănânc.

— Voi număra până la trei. Dacă nu începi să mănânci până ajung la trei, n-o să mai am de ales şi va trebui să te pedepsesc.

— Nu-mi pasă.

Acum se răzvrătea şi mâna îi alunecase din nou în poală.

Nell îşi împinse scaunul.

— Foarte bine. Du-te în camera ta.

Cu capul plecat şi aruncând o privire piezişă, el plecă nerăbdător. Nell îşi scoase boneta şi acele, din păr lăsându-l liber pentru punctul culminant al fanteziei. Învăţase să interpreteze partea preliminară după ureche;

urma iniţiativa clientului şi, dacă se dovedea a fi calea cea bună, prelua ea conducerea. Dacă el era de acord, o seconda, dacă nu, prelua din nou iniţiativa.

Până aici, gândi ea, *totul e în regulă*. Era o fantezie standard care fetişiza copilăria, nimic nou. Fără nicio îndoială, va găsi cămaşa de noapte împăturită frumos şi pusă la picioarele patului, iar el, cu pantalonii de pijama coborâţi până la glezne, va sta cu spatele spre ea, aşteptând şi anticipând cu groază momentul, dar ţinându-şi, plin de entuziasm şi nerăbdare, erecţia în mâini.

Nell nu se grăbi, prelungind tensiunea aşteptării până la punctul în care ceea ce avea să urmeze avea să fie de scurtă durată dar la o intensitate maximă. Când presupuse că o aşteptase destul se duse în dormitor unde găsi totul aşa cum îşi închipuise. La intrarea ei în cameră, bărbatul nu-şi întoarse capul, însă peria stătea pregătită. Ridicând-o îi simţi greutatea dată de mânerul şi spatele confecţionate din argint. Cum ţepii era tari şi aspri, se hotărî să o ia încet; aceştia puteau rupe cu uşurinţă pielea sensibilă.

— Apleacă-te, ordonă ea pe un ton aspru, foarte reuşit.

El se aplecă repede, dar Nell se opri din nou.

— Dacă eşti dispus să spui că-ţi pare rău pentru ce-ai făcut, o să-ţi accept scuzele.

— Nu-mi pare rău, răspunse el pe un ton de provocare.

— Foarte bine, zise ea şi începu să-l lovească fără a-şi folosi toată forţa, chibzuind că, dacă el era aşa de aproape de final, nu va fi nevoie de mai mult de patru sau cinci lovituri.

Totuşi, în ciuda faptului că mâna lui lucra energic, când îl lovi a şaptea oară nu se produse nicio reacţie. Nell mări intensitatea loviturilor, dar, în curând ajunse la cea de-a douăsprezecea lovitură fără a obţine rezultatul aşteptat. *Dumnezeule*, reflectă ea, *probabil că s-a obişnuit cu aşa ceva*, şi îl lovi cu toată puterea. Îl auzi gemând ca şi cum ar fi fost satisfăcut, dar încă se masturba cu furie.

Nell simţi o ameninţare la adresa competenţei ei şi se aplecă uşor spre stânga ca să poată arunca o privire spre faţa lui; era roşie, transpirată şi ţinea gura deschisă, dar erecţia lui era încă tare, ca de piatră. Mâna îi obosea deja; depăşise douăzeci de lovituri cu peria aceea grea. Fesele lui se înroşiseră şi în câteva locuri se vedeau porţiuni acoperite cu mici urme de înţepături pline de sânge. Probabil că el o simţise şovăind pentru că se îndreptă de spate şi se întoarse spre ea zbierând:

— Mai tare, lua-te-ar naiba… pentru ce mama dracului te plătesc?

În acel moment ea înţelese de ce nu reuşea el să ajungă la climax. În intervalul care trecuse de când o părăsise şi până îl urmase în dormitor, luase ceva – se vedea clar din petele de un roşu aprins din obraji şi strălucirea sălbatică a ochilor cu pupilele mărite. Nell lăsă mâna în jos şi se îndepărtă de el.

— Nu ca să-mi pierd timpul şi exact asta fac acum. Dacă ai inhalat sau ţi-ai injectat un drog…

— Cine dracu’ te crezi să mă acuzi că m-am drogat? Nu ştii cine sunt eu? O să-ţi fac jartiere din intestine dacă nu faci aşa cum ţi se spune; de-asta eşti plătită. Hai, treci la treabă.

Nell clătină din cap. El îşi risipea energia de pomană şi ea bătea un bărbat ale cărui reacţii sexuale erau diminuate de drogul pe care-l luase, oricare ar fi fost acela. *Poate cocaină*, gândi ea. Nu asta era pudra pentru plăceri a oamenilor bogaţi? Ar fi putut să-l bată până la sânge ca să-l facă să ejaculeze.

— Curvă neruşinată!

Înainte de a-şi da seama ce avea ei de gând, bărbatul îi smulse peria din mână şi începu s-o lovească zdravăn cu ea, izbind cu forţa şi furia unui om care nu este obişnuit să-i fie zădărnicite planurile. Nell îşi ridică braţele să se apere, dar el reuşi s-o pocnească pe obraz, pe frunte şi în moalele capului. Loviturile, date cu puterea unui om bine clădit, erau extrem de dureroase. Când reuşi să-şi protejeze faţa şi capul, el începu s-o lovească pe corp şi

când ea se răsuci şi se întoarse ca să le evite, se împiedică de covor lângă pat şi căzu pe jos. Imediat, fără să piardă o secundă, el se aplecă şi o lovi pe pielea goală a coapselor, pe porţiunea dintre ciorapi şi chiloţi.

Asta o duru şi mai tare şi, înainte de a realiza cu adevărat ce făcea, îndârjită de efectul loviturilor şi înfuriată de mirosul neplăcut al săpunului, se întinse după acea parte a lui care se oferea singură – penisul aflat încă în erecţie maximă – şi făcu o manevră învăţată de la fete înainte de a începe să bată străzile. Îl apucă strâns, îl răsuci într-o parte, apoi în cealaltă, după care smuci de el în jos cu toată puterea. Bărbatul ţipă în agonie şi orgasmul său întârziat erupse, împroşcând sălbatic şi continuând să-i curgă printre degete când îşi prinse penisul cu mâinile; apoi căzu pe podea; se strânse în poziţia unui fetus şi conţină să geamă sfâşietor.

Nell se îndepărtă de el, târându-se cu spatele; pe coapse, în locurile unde o lovise, apăruseră pete roşii, faţa o ustura, iar fruntea o durea, fără a mai pune la socoteală şi capul. Se simţea ameţită, îi venea să vomite de la mirosul de săpun şi mânia surdă provocate de umilinţă îşi arăta deja colţii. *A dracului farsă*! gândi ea, ridicându-se în picioare. *Puţin îmi pasă cine naiba este el, n-avea niciun drept să mă atace*.

Se îndreptă spre uşă şchiopătând deoarece una dintre lovituri, în Iod să nimerească pe coapsă, aterizase pe osul de la încheietura şoldului care o durea foarte rău, dar înainte de a ajunge acolo, uşa se deschise şi îşi făcură apariţia doi bărbaţi. Îl recunoscu pe primul care intră, fiindcă era cel care o contactase; pe celălalt nu îl mai văzuse până atunci. Primul îi făcu semn celui de-al doilea să înainteze, apoi îi indică lui Nell printr-o mişcare a capului să meargă în sufrageria unde cinaseră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el cu răceală.

— Nu mi-ai spus că se droghează, asta s-a întâmplat! Ori şi-a injectat, ori a inhalat ceva şi, când am obiectat, a devenit agresiv şi a început să mă bată, îi spuse Nell masându-şi coapsele înroşite. Aşa că l-am oprit în singurul

mod pe care-l ştiam.

Privirea lui o cercetă îndelung.

— Vei fi văzută de un doctor înainte de a pleca. Până atunci, trebuie să te rog să rămâi aici.

O ruga, dar de fapt îi poruncea. După ce uşa se închise după el, Nell se aşeză cu mare grijă pe un scaun, tresărind când marginea acestuia nimeri pe o porţiune dureroasă

Şi *acum ce se va întâmpla*? reflectă ea neliniştită. *O să fiu dusă în Tumul Londrei pentru că am avut de-a face cu cineva, altfel decât în maniera cu care sunt ei obişnuiţi*? îngrijorarea şi spaima îi dădeau crampe în stomac. E adevărat, era un membru de mică importanţă al familiei, dar neînsemnat sau nu, făcea parte din clan. Îşi duse cu grijă o mână la fruntea care o durea. *Au spus că e o fantezie legată de perioada copilăriei. O bonă aspră şi exigentă care trebuia să aplice o pedeapsă uşoară. Nimic indecent. Indecent*! se gândi Nell jignită. *Puteam să mă trezesc cu un braţ scos din uz încercând să-l ajut pe el să ajungă la orgasm*.

Se rezemă de spătarul scaunului şi închise ochii. *Acum am făcut-o lată*, chibzui ea. *Probabil c-am stricat totul, inclusiv afacerea mea. Dar de unde să ştiu că se droga*? *Ar fi trebuit să verific, asta e. Nu mi-a spus Liz să verific întotdeauna*? *Dar recomandarea asta a fost autentică; a venit din partea unui client bun. Deci, unde am greşit*? *Era cazul să fi ştiut în ce te bagi din momentul în care te-au făcut să semnezi documentul acela. Acest lucru indică întotdeauna un client important. Ar fi trebuit să te conduci după instinct; să le fi spus că te-ai răzgândit sau, şi mai bine, să te duci la Philip şi să-i ceri sfatul. Dar tu n-ai făcut nici asta, nu-i aşa*? *Gândul la o mie de lire pentru cel mult treizeci de minute de muncă a fost tot ce ţi-a putut trece prin cap. Bărbatul ăsta are supraveghetori, pentru numele lui Dumnezeu*! *Casa nu e câtuşi de puţin pustie. După câte ştii tu, toată afacerea ar putea fi acum înregistrată pe bandă video*!

Nell sări în sus alarmată, dar o inspecţie rapidă a

camerei îi demonstră că acolo nu se afla nimic care să semene cu un obiectiv. Oare în camera cealaltă era vreo oglindă? îşi roase o unghie, închise ochii şi încercă să aducă imaginea încăperii în faţa ochilor. Da, avea o oglindă mică în partea dreaptă, deasupra unui scrin. *Oh*, *Doamne*. Brusc, se îngrozi. O fată de douăzeci şi unu de ani. Aflată în apele adânci unde rechinii făceau parte din specia Marele Alb. *În ce m-am băgat oare*? bombăni în sinea ei. *N-ar fi trebuit să se întâmple aşa ceva*. *Am făcut o greşeală*, *dar am învăţat lecţia*. *N-o să se mai întâmple*.

Dorinţa ta de a avea controlul ţi-a întunecat judecata, recită în continuare mintea ei.

Tot ce-am vrut a fost să fiu în sfârşit liberă. *Era atât de bine*!

Bineînţeles că era! *Tocmai din cauza asta pândesc aici pericolele*. *De-abia au trecut douăzeci de luni şi deja ai suferit un eşec*.

Prea târziu observă ce infatuată fusese crezându-se aptă de a înota în apele infestate cu rechini fără a se mai deranja să discute situaţia cu salvamarul.

Proasto! se certă ea. *Cât de bine te cunoştea Liz*. *Acum vezi de ce i-a rugat pe Philip să te supravegheze de la distanţă*? *Ştia că drapelul tău „libertate cu orice preţ" te va costa mai mult decât îţi vei putea permite*.

Nell se-nfioră. Focul ardea încet, dar frigul pe care îl simţea venea din înăuntrul ei. Pentru prima dată de când scăpase din ghearele lui Mickey, înfrunta singură un viitor incert şi o cuprinsese frica, numai că de data asta era mult mai rău. Fusese prinsă din cauza propriei ei prostii de ceva mult mai periculos şi mai puternic decât un peşte de pe stradă.

Îşi îngropă faţa în mâini. *Doar scapă-mă din asta şi îi voi cere sfatul lui Philip de fiecare dată*, se rugă ea. *N-o să mai fac un pas până ce nu-şi dă el aprobarea*. *Te rog*, *doar scapă-mă din afacerea asta*!

Când se deschise uşa, îşi lăsă mâinile jos şi se îndreptă în scaun.

Misitul ieşi din dormitor, dar nu-i dădu nicio atenţie

şi o lăsă iar singură. La întoarcere îl însoţea un alt bărbat şi, după geanta pe care o ducea, se putea trage concluzia că era doctor.

Din nou Nell fu lăsată singură să aştepte. Fiindu-i frig, se mută mai aproape de foc. Se mai simţise odată ca acum

— Singură, împotriva lumii. Se ţinuse însă tare pe poziţii şi, în ciuda adversarilor, învinsese. Încă mai avea toate drepturile pe care le avusese atunci. Şi mai era şi Philip… dacă mai voia să o primească înapoi. Dacă îi va trece cu vederea aroganţa, va urma orice sfat îi va da.

După o vreme uşa dormitorului se deschise şi cei doi bărbaţi reveniră în sufragerie. Doctorul îi examină în tăcere leziunile.

— Învineţiri superficiale, spuse el. Nu există răni grave.

Ca şi în cazul omului de legătură, nu se putea deduce nimic. Nici de pe chipul, nici din vocea lui. Amândoi erau complet lipsiţi de orice putea semăna a sentiment.

— Ţine, zise doctorul luând un tub cu un unguent din geantă. Aplică-l oriunde simţi că te doare. Va rezolva problema vânătăilor.

O unse apoi cu grijă în câteva locuri. Când îi întinse unguentul pe pielea obrazului, Nell tresări.

— Doare? întrebă doctorul.

— Puţin.

— Va fi sensibil, probabil, vreo două zile, însă după ce va dispare vânătaia, nu vor rămâne urme.

Dădu din cap ca pentru a-şi întări spusele şi cei doi se duseră lângă uşă unde purtară o conversaţie cu voce scăzută. Apoi doctorul se retrase.

— Pot să plec acum? întrebă Nell politicoasă.

— De îndată ce vei semna acest angajament că nu vei spune nimănui – repet, nimănui – ce s-a întâmplat aici astă-seară.

— Nu discut niciodată despre clienţii mei, rosti Nell cu răceală.

— Mă bucur să aud aşa ceva. Cu toate astea vei

semna.

Nell îl citi şi văzu că era scris la maşină; brusc îşi dădu seama că nu era prima oară când cineva ca ea trebuise să semneze o astfel de hârtie. *Ăştia nu sunt supraveghetori*, gândi ea, scriindu-şi pseudonimul – Cleo Mondaine. *Ăştia sunt paznici*.

Mijlocitorul aruncă o privire asupra foii şi i-o dădu înapoi.

— Cu numele real, preciză el.

Vocea şi ochii lui făcură să i se încreţească pielea. O semnă Nell Jordan. Tot nu aveau adevărata ei identitate. O *mică victorie*, *dar e a mea*, reflectă ea. El o luă, o împături şi o puse într-un buzunar interior, după care aşeză în faţa ei un plic alb gros.

— Ţinând cont de… desfăşurarea evenimentelor, remuneraţia ta a fost dublată considerând prejudiciile ce ţi-au fost aduse şi necazurile pe care le-ai avut. Nu vei mai fi contactată pe viitor.

— Sunt încântată să aud acest lucru.

— N-am nicio îndoială că vei găsi singură drumul spre casă.

Nell îşi luă pelerina şi plecă. De-abia în taxi, începu să tremure.

Acasă, pisicile veniră s-o întâmpine şi ea le luă în braţe, îşi îngropă faţa în blana lor şi simţi huruitul micilor maşinării care le făceau să toarcă.

— Voi nu raţionaţi niciodată, nu-i aşa? le spuse ea cu vocea tremurată. Iubiţi, doar, în mod necondiţionat. Astă seară, bărbatul acela s-a uitat la mine ca şi cum aş fi fost pescuită dintr-un şanţ, dar se îngrijea de un pervers bolnav care se întâmplă să fie Cineva. Îl ridică faptul ăsta mai sus? Eu, cel puţin, n-am nicio iluzie în legătură cu profesia mea, dar cum ar explica el ocupaţia lui?

Dădu drumul la apă caldă în cadă, o umplu cu balonaşe mătăsoase mirosind a parfum „Y” şi se frecă până îşi înroşi pielea. Nu se reîntorsese de la nicio întâlnire simţindu-se în halul ăsta – murdară, mai prejos de condiţia umană, nepotrivită pentru relaţiile interumane. Nu putea

să scape de dispreţul oglindit în ochii aceia de un albastru deschis ai supraveghetorului, îi lăsase o urmă pe care nu putea s-o şteargă.

Bine, chibzui ea, scoţând dopul căzii, *consideră asta drept sfârşitul perioadei tale de domnie şi nu te lăsa scoasă din cursă de acest incident. Ocupaţia ta nu este cu nimic mai rea decât a lui. Individul rezolvă încurcăturile altora sperând să apară în viitor pe vreo listă de onoruri. Îl face acest lucru mai bun ca tine? Fiecare are propriul lui nivel şi priveşte cu superioritate tot ce se află mai jos de el. Eu eram sub acest nivel, pentru el; el se găseşte sub al meu. Mai degrabă aş face ce fac eu decât să fiu un lacheu plătit ca el. Cu ce drept se uita de sus la mine? E un mijlocitor, nu-i aşa? Dar fiindcă perversul ăla nenorocit aparţine Paradisului Snobilor, ceea ce face el se cheamă „distracţie”, iar ceea ce fac eu este vrednic de dispreţ.*

Până când ajunse în pat, furia îi scăzuse şi putea să privească întreaga situaţie fără să-i mai vină să dea cu toporul. În mod cert, avea doar o singură alternativă. Va trebui să-l sune pe Philip, să-şi pună cenuşă în cap, să-i explice ce s-a întâmplat şi să-l roage s-o ierte şi să-i intre din nou în graţii. El o să exploateze mai mult ca sigur umilirea ei, dar putea să suporte aşa ceva, fiindcă ceea ce primea în schimb era nu numai nepreţuit, ci şi absolut esenţial. Încă nu ştia suficient de multe lucruri şi nu cunoştea persoanele potrivite. Toate astea cereau timp şi experienţă. Până atunci, Philip era un rău necesar.

Chiar dacă fu surprins s-o audă, Philip n-o arătă, după cum nu manifestă nici vreun pic de entuziasm. Arboră doar obişnuitul lui sarcasm cu tentă mieroasă.

— Cărui fapt îi datorez această plăcere?

— M-am vârât într-o situaţie penibilă din propria mea vină, răspunse simplu Nell. Aş vrea să-ţi spun despre ce este vorba, dar nu la telefon. Poţi să treci pe la mine?

— Sunt acolo în douăzeci de minute, rosti el.

Când sosi, Nell îi ceru scuze în mod sincer şi nu se sfii să-şi recunoască propria stupiditate.

— Ar fi trebuit să-ţi cer părerea, spuse ea în final, şi

îmi pare foarte, foarte rău că n-am făcut-o. Liz avea dreptate. Am încă nevoie de îndrumare în anumite privinţe. Vrei să mă ierţi şi să continui să mă sfătuieşti?

— Da, atâta timp cât nu-mi vei spune „Tăticule”.

Nell chicoti şi se simţi atât de uşurată încât făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată: îl îmbrăţişă.

— Văd că ai ajuns la strâmtoare, fu singurul lui comentariu. Acum, povesteşte-mi totul.

Când ea îşi termină istorisirea, Philip suspină.

— Acest „rateu” al tău este probabil ceea ce un iubit american de-al meu obişnuia să numească „ceva neobişnuit”. Bărbatul ăsta trebuie evitat cu orice preţ. Îl credeam încă întemniţat în mijlocul Highlands-ului, într-o temniţă foarte costisitoare pentru acei membri ai familiilor de vază care aduc numai necazuri.

— Ce mă nelinişteşte pe mine este dacă mai are puterea de a mă expulza.

— Aşa ceva nu mai e posibil în zilele noastre, iar el ocupă un loc neînsemnat în ierarhie, luând în considerare că provine din ramura feminină a familiei. Spune-mi cum au ajuns ei la tine?

Ea îi explică şi el clătină din cap, edificat.

— Da, este o foarte importantă firmă de avocaţi care lucrează pentru familie. Descrie-mi-l pe acest… mijlocitor.

Din nou, Nell se execută.

— Se uita şi-mi vorbea de parcă eram un gunoi.

Zâmbetul lui Philip prevestea ceva neplăcut.

— Nu mă miră de vreme ce meseria lui e să mături gunoiul; el e cel care tratează cu cei cumpăraţi şi plătiţi, aşa ca tine. Mi-ar plăcea totuşi să ştiu cum a dat de tine. În mod obişnuit, doar celor mai experimentaţi sado-masochişti le este permis să meargă acolo şi să se desfăşoare, iar tu nu prea faci parte din cercul ăsta.

— Mi-au spus că îi place fantezia cu bona şi camera copiilor şi, de asemenea, că vrea să fie bătut cu o perie, dar nu prea mult timp. Că era, literalmente, o joacă de copii.

— Ei? pe cine ai mai văzut?

— Un alt bărbat, mai tânăr, mai delicat, foarte stilat. A spus că era doar ceva ocazional, dar aveau nevoie de un profesionist şi că, după aceea, să-mi ţin gura închisă. Au făcut mult caz de problema asta.

— Natural, rosti Philip ţuguindu-şi buzele ca întotdeauna când se adâncea în gânduri. Lasă pe mine. Ceva nu-i în regulă în toată povestea asta. O să mai fac cercetări. Poţi să ai încredere în mine.

— Aşa ar fi trebuit să fac de la început.

— Ei bine, ţi-ai primit lecţia, nu-i aşa?

— N-o să mai fac iar greşeala asta.

Philip îşi făcu apariţia o săptămână mai târziu.

— Ţi s-a făcut o înscenare, o anunţă el.

Nell se holbă la el.

— Îţi aduci aminte că la funeraliile lui Liz te-am găsit stând de vorbă cu o femeie despre care ţi-am povestit că era specialistă în sado-masochism?

— Dee Dee şi nu mai ştiu cum. Da, mi-aduc aminte de ea. Mi-ai spus că s-a lăsat de prostituţie când a făcut un mariaj spectaculos.

— Dacă ne referim la faptul că nu-şi mai serveşte ea însăşi clienţii, aşa este. La ceea ce n-a renunţat, însă, a fost participarea – cu cincizeci la sută după câte mi s-a spus

— La o agenţie profilată pe furnizarea de practicanţi ai perversiunilor sado-masochiste. Vine din Australia de două ori pe an să-şi verifice investiţia. Se pare că domnul care te-a angajat face apel la serviciile acestei agenţii de câţiva ani buni şi ei te-au recomandat pe tine.

— Dar „Eu nu lucrez pentru agenţie… şi a existat un client de-al meu care…

— N-are importanţă. A muşcat şi el momeala ca şi tine. În mod clar, clientul lor a devenit în ultima vreme din ce în ce mai greu de satisfăcut.

— Natural. Un ins drogat are dificultăţi în a…

— Cunosc dereglările produse de droguri asupra comportamentului sexual, pe care, desigur, le are şi acest individ.

— Atunci ce de nu-l opresc?

— În interesul cui?

Nell rămase cu gura căscată.

— Exact. El nu e de folos nimănui, şi dacă vreodată va lua o supradoză, singura reacţie va fi un suspin de uşurare.

Majoritatea timpului îl ţin sechestrat, însă, uneori, ca să arate lumii că mai este capabil să facă parte din ierarhia familiei, este adus la Londra şi scos în faţă. Ca un fel de tratație, i se permite să-şi facă de cap.

— Dar… de ce eu?

— De ce nu? Ai fost protejata lui Liz.

— Liz a murit!

— Dar tu nu…

— Ei, hai, Philip…

— Numai pentru că tu nu ţii supărarea, asta nu înseamnă că şi alţii fac la fel. Femeia aceea o ura pe Liz. Îi purta ranchiună. O invidia. Simţea orice-ţi poate trece prin cap în sensul ăsta. N-avea ce să-i facă lui Liz, sărmana mea dragoste, dar tu ai fost la îndemână şi, vai, atât de neştiutoare! Aşa s-a răzbunat ea pentru faptul că i-a luat clientul, ca să spunem aşa, şi probabil că i-a adus ceva satisfacţie, chiar de la distanţă. Acum s-a întors în Australia şi n-are decât să stea acolo cât mai mult. Dar vezi de ce ziceam că este important să verifici ce ţi se spune?

Nell încuviinţă. Când vorbi, glasul ei părea lipsit de energie.

— N-ai de unde să ştii când cineva îţi poartă sâmbetele, nu-i aşa? Vreau să zic… nu mi-a trecut niciodată prin cap.

— Ăsta e titlul unuia dintre cântecele favorite ale lui Liz, ţi-aduci aminte?

Pe chipul lui Nell se aşternu un zâmbet plin de duioşie.

— Da… cât de bine mă cunoştea!

Philip dădu din cap.

— Ai fost ca mielul dus la tăiere.

N-o scăpase din ochi în aceste ultime săptămâni şi

fusese pregătit pentru momentul când ea urma să facă inevitabila greşeală. Cele nouă săptămâni constituiseră un interval mai lung decât se aşteptase, fiind vorba de cineva relativ fără experienţă şi destul de tânăr ca să creadă că le ştie pe toate. Dar mai bine mai târziu decât niciodată şi întâmplarea o înfricoşase foarte tare. Se decise s-o lase să fiarbă puţin în suc propriu. Ticălosul acela arierat pe care fusese trimisă să-l servească nu era suficient de important în ierarhia familiei încât să provoace genul de represalii de care se temea ea. Se hotărî să nu-i explice că semnarea unui angajament care nu valora nici cât hârtia pe care era scris, nu era decât o faţadă. Zilele în care o încălcare atât de mică a regulilor avea drept consecinţă să fii escortat de doi detectivi de la Scotland Yard în afara graniţei, erau de mult apuse. Puterea tabloidelor era cea care făcuse asta, putere pe care le-o confereau oamenii care le citeau. Dar n-avea să-i dezvăluie încă toate astea lui Nell. Trebuia să înveţe singură, într-un mod pe care n-avea să-l uite.

— Şi cu problema drogurilor cum rămâne? întrebă Nell.

— N-are nimic de-a face cu tine. Este o problemă cu totul separată.

Ea avu impresia că îi fusese ridicată o greutate de pe umeri.

— Îţi mulţumesc foarte mult, rosti ea, arătându-i recunoştinţa ei deplină. Pe viitor îţi voi aduce la cunoştinţă orice recomandări noi. Acum, spune-mi, poţi să rămâi la masă? Am nişte cotlete de miel delicioase.

Fusese prima ei greşeală şi o îndosariase la capitolul infatuare specifică tinereţii. N-ar fi putut s-o catalogheze pe a doua la acelaşi capitol, deci o puse pe seama faptului că-şi lăsase inima să-i domine mintea şi uitase să-şi respecte motto-ul: ŞI *NU A*I *ÎNCREDERE ÎN NIMENI*.

Se întorcea acasă după ce vizitase un client pentru ultima oară. Nu fusese tânăr când îi fusese recomandat, acum devenise inform din cauza artritei şi îi spusese că n-o va mai chema, întrucât nu mai era în stare să facă ce-i plăcea cu corpul ei, adică să-l picteze. Contactele sexuale

fuseseră puţine de când o văzuse dezbrăcată; de atunci îşi petrecuse vizitele pozându-i. De data asta fusese silit să accepte că degetele lut deformate nu mai puteau ţine cărbunele. Fusese o vizită dominată de melancolie, şi când coborî în gară la Paddington şi căută un taxi, Nell se simţea deprimată. Urmărind maşinile, nu o observă pe tânăra fată care se lupta cu un tip masiv, tatuat, până când aceasta nu strigă disperată.

— Ajutaţi-mă, vă rog… ajutor…

Nell se uită către ei. Era singura care făcea acest lucru exceptându-i pe cei aflaţi la o distanţă sigură. Toţi ceilalţi priveau în altă parte şi se îndepărtau de pericol. Individul era foarte înalt, avea umerii laţi, ca ai unui mijlocaş de la rugby, şi capul ras ca o bilă. Într-una dintre urechi purta trei cercei de aur.

Nell înţelese de la prima privire cu ce se ocupa fata. Se vedea din fragila încheietură a mâinii prinsă într-un pumn uriaş, din frica de pe chipul copilăros, din panica ce răzbătea din vocea subţire. Se văzu pe ea însăşi, doar cu puţini ani în urmă, în ghearele lui Mickey Shaughnessy, îşi auzi propria voce rugându-se: „Nu, Mickey… te rog, nu mă lovi”, şi asta îi reaminti de ecoul vocii unei Nell mult mai tinere, care îşi implora tatăl: „Nu mă duce acolo jos, tată, te rog, nu mă lăsa acolo… sunt şobolani, ştiu că sunt… te rog, tată…” Nimeni nu-i ascultase rugăminţile. Fusese pedepsită. Iar şi iar… şi iar…

Fără a fi luat decizia în mod conştient, întrucât un acces cumplit de furie îi copleşise mintea întunecându-i raţiunea riguros exersată şi controlată fără răgaz, se trezi îndreptându-se direct spre ei şi spunând pe un ton autoritar:

— Dă-i drumul fetei sau am să chem imediat poliţia.

Bărbatul n-o învrednici nici măcar cu o privire.

— Cară-te, spuse el.

— În mod sigur n-am s-o fac, dar dacă-ţi cunoşti interesul ai să pleci tu!

De data asta el întoarse capul să se uite la ea. O măsură cu privirea de jos în sus şi înapoi, după care râse.

Nell scrâşni din dinţi. Fata îi aruncă o privire disperată, încercând în acelaşi timp să se elibereze. Nu putea să aibă mai mult de cincisprezece ani; corpul ei era încă acela al unui copii. Sânii abia înmuguriţi ce-o plasau în perioada pubertăţii şi coapsele subţiri nu erau deloc avantajate de bustiera neagră din lycra, decoltată şi lipită pe ea. Pantofii neîngrijiţi de plastic alb aveau tocuri foarte înalte şi subţiri şi pe glezna osoasă avea un lanţ subţire de aur. Un strat de ojă acoperea unghiile roase până în carne şi un altul, de fard, îi colora chipul imatur de sub claia de păr blond ca paiul, cu rădăcini negre puse în evidenţă de cărare. Cerceii multicolori din plastic îi atârnau până la umerii numai piele şi os. Arăta ca şi când n-ar fi făcut niciodată cunoştinţă cu un prânz ca lumea.

— N-am să-ţi mai spun încă o dată, declară Nell hotărâtă, pe un ton care-l făcu, după cum şi intenţionase, să se întoarcă spre ea…

În acel moment, ridică spray-ul paralizant pe care-l cumpărase ultima dată când fusese la New York şi pulverizâ în direcţia feţei lui o rafală scurtă, dar puternică şi devastatoare. Tipul scoase un urlet de durere, îi dădu drumul fetei şi îşi apăsă amândouă mâinile pe ochi.

Nell o apucă pe fată de mână.

— Fugi! comandă ea. Hai… la taxiul de colo… cel de lângă panou… vino.

O împinse pe fată în taxi, dădu o adresă din West Kensington şi apoi se întoarse să se uite prin geamul din spate. Bărbatul era îndoit de mijloc, agonizând, dar nimeni nu-l băga în seamă. Când poliţia va ajunge acolo, Nell şi fata aveau să fie plecate demult. Cu atât mai bine, întrucât folosirea spray-ului paralizant era interzisă în Anglia. Nu se aşteptase niciodată să trebuiască să-l folosească în afara Statelor Unite şi oricum nu ziua-n amiaza mare, pentru că era doar ora cinci a unei după-amiezi de duminică. Fata plângea zgomotos, aşa încât Nell îi întinse un şerveţel.

— Totul e-n regulă, spuse ea consolând-o, acum suntem în siguranţă. Nu poate veni după tine.

Fata hohoti şi mai tare, tânguindu-se cum o s-o omoare el când o va prinde şi că nu fusese vina ei că afacerea nu mergea bine. Duminica după-masă era un fel de punct mort, fiindcă toţi amatorii de distracţii stăteau acasă şi-şi făceau somnul de după prânz. Îi spusese şi-i tot spusese, dar nu voia să înţeleagă şi habar n-avea ce-o să se facă acum fiindcă nu mai îndrăznea să se întoarcă la el.

— Sper că nu, îi spuse Nell cu căldură. Eşti mult prea tânără ca să baţi străzile. Apropo, câţi ani ai?

— Opşpe…

Ochii albaştri ca de porţelan încercară s-o înfrunte pe Nell, dar nu reuşiră.

— Cinşpe, recunoscu ea mohorâtă.

— Şi cum ai ajuns aici? Fugind de-acasă?

— Cum te-ai prins?

— Ai accentul celor din Liverpool, şi majoritatea fetelor ajung pe stradă fiindcă au fugit de acasă.

— N-am avut casă de un’ să fug, suspină fata. Am stat la orfelinat dă când aveam opt ani. ăl de are puţină minte fuge d-acolo cât dă repede poate.

Îşi şterse ochii şi se uită pe geam.

— Hei, nu mă duci?

— Acasă la mine.

Fata o privi fix.

— E-n regulă, o linişti Nell. Vreau doar să te ajut. Poţi să stai la mine la noapte şi mâine vom merge să vedem nişte persoane, care te vor ajuta să scapi de bărbaţii de genul peştelui tău.

Îi spuse şoferului să oprească la Lancaster Gate, şi după ce îi plăti, opri un alt taxi căruia îi dădu adresa de acasă, în felul acesta, nu ar fi fost prea simplu să i se dea de urmă, dacă cineva s-ar fi decis să reclame.

Cel mai important lucru era s-o ducă acasă pe fata asta slabă ca un ţâr, să-i facă baie, s-o hrănească şi apoi să se îngrijească să ajungă în mâinile uneia dintre organizaţiile de caritate în care se implicase şi Liz ca parte a politicii ei de „dar din dar se face rai”. *Liz mi-a salvat viaţa*. Îşi spuse ea. *Poate reuşesc şi eu să fac ceva bun*

salvând-o pe fata asta. Cincisprezece ani! reflectă ea. *Credeam că a fost destul de rău să mă apuc de aşa ceva la şaptesprezece ani, dar la cincisprezece… Dumnezeule… e doar cu puţin mai mare decât Margaret.*

Durerea izbucni, aşa cum se întâmpla mereu când îşi amintea acest nume, o durere asemănătoare celei pe care o simţi când apeşi pe un dinte rupt. *Poate asta e şi pentru tine, Margaret. Oricât aş încerca, nu sunt prea multe lucrurile pe care le pot face pentru tine şi n-are rost să continui să-mi repet că lucrurile ar fi putut fi altfel. N-au fost, şi oricum, nu stătea în puterea mea să le schimb. N-am fi avut nici puţinul timp împreună pe care l-am avut şi i-am promis mamei…*

— Un ne ducem? scânci fata, devenind din ce în ce mai suspicioasă.

— Ţi-am spus, mergem acasă la mine.

— Da' nu te cunosc… ce-ai vrea să faci cu mine?

— O să te pun să faci baie şi o să-ţi dau de mâncare. Iar mâine, după un somn zdravăn, o să vedem ce e mai bine pentru tine.

— Nu merg înapoi la orfelinat.

— Nu stă în puterea mea să mă îngrijesc de treaba asta. Nu sunt angajată la asistenţa socială.

— Şi-atunci ce vrei de la mine?

— Ţi-am spus, vreau să te ajut.

Fata era uluită. Ajutorul era un lucru cu care, evident, nu era obişnuită. *Oare n-am fost şi eu suspicioasă în privinţa lui Elizabeth*? *îşi* reaminti Nell. *Şi eu eram sigură că pe undeva exista o capcană.*

Când ajunseră acasă, fata rămase tăcută; părea absolut năucită, dacă expresia ei putea fi considerată un indiciu. Cât timp stătu în baie, Nell îi puse hainele în maşina de spălat pentru că nu văzuseră apa şi săpunul de multă vreme.

Îi dădu lui Kim – acesta fiind numele pe care i-l dăduse fata, refuzând să dea orice alte detalii – un halat să-l poarte în timp ce ea îi pregăti mâncarea – ouă cu slănină şi cartofi prăjiţi, pe care aceasta le devoră în mare

viteză împreună cu două căni de ceai cu mult zahăr.

— Cu un apetit ca al tău, cum se face că eşti aşa de slabă? întrebă Nell uimită.

— De un să ştiu… n-am fo' niciodată grasă, da' acasă mi-era mereu foame. Maică-mea nu le prea avea cu gătitu, aşa că ne-a crescut cu biscuiţi şi alte d-astea.

Ea împinse farfuria deoparte.

— Ai ţigări?

— Nu fumez.

— Unde mi-e hainele? Iera un pachet în ele…

— Le-am spălat. Ţigările sunt acolo, pe planşetă.

— Oh… da, de ce-mi spălaşi hainele? Nu era murdare.

— Din obişnuinţă, presupun, minţi Nell. Pe ale mele le spăl întotdeauna când fac baie.

Ceea ce ar fi trebuit să fie alb, era gri, iar bluza neagră strâmtă şi chiloţii erau pătate de mâncare şi cu Dumnezeu mai ştie ce.

Fata aprinse o ţigară şi trase fumul adânc în plămâni, cu experienţa cuiva obişnuit cu fumatul de ani de zile, apoi îl suflă afară satisfăcută.

— Aşa-i mai bine.

— Deci, spune-mi cum de-ai ajuns pe străzi, întrebă Nell.

— Am şters-o. Cum altfel să-mi fi câştigat ezistenţa? Aveam o pretină şi ea deja făcea strada aşa că m-am cuplat cu ea. Ea-l ştia pe tipu' ăsta, care fusese băgat la răcoare pentru vătămare corporală gravă, şi ea a zis că putem sta în apartamentu' lui, în Lambeth. Cât ăla era la puşcărie, ea obişnuia să se ducă să-l vază şi m-a luat şi pă mine. Când tipu' a ieşit d-acolo a zis că puteam fi una din fetele lui… Şi a ieşit mai repede decât m-am aşteptat pen' că acuzaţia de vătămare corporală a căzut fin'că victima n-a vrut să facă plângere.

— Victima era o femeie?

— Asta cum de-o mai ştii?

— Cunosc pe cineva care a lucrat cu prostituate.

Nell auzise povestea asta de o sută de ori, cunoscuse

fete care, deşi fuseseră stâlcite în bătaie de peştii lor, refuzaseră să facă plângere, pentru că erau convinse că, odată ce bătaia avusese loc, tipul începea să regrete, cuprins de remuşcări. Nu înţelesese niciodată atitudinea atâtor fete faţă de peştii lor, care părea a spune că era mai bine să fii bătută decât ignorată. Probabil că asta se datora faptului că aveau ani de experienţă în această ultimă privinţă. Când tatăl ei avea una dintre acele stări de spirit curioase, putea trece o săptămână întreagă sau mai mult, fără ca măcar să se uite la ea…

— De ce rămâi cu el dacă te bate? o întrebă pe Kim.

— Pen' că ezistă şi mai rele. Şi el nu dă voie la nimeni să se care fără să scoată banu'? Unii şmecheri încearcă să facă treaba făr' să iasă cu paraua. Cu Eddie, treaba asta nu le merge decât o dată…

— De ce te bătea în după-masa asta?

— Ed zicea că-l trag în pept… C-am sco mai mult decât i-am zis… Ş-am scos, pe bune… chicoti Kim gândindu-se la punctul marcat şi afişând un zâmbet viclean, pur şi simplu triumfător.

— De cât timp baţi străzile? întrebă Nell încet înţelegând că, în locul unei ediţii mai tinere a propriei persoane, găsise o altă Jenny.

— De la treişpe ani.

— Pot să te ajut, dacă vrei, să părăseşti străzile.

— Şi ce să fac? N-am şcoală, n-am calificare, şi primu' lucru de-l fac e să mă bage 'napoi la orfelinat. Nici gând! zise ea scuturând din cap. Nu mai merg la un alt orfelinat. Numai ăl de n-a fost în ele nu ştie cum e.

Eu ştiu, se gândi Nell care îşi aducea aminte cât de mult îl urâse şi ea.

— Perfect, poţi să stai aici la noapte şi o să decidem mâine ce-i de făcut, ce e mai bine pentru tine, spuse ea:

— Şi ţie ce-ţi iese la afacerea asta?

Nell întâlni ochii şireţi. Da, absolut o altă Jenny. Ar putea foarte bine să încuie la noapte lucrurile de valoare.

— Doar mulţumirea c-am făcut o faptă bună până la capăt, răspunse ea.

— Ce-i aia faptă bună? întrebă Kim cu inocenţă. Io nu văzui niciuna pân' acu'.

Demonstră acest lucru, plecând a doua zi dimineaţă înainte ca Nell să se trezească şi luând cu ea micul ceas de voiaj care stătea pe placa şemineului, cutia de argint pentru ţigări care îi aparţinuse lui Liz, precum şi micul vas de argint pentru zahăr în care Nell îşi ţinea rândul de chei de rezervă.

Avusese îndrăzneala să-şi facă un ibric de ceai şi câteva felii de pâine prăjită. E de prisos să spunem că nu era nici urmă de bilet de mulţumire.

— Şi cu asta s-a terminat şi cu fapta mea bună pe ziua de azi, le spuse Nell pisicilor, spălând vasele murdare ale lui Kim cu multă apă caldă.

Philip mi-a spus de atâtea ori că greşesc judecând oamenii după standardele mele. Faptul că eu doream cu disperare să părăsesc străzile şi să mă agăţ de prima ocazie decentă oferită nu înseamnă automat că fiecare fată aflată în situaţia mea doreşte să facă acelaşi lucru. Am cunoscut prostituate care au reuşit să scape de cel mai rău proxenet numai ca să se întoarcă înapoi după o lună sau două. Trebuie să accepţi că există unele fete cărora într-adevăr le place asta. Şi, hai să privim adevărul în faţă, ce te face să te crezi mai bună decât fetiţa asta, care a crezut că are de-a face cu una şi mai şmecheră.

Încercam doar s-o ajut reflectă ea mâhnită.

Să ajuţi pe cineva care în mod clar nu voia sau nu avea nevoie de ajutor! *Ceasul şi argintăria ta vor ajunge într-un magazin de amanet şi banii vor merge să-l împace pe peştele ei, cel de care părea să-i fie atât de teamă. Acelaşi la care, fără îndoială, s-a dus înapoi.*

Nell frecă îndârjită cana folosită de Kim. Pe ea rămăsese o urmă groasă de ruj. Într-un acces brusc de furie îndreptat împotriva propriei ei naivităţi, o sparse de marginea chiuvetei şi aruncă cioburile la gunoi. Nu era supărată pe Kim. Era supărată pe ea însăşi, pentru că se lăsase înşelată din nou.

Putea să audă vocea tatălui ei spunând cu răceală:

„Pur şi simplu n-o să înveţi niciodată să nu te mai amesteci, nu-i aşa, Eleanor?”

Aşa cum ai făcut tu? îl întrebă ea în gând, înfuriată. *Tu şi tăcerile tale lungi de-o săptămână şi felul tău de a mă respinge când nu av*eam *pe nimeni şi nimic către care să mă îndrept. Tu şi criticile tale*! *Nu-mi era permis nici măcar să-mi invit o prietenă la ceai. Când, în sfârşit, ţi-ai dat acordul, ai speriat-o atât de tare încât a povestit la toată lumea, şi după aceea nimeni nu a mai îndrăznit nici măcar să se apropie de mine. Cea mai neînsemnată supărare te făcea să nu-mi mai adresezi niciun cuvânt o bună bucată de vreme. E de mirare că simt nevoia să dau ajutor cânt tu nici măcar nu ţi-a trecut prin cap vreodată că eu av*eam *atâta nevoie de el*?

Oh, la ce bun?

— Gândi ea ştergându-se pe mâini şi inspectând bucătăria ce redevenise imaculată. *Am ales pe cine nu trebuia, asta-i tot.*

Fata aceea de cincisprezece ani e mai dură decât vei fi tu vreodată, şi totuşi ai presupus că era ceea ce părea să fie: o persoană care avea nevoie de ajutor. Unul dintre primele lucruri pe care trebuie să le faci înainte ca ea sau peştele ei să vină să se servească, e să-ţi schimbi toate încuietorile.

Îşi şterse mâinile, le dădu cu cremă emolientă şi le spuse dragilor ei pisici:

— Se pare că ori sunt un prost judecător de caractere, ori atribui propriile mele sentimente altor persoane. Oricum, e ultima oară când mă amestec în treburile altcuiva. De-acum înainte, o să-mi văd doar de ale mele.

CARTEA A TREIA 19 9 O

12

Când deşteptătorul începu să sune, Nell căută pe pipăite butonul ca să-l oprească dar, brusc, bâzâitul fu înlocuit de o voce care transmitea buletinul meteorologic. Căscă, se întinse şi îşi dădu seama că nu mai avea nicio greutate pe picioare fiindcă pisicile plecaseră în tăcere şi

ieşiseră afară să-şi facă necesităţile. Acum, auziseră soneria ceasului şi Nell înregistră la rândul ei clinchetul clopoţeilor de la zgărzile lor în timp ce urcau scara să-i dea bună dimineaţa şi să-i spună ce recunoscătoare ar fi dacă li s-ar servi micul dejun. Erau bine dresate şi aveau maniere perfecte. La întoarcerea din grădină, se spălau şi se îngrijeau una pe alta şi apoi aşteptau pe treptele de jos ale scării până când soneria le avertiza că Nell s-a trezit.

— Bună dimineaţa, iubitele mele, le spuse ea scărpinând-o pe fiecare după ureche şi pe gât. Hai să vedem ce-avem azi de mâncare.

Îşi puse halatul şi îşi alunecă picioarele în nişte papuci pufoşi de casă. Când ajunse în bucătărie amândouă pisicile stăteau într-o atitudine de aşteptare lângă castronaşele lor, dar Nell puse ibricul la fiert, înainte de a scoate rinichiul tăiat în bucăţele şi preparat de cu seară şi a le umple castronaşele de porţelan, după care le puse pe cele murdare în chiuvetă la muiat. Ridicând jaluzelele ferestrelor de la bucătărie văzu că ploua foarte tare.

*Oh, la drac*u'! *Bine că nu trebuie să mă du departe*. Îşi făcu un ceainic de ceai, îl acoperi cu o învelitoare matlasată după care se duse din nou sus să facă un duş şi să se îmbrace. Pe la opt şi un sfert, cobora iar jos purtând o fustă lungă şi demodată de tweed roz şi un pulover simplu de lână de culoarea turbei. Părul îi lăsa faţa liberă, fiind strâns la spate într-un coc acoperit cu plasă. Părea cu cel puţin zece ani mai în vârstă în raport cu cei treizeci şi unu de ani ai ei, ajutată de ciorapii care erau departe de a fi subţiri şi de pantofii ei comozi, având o culoare mohorâtă bătând spre gri. Îşi prăji două felii de pâine integrală, le unse cu unt şi marmeladă şi îşi mâncă micul dejun citind ziarul, *Daily Telegraph*, potrivit vieţii „la lumina zilei" pe care o ducea.

Cu zece ani în urmă, la vreo cinci luni după ce murise Liz, se mutase, vânzând vechiul hotel de tranzit transformat şi cumpărând o casă mai mică într-o fundătură liniştită în spatele lui Wigmore Street. O luase fiindcă agentul, încercând s-o vândă, accentuase cât de liniştită

era zona şi în special casa ei, având în vedere că imobilele de pe partea aceea îşi vedeau rareori proprietarii; unul era un binecunoscut manechin de faimă internaţională, iar celălalt un actor care-şi petrecea majoritatea timpului în străinătate turnând filme, în partea opusă a curţii pietruite era spatele altor case. Semăna foarte mult cu căsuţa lui Liz, numai că aceasta avea doar un dormitor. În schimb avea o pivniţă uscată şi spaţioasă, iar Philip, care nu avea o încăpere convenabilă în apartamentul lui, aşa imens cum era, în care să-şi ţină vinurile, şi le păstra acum aici, după ce plătise ca să i se construiască rafturi pe doi dintre pereţi.

În decursul anilor de când Nell locuia acolo, manechinul se mutase demult, iar noul locatar, un fotograf, era un alt vecin greu de văzut, în timp ce actorul îşi ducea existenţa în străinătate. Acolo erau doar cele cinci case; partea din fund a curţii era ocupată de un depozit. Când şi când furgoane mari veneau să încarce sau să descarce cutii de carton.

Lui Nell îi convenea de minune întrucât nu era nimeni care să se uite pe furiş printre perdele şi s-o vadă plecând noapte la întâlnire, iar acoperirea ei pentru perioada de zi era cea de doamnă celibatară (termenul politicos pentru „fată bătrână”) care trăia singură şi lucra câteva zile pe săptămână ca secretară a unui doctor. Văzuse oferta pentru această slujbă afişată în fereastra unei agenţii de angajări de pe Wigmore Street. „O slujbă de secretariat, timp de trei zile pe săptămână – marţea, miercurea şi joia – pentru un chirurg din Wimpole Street, între orele nouă şi jumătate dimineaţa şi cinci după-amiaza. Este esenţială experienţa în alcătuirea fişelor medicale. Salariul este corespunzător experienţei”.

Începuse să străbată pe jos acele cartiere ale Londrei în care decisese că ar fi convenabil să trăiască, undeva prin centru, deoarece nu voia să aibă de mers prea departe. Folosea foarte mult taxiul şi, dacă ar fi locuit la distanţă mare, ca de exemplu în Hampstead, ar fi costat-o o avere – deoarece nu-şi folosea niciodată propria maşină

când se ducea la întâlniri. Căsuţa o atrăsese şi prin aceea că În timp ce la vechea casă a lui Liz trebuia să parcheze în afara casei, aceasta avea un garaj. Văzuse reclama pentru slujbă pe când se întorcea de la agentul imobiliar şi, cum ajunsese să creadă că întâlnirea cu Liz îi decisese soarta, corelă în acelaşi fel aceste două evenimente şi nu căută mai departe.

Se gândise de câtăva vreme să-şi ia o slujbă cu program redus; deva de făcut în timpul zilei. Liz dormea întotdeauna până târziu, dar ea era mai bătrână. În afară de cazurile în care se întorcea foarte târziu de la obligaţiile ei, lucru destul de rar dacă nu cumva era vorba de stat toată noaptea, se trezea de obicei pe la ora nouă şi, după ce făcea ce era necesar prin casă şi alte treburi mărunte de gospodărie, îi rămânea foarte mult timp de umplut, ce nu putea fi petrecut tot la cumpărături, la reprezentaţiile de după-amiază ale cinematografelor sau cu vizite la muzee. Trei zile ocupate pe săptămână constituiau soluţia ideală.

Se pricepea la munca de secretară a unui doctor, fiindcă de îndată ce fusese destul de mare, tatăl ei o cooptase în activitatea de ţinere la zi, şi în ordine, a fişelor medicale şi a dosarelor. O singură privire aruncată mediului consultant în cauză îi fusese suficientă ca să-şi dea seama că totul avea să fie o bagatelă. Clientela lui era în întregime particulară, de genul aceleia care stă de vineri până luni la ţară, ceea ce îi permitea să-şi îndeplinească obligaţiile pentru NHS[45] în acele zile şi din cauza asta nu avea nevoie de secretară mai mult decât trei zile pe săptămână.

Nell o crea pe Eleanor Jordan care solicită slujba, acţionând în acest scop oarecum pe dos decât ar fi făcut altcineva. Adăugă ani în plus înfăţişării ei purtând genul de haine pe care l-ar fi adoptat o fată bătrână, liniştită şi introvertită, având spre patruzeci de ani, şi ochelarii cu lentile de sticlă obişnuită folosiţi când vreunul dintre scenariile clienţilor ei o cerea. Aceste retuşuri fură

45 National Health Service, echivalentul Ministerului Sănătăţii (n.t.).

asociate cu o coafură care nu o avantaja, cu felul de a fi liniştit şi aerul competent pe care-l adopta şi cu experienţa pe care pretinse că o are exagerând întrucâtva.

Declară că această experienţă o câştigase lucrând pentru tatăl ei şi adăugă că, dat fiind că tatăl ei murise cu zece luni în urmă, se trezise fără nicio ocupaţie. Menţionând că nu avea nevoie să muncească, ci mai degrabă dorea să-şi umple timpul cu ceva, reuşi să creeze o poveste convingătoare.

Medicul consultant care nu trecuse cu mult de cincizeci de ani, politicos şi manierat, privi doar o dată şi se grăbi să nu piardă ocazia. Era exact ceea ce căuta el. Curată, ordonată, probabil eficientă fără a face niciun efort şi – cel mai bun lucru – nu mai era aşa tânără şi nici atrăgătoare nu era. Avea o siluetă plăcută şi subţire, dar hainele ei nu făceau reclamă acestui fapt. Sub nicio formă n-avea să-i facă pe clienţii lui să-şi iasă din fire. În majoritatea lor, aceştia erau femei ajunse la o anumită vârstă, care ar fi privit o femeie mai tânără ca pe o încercare de accentuare a motivului vizitei lor la doctor, ţinând cont că domeniul lui de activitate era chirurgia plastică; aşa păţise cu ultima lui secretară, de exemplu, o blondă atractivă de douăzeci şi şase de ani, considerată drept o ameninţare de către pacientele care erau sigure că îl înrobise din punct de vedere sexual şi, în consecinţă, erau geloase. Acest şoricel blând va avea o prezenţă liniştitoare şi, după încurcătura în care aproape intrase cu blonda care devenise lacomă şi strângătoare, avea să fie o uşurare să revină la o relaţie strict de muncă. Ca să fie sigur, propuse o lună de încercare.

Până la sfârşitul acesteia, Nell îşi câştigase credibilitatea într-o asemenea măsură, încât bunul doctor de-abia aştepta să permanentizeze acest aranjament. De atunci rămăsese la el. El îi spunea Eleanor, dar ea nu-i spuse niciodată altfel decât „domnule”. Se potriveau amândoi de minune. Clienţii se simţeau liniştiţi în prezenţa ei, nu întârzia niciodată, nu lipsea, şi era pe atât de eficientă pe cât bănuise el că va fi. Fişele erau ţinute la zi,

dosarele lui perfect aranjate, trimitea chiar şi notele de plată la timp şi încrederea lui în ea era atât de mare încât o lăsa să ţină contabilitatea cabinetului; contabilul lui făcea restul.

Dar şi mai grozav era că reuşea să se strecoare cât mai neobservată astfel încât, când n-o mai vedea, invariabil nici nu se mai gândea la ea. N-avea nici cea mai mică idee unde locuia, ştia doar că avea două pisici. Mai ştia că avea mijloace de existenţă independente de slujba aceea, dar habar n-avea care erau acelea şi, de fapt, nici nu-i păsa. Devenea conştient de Eleanor Jordan numai în cabinetul lui de consultaţii, deşi nu rata prilejul de a se lăuda cu „comoara" lui când îşi auzea colegii deplângând calitatea inferioară a secretarelor pe care erau nevoiţi să le folosească. Nici nu ştia şi nici nu-l interesa cum îşi duce viaţa în afara celor trei zile în care lucra pentru el, sau dacă, într-adevăr, avea vreuna. Atâta timp cât îi programa consultaţiile ca un mecanism bine pus la punct, el era mulţumit.

De Crăciun îi cumpăra un ghiveci cu o floare sau o cutie de bomboane de ciocolată sau pe amândouă şi n-ar fi putut să spună unde îşi petrecea ea concediul anual, deşi, binevoitor, o întreba întotdeauna. Mai târziu, îşi aducea vag aminte ceva despre un hotel liniştit în Eastbourne, sau Torquay, sau alt loc înfiorător de plictisitor ca acestea – genul de staţiune unde ar merge o fată bătrână de vârstă mijlocie.

Atât de rar se uita la Nell şi cu atât de puţin interes, încât nu-şi dăduse seama că, dacă ar fi văzut-o sub oglinda care mărea din sala de operaţii, ar fi observat tenul neridat al unei femei mult, mult mai tinere decât credea el. Dar modestia ei era menită să o facă să devină o parte a mobilierului şi deci implicit acceptată, exact cum dorea Nell. Ştia că aparenţele au importanţă şi că oamenii te luau drept ceea ce vedeau şi de aceea hainele ei erau terne, ramele ochelarilor neatrăgătoare şi părul ei la fel. Şi niciodată nu se farda când mergea la birou.

Pe măsură ce anii treceau, ea îi adăugă în mod

inspirat lui Eleanor şuviţe cenuşii în păr şi creionă linii slabe la colţurile ochilor. Amândouă adăugirile era îndepărtate cu uşurinţă când sosea vremea să joace rolul lui Cleo, pentru care ea crea un personaj complet diferit.

Cleo avea părul negru ca abanosul, scurt, lucios asemeni penajului unui corb şi tuns cum fusese al lui Liz, astfel încât dacă scutura capul se aranja fără efort la locul lui. Un peruchier italian îi făcuse peruca din păr adevărat obţinut de la o fată care se călugărise de curând. Costase o avere dar, când era purtată, o transforma pe Nell în Cleo, astfel încât nici într-un milion de arii n-ar fi suspectat cineva că ele două erau aceeaşi femeie. Ajută şi accentua transformarea purtând lentile de contact, care dădeau ochilor ei verdele închis al adâncurilor unui lac. Cu părul negru şi ochii verzi îşi transformase chipul punând în evidenţă ce aveau amândouă mai bun.

La început, era Cleo cea nouă doar pentru clienţii noi, dar pe măsură ce vremea trecea şi clienţii cei noi deveneau clienţi vechi, sosi un timp când niciunul dintre ei n-o cunoscuse sub altă înfăţişare. Se obişnuise cu acest roi pe măsură ce se înmulţeau banii depuşi la intervale regulate în contul bancar deschis la o bancă din Zürich. Amândouă erau nişte reuşite incontestabile.

Venitul ce-l obţinea din slujba ei era impozitat direct la sursă şi, pentru a-şi justifica achiziţionarea casei, pusese o sumă într-un fond mutual ce îi furniza un venit din care îşi plătea ipoteca.

Mercedesul Sport era de domeniul trecutului – era un lux prea costisitor. Cleo conducea acum un Golf GTI. Nu şi domnişoara Jordan. Ea nu fusese niciodată văzută la volanul unei maşini. Ea lua autobuzul, metroul sau mergea pe jos – de exemplu, ca să se ducă la lucru, la o distanţă ce putea fi parcursă în zece minute de mers vioi.

După cum o sfătuise Liz cu mult în urmă, lista clienţilor ei nu era excesiv de mare. În felul acesta, putea jongla cu apariţiile lor în viaţa ei cu minimum de efort. Putea să-şi permită acest lucru întrucât nu cu mult timp în urmă ajunsese la un acord cu un client din America, în a

cărui sferă de interes intra şi o galerie de artă de pe Madison Avenue.

Investise în aceasta în urma sfatului dat de contabilii săi, deoarece avea nevoie de o scădere a impozitelor. Din păcate, aşa-zişii „critici” deciseseră să ridice în slăvi primul artist ce-şi expusese lucrările în galerie – un rahat cu pretenţii, după câte spunea clientul. Individul producea aiureli indescifrabile aclamate ca „artă majoră”, dar nu era în stare să folosească un creion pentru a schiţa ceva asemănător cu un obiect, în afara unei bancnote de un dolar.

— E un pseudoartist, îi declarase clientul lui Cleo pe când coborau în partea de jos a oraşului New York în limuzina lui, pentru inaugurarea de vineri seara.

Ea sosise în oraş cu un Concorde, ceva mai devreme în ziua aceea.

— Întreaga afacere constituie o reluare a poveştii cu „Hainele cele noi ale împăratului”. Singura mea consolare este că nu va dura. Nu durează niciodată. Oraşul ăsta înghite minunile cu grămada – minuni care ţin cinci minute. Trebuie doar să-mi fac apariţia, înţelegi? N-ar fi în regulă dacă n-aş face-o şi asta ar da naştere la întrebări mai mult decât faptul că mă afişez cu tine. Acoperirea ta este de proprietară a unei galerii din Londra interesată într-o eventuală expunere a lucrărilor artistului la Londra. Amestecă-te doar printre ei, nu vorbi mult şi arată-te gânditoare, O.K?

— Foarte bine.

— Treizeci de minute de „distracţii” şi apoi ne luăm zborul…

Din fericire, se îmbrăcase pentru această călătorie cu o rochie „Valentino” din mătase de culoarea fildeşului, pe care o remarcase într-o vitrină ultima oară când fusese la Milano, şi o cumpărase pe loc. Avea un client a cărui idee fixă era culoarea albă sau ivoire[46] – scenariul imaginat de el fiind deflorarea unei virgine – şi avea să accepte să plătească preţul ei piperat. Era, însă, tocmai potrivită

46 Fildes

pentru inaugurarea unei galerii, la fel ca şi cei optsprezece inci de perle ale lui Liz – evident perle naturale – similare cu cele de la urechile ei. În plus, mirosea a „Ivoire”, un parfum Balmain.

— Eşti elegantă… foarte elegantă… remarcase clientul plin de admiraţie.

El reuşise să se impună în afaceri prin torţe proprii, muncind din greu, dar acum, după treizeci de ani, avea o viaţă dulce cu excepţia faptului că soţia lui ar fi fost oripilată dacă ar fi aflat despre înclinaţia lui de a se travesti. Ea nu concepea actul sexual decât în forma lui cea mai simplă, acceptată de misionare şi, fiind o bună catolică, avea convingerea că era destinat numai pentru procreere. În consecinţă, se prefăcea că nu observă incursiunile soţului ei în jungla relaţiilor sexuale, deşi ştia de ele. „Bărbaţii”, se strâmba ea, şi cu asta lăsa lucrurile în voia lor. Ea era, şi avea să fie întotdeauna, soţia lui şi dăduse naştere la cinci copii, spre a dovedi acest lucru.

Galeria era înţesată cu genul de persoane care citesc *Vanity Fair*, oamenii care nu s-ar fi îmbrăcat cu niciun preţ în haine ce nu purtau marca unui creator celebru fiindcă atunci nu i-ar mai fi recunoscut nimeni. Femeile semănau cu nişte umeraşe de prezentare a rochiilor, iar bărbaţii etalau costume de comandă, cu excepţia unuia singur. Cleo fusese conştientă de privirea lui fixă din momentul în care, privind de jur-împrejurul camerei ameţitor de albe – „Albul face picturile să strălucească”, izbucnise artistul cu modestie – îi întâlnise ochii. Negri ca obsidianul şi strălucitori ca lacul, o priveau fix, plini de admiraţie.

Nu acceptase niciodată avansuri de la bărbaţi când însoţea vreun client. El plătea pentru timpul pe care-l petrecea cu ea şi, ca atare, îi era dedicat numai lui. Dar oriunde se ducea – fie că privea la picturile lipsite de talent de pe pereţi, fie că încerca să descifreze o aiureală din cupru a cărei etichetă minusculă spunea că se intitula „Pasiune” – era conştientă de privirea ochilor aceia pătrunzători şi strălucitori chiar şi fără a se uita în direcţia lor.

Ţinând în mână un pahar de şampanie neatins – fiindcă niciodată nu bea când lucra – verifică discret cât era ora pe ceasul unui bărbat din apropiere, al cărui braţ ridicat îl expunea vederii. Începu, după aceea, să se apropie de clientul ei aflat într-un grup de bărbaţi ce discutau cu capetele apropiate. Fără să-l abordeze, trecu prin apropiere în aşa fel încât el îi simţi parfumul, îşi ridică ochii imediat şi îi întâlni privirea. Bărbatul încuviinţă abia perceptibil, apoi făcu un semn la fel de discret în direcţia uşii. Ea plecă aşa cum venise, fără să vorbească cu nimeni, deşi îşi dăduse seama că suscitase interesul anumitor persoane. Clientul murmurase vag ceva despre o galerie de artă din Londra… poate o expoziţie la primăvară… dar de fapt n-o prezentase nimănui, lucru care îi convenea de minune.

Oamenii puteau presupune ce doreau, atâta timp cât, în fond, nu ştiau nimic. Celălalt client al ei din New York era mult mai discret, nefiind văzut niciodată în public cu ea, având în vedere că soţia lui era cea care ţinea baierile pungii. Doar o mică idee să fi avut despre ce făcea el cu Cleo şi l-ar fi strangulat cu ele. Din cauza aceasta, privirea aceea insistentă o făcea să nu se simtă în largul ei. Oare o cunoştea? auzise de ea? O recunoscuse, poate? O văzuse cu vreun alt client, care era accidental o cunoştinţă de-a lui? Abilitatea de a lua preţuri mari pentru serviciile oferite depindea, în aceeaşi măsură, de talentul, dar şi de discreţia ei. Ar fi fost fatal să devină o prostituată cunoscută. Asta ar fi însemnat ca fiecare bărbat cu care venea în contact să fie marcat de frecventarea ei, ceea ce, în unele cazuri, ar fi fost catastrofal. Aşa încât părăsi galeria şi aşteptă sub marchiză să fie adusă limuzina clientului ei.

Cât timp trecu până când el i se alătură şi apoi, când se depărtară cu maşina, nu se văzuse nici urmă din Bărbatul cu Ochi Pătrunzători, deşi Nell se uită discret prin geamul din spate ca să fie sigură. Merseră la o casă mică şi izolată din Village – locul secret al clientului ei – unde îşi ţinea travestiurile lui şi unde avea o cameră

îmbrăcată în oglinzi unde scenariul dorit de el avea să fie pus în practică.

Se duseră direct la etaj, în camera respectivă dar, în timp ce ea rămase îmbrăcată, el se dezbrăcă complet după care făcu un duş. În continuare, folosind un brici demodat, Cleo îl bărbieri cât mai bine posibil, fără să-i ia stratul de la suprafaţă al pielii, aşa după cum o învăţase Philip. După ce aplica fondul de ten nu mai trebuia să se observe nicio umbră. Toate acestea fură făcute în timp ce el stătea complet gol în faţa măsuţei de toaletă, de genul acelora care se folosesc în teatru având toate lucrurile aprinse şi o lupă mare aşezată în faţa lui astfel încât ea să poată lucra mai bine.

În primul rând îi întinse sub ochi un strat gros dintr-o cremă care nu era prea grasă în scopul estompării cearcănelor pronunţate ce se aflau acolo.

După ce acest lucru fu adus la îndeplinire astfel încât ea se arătă mulţumită, îi machie restul feţei. Întâi, un fond de ten, apoi o pudră translucidă uşor strălucitoare şi o mică tentă de culoare care să pună în evidenţă pometii obrajilor. Fondul de ten şi pudra fuseseră aplicate în jos pe gât, umeri şi piept, până unde începeau sânii falşi şi Nell aplică, cu grijă, mai multă pudră strălucitoare în decolteu.

În continuare, îi machie ochii: o pudră de bază, umbre – în trei culori – tuş şi o pereche de gene false, pentru pleoapele de sus şi cele de jos, pe care le accentuă cu două straturi de rimel. În cele din urmă, îi machie şi gura folosind o pensulă pe care o căutase în toate magazinele de cosmetice din New York, pentru ca s-o găsească, în final, pe Third Avenue într-un magazin specializat în farduri şi accesorii utile machiajului de scenă. Avea o margine subţire fin cizelată care îi dădea posibilitatea să contureze perfect buzele roşii. Deşi el avea buze pline, erau inexpresive şi îi plăcea să-i fie rujate în formă de inimă.

Terminând, îl întoarse spre oglindă, şi el se admiră, ţuguindu-şi buzele şi aruncând ocheade ademenitoare. Ochii lui sclipeau cu cochetărie. Apoi îi aduse „hainele”: un

corset din mătase fără balene şi fără bretele prevăzut în faţă cu capse, brodat cu volane de dantelă neagră şi având jartiere lungi de opt inci. Veşmântul avea culoarea purpuriu-aprins a sângelui. Cu acesta purta ciorapi negri de nylon şi pantofii

— Fetiş de comandă cu tocuri incredibil de înalte şi barete legate de gleznă. Toate lucrurile pe care le purta în timpul acestor mici scenarii erotice erau făcute de comandă. Ultima piesă a travestiului era peruca: blondă, tapată şi ţeapănă din cauza fixativului.

Nell îl ajută să se îmbrace în timp ce el îşi ţuguia buzele, îşi arcuia gâtul şi-şi ondula corpul punându-şi mâinile sub perniţele sânilor falşi din latex, cu sfârcuri mari şi întunecate la culoare. Apoi, poza arcuindu-şi şoldurile sau se plimba în sus şi în jos prin cameră împrumutând mersul manechinelor la paradă. Ultimele accesorii erau o ţigară pusă într-un portţigaret lung, împodobit cu pietre preţioase, şi o eşarfă de şifon. Nell gândea că arăta atât de grotesc, încât ar fi inhibat orice impuls sexual, dar în timp ce el flirta cu propria imagine din oglindă, devenea tot mai limpede din felul în care trebuia să-şi aranjeze chiloţii că se excita.

Momentul în care văzu erecţia lui ieşind clar în afară, fu pentru Nell semnalul că trebuia să-şi intre în rol. Părăsi camera în tăcere, încât el, absorbit fiind de propria imagine din oglindă, nici n-o observă, dar când reveni, intrarea el fu extrem de zgomotoasă.

Trânti uşa de perete şi, după cincisprezece secunde de tăcere datorată şocului, izbucni ca un gheizer. Începu să-l critice usturător, râzând de el, bătându-şi joc de înfăţişarea lui efeminată, luând în derâdere chipul lui grotesc. Vocea ei trecu treptat de la batjocură la ţipete sălbatice. Acestea din urmă, avură efectul de a-l excita şi mai mult şi, ca urmare, erecţia lui devenise atât de tare, încât era roşie de efort. Din acest moment trebuia să înceapă să-l zeflemisească.

— Eşti femeie tot atât cât este un manechin de ceară, şi probabil că nici bărbat nu eşti. De exemplu, pot să

pariez că n-ai nici cea mai mică idee ce să faci cu asta, apunea ea arătând spre penisul lui care zvâcnea.

— Ei, nu zău! zbiera el şi se năpustea asupra ei.

Actul era întotdeauna tumultuos şi dura puţin, deoarece fiind atât de excitat, imediat ce intra în ea, ajungea la orgasm. Cu toate astea se vedea că ea îl satisfăcea pentru că orgasmul era atât de puternic încât el se prăbuşea, complet secătuit, după care se rostogolea de pe ea.

Când respiraţia lui se încetini, spuse, manifestându-şi aprecierea:

— Dumnezeule, Cleo! Cu siguranţă că ştii să pui un tip în mişcare şi să-l faci să se elibereze într-o manieră cu totul deosebită. N-o să fiu în stare să-mi folosesc instrumentul o lună întreagă decât ca să urinez!

Îşi întoarse capul, se uită la ea şi declară:

— Ştii să joci jocul meu mai bine decât oricare parteneră pe care am avut-o. Mi-ar plăcea să te pun pe statul meu de plată. Ce zici?

— Ştii prea bine că eu fac afaceri numai cu banii jos.

— Desigur, nu mai trebuie menţionat. Prin asta înţelegeam plata unui onorariu anticipat pentru a avea întâietate asupra serviciilor tale.

— Cât? întrebă Nell.

— O sută de mii pe an?

Nell îşi ascunse exaltarea prefăcându-se a medita.

— Foarte bine, spuse ea în cele din urmă. Sunt dispusă să fac o încercare.

— Aşa te vreau. O să-ţi trimit banii mâine dimineaţă, însă vreau să beneficiez de regim preferenţial pentru ei, s-a înţeles?

— Da.

El încuviinţă satisfăcut.

— Îmi place tot ce-i mai bun şi nu-mi pasă cât trebuie să plătesc pentru asta şi, după mine, eşti cea mai bună din câte am avut.

Privi la ceasul care stătea pe noptiera de lângă pat şi exclamă:

— Rahat. Trebuie să plec. Mergem la ţară la sfârşitul ăsta de săptămână şi, dacă apar târziu, o să fiu luat la întrebări. O să ţinem legătura, O.K?

— Perfect.

Îl ajută să-şi scoată corsetul. Şi ciorapii, îi curăţă faţa cu cremă şi apoi cu o loţiune tonică, puse genele înapoi în cutia lor micuţă şi peruca pe suportul ei dintr-un dulap aflat în spatele oglinzilor. Apoi el făcu un duş, se îmbrăcă şi plecă primul. După ce dăţi ciorapii şi-i atârnă pe suportul cald pentru prosoape – fiind făcuţi special pe măsura lui, ciorapii costaseră cincizeci de dolari perechea – Nell părăsi casa în aceiaşi anonimat în care veniseră. Luă un taxi până la hotelul ei, unde apartamentul fusese rezervat pentru tot sfârşitul săptămânii. Acolo, deveni din nou Nell Jordan.

Făcu o baie, se ocupă de problemele uzuale de igienă şi se îmbrăcă în pijamaua ei favorită de mătase verde ca jadul şi veche de când lumea. Fusese cumpărată de Liz, căreia nu-i venise bine culoarea şi n-o mai vrusese, dar Nell o iubea nu numai pentru că-i plăcea să simtă mătasea pe piele, ci şi fiindcă reprezenta o legătură cu femeia a cărei lipsă o mai simţea şi acum.

Apartamentul ei avea bucătărie, aşa că-şi făcu o ceaşcă de cafea şi scoase sandvişul cu friptura de vacă pe care şi-l cumpărase prevăzătoare de la „Woolf’s”, de pe Bulevardul Lexington, ceva mai devreme în seara aceea. Avea cincisprezece centimetri de felii de carne de vacă puse pe pâine de secară, salată de varză, roşii şi murături. Se cuibări pe canapea în faţa televizorului şi urmări un episod al unui serial reluat de nenumărate ori, M.A.S.H.[47], în timp ce mâncă, lingându-şi degetele într-o stare de beatitudine. Sandvişurile de la magazinele de delicatese din New York erau o formă a artei pe care o adora. După acesta, mâncă o felie de prăjitură cu brânză, care i se lipi de cerul gurii şi fu înghiţită, spre desfătarea ei, cu ajutorul unei ceşti de cafea.

---

47 Mobile Army Surgical Hospital – Spitalul Mobil de Chirurgie al Armatei (n.t.).

Când se duse să-şi clătească farfuria şi ceaşca, observă că începuse să plouă. *Lasă să plouă*, reflectă ea mulţumită, *nu trebuie să merg nicăieri*… Gândul la avansul de o sută de mii de dolari pentru care tocmai stabilise înţelegerea o bine dispuse. Nu era un client pretenţios. De fapt, îi plăcea de el în ciuda a ceea ce-şi făcea lui însuşi, dar niciodată nu avea să fie în stare să înţeleagă motivul. Respectivul provenea dintr-un mic orăşel industrial din New Jersey şi reuşise în viaţă prin forţe proprii; era angrenat în mai multe afaceri profitabile şi se amesteca în orice îl atrăgea. Era proprietarul unei companii de transporturi, a nenumărate posturi de radio, a câtorva ziare mici, ca să nu mai vorbim de posturi de televiziune în diferite state. Avea o investiţie de cincizeci la sută într-un spectacol de revistă la care se vânduseră şi locuri în picioare cel puţin în ultimele şase luni. Şi… îi plăcea să se îmbrace ca o prostituată. Totuşi, când se ajungea la actul în sine se comporta ca un bărbat, spre deosebire de un alt client al ei care ducea scenariul până la capăt, făcând-o să folosească asupra lui o uimitor de reuşită imitaţie a unui penis, fapt pentru care plătea în plus.

Gusturile nu se discută, reflectă Nell admirând priveliştea înstelată oferită de New York noaptea, *şi atâta timp cât voi reuşi să le satisfac*…

Părăsi bucătăria stingând luminile şi decise să se ducă la culcare devreme. Se sculase pe când se crăpa de ziuă ca să prindă cursa Concorde de dimineaţă şi nu era nimic în ghidul TV care s-o îmbie să stea trează până târziu, urma să-şi petreacă majoritatea zilei ei libere dedându-se unei orgii de cumpărături, după care avea să ia zborul de seară spre Londra. Întotdeauna schimba biletul de întoarcere cu cursa Concorde cu un bilet la clasa întâi al altui zbor şi cheltuia diferenţa satisfăcându-şi cheful de cumpărături. Având în vedere că lunea nu mergea la birou, putea să ia orice alt avion.

Pregătindu-se de culcare, reflectă că, în general, îşi organizase existenţa foarte bine; mai degrabă, existenţele: fiindcă avea două, complet diferite. O viaţă dublă: ziua, era

Eleanor Jordan, fată bătrână aparţinând uneia sau alteia dintre parohii, care, odată văzută, era imediat uitată. Noaptea, devenea Cleo Mondaine, prostituată de lux, cu un chip şi un corp etalate întotdeauna cât mai avantajos posibil, şi egalate doar de abilităţile ei sexuale.

Învăţase din greşelile ei timpurii, îşi înăbuşise tendinţa de a urma propriile planuri şi dorinţe, se obişnuise să fie deosebit de precaută şi să facă o verificare atentă, acum când ştia cât de uşor ţi se putea face o înscenare. Timpul ei era complet ocupat. În zilele în care nu bătea la maşină, nu completa fişe şi nu se îndeletnicea cu contabilitatea, îşi îndeplinea treburile gospodăreşti, făcea cumpărături, îşi îngrijea garderoba şi – ce era şi mai important – îşi îngrijea corpul. Petrecea o zi pe săptămână la un stabiliment particular unde i se făcea masaj, baie de aburi, manichiură, pedichiură şi unde, în general, se tonifica. Zilele ei şi majoritatea nopţilor erau umplute în mod satisfăcător, fapt care îi convenea pentru că ura trândăveala. Învăţase să-şi echilibreze cele două vieţi de aşa natură încât, cântărite în balanţă, se potriveau perfect.

Cel mai grozav lucru, însă, îl reprezenta registrul contabil perfect echilibrat pe care îl aducea săptămânal la zi, adunând câştigurile din săptămâna care trecuse, scăzând cheltuielile şi, invariabil, zâmbind cuprinsă de satisfacţie văzând cum se măreşte constant cifra totală, scrisă cu negru. Trăia fără a-şi cheltui nici pe departe veniturile, deoarece intenţia ei era să părăsească viaţa de noapte la vârsta de treizeci şi cinci de ani. Spera să aibă destui bani atunci, ca să poată trăi în timp ce avea să urmeze o facultate, ca o studentă ceva mai în vârstă. Înarmată cu o diplomă universitară, cine ştie cu ce ar putea continua? Poate ar reuşi să obţină încă una. Oricum, prioritatea ei era să economisească destul, pentru ca în momentul retragerii să aibă un venit suficient de mare încât să-i ajungă pentru tot restul vieţii.

Tocmai voia să stingă lumina când auzi soneria de la uşa apartamentului ei. Sări drept în capul oaselor şi se încruntă. Cine naiba putea să fie la ora asta din noapte?

Era aproape imposibil să o caute cineva, iar ora târzie făcea o asemenea ipoteză de neconceput.

Nimeni nu ştia că era aici şi nici nu ceruse să fie servită în cameră. Era improbabil ca clientul ei să mai vrea ceva… *Desigur*! gândi ea uşurată. *Banii*! Dându-se jos din pat, se duse în baie şi-şi înfăşură un prosop mic împrejurul capului; nu dormea cu peruca şi nu se făcea să răspundă la uşă apărând cu propriul ei păr castaniu şi lung. Uitându-se prin vizorul uşii, văzu ceva ce semăna cu nişte flori. *Flori*?!

— Ce este? întrebă ea.

— Livrare specială, domnişoară Mondaine.

Bani şi flori, gândi ea, indecisă între amuzament şi surpriză. Clientul acesta nu-i mai trimisese nimic până acum. Totuşi, o sută de mii de dolari… Poate că îi plăcea să facă acest gen de lucruri adăugând o înfloritură gestului. Intrigată, deschise uşa.

Buchetul era atât de mare încât de-abia putea să-l cuprindă cu privirea, dar întinse cele două bancnote de un dolar pe care le adusese cu ea şi simţi că îi fură luate.

Când băiatul de serviciu era pe punctul de a pleca, Nell întrebă cu o voce aspră de surprindere:

— Asta e tot? N-am niciun pachet?

— Nu, doamnă; numai flori.

— Mulţumesc.

Încruntându-se nedumerită, Nell se întoarse în antreul apartamentului, dădu un picior la uşă spre a o închide şi auzi clinchetul zăvorului de siguranţă. Ajunsă în salon, puse pe masă florile proaspete, ambalate în hârtie satinată şi nu în obişnuitul celofan. Buchetul era alcătuit din trandafiri roşii, garoafe roz şi albe şi orhidee albe. Perplexă, se holbă îndelung la ele.

Nu era obişnuită să primească flori. De fapt, deşi până acum devenise o curtezană desăvârşită, extrem de experimentată în arta amorului, din punct de vedere afectiv Nell rămăsese virgină. Romantismul era o ţară pe care n-o vizitase niciodată. Avea bărbaţi din abundenţă în viaţa ei. Dar toţi, fără excepţie, erau doar clienţi. Nu existase niciodată un bărbat anume. Cineva deosebit de

ceilalţi. Unul care să nu fie numai un client. Unui care să fie important, nu doar un penis, deoarece ea nu vedea şi nu simţea niciodată cu adevărat bărbatul din spatele erecţiei de care se ocupa. Activităţile ei, deşi de natură foarte personală, erau resimţite de ea într-un mod foarte impersonal. Nu exista niciun conţinut emoţionai în întâlnirile ei şi tocmai absenţa acestuia îi aducea atâta succes. Clienţii ei nu aveau nevoie de sentimente; din astea aveau destul şi pe gratis de la soţiile sau amantele lor. Ceea ce doreau de la Nell era o relaţie sexuală fără complicaţii, lipsită de sentimentalisme şi fără angajamente, şi exact asta primeau. Faptul că ea nu primea nimic de la aceşti bărbaţi decât bani, era un lucru la care nu se gândea. Aşa stăteau lucrurile şi aşa fuseseră de când lumea; cel puţin în ceea ce o privea pe ea.

În timp ce Cindy era înnebunită după Mickey – ceva ce Nell nu fusese niciodată în stare să înţeleagă, întrucât ura ei faţă de el era foarte puternică – Paula avusese un client constant, cu care relaţia ei însemna mai mult decât o afacere. Chiar şi Maureen avusese un şir lung de „prieteni”, fără ca legătura cu vreunul din ei să dureze prea mult, dar Nell nu avusese niciodată vreo relaţie cu vreun bărbat care să nu fie pur şi simplu sexuală şi total lipsită de conţinut afectiv.

Propriile ei sentimente se atrofiaseră demult din cauza lipsei totale a prezenţei lor în viaţa ei, după ce îi murise mama. Multă vreme tezaurizase acele amintiri pentru că ele erau tot ce-i rămăsese de la mama ei dar, ca orice amintiri, se estompaseră odată cu trecerea anilor. Câteodată Nell avea dificultăţi în a vizualiza chipul voalat de vreme, dar era de ajuns să închidă ochii, pentru a-l vedea pe tatăl ei şi a-i auzi vocea. Răceala lui, spiritul dominator, detaşarea lui aridă fuseseră cele care-i uciseseră propriile reacţii afective. Dacă i s-ar fi explicat acest lucru, ea l-ar fi negat cu încăpăţânare, fiindcă acceptase demult anormalitatea situaţiei ca pe ceva normal, iar în profesia ei era mai bine să-ţi laşi sentimentele acasă când plecai la o întâlnire. Nell

constituia o perfectă exemplificare a zicalei din bătrâni: „Nu poate să-ţi lipsească ceva ce n-ai avut niciodată”.

Acum, privea florile oarecum încurcată. *Ce amalgam*, gândi ea, *şi de la cine*? Căută înăuntrul ambalajului, găsi un plic pătrat şi îl scoase afară. Un plic alb simplu, o carte de vizită albă şi pe ea desenaţi doi ochi negri… şi niciun mesaj.

Nell azvârli cartea de vizită de parcă ar fi înţepat-o. El ştia că ea era aici! Cum? Cine îi spusese? Şi ce voia? Exista o anumită procedură pentru clienţii noi; aceştia era întotdeauna recomandaţi de un client mai vechi. Nu-i fusese spus nimic despre posesorul acelor ochi negri insistenţi. Atunci cum de aflase unde stătea? Nell se simţi cuprinsă de un sentiment asemănător panicii deoarece percepea instinctiv că aici era ceva în neregulă. Acest bărbat se afla în afara sferei de acţiune a sistemului ei de referinţă. Atunci de ce trimisese flori? Şi ce însemna acel mesaj criptic? *Poate că nu ştie ce eşti*, îşi spuse ea, *ci doar cine eşti… Mda*, *şi cum a aflat el asta*? Discreţia pe care se bazau clienţii ei şi cu care se mândrea atât era ameninţată. Până acum nu i se mai întâmplase nimic de acest gen. Vizitele ei la New York, Chicago, San Francisco şi Los Angeles fuseseră, până în prezent, foarte discrete. Era cel mai rău lucru ce ţi se putea întâmpla dacă lăsai un client să te scoată în societate. Nell considerase mereu riscant acest fapt; acum ştia că era de-a dreptul periculos. *Nu se va mai întâmpla niciodată*, decise ea. *Niciodată*! *Dacă iese la iveală ce fac eu aici sunt pierdută*, *şi avansul anual de o sută de mii de dolari se duce de râpă*. *La drac*u’! gândi ea furioasă. *Oricine ai fi*, *să te ia drac*u’!

Soneria bâzâi din nou. *Acum precis că au sosit banii…* îi fu greu să distingă silueta de pe hol deoarece stătea întoarsă într-o parte, dar crezu că vede strălucirea unor fireturi… alt băiat de serviciu. Deschise uşa şi privi în ochii negri şi scânteietori ai bărbatului misterios. Strălucirea pe care o luase drept luciu al unor fireturi era sclipirea picăturilor de ploaie de pe umerii hainei lui negre de caşmir şi a părului negru ca tăciunele de deasupra

chipului ce arbora un zâmbet şi o expresie plină de speranţă. Deşi acestea păliră sub furia nimicitoare a privirii fixe a lui Nell, individul rosti sigur pe sine:

— Bună seara, din nou.

Nell îl măsură de jos în sus şi apoi îl înfruntă cu privirea.

— Nu cred că ne-am mai întâlnit vreodată.

Vocea ei era rece dar totul în ea clocotea. Întâi florile şi acum el. Cum de o găsise? Pe cine întrebase şi, ceea ce era şi mai important, cine îi spusese? Şi de ce? Toate adunate însemnau că mult trâmbiţata ei siguranţă fusese distrusă. Ultimul lucru de care avea nevoie în acest hotel, în acest oraş, în această ţară, era să fie abordată de cineva care voia să cumpere ce vindea ea. Era împotriva legii să-ţi vinzi trupul, indiferent dacă acostai pe cineva sau nu. Ceea ce în Anglia nu era considerat ilegal era privit ca o crimă în Statele Unite şi se pedepsea cu închisoarea sau cu o amendă. Şi cu cazier. Gândurile lui Nell, cuprinsă de panică, îi sfârâiau în creier ca picăturile de apă pe o tigaie încinsă. Privi în treacăt în susul şi în josul coridorului, cu un aer voit nepăsător. Era gol, dar cine ştie ce poliţist sau detectiv de hotel stătea la pândă în dosul acelei uşi uşor întredeschise?

— Am întrebat de tine la recepţie, spuse vizitatorul repede, simţind neliniştea ei şi, mai întâi, ţi-am trimis flori.

— Nu mă interesează nici florile! izbucni Nell dorind numai să scape cât mai repede de el.

Auzise destule poveşti despre cum puteai fi prins în capcană atât de la Liz, cât şi de la Philip. Din nou. Ceea ce nu permiteau legile englezeşti era permis în America, unde poliţiştii se deghizau în bărbaţi care te acostau în scopul de a te aresta imediat ce banii treceau dintr-o mână în alta. Nell simţi că panica o cuprinde tot mai tare; bătăile inimii îi răsunau în urechi şi tremura din tot corpul.

— De fapt, rosti ea cu glasul răguşit de furia provocată de prostia lui care o expunea în acest fel pericolelor, poţi să iei nenorocitele alea de flori înapoi, pentru că nu le vreau!

Retrăgându-se în apartament, închise uşa trântind-o cu putere, dădu fuga după flori, deschise uşa din nou şi i le aruncă în braţe.

— Acum, te rog, ia-le şi pleacă de aici şi nu mă mai deranja!

Făcu mare caz, zăvorând cu zgomot încuietorile de siguranţă, după care se rezemă de uşă respirând convulsiv.

— Hei… nu face asta… n-am avut intenţia să te tulbur aşa de tare… exclamă el complet dezorientat. Voiam doar să ne cunoaştem. Din secunda în care te-am observat la inaugurarea aceea plictisitoare, n-am mai văzut nimic în jurul meu. După aceea ai plecat, aşa încât am făcut singurul lucru posibil – te-am urmărit.

Nell închise ochii şi gemu. Lucrurile mergeau din ce în ce mai rău.

— N-am obiceiul să fac aşa ceva, îţi spun sincer. Dar, cum să zic, parcă ne-am ciocnit atunci… oricum, privirile noastre au făcut-o. Ai avut asupra mea efectul unui fulger. Uite, dacă te-am supărat, îmi cer iertare, dar lasă-mă să intru şi o să-ţi explic totul. Îţi jur că intenţiile mele sunt foarte onorabile.

Dar Nell era deja la telefon tastând cu furie numărul de la recepţie. Când i se răspunse, rosti cu vocea unei persoane profund ofensate:

— Sunt domnişoara Mondaine, de la apartamentul D. De la ultimul etaj. În faţa uşii mele se află un bărbat complet necunoscut, care mi-a căzut pe cap ca o pacoste. De fapt, m-a urmărit astă-seară până aici şi vreau să ştiu de ce i-aţi permis să urce şi să mă hărţuiască. Vă rog să-l îndepărtaţi imediat.

Nell trânti receptorul. Apoi închise ochii şi începu să respire adânc. *Calmează-te*, îşi spuse ea. *Calmează-te*! După aceea, se duse tiptil la uşă şi îl auzi încă vorbind.

— …să-ţi arăt New York-ul. Pot să ghicesc după accent că eşti englezoaică. Sper să vin în curând la Londra şi poate reuşim să ne vedem şi acolo. N-am avut intenţia să mă aprind aşa de tare, dar un bărbat trebuie să folosească un prilej favorabil, atunci când se iveşte…

Prilej! răbufni Nell în sinea ei încleştându-şi pumnii şi dorindu-şi să aibă posibilitatea să-l pocnească în cap cu ei.

Ce tânăr idiot! Era mult mai tânăr decât crezuse la început. Avea vârsta ei, sau chiar mai puţin. Cam tânăr pentru Brigada de Moravuri, deşi, poate că tocmai de aceea îl foloseau, pentru că era foarte atrăgător.

Brusc, vocea lui răsună furioasă:

— Hei! ia-ţi mâna de pe mine… nu sunt un vagabond… am acte… Dacă-mi dai ocazia să ţi le pot arăta… Hei, fii atent, tipule, e caşmir adevărat… stai o clipă, sunt un client obişnuit al hotelului…

Vocile se pierdură în depărtare şi Nell scoase un oftat de uşurare. Când altcineva bătu la uşă şi spuse: „Sunt administratorul de noapte, domnişoară Mondaine”, ea deschise din nou uşa şi văzu un bărbat de vârstă mijlocie îmbrăcat în haina neagră regulamentară şi pantaloni cu dungi, care zâmbi plin de solicitudine şi se înclină înainte de a i se adresa:

— Cele mai profunde şi sincere scuze, domnişoară Mondaine. Acest lucru nu trebuia să se fi întâmplat.

— Într-adevăr, în acest hotel, n-ar fi trebuit, aprobă Nell iritată. Credeam că toţi vizitatorii trebuie anunţaţi.

— Aşa este. Ne vom ocupa de recepţionerul care a omis să facă acest lucru. Totuşi, m-am gândit să vă liniştesc spunându-vă că acest tânăr este un actor reputat, binecunoscut pentru – să spunem – comportamentul său impulsiv.

— Nu sunt obişnuită ca bărbaţii să mă urmărească la hotel şi apoi să-mi apară la uşă aşteptându-se să fie distraţi, zise Nell glacială.

Afirmaţia ei era purul adevăr. Nu „lucra” niciodată într-un hotel, în afara cazurilor în care orice ar fi făcut clientul avea aprobarea conducerii hotelului, şi atunci apartamentul era al lui, nu al ei.

— E un tânăr foarte… american.

— Chiar şi aşa. Am primit asigurări că în acest hotel voi fi în siguranţă. Cele întâmplate în această seară demonstrează că acest lucru nu este adevărat, dar cum

mâine dimineaţă plec, sper că nu voi mai fi deranjată în ultima noapte pe care o mai petrec aici.

— Voi avea grijă personal de asta.

— Mulţumesc. Oh, mă aştept să primesc un pachet mâine dimineaţă, devreme, prin mesager. Un pachet foarte important. Acest lucru va fi real. În rest, până nu soseşte, nu doresc să mai fiu deranjată de nimeni.

Directorul se înclină din nou.

— Va fi precum doriţi, doamnă. Încă o dată, vă rog să primiţi scuzele noastre. Nu se va mai repeta.

Te cred şi eu, gândi Nell, în timp ce-şi zăvora uşa. Se simţea atât de zguduită încât se duse la frigiderul bine garnisit şi îşi făcu un gin cu apă tonică. Puţin a lipsit să nu se întâmple ceva grav. Un actor! Nu îl recunoscuse. Poate juca la teatru, dar înfăţişarea lui era de vedetă de televiziune. Oricum, slavă Domnului că nu fusese un poliţist, dar o speriase îngrozitor. Sorbi din paharul cu gin. *În viaţa mea n-am mai auzit ceva atât de prostesc*, se gândi ea furioasă. *Să urmăreşti o necunoscută şi să speri că un buchet de flori o s-o îmbuneze în vederea asaltului final. Dacă puneam mâna pe el, îl omoram*!

N-ar fi trebuit să accept să merg la galerie. E ultima oară când fac greşeala asta. Cât despre faptul că m-a urmărit până în Village... îşi muşcă buza. Nu ştia dacă să-l avertizeze pe client sau nu. Dacă o făcea, era posibil ca acesta să se alarmeze până la punctul în care să decidă că iritarea pe care i-o provoca ea, nu mai merita şi un avans. Dacă n-o făcea... *Nu*, chibzui ea. *Tânărul acela idiot n-o să fie chiar atât de prost. Oricum, n-avea de unde să ştie că urma să vin în New York. Da, dar îmi cunoaşte numele şi ştie că-l cunosc pe client şi că am stat mai mult de un ceas cu el.*

Se-nvârti de colo-colo, gândindu-se la asta timp de o jumătate de oră şi în cele din urmă ajunse la concluzia că mai bine lăsa lucrurile aşa cum erau. Situaţia se prezenta asemenea unui câine adormit care putea muşca, dacă era deranjat. Nu va mai folosi acest hotel, nu va mai însoţi niciun client – oricum, nu în America – nicăieri în public şi

nu se va mai duce direct la clienţi. Va pleca mai devreme de acasă, pentru a se asigura că nu este urmărită şi va merge pe un drum ocolit. *Pacostea naibii*, murmură iritată şi îşi goli paharul. *Habar n-are câte griji mi-a adus pe cap*.

Pachetul sosi în dimineaţa următoare, ambalat în hârtie simplă de culoarea cafelei. Conţinea teancuri groase de bancnote de o sută de dolari. Nell îi dădu mesagerului un bacşiş de cinci dolari şi, după ce acesta plecă, împachetă din nou banii şi îi puse în bagajele ei – o sacoşă de voiaj şi o trusă de toaletă asortată – înfăşuraţi în lenjerie. La Heathrow trecea întotdeauna prin poarta verde, fiindcă avea mereu grijă să nu depăşească mărfurile permise, şi ducea sacoşa la vedere cu cele scutite de taxe vamale.

Când fu gata să plece, sună cerând să-i fie trimis un băiat de serviciu şi după aceea vorbi cu administratorul de zi care spuse că, da, putea părăsi hotelul printr-o intrare de serviciu, dacă aşa dorea. Ca o măsură de protecţie în plus, purta o eşarfă şi ochelari de soare. De îndată ce taxiul coti pe Bulevardul Madison îşi scoase eşarfa dând la iveală propriul păr castaniu, coafat stil Eleanor Jordan. Ca să fie în absolută siguranţă, folosi şi ochelarii ei obişnuiţi. Niciunul nici celălalt nu se potriveau cu rochia şi cu jacheta ei Versace, dar nu-şi pusese cerceii pe care îi purta de obicei la rochie şi în loc să lase jacheta deschisă, aşa cum fusese în intenţia creatorului, o închisese, ceea ce îi stricase tot farmecul. *Acum să văd dacă mai mai recunoaşte*, îşi zise ea când taxiul o lăsă în faţă la Bloomingsdale.

Totuşi, nu reuşi să se bucure ca de obicei de ziua ei de cumpărături, deşi îşi cheltui banii la fel de judicios ca întotdeauna şi, în loc să ia prânzul în magazinul în care făcea cumpărături, se duse la o cafenea. Când ajunse la JFK[48], târziu în după-amiaza aceea, se duse la cea mai apropiată toaletă unde redeveni Cleo Mondaine cea din paşaport şi fu destul de norocoasă să nu aibă un tovarăş de loc în avion. Numai atunci când avionul decolă se simţi în

48 Aeroportul John Fitzgerald Kennedy din New York

afară de orice pericol. Îşi desfăcu centura de siguranţă şi începu să răsfoiască revista cumpărată pentru a-şi umple timpul până se termina cu cina şi putea să doarmă. Frunzărind-o, simţi brusc că i se strânge stomacul când ochii negri care o urmăriseră atât de intens şi de flămând noaptea trecută îi priviră pe ai ei, de pe pagina tipărită.

„De la seriale, la statutul de superstar cât ai bate din palme (şi fără pic de talent)”, suna titlul. Individul era un actor dintr-un serial transmis la o oră de vârf, care deşi avusese un rol neînsemnat, stimulase într-atât libido-ul şi imaginaţia femeilor care urmăreau filmul încât fusese literalmente îngropat sub avalanşa de scrisori primite. În consecinţă, rolul lui fusese extins în grabă, extins şi iar extins, până când acum, cu opt luni mai târziu, devenise eroul principal având numele lui, şi doar al lui, deasupra titlului filmului. De curând semnase pentru o sumă încă neştiută de bani, asupra căreia se făceau speculaţii, un contract pentru a interpreta rolul principal într-o nouă producţie Lorimar. Aceasta avea să fie transmisă tot la o oră de vârf şi filmările urmau să înceapă în următoarele două săptămâni. În esenţă, articolul preciza că „actor” nu era cuvântul potrivit pentru a-l descrie; cel care ar fi trebuit tipărit nu fusese folosit de revistă de frica unei urmăriri judiciare. Tot ce făcea era să excite femeile numai privind în direcţia lor şi datorită acestui fapt devenise o celebritate la vârsta de douăzeci şi şase de ani. Acum, având dovada că bărbatul nu fusese un membru al brigăzii de moravuri, Cleo se simţi cuprinsă de un sentiment de uşurare euforică. Urmarea fu descătuşarea emoţiilor ei presurizate şi furia pricinuită de atâtea ore de nelinişte dispăru ca prin farmec.

Zack Gentry! pufni Cleo cu dispreţ. Era un nume la fel de fals ca şi purtătorul lui. *N-aş fi însemnat decât o crestătură pe ţeava puştii. Ce cretin arogant*! Din cauza uşurării avea impresia că i se muiaseră oasele aşa că acceptă băutura oferită de stewardesă. Descoperi încântată că-şi regăsise şi pofta de mâncare şi, cum nu fusese în stare să mănânce micul dejun, alese din meniu

peştele Sole Amandine şi-l onoră cum se cuvine însoţindu-l cu o jumătate de sticlă de vin. După stingerea luminilor, se ghemui în pătura ei, oftă fericită şi dormi tot restul drumului deasupra Atlanticului până când fu trezită şi i se oferi un suc de portocale şi un prosop cald.

Philip va aprecia mica ta escapadă şi în special avansul, reflectă ea privind în jos spre Middlesex-ul udat de ploaie, în ultima vreme, Philip avea nevoie de toată preţuirea pe care o putea găsi.

Cu şase ani înainte, fusese diagnosticat ca fiind infectat cu virusul HIV. Cu douăzeci de luni în urmă SIDA se declanşase, cu o prognoză de maximum trei ani de viaţă. Ce anume activase virusul, nu aflase încă, în ciuda tuturor cercetărilor. Ceea ce se ştia era că, asemeni lui Liz, Philip fusese condamnat la moarte şi, la fel ca şi Liz, n-o lăsa să-l ia de pe acum.

— Mai am trei ani şi niciunul dintre ei nu scade cu nimic valoarea precedenţilor treizeci, sau douăzeci dinainte de povestea asta. Sunt şi am fost întotdeauna un homosexual activ şi, după cum s-a dovedit, în viaţă trebuie plătit un preţ pentru orice. (Philip nu folosea niciodată cuvântul gay[49], afirmând că denumirea originală era destul de bună pentru el şi, în afară de asta, cea nouă i se părea complet deplasată pentru a desemna un grup de oameni ale căror vieţi nu erau deloc vesele.). Cel puţin, existenţa mi-a oferit cincizeci de ani de viaţă sexuală activă, plăcută şi profitabilă, înainte de a-mi retrage împrumutul. Este o tragedie doar pentru bărbaţii tineri; ei sunt vrednici de milă.

O ţintuise pe Nell cu una dintre privirile lui pătrunzătoare şi adăugase:

— Şi femeile tinere.

— Eu am grijă, Philip, întotdeauna îmi iau toate precauţiile şi cumpăr grămezi de prezervative.

— Şi ultimele tale analize?

— Au ieşit negative.

— Ei bine, cât timp mi-a mai rămas la dispoziţie, voi

49 Vesel; homosexual (în Ib. engfeză, în argou) (n.t.).

continua să verific toţi clienţii potenţiali.

De când aflase că Philip era seropozitiv, Nell se decisese să nu mai accepte clienţi bisexuali şi, la sfatul lui Philip, renunţă la cel pe care-l avea.

— Trăim în prezenţa versiunii secolului douăzeci a Morţii Negre[50], zise el. Dreaptă pedeapsă, dacă e să ne luăm după moraliştii înguşti la minte, dar faptul că eu am fost somat să-mi plătesc amenda nu este un motiv ca tu să nu poţi trece prin viaţă fără să fii nevoită s-o plăteşti pe a ta. E doar o chestiune de timp până când plaga va atinge populaţia heterosexuală, însă va dura ceva pentru că există mai multe ca tine decât, să zicem, performanţele repetate ce pot fi găsite în lumea homosexualilor.

— Îmi cunosc clienţii, Philip. Pe majoritatea îi am de multă vreme şi sunt la fel de hotărâţi ca mine să trăiască un timp cât mai lung. I-am spus celui bisexual să nu mă mai caute. Voi face tot posibilul să mă asigur că relaţiile mele sexuale sunt lipsite de primejdie.

— Sper. Faci parte din grupul în rândurile căruia rata infectărilor este foarte mare.

— Nu la nivelul meu.

— Poate că nu, dar ăsta nu-i un motiv să fii neglijentă.

Nell îi zâmbise mişcată de grija lui. Cum ea era cine era, el nu avea să însemne niciodată pentru ea ce însemnase pentru Liz, şi totuşi făcea parte din viaţa ei. De la catastrofa cu acel VIP[51], nu mai luase niciun client fără să fi fost verificat, în prealabil, de Philip. El avea foşti iubiţi plasaţi strategic aproape peste tot prin lume şi lui Nell i se părea un miracol că aceştia continuau să-şi amintească de el cu afecţiune, cu dragoste chiar, şi se arătau foarte fericiţi să-şi dea osteneala pentru a afla ce dorea el… în beneficiul ei.

Cum îl invitase la cină şi-i gătise una dintre mâncărurile lui preferate – vânat în sos de vin – îi povesti despre întâlnirea ei cu actorul.

---

50 Ciuma bubonică (n.t.).

51 Very Important Person – persoană foarte importantă (n.t.)

— Vrei să fac investigaţii asupra lui?

— De ce?

— Nu mă gândeam la el ca la un client de viitor, ci ca la un viitor iubit. Mai degrabă pentru plăcere decât pentru profit.

Vocea lui era moale ca mătasea şi Nell îi înfruntă direct privirea cercetătoare.

— Nu.

— Dacă e să ne luăm după articolul pe care mi l-ai arătat, are reputaţia unui armăsar.

— Atunci, eventual Tattersalls[52] ar putea fi interesată. Eu, una, nu.

— Nu te-ai simţit flatată de această urmărire foarte zgomotoasă?

— Cu greu s-ar putea spune aşa ceva! Am fost extrem de furioasă. Pur şi simplu m-a urmărit la casa unui client.

Gândeşte-te cât i-ar dăuna reputaţiei mele această breşă în confidenţialitate.

— Trebuie să recunosc că pare un tânăr cam nesăbuit care, în mod vădit, a lăsat succesul să i se suie de la vintre la cap. Totuşi, nu văd de ce ai sărit automat la concluzia că era mai degrabă o ameninţare, decât o promisiune. Nu ţi-ai dat seama că el nu urmărea curtezana, ci femeia?

— Nu, răspunse Nell cu bruscheţe. Nu mi-am dat seama. Când lucrez, mintea mea este concentrată asupra sarcinii pe care o am. Singurul lucru care mi-a trecut prin cap a fost că eram pe cale să pierd un avans, aproape la fel de repede pe cât pusesem mâna pe el.

— De ce pe tine banii au puterea să te excite, în timp ce bărbaţii nu reuşesc?

— Linguşirile nu achită notele de plată.

— Vrei să-mi spui că gândul la actul sexual făcut de plăcere şi nu în scopul câştigului nu te atrage?

— Am parte de raporturi sexuale mai mult decât o dioceză de femei oarecare, luate împreună. Nu-mi trebuie mai mult.

Da, reflectă Philip, *cu relaţiile sexuale de vânzare*, *te*

52 Piaţă de cai în Londra (n.t.)

poţi descurca. *Ce mi-ar plăcea să ştiu de ce ai atâta grijă să te ţii la distanţă de orice alt fel*.

Studiul îndelungat şi o profundă gândire îi confirmaseră lui Philip teoria lui iniţială cum că Nell, ca şi Madame de Pompadour înaintea ei, nu era o femeie pasională. Cleo părea foarte senzuală, dar asta se datora numai tehnicii şi talentului desăvârşit de actriţă al lui Nell. Asistase, fascinat, la crearea lui Cleo, şi încă din interior. Cleo Mondaine trăia foarte bine în afara lui Nell Jordan. Persoana, ochii, vocea formau o entitate separată chiar dacă Nell dirija tot ce făcea, vedea şi spunea ea. Era o ţesătură atât de complicată cum nu mai întâlnise niciodată şi, după unsprezece ani, încă mai încerca să-i dezlege misterul.

Până acum nu reuşise să afle de unde venise şi unde trăise în primii ei şaptesprezece ani. Tot ce ştia era că acei ani o determinaseră să-i îngroape adânc într-un trecut pe care apoi se apucase să-l lase în urmă, deoarece conţinea amintiri prea dureroase pentru a se opri chiar şi acum asupra lor. Ştia că se dusese să o viziteze pe sora ei. Liz îi spusese că unul dintre primele lucruri pe care le făcuse Nell de îndată ce-şi putuse permite fusese să se ducă la internatul special unde trăia acum Margaret, de unde se reîntorsese deprimată pentru că se părea că sora ei nu era numai înapoiată mintal, ci suferea şi de autism.

Liz îi povestise că, şocată şi nevenindu-i să creadă ce văzuse, Nell nu putuse îngăima decât:

— Margaret nu părea să mă cunoască. N-a scos un cuvânt, nu s-a uitat la mine, Parcă aş fi fost o străină.

Apoi îşi îndreptase mânia asupra propriei persoane.

— E numai vina mea. Am lăsat-o singură tot timpul ăsta. Trebuia să cerşesc, să împrumut sau să fur banii, dar ar fi trebuit să mă duc să o văd. Trebuia! E de mirare că nu mă recunoaşte? în fond, au trecut trei ani. Niciodată n-am să mi-o iert, niciodată!

Asta înseamnă, chibzuise Philip la vremea aceea, *că poartă povara unei vinovăţii copleşitoare*; *dar ce relaţie ai putea avea cu un copil bolnav de autism*? se întrebase el.

Dacă tot venise vorba, Nell însăşi nu putea fi considerată o expertă în privinţa relaţiilor. Cea pe care o avea cu Liz era singura ei legătură mai strânsă. Pe el îl ocolise întotdeauna de la distanţă. Părea că nu simte lipsa prietenilor. Existenţa pe care o ducea acum era, practic vorbind, o existenţă solitară, deşi nu se putea spune cu mâna pe inimă că nu avea viaţă socială: Cleo. Avea o agendă plină de întâlniri. Munca lui Eleanor era şi ea izolată fiindcă lipseau colegii de birou şi Philip credea că Eleanor acceptase slujba tocmai din acest motiv. Nell părea perfect mulţumită de propria ei companie şi, spre deosebire de alţi oameni, nu privea acest lucru ca pe un defect de caracter. Dar ceea ce-l intriga cel mai mult era că ea nu se gândise, nici măcar un moment, că bărbatul acela nu o urmărise nici ca s-o prindă în cursă, nici ca să facă apel la serviciile ei, ci pur şi simplu pentru că se simţise puternic atras de ea.

Cleo este o femeie extrem de atrăgătoare, Eleanor este neutră, şi atunci cum rămâne cu Nell? De ce este sexul o carte închisă pentru ea, deşi Dumnezeu ştie că a citit despre aproape orice altceva? De ce nu îi este permisă lui Nell o viaţă a ei, proprie? Are pur şi simplu o existenţă de păpuşar, pentru că, fără doar şi poate, ea este cea care trage sforile.

Ceea ce mi-ar plăcea să ştiu e… cine sau ce anume o dirijează pe Nell.

— Te uiţi la mine cum ai privi la ceva prin microscop, protesta Nell.

— Într-adevăr? Probabil pentru că mă întrebam de ce simţi nevoia să trăieşti două vieţi complet diferite? De ce una nu îţi este de ajuns, aşa cum le este tuturor celorlalţi?

Nell ridică din umeri.

— Poate din cauza actriţei din mine.

— Oare?

— Te rog, fără psihanaliză în seara asta. Nu mă aflu într-o dispoziţie favorabilă. Mai degrabă aruncă-ţi ochii peste aceste două nume şi spune-mi ce părere ai despre ei în postura de viitori clienţi.

M-am apropiat prea mult nu-i aşa? medita Philip. *Mă gând*eam *eu c-ar fi posibil să fie aşa. Oare de ce ai găsit de cuviinţă nu numai să creezi un personaj nou dar chiar să devii acel personaj? Iată o întrebare pe care o găsesc uimitor de fascinantă. O să descopăr eu, drăguţa mea*! *Minţile diabolice nu constituie un obstacol pentru mine din vreme ce eu deţin patentul*.

Îşi puse ochelarii şi cercetă foaia de hârtie pe care Nell i-o întinsese peste masă.

— Nu cunosc primul nume… Cine este?

— Argentinian, dar s-a stabilit pe Riviera. Un industriaş.

— Nu asta sunt toţi? O să fac cercetări. Celălalt trebuie evitat în mod categoric.

— De ce? îl cunoşti?

— Am auzit despre el. Este un politician. Deocamdată zăboveşte pe băncile din spate, ca să fie sigur, dar dacă ceea ce am auzit este adevărat, este destinat unei poziţii înalte. Asta înseamnă supraveghetori, Secţia Specială şi toate zorzoanele vieţii politice, l-ai uitat pe Lordul Lanbton şi Norma Levy? E mai bine să-i laşi pe politicieni pe seama alegătorilor lor, altfel ţi-aduc mai multe necazuri decât merită, chiar şi la preţul de o mie de lire şedinţa. Comploturi, intrigi, asasinate… Sunt de părere că trebuie refuzat categoric.

Philip tăie numele de pe foaie cu stiloul. Pe cel al argentinianului îl scrise în agenda lui de buzunar, folosind codul special inventat de el. Memoria lui nu mai era aşa de bună cum fusese odată, deşi nu recunoştea acest lucru decât în faţa lui Nell. Răsuci apoi hârtia şi o aprinse de la una din lumânările care ornaseră masa de seară, după care o lăsă să cadă într-o scrumieră de sticlă groasă şi o urmări cum se transformă în cenuşă. „Nimic scris – fusese unul dintre primele lui sfaturi. „Adu-ţi aminte întotdeauna de germani. Au ţinut cu meticulozitate evidenţa despre absolut orice – câtă pasiune pentru eficienţă… şi când acestea au căzut în mâinile cui nu trebuia, s-a zis cu ei”.

Cu bărbia sprijinită în palmă, Nell îl întrebă

fascinată:

— Cum se face că ştii atâtea lucruri?

— Simplu. Mă preocup să le aflu. Fiinţele omeneşti sunt extraordinar de interesante într-un fel sau altul, chiar şi când sunt plictisitoare. Toate însă au un lucru în comun. Adoră să fie ascultate când vorbesc.

— Şi nimeni nu ştie să asculte mai bine ca tine?

Philip zâmbi.

— 13 – Câteva săptămâni mai târziu, într-o dimineaţă de sâmbătă din luna mai, Nell îşi puse sacoşa de voiaj în portbagajul Golf-ului ei, coborî parasolarele întrucât soarele strălucea orbitor, şi porni spre Wiltshire. Clientul era destul de nou, aceasta fiind doar a cincea lor întâlnire: toate celelalte se desfăşuraseră în apartamentul lui din Londra. Fusese recomandat de un alt client de-al lui Nell, care făcea afaceri cu el, şi Philip îl verificase, declarându-l „mai alt decât altul”. Cum nu pretindea decât raporturi sexuale normale, nu avea probleme de niciun fel şi nici nu era excentric, Nell îl acceptase bucuroasă.

Avea în jur de cincizeci de ani, era scund, destul de rotofei, cu ochi cafenii, catifelaţi, dar pătrunzători, care te priveau din spatele unor ochelari cu rame groase, şi cu un puternic apetit sexual. Îi plăcea să prelungească actul sexual la durate de timp care ar fi fost impresionante şi pentru un bărbat mai tânăr şi tocmai de aceea dorise pe cineva care să reziste la tăvăleală. După prima întâlnire, Nell îşi dăduse seama că era adeptul străvechii arte a lui Imshak, a întârzierii propriului orgasm până când femeia era satisfăcută, iar şi iar. Faptul îi confirmase impresia iniţială că era originar din Orient (deşi numele lui suna omenesc), deoarece aflase de la Liz că şi Imshak fusese tot din Orient. Din punctul lui de vedere era perfect mulţumit de rezistenţa ei, cu toate că exista o doză de cruzime în încercarea lui de a testa limitele acestei rezistenţe, la următoarele lor întâlniri. Devenise într-un fel o înfruntare a voinţelor şi avea presentimentul că o invitase la casa lui de la ţară cu singurul scop de a-şi doborî precedentul record. Pretinsese că urgenţa unor afaceri îl împiedica să

se întoarcă la Londra numai pentru a se întâlni cu ea. Trebuia să meargă ea la el şi îi propusese să vină la ora servirii ceaiului. După aceea îi va face turul casei şi îi va arăta munca de restaurare care dura de doi ani, vor cina împărăteşte după care se vor ocupa de afacerea lor. Se va putea întoarce la Londra duminică dimineaţa.

Era o plăcere să ieşi în afara Londrei. Îşi aranjase plecarea astfel încât să-şi poată permite să facă un ocol, fără grabă, pe drumurile secundare ale pitoreştii regiuni rurale. Asta avea să-i dea timp să se oprească undeva, la o cârciumă mică, pentru un pahar şi un sandviş. Clientul specificase până şi ora la care trebuia ea să sosească. „Nu înainte de ora patru", precizase el. „O să fiu foarte ocupat până atunci". Pe ea n-o interesa ce făcea; pentru suma pe care i-o plătea era dispusă să ajungă la patru dimineaţa, dacă aşa ar fi dorit.

Îi dăduse instrucţiuni explicite, pentru că era meticulos în toate, nu numai în relaţia lor sexuală. Găsi drumul fără nicio problemă, dar îşi dădu seama pe parcursul ultimilor kilometri că părea să fi lăsat secolul douăzeci undeva, cu mult în urmă. Casa însăşi era ascunsă într-o vale mică dintre dealurile Wiltshire Dows, care formau un amfiteatru natural, ca şi cum cineva ar fi apăsat acolo puternic cu dosul unei linguri. Satul se afla la o distanţă de aproximativ cinci mile în josul unui drum de ţară şi când ieşi de pe el pentru a coti pe o cărare îngustă, dar bine întreţinută, se cufundă în umbra tăcută a unui desiş de-a dreptul misterios format din copaci ale căror coroane erau atât de bogate, încât opreau lumina soarelui.

În cele din urmă ajunse la un zid înalt construit, fără îndoială, de curând, întrerupt de două porţi de fier lucrate cu multă grijă, supravegheate de camere de televiziune. Siguranţa era deci foarte importantă. O voce metalică venind de după grilaj îi ceru să-şi decline numele şi ocupaţia şi, când ea se execută, porţile se deschiseră cu un declic permiţându-i să treacă şi să se înscrie pe o alee largă şi plăcută care cobora cotind spre dreapta, în valea propriu-zisă. După ce luă curba, în faţa ei se ivi casa – o

bijuterie în stil William şi Mary[53] construită din cărămidă roz pal, cu un fronton de culoarea smântânii. Terasa cu balustradă cobora spre pajiştea bine întreţinută ce se întindea până la poalele unor copaci foarte bătrâni. De jur-împrejur, dealurile stăteau de pază, protejând valea de vânt şi intemperii.

Măi să fie, gândi Nell luată prin surprindere. *E drept că e la dracu-n praznic, dar merită să vii până aici*. Nu şi-ar fi închipuit că acestui client, care păruse a se simţi mai în largul lui în oraş decât la ţară, îi plăcea singurătatea. Satul se afla la o distanţă apreciabilă şi prin apropiere nu mai existau alte case. Când încetini, observă schela din partea laterală şi în spatele casei zări o scară mare, pusă sub un copac cu ramuri joase. Incontestabil, restaurarea era în plină desfăşurare; clientul îi spusese să reşedinţei neglijate ani de-a rândul, îi era acum redată frumuseţea iniţială.

În timp ce-şi oprea maşina în faţa uşii principale, aceasta se deschise şi un servitor cu haină albă şi pantaloni negri ieşi s-o întâmpine. Îi dădu bineţe cu un accent pe care ea nu reuşi să-l identifice şi, după ce-i ceru cheile, deschise portbagajul şi scoase afară unicul ei bagaj pe care îl duse în casă. Gazda ei tocmai cobora scările.

Era vizibil încântat să o vadă, dar ea simţi o anume încordare în spatele bunelor maniere. Avea paşaport englezesc, dar Nell ştia că se născuse altundeva, deşi habar n-avea unde anume. Vorbea engleza aproape fără accent, îl auzise de asemenea vorbind franceza, italiana, germana şi o limbă asemănătoare cu arabă, cu sunete guturale şi h-ul aspru, specific limbii spaniole. O întrebă dacă voia să vadă casa înainte de a lua ceaiul, sau dorea să meargă direct în camera ei.

— Oh, mi-ar plăcea foarte mult să văd casa…

— Este refugiul meu. De-abia am cumpărat-o.

— E mai degrabă retrasă.

— Exact asta am căutat. Vin aici ca să mă îndepărtez de toate lucrurile şi presiunile de fiecare zi. Aici nu există

53 Suverani ai Angliei: Wiliam III (1650-1702) şi Mary II (1662-1694) (n.t.).

niciuna. Doar pace, linişte şi calm…

— „Ce sufletu-ţi alină…”

Încruntarea lui demonstră că nu cunoştea citatul. *Nu este creştin*, conchise Nell. Era mult mai străin decât dorea să admită

— În ce an a fost construită? întrebă ea.

— În 1692. Când am găsit-o fusese lăsată să decadă într-un mod de-a dreptul şocant. Proprietarul anterior n-a putut să-şi permită s-o întreţină ca lumea. După ce a murit, fiul lui n-a dorit s-o păstreze, aşa că am cumpărat-o eu. Asta s-a întâmplat cu doi ani în urmă.

Nell simţi un fior rece.

— Cum îl chema pe vechiul proprietar?

— Harvill. Am înţeles că familia lor trăia aici de secole. O refac ca să arate aşa cum era când a fost construită.

Dumnezeule! gândi Nell amorţită. *Şi să mai zici că viaţa nu merge în cerc*. În 1984 văzuse anunţul morţii comandantului de brigadă, la vârsta de optzeci şi trei de ani şi îi scrisese lui Boy care nu se deranjase să răspundă. *Oh*, *Liz*, gândi Nell, venindu-i să râdă. *Cât ţi-ar fi plăcut treaba asta… Îl cunoşteai extrem de bine pe fratele tău*.

Înăuntru, lucrul continua ca aproape peste tot, deşi unele dintre camerele de la parter erau terminate, ca şi unele dintre dormitoare. Când părăsiră o aripă a casei, Nell se uită dincolo de scara principală şi observă că aripa cealaltă era încă îmbrăcată în schele.

— Trebuie să te rog să mă ierţi că nu-ţi arăt şi partea aceea a casei; are câteva camere minunate şi un tavan extraordinar de frumos ornamentat dar e şi putrezit. Podelele sunt scoase şi deci e cam periculos. Nu vreau să cazi prin găurile rămase.

O servi cu ceai într-un mic salon încântător, decorat cu mătase în nuanţa caiselor de-abia coapte, apoi o invită la o plimbare împrejurul casei. Era într-adevăr foarte izolată. De pe dealul din spatele clădirii Nell putu să vadă, la distanţă, fumul ieşind pe hornurile unor case, dar nu şi pe acestea.

Cinară într-o sufragerie cu pereţi lambrisaţi, serviţi de tăcutul servitor. Nimic nu indica prezenţa altor servitori, însă cineva trebuia să fie la bucătărie, deoarece mâncarea fusese excelentă. După aceea băură cafea şi ascultară muzică; lui îi plăceau preliminariile pline de formalism, înainte de a trece la „afacerea” propriu-zisă, ca şi când primea vizita unui foarte respectat musafir mai degrabă decât a unei curtezane şi, fără să stea pe gânduri, Nell îl secondă bucuroasă. Luxul era un lucru pe care nu-l refuza niciodată.

Se duse prima sus, ca să facă un duş şi să se pregătească (Lui îi plăcea să fie proaspăt îmbăiată şi să miroasă a un anume parfum pe care i-l indicase în mod special. Neîndoielnic şi el făcea aceiaşi duş, pentru că mirosea a loţiune după ras şi a colonie pe care doar el le folosea – un amestec de santal şi citrice pe care nu-l înregistrase la altcineva decât la el.). Îşi unse corpul cu pumni întregi dintr-un lichid aromat care făcea pielea mătăsoasă şi avea o tentă orientală, apoi îmbrăcă o cămaşă de noapte şi un halat – ambele date de el – de culoarea lavandei. Nu-i plăcea culoarea şi n-o purta, dar el plătea pentru asta.

În continuare, îşi lăsă părul liber. Când era cu el, folosea o perucă neagră făcută din păr natural, moale ca mătasea, pe care îl purta prins în vârful capului până când venea momentul să-şi câştige onorariul; atunci îi dădea drumul, îl peria şi-l lăsa să-i atârne pe spate într-o cascadă de bucle ce-i ajungeau aproape până în talie. O costase o groază de bani şi era astfel făcută încât nu cădea nici în timpul celui mai energic act sexual. Lui îi plăcea să se joace cu părul ei, să i-l răsucească în jurul gâtului când rămânea goală şi, ca să desăvârşească iluzia, ea îşi vopsise şi părul pubian în aceeaşi nuanţă. Odată, îi ceruse să şi-l radă, dar când ea îi explicase că mai avea şi alţi clienţi care ar fi fost dezorientaţi de lipsa lui, el ridicase din umeri şi zâmbise: „În cazul ăsta…” în final îşi dădu cu parfumul care se potrivea cu loţiunea de corp, acordând o atenţie deosebită părului ei, deşi ştia că până va putea face alt duş

ca să-l spele, mirosul lui greţos şi persistent avea să-i provoace o migrenă.

După aceea aşteptă. Aşteptarea se prelungi mai mult ca de obicei – lucru cu totul neobişnuit. „Timpul costă bani”, spunea el adesea. La un moment dat auzi un zvon de voci, care vorbeau pe un ton ridicat.

Se duse la uşă şi se uită afară. Nu era nimeni. Oare ce s-o fi întâmplat? îi venise oare deodată rău? Trebuia să fie ceva serios, pentru că era un bărbat care se aştepta să primească servicii complete pentru banii lui.

Stătea ezitând indecisă, când văzu deschizându-se uşa sculptată din spatele schelelor aflate dincolo de scară. Clientul ei ieşi oprindu-se să vorbească cu un bărbat. La vederea acestuia, Nell se retrase instinctiv în dormitor, şocată şi uluită, pentru că acel chip îi dăduse într-o vreme destule coşmaruri. Tony Panacoulis. Sprijinindu-se de uşa dormitorului chibzui că fusese suficient de iute ca să scape neobservată. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era să fie văzută de omul acela detestabil. Chiar şi acum, prezenţa lui făcea să i se încreţească pielea.

Ce naiba căuta tocmai aici Tony Panacoulis? Şi cum ajunsese să-l cunoască pe Reza Dominitian? Fiindcă acesta era numele clientului ei. Ce treabă avea un om de afaceri înstărit şi respectabil cu unul dintre cei mai mari distribuitori de pornografie din branşă?

Era posibil ca Tony Panacoulis să nu mai fie implicat în ceea ce Nell considera a fi un comerţ murdar, chiar dacă era profitabil? Sau – şi gândul acesta o îngrozi – Reza Dominitian nu era câtuşi de puţin ceea ce păruse a fi? îl păcălise cumva pe Philip, ale cărui verificări erau întotdeauna minuţioase?

Poate că m-am înşelat, îşi spuse ea. *Poate că acel cineva semăna doar cu Tony Panacoulis*. Ştia însă că făcea presupuneri deşarte. N-avea cum să confunde faţa aceea plină, cu gura ca o coajă de pepene şi ochi ca măslinele negre. De îndată ce îl văzuse dincolo de umărul rotofei al lui Reza Dominitian, îl recunoscuse. Nu reuşise niciodată să uite acel chip fiindcă era al unui bărbat pe care-l

detestase instinctiv de la prima vedere. De îndată ce aflase în ce mod îşi câştiga banii, antipatia se transformase în ură. Nu făcea parte dintre cei care îşi formaseră instantaneu şi irevocabil o părere, deşi observase că de obicei avea dreptate când se întâmpla aşa, dar ceva din faţa aceea palidă sau, poate, privirea ochilor lipsiţi de expresie, îi dăduseră fiori reci pe şira spinării. Acum apăruse din nou în viaţa ei.

Ce se întâmplase în aripa aceea interzisă? Adăpostea oare un studio cinematografic? Acolo îşi făcea acum Tony filmele lui ultra pornografice? Era destul de izolată, suficient de sigură. Dar unde se ascundeau protagoniştii? Nu auzise şi nu văzuse pe nimeni. Fusese un adevărat noroc că se întâmplase să stea în uşa ei, când se deschisese cealaltă. *Nu e treaba ta*, îşi zise ea, dar când se uită la ceas, văzu că clientul ei întârziase cu jumătate de oră. Era Tony Panacoulis motivul pentru care nu putuse veni în oraş? Se ivise vreo dificultate în timpul turnării vreunui film? Oricum, nu se va mai întâlni cu acest client, pur şi simplu pentru că făcea afaceri cu un om pe care Nell *îl ocolise* întotdeauna de la distanţă, considerându-l o piază rea. Mai exista riscul – e drept mic dar, totuşi, prezent – ca el s-o recunoască, deşi trecuseră unsprezece ani şi înfăţişarea ei se schimbase în mare parte. Chiar dacă ar fi recunoscut-o, n-ar fi avut ce să facă, îşi spuse ea cu hotărâre. Nu mai era fata de nouăsprezece ani prinsă într-o cursă din care voia să scape. Pe vremea aceea el era Domnul Mare şi Tare şi, dacă colabora cu Reza Dominitian, probabil că până acum devenise Domnul-şi-mai-Mare, dar acum avea şi ea propria putere şi influenţă. Şi, în plus, îl avea pe Philip Faulkner.

Las-o baltă, îşi ordonă ea. *Dacă clientul are vreun interes financiar, sau de orice fel, în producerea de filme pornografice, asta n-are nicio legătură cu tine. Ai grijă ca, în viitor, să nu mai ai de-a face cu el.*

Chiar atunci, uşa se deschise şi cel la care se gândea îşi făcu apariţia.

— Draga mea, permite-mi să-mi cer scuze… am avut

o convorbire telefonică lungă, dar fiind atât de importantă, n-am avut ce face. Te-am făcut să aştepţi prea mult. Te rog, poţi să mă mai aştepţi puţin? Mă întorc cât de repede pot.

Minciunile erau foarte convingătoare, ca, de altfel, întreaga lui atitudine.

Mi-ar plăcea să spun nu, îşi zise Nell ştiind că era cel mai prost lucru pe care-l putea face. Gândul de-a avea un raport sexual cu acest bărbat îi devenise neplăcut, dar nu era momentul s-o arate. *Şi adu-ţi aminte ce-a spus Liz*: „*Nu te priveşte ce face clientul atunci când nu* e cu *tine*. *Nu este câtuşi de puţin treaba ta*”.

Când acesta se întoarse, o găsi deja pregătită să-l primească; languroasă, parfumată, manifestându-şi subtil priceperea şi destul de tare ca să reziste atacului prelungit pe care ei îl lansă cu toată hotărârea şi entuziasmul de care ar fi fost în stare un tânăr insaţiabil de optsprezece ani, dacă nu s-ar fi ţinut cont că el era mult mai experimentat. Pentru un bărbat de vârsta lui – oricare ar fi fost aceea şi *ea* putea paria că împlinise cincizeci de ani – avea o rezistenţă incredibilă. O binecuvântă pe Liz că o învăţase o serie de exerciţii pelviene care, spunea ea? i fuseseră arătate de una dintre soţiile unui client arab. „Te ajută să nu te doară prea mult, când dai de un bărbat capabil de o sută de lovituri”.

Când el îşi permise, în fine, să ajungă la orgasm, Nell admise obosită că dacă ar fi fost în stare să le numere, ar fi ajuns la o mie şi una. El, însă, era în mod evident atât de satisfăcut cât şi încântat, iar zâmbetul pe care i-l adresă după ce fu din nou îmbrăcat în superbul halat de brocart, era acela al unui bărbat foarte mulţumit de el însuşi şi demonstrând faţă de ea o recunoaştere plină de admiraţie.

— Ca de obicei, o profesionistă desăvârşită, o complimentă el.

Puse pe masă plicul lung din care fiecare bănuţ era câştigat pe merit. Procedura fiind terminată el se învioră şi spuse pe un ton detaşat:

— Ţinem legătura, dar n-o să te văd la micul dejun. Trebuie să plec foarte devreme.

Se înclină, îi sărută mâna şi o părăsi. Cleo dădu cuvertura la o parte, îşi scoase peruca, luă cămaşa de noapte şi halatul care fuseseră aruncate şi îşi pregăti o baie fierbinte. Parfumul persistent îi dăduse, ca de obicei, o durere de cap şi când, în cele din urmă, se întoarse în dormitor, observă că mirosul stăruia încă. Trebuia să deschidă fereastra şi să aerisească.

Desfăcu perdelele vrând să deschidă una dintre ferestre şi se opri brusc; un bărbat dădea colţul *casei purtând* un covor făcut sul pe unul din umeri. *Cineva lucrează târziu*, *fără îndoială*, gândi ea. Chiar atunci bărbatul se uită în sus scrutând ferestrele cu privirea. Instinctul o făcu să lase draperia din damasc să cadă la locul ei. Dar mai rămase o despărţitură prin care putu să vadă cu un ochi că nu era o privire întâmplătoare, ci una de asigurare. Vizibil satisfăcut, individul se îndreptă spre o furgonetă parcată pe iarbă şi nu pe aleea pietruită, şi care stătea cu luminile stinse şi uşile din spate deschise, cu botul spre aleea lungă şi curată ce ducea către porţi. Îşi înclină umărul, lăsă covorul să cadă în maşină, îi împinse capătul cu piciorul peste pragul din spate, apoi închise şi zăvorî uşile înainte de a ocoli maşina şi a se îndrepta spre locul şoferului. Nu porni motorul; în schimb, dădu *drumul la* frâna de mână, lăsând furgonetă *să* ruleze în tăcere în josul pantei line. Nu aprinse farurile, ci numai luminile de poziţie, şi când furgonetă se îndepărtă Nell observă că lumina din partea dreaptă în spate nu se aprinsese; doar cea din stânga dădea o lumină roşie. Furgonetă rulă în linişte după curbă şi dispăru şi abia după câteva minute se auzi zgomotul slab al motorului. *Mda*, gândi ea, pregătindu-se să ridice fereastra, *trebuie să recunosc că a fost o mişcare plină de tact*. *Probabil că îi face să muncească douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru*, *iar dacă cineva îşi poate permite*, *atunci el este acela*.

Fereastra *refuză* să se deschidă. Ori fusese închisă înainte ca vopseaua să se usuce, ori fusese proiectată astfel încât să nu se deschidă. Se duse în partea cealaltă a camerei unde era una mai mică şi pe asta reuşi s-o ridice

cam cincisprezece centimetri lăsând aerul proaspăt să alunge mirosul greţos.

Nu reuşi să doarmă prea bine. Avu vise neliniştitoare. Se trezi cu mult înainte ca tăcutul servitor să-i aducă la ora nouă tava cu micul dejun şi nu manifestă niciun interes faţă de croisantele proaspete şi calde unse cu unt şi gem de caise. Se mulţumi cu două ceşti de cafea delicioasă. Nu putea să-şi împiedice mintea să se neliniştească în legătură cu evenimentele serii precedente, dar îşi spuse: *Uită-le*! *Nu vrei să ştii*. Ceea ce o deranja era gândul la această minunată casă veche unde se născuse Liz. Era o profanare dacă devenise un centru ai pornografiei, dar n-avea nicio dovadă în acest sens. Teoria avea ca bază doar instinctul ei susţinut de apariţia unei anumite persoane. Se întrebă dacă ar trebui să-i spună ceva lui Philip. Fusese aici de mai multe ori şi ar putea face investigaţii discrete. Dar gândul de-a avea de-a face în orice fel cu Tony Panacoulis o făcu să bată în retragere. *Uită*! decise ea.

Pe la zece şi jumătate era gata de plecare. Verifică de două ori dacă nu uitase ceva, desfăcu draperiile pe care servitorul nu le trăsese şi închise fereastra prin care aerisise camera. Valetul veni după bagaj, i-l duse jos la maşină şi ea îi strecură o hârtie de cinci lire. După cum fusese anunţată, gazda nu se vedea nicăieri. De fapt, nu văzu pe nimeni. *Aproape c-ar putea fi un vis*, reflectă ea. *Un coşmar*!

Fiind duminică, traficul nu era aglomerat, dar Nell nu mai ocoli aşa cum făcuse la venire. Voia să pună cât mai multă distanţă între ea şi casa aceea. Era un loc splendid şi dacă comandantul de brigadă ar mai fi fost încă proprietarul ei, i-ar fi făcut plăcere să mai vină pe acolo, însă Boy Harvill şi egoista lui soţie o vânduseră unui om care, dacă suspiciunile ei erau corecte, susţinea financiar un producător de filme ultrapornografice. Sărmanul brigadier! Probabil că se răsucea în groapă. În schimb, bănuia că Liz râdea în hohote oriunde se afla. Nell parcă o auzea exclamând: „Ce întorsătură a sorţii!”

Împrejurimile familiare îi mai reduseră din nelinişte.

Pisicile veniră s-o întâmpine. Ziarele de duminică aşteptau să fie citite. Ca de obicei, banii pentru „fondul” ei dădură o tentă optimistă atmosferei. *Dacă ai fi fost văzută, n-ai fi fost recunoscută*, se îmbărbătă ea. *Cea care eşti acum şi cea de atunci sunt două femei complet diferite. Gata… Lasă totul în urma ta. Taie-l pe Reza Dominitian de pe lista clienţilor, fii „indisponibilă” data viitoare când va telefona, apoi iar şi iar, până ce va înţelege care e situaţia, dar pregăteşte-ţi o motivare bine pusă la punct. Pentru Philip, trebuie să fie de-a dreptul perfectă…*

Din nou se întrebă dacă ar trebui să-i povestească despre asta lui Philip. Ştiau amândoi că unul sau doi dintre membrii Cercului Interior îşi începuseră ilustrele lor cariere făcând filme pornografice, deşi faptul nu fusese niciodată discutat. N-avea nici cea mai mică îndoială că, dacă aborda subiectul în mod adecvat – prin intermediul lui Philip – putea descoperi precis cu ce se ocupa Tony Panacoulis, cât de important devenise în ultima vreme şi cum ajunsese în legătură cu Reza Dominitian, dacă exista cu adevărat o legătură. *Ştii al naibii de bine că există*, îşi spuse ea *batjocoritoare. Ce anume i-ar apropia pe aceştia doi… Banii? Exact… singurul lucru căruia cei doi i s-au devotat cu mult zel.*

Însă cum totul se baza, pur şi simplu, pe instinct, se decise să adopte o politică de neimplicare.

După o săptămână se întreba de ce dracu’ fusese atât de neliniştită. După două săptămâni totul decăzuse la rangul de problemă minoră. După trei, o uitase deja, iar după patru săptămâni uitase din nou de existenta lui Tony Panacoulis.

Într-o seară, cu două luni mai târziu, se aşeză în faţa televizorului să urmărească filmul *Spellboud*. Al lui Alfred Hitchock, îngrămădindu-şi un teanc de perne la spate, având cafea şi biscuiţi cu ciocolată la îndemână şi pisicile încovrigate la ea în poală. Programul anterior avea să mai dureze puţin timp; era un apel al Departamentului de Omucideri făcut în colaborare cu poliţia care avea nevoie de ajutorul martorilor oculari în identificarea altor oameni,

a unor posesiuni, de obicei furate, incluzând maşinile sau a unor haine purtate de obicei cu ocazia crimelor de un fel sau altul.

La început, Nell nu îi dădu atenţie, dar când îşi luă biscuiţii cu ciocolată digestivi[54], prezentatorul tocmai spunea:

Corpul unui băiat de treisprezece ani îngropat în ceea ce pare a fi o groapă săpată în grabă în pădurea Wareham din Dorset nu departe de B 3075. Locul este ţinut secret deoarece adăposteşte o colonie de bursuci asupra căreia în cele două zile anterioare a fost instituită o supraveghere non-stop, existând dovezi că s-a încercat vânarea acestor animale. Este cunoscut faptul că în perimetrul respectiv acţionează o bandă de braconieri. Poliţia presupune că e posibil ca bursucii şi vulpile să fi dat la iveală groapa, care, de altfel, fusese foarte bine acoperită cu vreascuri şi frunze. Poliţia spune că, înainte de a fi asfixiat, băiatul a fost molestat sexual în mod sălbatic. Vi se solicită ajutorul pentru depistarea unei furgonete văzute lângă colonia de bursuci în jurul orei unu şi jumătate antemeridian, din ziua de duminică, 22 mai. Din câte au declarat paznicii forestieri care parcaseră tot în împrejurimi, dar stăteau bine ascunşi, furgoneta a staţionat cel puţin o jumătate de oră cu luminile stinse, dar a demarat când pândarii au devenit suspicioşi şi s-au apropiat. Totuşi s-a putut observa că numai una dintre luminile de poziţie era în stare de funcţionare, şi anume cea din partea stângă. Cea din partea dreaptă nu era aprinsă deloc. Poliţia din Dorset roagă pe oricine a fost în apropiere de pădurea Wareham sau de B 3075 în primele ore ale acelei duminici de 22 mai, să telefoneze la numărul…”

În faţa ochilor uluiţi ai lui Nell, pe ecran apăru un număr de telefon.

„Furgoneta era de capacitate mică, de culoare închisă, de tipul celei prezentate în această imagine şi nu avea număr de înmatriculare”.

54 Avand substante care ajuta la digestie

Numărul de telefon fu înlocuit de fotografia unei furgonete identice cu cea în care Nell văzuse că fusese încărcat covorul.

„Poliţia din Dorset ne-a rugat să precizăm că aceasta este o crimă de o sălbăticie nemaiîntâlnită şi că orice informaţie, oricât de neînsemnată, îi va fi de un real folos în descoperirea celor care au săvârşit-o. Deci, dacă cineva poate da vreo indicaţie oricât de mică, este rugat să telefoneze. Ca de obicei, vom reveni la ora douăzeci şi trei şi cincisprezece minute cu detalii furnizate de răspunsurile dumneavoastră la apelul nostru”.

Nell simţi o senzaţie de arsură pe coapse şi, privind în jos, văzu că ceaşca de cafea îi alunecase din mâinile paralizate de şoc, se înclinase şi lichidul fierbinte cursese peste tot, inclusiv pe pisici. Acestea îi săriră din braţe mieunând şi se retraseră spre uşă unde începură să se lingă de zor. Nell sări în sus, scuturând lichidul de pe materialul îmbibat al pijamalei. „La naiba!”, exclamă ea, şi-şi dezbrăcă pijamaua. Coapsele i se înroşiseră deja, dar mintea îi era prea amorţită din cauza celor văzute ca să mai fie capabilă să înregistreze vreo durere.

— Nu… gândi ea cu voce tare, refuzând să accepte concluzia logică. Nu! repetă ea ridicând vocea şi făcând pisicile să se ascundă dintr-un salt în spatele perdelelor. Nu se poate… E o coincidenţă, atâta tot… dar se trezi mergând spre sertarul unde-şi ţinea harta automobilistică şi măsurând cu o riglă distanţa între locul unde văzuse furgonetă şi pădurea din Dorset unde fusese parcată lângă paznicii forestieri. Patruzeci de mile, zise ea. Se potrivea cu intervalul de timp luat în calcul.

Privea orbeşte la hartă, dar tot ce vedea era furgonetă cu uşile din spate deschise, bărbatul care pusese în ea covorul făcut sul de pe umărul lui, închizând uşile şi îndepărtându-se cu maşina fără zgomot. Nu pornise motorul din prevedere, iar nu din consideraţie faţă de cei care dormeau, cum presupusese ea. Genunchii o lăsară şi se prăbuşi în scaunul de lângă birou. *Judecă*. Îşi spuse ea disperată. *Nu acţiona în pripă. Sunt mii de furgonete*

asemănătoare cu cea pe care au arătat-o. Cu o lumină de poziţie stricată, lumina de poziţie din dreapta spate? Când compară ceea ce văzuse şi auzise cu ceea ce de-abia îi fusese arătat, rezultatul o făcu să-şi muşte degetul arătător, întotdeauna avusese încredere în instinctul ei şi neliniştea ei din acea duminică se dovedise întemeiată.

Trebuie să le spui, îi zise o voce interioară. *Este de datoria ta.*

Oh, da? *Şi ce să le spun*? *Mă aflam la o reşedinţă retrasă din Wiltshire în acel sfârşit de săptămână, vizitând un client… Ce ocupaţie am*? *Oh, sunt o prostituată de lux şi la ora douăsprezece şi patruzeci de minute noaptea am văzut această furgonetă parcată pe pajiştea din faţa casei şi un bărbat care încărca în ea un covor făcut sul şi când a pornit maşina – aş putea adăuga că a plecat pe furiş – am observat că lumina de poziţie din spate dreapta nu funcţiona. Oh, şi încă ceva. Am văzut un bărbat care ştiu că se ocupă cu comercializarea de materiale pornografice în aceeaşi casă, într-o aripă a clădirii de care fusesem avertizată să mă ţin departe. Ce părere aveţi despre asta pentru început*?

Este un început şi asta contează.

Şi când mă vor întreba dacă sunt pregătită să depun mărturie în cazul în care afacerea va ajunge în instanţă, ce-o să le spun atunci? *Grozav*! *Nu-mi pasă că-mi ruinez afacerile, că-mi ruinez viaţa.*

Brusc se ridică în picioare, alarmată.

Nu pot… nu îndrăznesc! *O să distrug totul*! *Cum rămâne cu viaţa mea*? *Dacă trădez secretul ăsta, toată existenţa mea plăcută, confortabilă şi sigură, se duce de râpă. Dacă* îmi *Expun clientul unui risc, toţi ceilalţi o vor lua la sănătoasa. Mă distrug pe mine însămi*! *Distrug toate lucrurile pentru care am muncit, pentru care m-am zbătut din răsputeri, pentru care mi-am ţinut gura închisă şi pe care mă străduiesc să le obţin, încă cinci ani şi îmi ating scopul*; *pot să mă retrag, să părăsesc modul ăsta de existenţă şi orice este legat de el. Ce am eu în comun cu toată povestea asta*? *N-am nicio dovadă că era un trup în*

covorul acela rulat. *Tot ce ştiu este ipotetic*. *Plus câteva presupuneri*. *Şi instinctul meu*. *Şi afurisitul ăla de Tony Panacoulis*. *De ce a trebuit să deschid uşa aia*? *De ce nu mi-am putut vedea de treabă*? *Lua-le-ar drac*u' *pe toate*, gândi ea deznădăjduită. *Nu e drept*! *Pur şi simplu*, *nu e drepţi* închise televizorul; nu mai putea urmări filmul, dar nici de somn nu putea fi vorba. Oricum, se va agita, se va frământa, se va învârti prin cuşcă, până când va rezolva problema într-un fel sau în altul. Pentru că trebuia rezolvată. Nu va fi bună de nimic până n-o va face. Covorul acela rulat îi apărea mereu în faţa ochilor şi la fel şi groapa aceea singuratică; bursucii şi vulpile adulmecând împrejurul ei, zgâriind pământul, apoi săpând şi dezgropând trupul copilului de treisprezece ani… Suspină prelung. De ce a trebuit să fie un copil… un băiat de treisprezece ani? Oare şi el fugise de acasă? Sau fusese răpit de undeva; un copil care avea o familie iubitoare. *Opreşte-te*! îşi spuse ea. *Ştii unde te duce asta*.

Se duse la tava cu băuturi, îşi turnă un gin tare şi adăugă mai puţină apă tonică decât în mod obişnuit. Două înghiţituri… îşi mai prepară unui. *Trebuie să-mi fac un plan*, chibzui ea. *Trebuie să mă decid ce să fac în legătură cu povestea asta*. *Să accept că fac din ţânţar armăsar şi să-mi liniştesc conştiinţa admiţând că n-am probe sigure*, *ci numai indirecte*, *sau să-mi ascult instinctul şi să spun poliţiei tot ce ştiu*, *numai că nu poliţiei din Dorset*. *Trebuie să mă ţin departe de regiunea aceea*. *Atunci*, *la Scotland Yard*? *La Brigada de Moravuri*? *Sau există vreun departament care se ocupă de pornografie şi publicaţii pornografice*? îşi luă capul între mâini. Avea de luat o decizie, dar nu se putea hotărî s-o ia. *Nu te grăbi*, se sfătui singură. *Lasă să treacă o noapte*. *Chibzuieşte cu grijă*, *mai ales când ştii ce este în joc*.

Făcu pace cu pisicile, cerându-le iertare, sărutându-le şi mângâindu-le, până când începură să toarcă şi s-o împingă cu capul – semn că o iertaseră – şi acceptară farfuria cu smântână pe care ea le-o oferi cu toată dragostea, ca o compensaţie.

După aceea, se duse sus să-şi îngrijească pielea opărită, ungându-se din belşug cu cremă pe porţiunile înroşite şi dureroase, înainte de a-şi pune o cămaşă de noapte scurtă, ca să nu le irite. Apoi coborî din nou scările şi făcu ordine, ştergând cât de bine putu pata de cafea de pe cuvertura de mătase care acoperea canapeaua cea mare din salon. Când fu mulţumită de rezultat, îşi făcu o ceaşcă de cafea proaspătă, îi adăugă o doză de coniac şi se aşeză din nou să mediteze.

Totul se reducea la o simplă alegere. Ori se punea pe ea înainte – viaţa ei, afacerea ei, activităţile ei bine camuflate –, ori îi dădea prioritate conştiinţei şi declara la poliţie ce văzuse, adăugând şi ceea ce ştia. Cu o menţiune, în cazul celei de-a doua decizii: că nimeni nu mai trebuia să ştie. Nu va putea spune că altcineva văzuse totul. Va trebui să se bazeze pe promisiunea lor de păstrare a caracterului confidenţial al dezvăluirilor. Ceea ce o neliniştea era că ei ar putea să vrea mai mult decât era dispusă să le ofere. Ca de exemplu, să apară ca martoră, ceea ce era absolut de neconceput deoarece asta însemna să-şi taie singură craca de sub picioare.

Experienţa ei în legătură cu poliţia era limitată la vremurile când primise avertismentele. Poliţia din Dorset s-ar putea să nu fie aşa de amabilă şi nu putea să-şi permită să fie pusă în legătură cu regiunea aceea. *Desigur*, gândi ea, *altcineva văzuse furgonetă cu lumina de poziţie defectă în primele ore ale acelei duminici. Mai erau şi alţi oameni prin apropiere, alte case, un sat aflat la cinci mile distanţă. Trebuie de asemenea să fie hoteluri, cârciumi, magazine, poate chiar şi restaurante. Oamenii plecau de acasă sâmbătă noaptea, şi stăteau până târziu, pentru că nu trebuiau să se trezească devreme a doua zi dimineaţa ca să meargă la lucru. Trebuie să fi existat o oarecare circulaţie pe drumuri şi o lumină de poziţie defectă atrăgea în mod categoric atenţia. Precis mai fuseseră şi alte maşini care se întorceau acasă mergând în spatele furgonetei şi călătorii observaseră lumina defectă din spate. Aceştia ar telefona, nu-i aşa? La urma urmelor,*

pentru ei nu ar fi decât o mică întâmplare emoţionantă.

„Ah, George, am văzut furgoneta aia, îţi aduci aminte? Am spus, nu-i aşa, că o încurcă dacă-l prinde poliţia? Repede, sună-i şi spune-le exact ce am văzut… Era cam unu noaptea. Îmi amintesc, pentru că mi-am verificat ceasul când am auzit orologiul din turnul bisericii”.

Da, *cineva va trebui să sune*, îşi spuse ea încurajându-se şi deja simţindu-se mai bine. Dar când programul se reluă pentru actualizarea evenimentelor, deşi existase o reacţie bună a publicului în legătură cu celelalte investigaţii, nimeni, absolut nimeni nu sunase să raporteze că văzuse furgoneta cu lumina de poziţie din spate dreapta defectă. Se făcu din nou un apel la sprijinul populaţiei.

O, *Doamne*! îşi zise iar Nell. Simţea că-i vine rău. *Trebuie s-o fac*. *Trebuie*. *Nu pot să stau cu mâinile în sân*. *Dacă ar fi fost Margaret*? Aproape împotriva voinţei ei se ridică, se duse la telefon, formă numărul aşa cum apăruse pe ecran şi când o voce răspunse: „Biroul de sesizări”, începu să vorbească repede, monoton şi cu accentul Geordie, care era imposibil de dobândit de cei care nu se născuseră pe malurile râului Tyne.

— Vă telefonez în legătură cu furgoneta aceea. Am văzut-o. Aproape că m-a călcat. A venit de pe un drum secundar de pe partea dreaptă a şoselei, care se află undeva între Compton Amyas şi Little Bourne cu o viteză aşa de mare încât, vă spun, a trebuit să sar iute într-o parte altfel m-ar fi făcut praf. Mergea mult prea repede. Cred că a venit de pe o alee particulară pentru că n-am văzut niciun semn care să indice un drum… Ah, şi era exact ora unu fără douăzeci în noaptea de sâmbătă spre duminică. Ştiu pentru că m-am uitat la ceas când l-am văzut accelerând şi am observat că avea doar o singură lumină de poziţie aprinsă pe partea stângă. E un adevărat pericol pe şosea şi ar trebui să se ocupe cineva de el.

Închise telefonul şi trase adânc aer în plămânii care o usturau fiindcă rostise ultima frază fără să inspire, apoi se rezemă de zid, tremurând şi gâfâind, cu inima bătându-i puternic în piept. Când vru să-şi şteargă fruntea brobonită

de sudoare cu mâna, aceasta părea paralizată. Alunecă de-a lungul peretelui şi se aşeză pe podea cu capul pe genunchi. *Dacă au înregistrat ce-am spus. Nu vor putea deduce nimic din vocea mea*. Chibzui ea. *Nimeni nu ştie că sunt o geordie; nimeni din cei care mă cunosc nu m-a auzit vorbind în dialectul meu natal şi, dacă ar vrea să descopere de unde s-a telefonat, le-ar veni foarte greu fiindcă n-am vorbit destui de mult*. Era mirată, dar şi mulţumită că vorbele îi veniseră aşa uşor, dar brusc îşi dădu seama că în subconştient le aranjase şi le rearanjase încă de când auzise primul apel.

Ei bine, am făcut-o, îşi zise ea. *Asta ar trebui să fie de ajutor. Este cea mai precisă îndrumare indicând spre acea casă pe care mi-am permis să le-o dau şi le-am oferit şi ora exactă. Acum e rândul lor. Nu pot să fac mai mult pentru că trebuie să mă păzesc. Am propria mea viaţă la care trebuie să mă gândesc*.

A doua zi, la birou, fu neobişnuit de îngândurată, încât doctorul o întrebă îngrijorat dacă se simţea bine. N-o mai văzuse niciodată atât de absentă. De fiecare dată când ieşea din cabinetul lui şi intra în biroul ei o găsea privind în gol şi, pentru prima dată de când o angajase, îi dădu greşit un dosar: prenumele era acelaşi dar iniţială era greşită şi nu avea titulatură. Alarmat, îşi dădu seama cât de îngrozitor s-ar prezenta lucrurile fără super-eficienta domnişoară Jordan, care să aibă grijă de ele, şi când una dintre cele mai constante paciente ale lui, o doamnă care avea toată pielea corpului fixată, strânsă, redusă şi întinsă i se adresă cu obişnuitul apelativ plin de dispreţ „domnişoară… ăăă…”, el spuse cu răceală: „Numele ei este domnişoara Jordan; domnişoara Eleanor Jordan”, şi nu o mai flata cu obişnuitul lui servilism.

— Sunt îngrijorat în legătură cu tine, Eleanor, zise el, spunându-i, ca de obicei, adevărul doar pe jumătate.

De fapt, îl îngrijora, mai degrabă, situaţia lui şi fluşturateca incompetentă pe care avea să i-o trimită agenţia dacă, pentru vreun motiv oarecare, această comoară avea să-l părăsească. Aparent, arăta la fel: curată,

îngrijită, neatrăgătoare, dar, neîndoielnic, ceva o tulbura. Era sigur că trăia singură sau… Avea oare o mamă în vârstă? Ca să fie sincer, nu-şi amintea, aşa încât întrebă plin de tact:

— Văd că nu eşti tu însăţi. Te deranjează ceva?

O văzu că-şi aranjează ochelarii mai bine înainte de a-i răspunde cam forţat:

— Mulţumesc, dar mă sunt foarte bine. N-ar fi trebuit să-mi las mintea să hoinărească în felul acesta. Vă asigur că n-are să se mai întâmple.

— Te doare capul? Poate ar fi bună o aspirină. Am nişte analgezice foarte bune.

— Mulţumesc, nu vreau. Nu iau niciodată doctorii.

Complet zăpăcit, o întrebă:

— Nu eşti adeptă a medicinei naturiste, nu-i aşa?

— Nu, nu sunt, dar nu fac parte dintre aceia care iau o pastilă sau o tabletă ori de câte ori nu se simt în apele lor.

— O ceaşcă de ceai, atunci? Ceaiul – remediul suveran. Fierbinte şi concentrat. Ce-ar fi să bem amândoi câte unul?

El ura ceaiul şi niciodată nu-şi murdărea stomacul cu tanin, dar ştia că ea bea ceai. Ar fi făcut orice s-o aducă înapoi la starea normală. De atâta vreme considera prezenţa ei un lucru garantat, încât se simţea cuprins de panică la gândul că ea n-ar mai fi fost acolo.

— Da. Probabil că o ceaşcă de ceai mi-ar prinde bine. Vreţi şi ciocolată cu ghimbir?

— Da, dacă eşti amabilă.

O s-o mănânce şi o să arunce cumva ceaiul. Dacă asta o făcea fericită… Uşurat, se întoarse în cabinetul său să-şi aducă însemnările la zi, hotărând să-i dea mai multă atenţie în viitor pentru că de ea depindea, în aceeaşi măsură ca şi de pacienţii lui, bunul mers al activităţii lui ştiinţifice.

În micul vestiar care servea drept bucătărie, deoarece acolo erau reşoul, ceainicul, bufetul şi chiuveta, Nell se privi în oglindă. În mod obişnuit Eleanor nu avea

prea multă culoare în obraji – întotdeauna îşi dădea pe faţă cu un fond de ten de culoarea chitului, care nici nu-i înfrumuseţa chipul, nici nu-i accentua trăsăturile – dar astăzi avea cearcăne sub ochi – rezultat al unei nopţi de insomnie, iar liniile pe care le desena cu multă grijă la colţurile ochilor şi gurii nu fuseseră prea bine făcute. Arăta de-a dreptul buimacă. Nu e de mirare că el devenise îngrijorat. Şi mintea ei era complet preocupată de ceea ce se întâmpla în Wiltshire. Acţionase oare poliţia în urma informaţiei primite de la ea? Percheziţionaseră casa? în acest caz, găsiseră, oare, ceva? Dar oare găsiseră casa? Urmărise oare cineva – poate servitorul cel tăcut – acelaşi program şi dăduse alarma? Se descotorosiseră de furgonetă? întrebările i se învălmăşeau şi se învârteau prin creier, nelăsându-i nicio clipă de odihnă.

Aşa nu mai merge, îşi admonestă ea imaginea din oglindă, netezindu-şi părul castaniu şi prinzându-şi cocul mai bine. *El nu trebuie să observe prea multe, ţi-aminteşti? L-ai făcut să urmeze calea pe care i-ai arătat-o. Ştie că eşti aici, dar dacă cineva l-ar pune să-ţi descrie chipul, pentru nimic în lume n-ar fi în stare să-şi amintească ce culoare au ochii tăi. Tu deţii controlul, ai uitat? Şi tot tu deţii controlul şi din postura lui Cleo. N-ai făcut nimic care să te asocieze cu ceea ce ai văzut la sfârşitul acela de săptămână. Iar clientul n-a dat niciun semn de viaţă, ceea ce este foarte normal având în vedere că-l vezi odată la zece, douăsprezece săptămâni. Totul este sub control. Linişteşte-te. Nu face nimic neobişnuit, adu-ţi aminte! Nimic care ţi-ar putea trăda numele sau poate... jocul.*

Prepară ceaiul, îl duse înăuntru în felul ei eficient şi totuşi puţin forţat şi tot restul zilei îşi alungă temerile din gând. Citise *Telegraph* de la un capăt la altul, dar nu găsise în el nimic despre crimă, aşa încât, când veni vremea prânzului şi rămase singură, se furişă afară şi cumpără toate tabloidele şi o găsi în toate, în paginile din mijloc, ca şi când ar fi fost o crimă obişnuită.

În sâmbăta aceea avea o întâlnire cu un aristocrat englez, membru al mai multor organizaţii guvernamentale

şi director al unei jumătăţi de duzină de companii de importanţă vitală pentru economiaţării. Lui îi plăceau „majoretele” dar era mult prea bine cunoscut ca să rişte să viziteze un „salon de masaj”. În loc de asta o plătea pe Cleo, şi se întâlneau în apartamentul pe care îl avea el pentru astfel de scopuri. În aparenţă, era un apartament cu rol de birou şi Nell venea întotdeauna îmbrăcată ca o funcţionară obişnuită purtând ochelari şi o perucă de culoare castaniu închis şi ducând o servietă în care avea „echipamentul „lui Cleo. Nu exista portar, iar ea avea o cheie. La vremea când sosea clientul, ea îşi schimbase hainele şi aştepta. Redevenise Cleo, cu părul ei negru lucios, purtând un furou de satin negru, ciorapi negri foarte fini şi pantofi cu tocuri înalte, întâlnirea avea loc întotdeauna după-masa, el era întotdeauna excitat şi gata de acţiune şi ea observase, citind ziarele de seară din ziua respectivă că, invariabil, după aceea lua parte la diferite activităţi fie în Camera Lorzilor sau la guvern, fie participa la convorbiri la nivel înalt.

După ce îl storsese până la ultima picătură, avu impresia că „masajul” pe care i-l administrase fusese benefic şi pentru liniştea minţii ei.

— Am auzit câţiva oratori talentaţi şi convingători la vremea mea, Cleo, îi spuse el în semn de apreciere după aceea, dar nu încape nicio îndoială: limba ta este cea mai iscusită dintre toate. Putem să ne vedem de joi într-o săptămână? Tot aici, la aceeaşi oră?

După ce el plecă, Cleo îşi împachetă lucrurile şi le puse în servietă şi apoi observă ziarul uitat de clientul ei pe un scaun. „UN COPIL VICTIMĂ A UNEI BANDE PROFILATE PE PORNOGRAFIE”, spunea titlul. Articolul de mai jos relata că poliţia din Dorset urmăreşte o bandă profilată pe producerea de materiale pornografice care răpeşte copii fugiţi de acasă, îi forţează să se preteze la obscenităţi în filme pornografice şi, în cele din urmă, îi omoară în ultimul lor roi, respectiv rolul principal din filmele care redau crime „pe viu” ce marchează sfârşitul vieţii lor odată cu terminarea filmului.

Numele ultimei victime era Darren Henry. El dispăruse de la reşedinţa familiei sale din Camden Town cu două săptămâni în urmă, după ce declarase că se săturase de şcoală şi dorea să câştige ceva bani. Mama lui mai avea încă trei copii, toţi mai mici decât el, şi nu era căsătorită. Se credea că Darren s-a încurcat cu o bandă profilată pe pornografia bazată pe pedofilie, întrucât, înainte de a fi omorât prin asfixiere, fusese agresat sexual. Lângă articol era o fotografie. Băiatul din poză avea părul ondulat şi un zâmbet îndrăzneţ.

Nell mototoli ziarul cu furie, mulţumind stelei ei norocoase că văzuse ziarul „după" şi nu „înainte", pentru că, fără îndoială, acest lucru i-ar fi afectat interpretarea. Se mândrea cu faptul că Cleo nu simţea nimic altceva decât ceea ce se aştepta de la ea să simtă când lucra şi că profesionalismul ei îi permitea să facă faţă la orice situaţie, oricât de bizară. Când Cleo se afla „pe scenă", Nell şi Eleanor erau uitate, dar acum lucrurile se prezentau diferit, pentru că Nell era amestecată foarte mult în ceea ce se petrecea. Relaţiile sexuale implicând copii erau un lucru faţă de care ea manifesta furie. Acest sentiment o determinaseră se telefoneze la poliţia din Dorset. Dacă ar fi văzut ziarul înainte, interpretarea lui Cleo ar fi fost subminată de Nell care se frământa în spatele scenei.

În drumul spre casă, pe care – deşi lung – îl parcurse pe jos fiindcă voia să se gândească, îşi dădu seama că nu putea să lase lucrurile să se oprească aici. Ştia destule ca să ofere poliţiei o informaţie concludentă referitor la persoanele care-l omorâseră pe băiatul acesta de treisprezece ani; ştia un nume, un loc şi văzuse cum ceva, ce putea fi cadavrul, era dus ca să fie aruncat în groapa aceea neştiută. Nu putea să tacă şi să-i lase să scape ca mai apoi, eventual, să ademenească şi să omoare şi alţi copii. Dar nici nu putea să-şi distrugă singură propria ei viaţă, organizată cu grijă şi condusă cu o mână sigură.

Am muncit mult timp din greu ca să ajung unde sunt, se certă ea furioasă, *am făcut lucruri care în mod normal sunt privite ca depăşind anumite Unite*; *m-am închiriat*

pentru onorarii foarte mari dar. Deşi mi-am folosit corpul drept stoc de marfă ani întregi, am dreptul să trăiesc în viitor într-un anonimat decent. Dacă mă duc la poliţie, va trebui să le spun cu ce mă ocup, cine sunt şi, în primul rând, de ce mă găseam în casa aceea, de unde ştiam şi cum de am fost în stare să recunosc chipul unui om despre care ştiu din proprie experienţă că este implicat din plin în producerea de filme pornografice. Va trebui să scot la lumină o viaţă pe care am ţinut-o, în mod deliberat, cât mai ascunsă cu putinţă. Atunci.

Ce-mi va mai rămâne? în momentul în care se va afla că am divulgat ceva în legătură cu unul din ei, clienţii se vor face nevăzuţi şi o să fiu terminată.

Şi dacă nu te duci, vei fi blestemată, îi spuse neînduplecată, conştiinţa ei. *Aici e vorba despre vieţile unor copii, nu doar despre filme pornografice. E vorba despre bărbaţi maturi care îşi găsesc plăcerea în raporturile sexuale cu copii! Pentru numele lui Dumnezeu. Nell! Ce faci tu este considerat, din punct de vedere moral, vrednic de dispreţ de către majoritatea oamenilor, dar ceea ce fac ei este absolut înfiorător! Acel sărman băiat a fost sodomizat în repetate rânduri înainte de a fi asfixiat. E cel mai josnic lucru posibil! E nebunesc, aberant, dezgustător… Poţi să-l numeşti cum vrei. Toate aceste cuvinte definesc perfect violurile asupra copiilor, şi dacă e cineva în situaţia de a şti, aceea eşti tu. Adu-ţi aminte de Margaret…*

Grăbi pasul până când ajunse aproape să alerge, de parcă era urmărită de ceva de care căuta să scape, chiar dacă ştia că nu există nimic acolo; ceva care va fi întotdeauna în spate, gata să se arunce asupra ei. Când ajunse acasă, i se tăiaseră picioarele şi respira cu greutate. *Nu se mai poate,* îşi spuse ea ducându-se din nou spre căruciorul cu băuturi. *Trebuie să rezolv problema asta într-un fel sau în altul, înainte de a deveni alcoolică.*

Deşi se duse la culcare ameţită zdravăn, zăcu fără să poată adormi, cu ochii larg deschişi. Ora patru dimineaţa o găsi aşezată la masa din bucătărie, bând cafea şi

înţelegând pentru prima oară ce voia să spună Scott Fitzgerald când descrisese ora patru dimineaţa ca fiind „noaptea neagră a sufletului”.

La ora opt, era din nou jos şi, când sosiră ziarele de duminică, văzu spre supărarea ei că, deşi îi aduseră *Sunday Times*, îi lăsaseră şi un alt tabloid. Duminica citea întotdeauna amândouă genurile: unul pentru ştiri şi celălalt, ca să se distreze. Privind ziarul greşit livrat, inspiră brusc, surprinsă, când văzu fotografia de pe prima pagină şi titlul: „RUGĂMINTEA UNEI MAME ÎNDURERATE – GĂSIŢI OMUL CARE MI-A UCIS FIUL”. Mai văzuse fotografia; era a băiatului de treisprezece ani, cu părul creţ, ce zâmbea cu un aer îndrăzneţ, însă articolul se referea la mama lui, la durerea şi suferinţa pe care le încerca, la uimirea şi rugămintea ei ca oricine care ştia ceva, oricât de puţin important, să ajute poliţia.

Textul, scris de reporterii specializaţi în relatarea crimelor, spunea că poliţia din Dorset nu dădea prea multe detalii, dar se zvonea că Darren era ultimul dintr-o serie de copii omorâţi. Cadavrele fuseseră găsite la distanţă destul de mare unul de altul, dar toate crimele aveau ceva în comun; care era acel lucru, nu se spunea. Neîndoielnic, însă, era vorba de o bandă de pedofili foarte bine organizată, care îşi filma propriile orgii.

„Aceşti oameni sunt periculoşi”, declara inspectorul şef însărcinat cu investigaţiile. „Trebuie opriţi înainte de a mai omorî şi alţi copii. Avertizez populaţia să fie atentă şi în acelaşi timp să raporteze orice li se pare neobişnuit în regiunea în care a fost găsit cadavrul, până la o distanţă de şaptezeci – o sută de mile împrejur. Lângă locul respectiv a fost văzută o furgonetă şi am obţinut o declaraţie care ne-a ajutat foarte mult să completăm tabloul, dar dacă cineva ştie ceva în plus, oricât de puţin, este rugat să ne cheme. Declaraţiile dumneavoastră vor fi strict confidenţiale”. Din nou era indicat acelaşi număr de telefon.

Astfel, duminica lui Nell fu complet stricată. De obicei, lua micul dejun în tihnă, citind ziarele, după care îşi petrecea restul dimineţii cu fleacuri, făcând diverse treburi

mărunte şi punându-le la punct pe cele restante. Îşi gătea întotdeauna un meniu special şi după-amiaza o petrecea pe sofa cu ziarele, terminând totul cu o baie prelungită, după care se spăla pe cap. Seara o petrecea tot pe sofa, privind la televizor dacă era vreo emisiune care merita, citind o carte sau punându-şi vreun film la video.

Articolul de pe prima pagină puse capăt la toate astea. O făcu să iasă din casă şi să se plimbe pe străzi; mergea şi mergea, se gândea şi iar se gândea. Când deveni, în fine, conştientă de locul unde se găsea, pentru că începuseră s-o doară picioarele şi ar fi vrut să stea jos, văzu că subconştientul o adusese într-o parte a Londrei pe care n-o mai frecventase de pe vremea când era cu Mickey Shaughnessy. Se găsea pe Queen's Drive la colţul dinspre Seven Sisters Street, unul dintre vechile ei trasee. Cum n-o mai străbătuse pe jos pe atunci, observă că se schimbase în intervalul de timp care trecuse. Acum, la intrarea pe Queen's Drive, venind dinspre Seven Sisters Street erau porţi de metal ca să împiedice maşinile să dea ocol grupului de case; cum făceau clienţii pe vremuri, trecând fetele în revistă, înainte de a le alege.

Nell se cutremură. Ce mult urâse viaţa aceea! Queen's Drive fusese o piaţă de carne, nimic mai mult. Ele, toate, fuseseră carne expusă pe tarabă. Carne de vânzare. Totul fusese ieftin. Ea fusese ieftină. Se simţise ieftină.

Liz m-a scăpat din locul acesta, gândi ea, căutând cu ochii un taxi în mijlocul circulaţiei. *Foarte bine*, *poate că acţiunile i-au fost dictate de un interes personal lipsit de prejudecăţi*, *după cum spunea Philip*. *Totuşi*, *mi-a salvat viaţa*. *Slavă Domnului că făcea muncă voluntară la spital*; *spunea că este felul ei de a restitui ceva*. *Poate că acum ai tu ocazia să restitui ceva*. *Spune poliţiei ceea ce ştii*. *Ajută-i*. *Oamenii aceia omoară copii*. *Nu poţi să te eschivezi*, *nu poţi*! *Dacă cineva are vreun motiv să urască ce le pot face bărbaţii copiilor din punct de vedere sexual*, *atunci tu eşti aceea*. *Adu-ţi aminte de Margaret… fă-o pentru ea*. *Numai Dumnezeu ştie că*, *în rest nu prea mai poţi face mare lucru*. *Singura şansă de a te elibera de propria ta vină este*

să acţionezi pozitiv, şi în cazul de faţă, asta înseamnă să relatezi poliţiei ce anume şi pe cine ai văzut. Depoziţia ta va ajuta la arestarea lui Tony Panacoulis. Creatura aceea abjectă trebuie să fie oprită. Paula ţi-a spus cu ani în urmă că făcea filme pornografice folosind copii. Ştii că este amestecat în afacerea asta îngrozitoare, deci fă ceva!

Distrusă de imposibilitatea de a se decide şi sfâşiată de îndoieli, făcu semn spre primul taxi care-i ieşi în cale şi ajunse acasă cu mintea torturată şi doborâtă de oboseală. Cum nu dormise deloc şi mersese până la epuizare, se simţi prea obosită ca să mai mănânce. Când reuşi cu mare greutate să urce scările şi să se arunce în pat, era deja adormită pe jumătate. Cu toate astea, starea ei afectivă, care suferise un puternic dezechilibru, îi transformă visele în coşmaruri. În ele i se părea că era literalmente sfârtecată; poliţista cea binevoitoare o ţinea de un braţ deasupra cotului, tânărul şi simpaticul inspector o ţinea de celălalt, iar de picioare o ţineau Philip şi Mickey Shaughnessy. Era ca o luptă pentru supremaţie şi control şi simţea cum începe să se rupă în bucăţi.

Se trezi udă leoarcă de transpiraţie, avea gura uscată şi amară şi ochii o usturau, ca plini de nisip.

După ce stătu cinci minute sub un duş înviorător, se spălă pe dinţi, îşi dăţi gura şi începu să se simtă mai bine. Pisicile, care o urmaseră când se dusese la culcare, coborâră scările după ea. Le hrăni pe amândouă, apoi îşi făcu o farfurie de ouă jumări pe care le mâncă împreună cu două felii de pâine integrală prăjite, bine unse cu unt şi făcu să alunece totul nu cu una, ci cu două ceşti de cafea. După aceea se duse la cartea de telefon şi căută numărul secţiei de poliţie de la King’s Cross.

Îl notă în carneţel, îşi luă ceaşca de cafea şi îşi petrecu un timp sorbind-o şi privind fix numărul de telefon. Dacă inspectorul acela tânăr şi amabil mai era acolo, putea să-i spună lui ce ştia. Se îndoia că poliţista ar mai lucra încă la secţie. Probabil că ieşise de mult la pensie. Avea deja douăzeci de ani de serviciu în 1979 şi norma era de douăzeci şi cinci, dar inspectorul era tânăr pe atunci. N-

avea rost să se mintă că îi arătase simpatie, însă se arătase înţelegător. Dacă i-ar vorbi între patru ochi, el ar putea transmite informaţia poliţiei din Dorset. Era preferabil aşa şi, incontestabil, mai sigur. Nu-şi putea permite să-şi încerce norocul cu poliţia din Dorset. Era mai bine să se ţină la distanţă de ei. Cine ştie ce spioni plantase Tony, ici şi colo.

În 1979 circula zvonul că avea pe listele lui de plată pe un oarecare ofiţer cu grad înalt de la Brigada de Moravuri şi de aceea nu era niciodată deranjat. Acum, după unsprezece ani, probabil că devenise şi mai important şi mai puternic. Cine ştie cât de departe se întindeau tentaculele lui? Nu, mai bine discuta cu Poliţia Metropolitană. Ei ar putea transmite informaţia. Şi fără nume. Va insista – va obţine asta scris cu sânge, dacă va fi necesar – că ea trebuie lăsată în afara întregii poveşti. Ea va fi – cum îi numeau ei?

— Un informator anonim.

Nu va spune un cuvânt până nu va avea promisiunea lui şi nici nu se va duce la King’s Cross. Cunoscuse odată prea mulţi oameni în cartierul acela. Nu, se vor întâlni în partea oraşului în care lucra ea. Şi fără uniformă; în haine civile. Ori va fi de acord cu toate condiţiile ei, ori nu se va întâlni cu el. *Da*, gândi ea în timp ce forma numărul, *fii hotărâtă*. *Philip spune întotdeauna*… Degetul ei se opri şi trânti receptorul. Visase că Philip nu voia ca ea să spună ceva. Fusese de aceeaşi parte cu Mickey Shaughnessy. Pe Mickey îl putea înţelege, dar Philip… prima grijă a lui Philip fusese întotdeauna îl însuşi. Odată ce se convingea că nu îl paşte niciun pericol, acţiona.

Putea să şi-l imagineze cu buzele strânse, cu acea mică încruntătură, care apropia sprâncenele lui minunat arcuite şi cu vocea care reflecta o prealabilă analiză judicioasă spunând: „Complicat, foarte complicat. Este de datoria oricui să ofere sprijin, dacă e sigur că poate fi de folos, dar în cazul tău… Tu trebuie să decizi; ai mai mult de câştigat sau de pierdut, dacă ieşi la vedere? Dacă poţi s-o faci şi totuşi să rămâi acoperită, atunci toate sunt bune şi

frumoase, însă în zilele astea în care publicitatea domină totul, pur şi simplu peste tot sunt spioni. E vina nenorocitelor acestora de ziare şi a sumelor de bani absolut ridicate pe care sunt dispuse să le plătească pentru cele mai josnice scandaluri, în special cele legate de probleme sexuale. Aplaud spiritul tău civic, draga mea, dar şi mai mult îţi admir curajul".

Tu n-ai face-o, nu-i aşa, Philip? îl întrebă ea în gând. „Numai dacă aş putea proceda de o asemenea manieră încât să nu las nicio urmă": îl auzi răspunzând. „Ai de-a face cu oameni periculoşi. Deşi faptele lor sunt supuse oprobriului celor cu gândire justă, continuă să le comită pentru că se simt atraşi de ele. În marea lor majoritate, pedofilii sunt oameni bolnavi şi acest tip de indivizi sunt întotdeauna primejdioşi. Deja au comis multe crime şi ar fi cazul să te gândeşti bine la asta înainte de a te decide să te amesteci în mica lor lume murdară.

Asta am şi făcut. În ultima vreme, am întors problema asta pe toate părţile.

„Scrie o scrisoare anonimă", îi propuse vocea lui.

Nu; n-aş mai avea un moment de linişte până ce n-aş şti precis că mă aflu în siguranţă. Dacă mă amestec în treaba asta, am nevoie de protecţie. În plus, ştiinţele juridice au devenit în zilele noastre o formă de artă foarte avansată.

Fii tot timpul îngrijorată că, prin scrisoare, vor reuşi să ajungă până la mine. Dacă fac lucrul ăsta, trebuie neapărat să vorbesc cu cineva între patru ochi.

„Am ştiut întotdeauna că ai probleme serioase de conştiinţă.

Nell înţepeni, apoi, încet, se relaxă. *Da*, recunoscu ea, în faţa ei cât şi în faţa lui.

„Vrei să plăteşti ca să ştergi câteva pete negre? Te tocmeşti pentru a răscumpăra ceva?"

Am motivele mele, ripostă ea.

„Oh, ştiu asta", îşi imagină ea că-i răspundea încet vocea sarcastică. „Se pare însă că nu pot descoperi care sunt acestea".

Şi nici n-o să reuşeşti vreodată, dacă am şi eu un cuvânt de spus, gândi Nell ridicând receptorul şi formând numărul ferm hotărâtă.

— Circa de Poliţie King's Cross.

— Ah, mă întreb dacă m-aţi putea ajuta. Aş dori să vorbesc cu inspectorul Stevens.

— Cu cine?

— Inspectorul Stevens.

— Nu există niciun inspector aici cu numele ăsta, doamnă.

— Dar a lucrat acolo; l-am cunoscut pe vremea când era acolo.

— Când a fost asta, doamnă?

— Ah… cu ceva timp în urmă. În 1979.

Auzi un fluierat.

— O mulţime de oameni au venit şi au plecat de atunci, doamnă, spuse vocea afişând o răbdare exagerată…

— Vă rog, aţi putea să-mi spuneţi unde lucrează acum?

— Aşteptaţi un moment…

Nell aşteptă şi în sfârşit, în telefon se auzi o altă voce.

— Doreaţi să vorbiţi cu inspectorul Stevens, doamnă?

— Da. Mi-a fost de mare ajutor cu câţiva ani în urmă şi aş dori să iau legătura cu el, dacă se poate.

— Atunci va trebui să încercaţi la Scotland Yard. Şi nu mai este „inspectorul" Stevens. Acum este „detectiv supraintendent" Stevens.

— Oh!

— Dacă sunaţi la 2301212 şi întrebaţi de detectivul supraintendent Stevens, cred că-l veţi găsi, spuse vocea. Nu mai e la King's Cross de mai bine de *zece* ani.

— Vă mulţumesc, zise Nell. Voi face întocmai cum mi-aţi spus.

Închise telefonul, îngândurată. Detectivul supraintendent Stevens! Tânărul şi amabilul ei inspector ajunsese departe.

Oare atât de departe încât să nu-şi mai amintească

de o tânără prostituată pe care o avertizase de două ori cu ani în urmă? făcuse atunci un târg cinstit cu ea. Dar un supraintendent…? Lucrurile nu mergeau după cum sperase, ceea ce ar fi însemnat să facă o vizită rapidă la King's Cross, să-şi spună povestea unui poliţist în prezenţa căruia s-ar fi simţit în siguranţă şi apoi să se retragă…

Nu-mi pot permite să fiu văzută la Scotland Yard. Ar fi fatal pentru discreţia mea dacă m-ar vedea cineva intrând acolo. Va trebui să se întâlnească cu mine în oraş, decise ea. *În fond, eu sunt cea care are informaţiile. Undeva pe teren neutru. Un bar? Eventual în holul unui hotel? Ar fi indicat un loc în care să mă pot încadra în ambianţă. El va veni în haine civile. În fond este detectiv supraintendent…*

Din cine ştie ce motiv nu putea trece de această nouă realitate. Va mai fi acelaşi? îl va mai recunoaşte? Şi-l reamintea foarte bine. Dacă n-ar fi fost ameţit în seara aceea, acum ar fi avut cazier. Simţise întotdeauna că îi rămăsese cumva datoare. *Acum ai ocazia să-ţi plăteşti datoria*, se îndemnă ea.

Toate par grozave, dar dacă nu-i va face plăcere să fie căutat de o fostă prostituată pe care ar fi trebuit s-o aresteze pe bună dreptate? Foarte bine, datorită lui tu nu ai cazier, dar poate nu doreşte să i se reamintească acest lucru. Ţi-a făcut o favoare, dar a acţionat împotriva regulamentului. Poate că este un episod pe care vrea să-l uite. Acum că a ajuns mult mai sus pe scara ierarhică de unde probabil intenţionează să continue să urce.

Dacă aşa stau lucrurile va înhăţa informaţiile pe care i le aduci cu strigăte de Aleluia! Crima asta a fost suficient de importantă ca să îndreptăţească poliţia să ceară ajutor pe postul naţional de televiziune! în acest caz s-ar putea să mă trezesc amestecată în ceva din care m-aş putea retrage doar cu mari dificultăţi. Oh, Doamne, se frământă ea. *Nu ştiu… Pur şi simplu nu ştiu…*

Tot restul serii reflectă la aceste lucruri şi se duse la culcare încă nedecisă, dar atât de obosită de lupta ei interioară, încât adormi imediat şi nu mai ştiu de nimic

până când o trezi zgomotul făcut de sticlele lăptarului.

Nu cumpăra ziarul de dimineaţă; citea întotdeauna *Evening Standard*, dar în ziua aceea ţinu neapărat să iasă afară ca să cumpere două cotidiene. Acestea reluaseră articolele de ieri şi rugămintea mamei îndurerate se afla pe prima pagină.

— N-are niciun rost, le spuse ea pisicilor în timp ce stătea ceva mai târziu în bucătărie cu o ceaşcă de ceai în faţă. Sunt inexorabil împinsă spre un anume mers al acţiunii.

Amândouă o încurajară, clipind din ochii lor de aur topit şi, simţindu-i starea de spirit, săriră pe planşeta de *lucru* în momentul în care ea se îndreptă spre telefonul de pe perete şi formă numărul Scotland Yard-ului.

Când îl ceru pe supraintendentul Stevens şi fu întrebată: „Vă rog, cine este la telefon?”, răspunse:

— Numele meu este Elly Little.

Acest nume atrăsese atunci după sine o arcuire a sprâncenelor denotând surprindere. Oare acum ce va produce? Ca să stimuleze o memorie aflată în stare de hibernare ea adăugă:

— L-am cunoscut pe supraintendentul Stevens pe vremea când era inspector la King’s Cross.

— În legătură cu ce îl căutaţi, vă rog?

— Am nişte informaţii pentru dumnealui.

— Aşteptaţi un moment, vă rog.

În cele din urmă se auzi o voce:

— Stevens, la telefon.

Nell inspiră adânc şi apoi spuse:

— Mă îndoiesc că vă mai aduceţi aminte de mine. Dar ne-am întâlnit cu câţiva ani în urmă când eraţi inspector la King’s Cross.

— Am plecat de la King’s Cross la sfârşitul lui 1979, rosti el. Era în legătură cu un caz anume?

— Păi, al meu, presupun. M-aţi oprit într-o seară pe York Way şi m-aţi acuzat că acostez bărbaţi, dar mi-aţi dat drumul cu o simplă avertizare.

— Nu mai lucrez la Brigada de Moravuri.

— Aţi putea, totuşi, să transmiteţi nişte informaţii pe care le deţin, la locul potrivit, nu-i aşa?

— Informaţii despre ce?

— Despre cadavrul băiatului de treisprezece ani.

— Da, pot să fac lucrul acesta. Ce legătură este între dumneavoastră şi crima aceea?

— Cred că ştiu unde a fost săvârşită, când şi, probabil, de ce.

— De ce n-aţi luat legătura cu poliţia din Dorset? Ei se ocupă de cazul acesta.

— Am anumite motive întemeiate, din cauza cărora nu vreau să am nimic de-a face cu ei sau cu acea regiune. Dacă vreţi să ştiţi mai multe, sunt de acord să mă întâlnesc cu dumneavoastră undeva şi să vă spun ce ştiu.

— Unde şi când?

Nell indică un bar la modă pe King’s Road.

— În seara asta, la şase şi jumătate, voi fi la bar.

— Cum o să vă recunosc?

Din vocea lui nu răzbătea câtuşi de puţin surprinderea că o fostă prostituată dorea să-l întâlnească într-un loc preferat pentru rendez-vous-uri din canterul Sloane.

— Părul meu este negru, tuns scurt şi cu breton şi am ochi verzi. Voi purta o rochie de mătase ivoire şi un singur şir de perle. Ah, şi voi fi dată cu parfum *Giorgio*. Vă pricepeţi la parfumuri?

— Pe acesta îl ştiu.

— Atunci, la şase şi jumătate.

Nell închise telefonul.

Mark Stevens se aplecă, închise magnetofonul pe care îl deschisese de îndată ce persoana care-l chemase menţionase moartea lui Darren Henry, îl derulă şi apoi ascultă banda din nou.

— Ia ascultă asta, îi spuse el bărbatului care stătea în faţa biroului său.

După ce ascultară, Mark Stevens închise aparatul.

— Ei? Vă aduceţi aminte de ea? întrebă detectivul sergent Bill Ross.

— Câtuşi de puţin. Am avertizat sau arestat o groază de prostituate pe vremea aceea. Elly Little… ţi-a făcut impresia a fi o Elly Little? zise el ridicând o sprânceană către colegul său.

— Nu. Mai degrabă o Elaine. Are o voce plăcută iar accentul denotă educaţie. N-aş putea spune că am întâlnit pe cineva ca ea cât timp am lucrat la Moravuri, dar având în vedere despre ce este vorba, am să verific Indexul Central pe anul 1979 şi 1978 ca să fim siguri.

— Dacă mă gândesc bine, mă îndoiesc că mai este acolo. A trecut multă vreme.

— Dar dacă este?

— M-aş simţi mai bine, dar vreau să fii şi tu pe acolo diseară. Du-te pe la şase şi un sfert. Vezi când vine şi, după ce verifici clienţii barului, aşază-te, aşa ca să ne poţi vedea pe amândoi.

— Vă gândiţi că ar putea fi o înscenare?

— Nu se ştie niciodată, dar cadavrul ăsta din Dorset e legat cu celelalte găsite de poliţia metropolitană în cinci locuri diferite în ultimele optsprezece luni. E vorba de vicii, de o reţea organizată şi de un mod de acţiune asemănător. Ar putea face parte din filieră, un membru nemulţumit care are impresia că nu i s-a dat partea ce i se cuvenea. Ştim sigur că e vorba de o reţea de pedofili, care fac filme sau înregistrează pe bandă video orgiile lor. Ar fi posibil să fie cineva care interpretează roluri din filme sau o persoană care ezită în legătură cu un lucru căruia nu-i poate face faţă.

— De-asta credeţi că vrea să vă vorbească?

— N-am nici cea mai mică idee, dar probabil că este ceva de genul „diavolului pe care-l cunoşti”. Ai auzit ce-a spus în legătură cu faptul că nu poate să vorbească cu cei de la poliţia din Dorset.

— Sunteţi sigur că nu vă aduceţi aminte de ea?

— Dumnezeule, Bill, sunt mai multe prostituate pe străzile din cartierul Cross decât chiştoace de ţigări aruncate.

— Şi totuşi ea îşi aminteşte de dumneavoastră.

Numai de tine, reflectă Bill Ross cu ironie, sfâşiat de admiraţie şi invidie. Mark Stevens fusese crescut de o mamă convinsă că fiul ei străluceşte ca un soare şi acest lucru îi dăduse o siguranţă de sine în comportarea faţă de femei pe care el o considera firească, dar care îi făcea pe ceilalţi bărbaţi să se înverzească de invidie.

Era un poliţist de carieră; la treizeci şi opt de ani era unul dintre cei mai tineri supraintendenţi de la Poliţia Metropolitană. Tatăl lui fusese un avocat de succes, dar forţa călăuzitoare o constituise mama lui. Ambiţiile pe care le nutrea pentru singurul ei fiu nu aveau limite, chiar dacă o nemulţumise faptul că lumina vieţii ei, revenind de la „Cambridge" cu o diplomă în drept, se decisese să sprijine legea în loc să practice avocatura.

Se dusese la Lewes pentru un interviu de trei zile, fusese acceptat cu încântare în doi ani devenise sergent. Cei de acolo l-au trimis la Academia de Poliţie la Bramshill unde a frecventat un curs de promovare accelerată. La douăzeci şi cinci de ani era inspector. Doi ani lucrase la Brigada de Moravuri de la King's Cross, după care făcuse cerere să fie primit la Departamentul de Investigaţii Criminalistice. După încă doi ani petrecuţi în Vine Street dăduse concurs pentru postul de inspector şef şi îl obţinuse. Ca rezultat fusese numit în post la Paddington timp de trei ani. Când ajunsese la vârsta de treizeci şi opt de ani, era detectiv supraintendent ataşat la Brigada de Omoruri Grave (secţia pedofili) de la Scotland Yard.

Era privit ca o rezervă pentru eşalonul superior şi referatele asupra activităţii lui erau ode de laudă. Dosarul lui ca detectiv era excelent pentru că, după cum spuneau ei, avea fler; putea să citească printre rânduri, în timp ce pentru ceilalţi acolo erau doar spaţii goale, şi nu se lua niciodată după aparenţe. Reuşea să vrăjească păsările din copaci într-un minut, pentru ca în următorul să le reducă la un pumn de pene. Nimic nu-i făcea mai mare plăcere decât să ia ceea ce părea un nod gordian şi să-l desfacă cu multă răbdare şi totuşi putea fi extrem de sarcastic şi incisiv când un dosar, pe care-l cerea, întârzia să apară. În

general, era simpatizat, dar existau câţiva care-l numeau „băiatul cu ochi albaştri”, revoltaţi de faptul că împuternicitul cu probleme speciale îl striga pe numele de botez.

Zvonurile spuneau că era de aşteptat ca la vârsta de patruzeci de ani să fie supraintendent şef şi comandant la patruzeci şi cinci. Asta mai lăsa numai două trepte de urcat şi „dacă printr-un miracol secretarul de la Ministerul de Interne va fi o femeie, indiscutabil el va fi favoritul – suna părerea generală, „deoarece era suficient să priveşti în ochii aceia albaştri de copil ca să vezi învingătorul”.

Numai că nu aveau albastrul ochilor de copil; fuseseră parcă tăiaţi într-un cobalt intens şi fierbinte şi puteau deveni îngheţaţi şi cenuşii ca Atlanticul de Nord când era nemulţumit. Contrastau puternic cu părul lui blond care începuse să încărunţească prematur încă de la vârsta de treizeci de ani. Avea un metru şi optzeci şi şase înălţime, iar picioarele lui lungi le făceau pe majoritatea femeilor să simtă că libidoul lor se transformă într-o dorinţă arzătoare.

Bill nu era câtuşi de puţin surprins că această viitoare *informatoare* necunoscută îşi reamintea de tânărul inspector după atâta amar de vreme, Femeile aveau obiceiul să-şi reamintească nu numai numele lui Mark Stevens ci şi chipul şi personalitatea lui. „Întâlnit odată, niciodată uitat”, obişnuiau să-i declare deschis. Acum spuneau lucrul ăsta în spatele lui, în orice problemă în care erau implicate una sau mai multe femei, Mark Stevens era cel care se bucura de atenţie. Uneori se lăsa atras în joc, alteori nu, dar nu exista niciun dubiu că dragostea vieţii lui era meseria. Nicio femeie nu reuşise să-i ia locul, deşi câteva încercaseră. Cele mai multe renunţau din cauza programului lui imposibil, a dorinţei lui de a lucra foarte mult, de a se dedica muncii sale, din cauza concentrării pe care o manifesta faţă de altceva în afara persoanei lor şi a orelor petrecute aşteptându-l, până când îşi dădeau seama că fuseseră uitate.

Ultima lui poveste sentimentală fusese cu o actriţă de

la Hollywood, care în timp ce turna un nou film de succes la Pinewood primise scrisori de amenințare cu conotații sexuale de la vreun aiurit ce se ambalase prea tare. Orice făcea ea constituia o știre fierbinte și era suficient de bine cotată ca să aspire la ceva mai mult decât un inspector care se istovea muncind, dar cum crease un adevărat infern și el *avea putere* de convingere asupra femeilor, îl trimiseseră pe Mark Stevens să rezolve cazul. Povestea lor dură doar atât timp cât îşi permise el să risipească şi când aceasta se termină, ea îşi dădu seama că mintea lui nu se preocupa de persoana ei nici măcar în clipele cele mai intime. Ea luă doar cinci milioane de dolari pe film, fapt pe care-l consideră o ofensă şi se încurcă cu un aristocrat de viță veche care fu de-a dreptul fericit să-i închirieze reşedința familiei la prețul de cinci mii de dolari pe zi şi să urmeze motto-ul familiei lui: „Datina noastră e să servim numai noaptea”. De atunci.

— Şi trecuseră mai bine de şase luni –, singura femeie care-l vedea cât de cât pe Mark Stevens în afara orelor de lucru, era mama lui.

— Deci, întrebă Bill, cum abordăm afacerea asta? în felul nostru obişnuit?

— Aşa aş zice, cel puțin până când putem arunca o privire şi reuşim să „mirosim” atmosfera. Poate fi o spioană, poate fi ceva cu totul diferit.

— Cum ar fi o persoană pe al cărui tată l-ați trimis la răcoare?

— E posibil. Trebuie să tratăm problema cu atenție. Poate fi o informatoare, dar vreau să-mi asiguri spatele.

— Cunoaşteți barul ăsta?

— Da, se strâmbă Mark. E tot numai lumini şi filigran; un loc care merită văzut, dar nu la ora şase şi jumătate sera. Cei care-l frecventează de obicei nici nu se dau jos din pat la ora aia. Va fi liniște şi foarte puțină lume. E limpede că-l cunoaşte foarte bine.

— Credeți că mai joacă vechiul joc?

— În niciun caz aşa cum o făcea la King’s Cross. King’s Road atrage jucători de cu totul altă factură.

— Deci cum veţi proceda?

— După ureche. Am s-o las pe ea să aibă iniţiativa. Dacă a progresat nu numai înainte, ci şi în sus, până la un club ca ăsta, ştie ce şi cum trebuie să facă.

— Între timp, o să verific indexul prostituatelor, pentru orice eventualitate.

14

Când Bill o văzu intrând – era deja acolo de zece minute, părând un om de afaceri surmenat care se relaxează după o zi de muncă – avu o reacţie întârziată. Ea era, nu încăpea nicio îndoială; corespundea la perfecţie descrierii. Păr negru, scurt şi lucios, încadrând un chip palid ca o camelie, cu ochi de un verde atât de incredibil încât le putea vedea culoarea de acolo de unde stătea, la o masă lângă perete, şi o gură roşie, senzuală. Rochia de mătase ivoire avea precis un nume celebru pe etichetă şi luciul viu al perlelor ei arăta incontestabil că erau adevărate.

Eşti departe de King's Cross, *iubito*, gândi el plin de admiraţie. *Mă îndoiesc că mi-aş putea permite să plătesc compania ta acum – bineînţeles, dacă mai e de vânzare. Arăţi de parcă ai găsit un client bogat şi l-ai determinat să se căsătorească cu tine. În fond, s-au mai văzut cazuri din acestea.*

Foşni ziarul pe care-l cumpărase, urmărind-o pe deasupra lui. Observă că nu părea câtuşi de puţin intimidată de faptul că era singura femeie din local şi că barmanul se prezentă imediat ce ea se cocoţă pe scaunul înalt din crom, tapiţat cu piele. Arborase cel mai potrivit zâmbet prietenesc, nuanţat însă de un aer uşor distant, dozat la perfecţie. Bill se îndoia că ea frecventase localul în mod regulat fiindcă în acest caz barmanul i s-ar fi adresat spunându-i pe nume. Ăsta era un truc ce aducea întotdeauna un bacşiş mai mare.

Ea comandă ceva care fu agitat într-un shaker[55] şi nu amestecat, după care barmanul turnă băutura într-un

55 Container cu pereţi dubli umplut cu gheaţă sfărâmată. în care se amestecă cocktailurile (n.t.).

pahar şi îi presără marginea cu sare. *Tequila*, se gândi Bill. *Probabil o Margarita*. Luă propriul pahar cu scotch şi sorbi cu grijă. Departamentul redusese drastic cheltuielile pe care le suporta în vremurile acestea de austeritate financiară.

Pe când sorbea din pahar, îl văzu pe Mark Stevens intrând prin uşile batante. (Barul se găsea în josul a două rânduri de scări acoperite cu un covor scump, după ce intrai într-un hol aflat la nivelul străzii). El se opri şi privi împrejur cu un aer de siguranţă de sine, trăsătură care era cât se poate de reală.

Asta trebuie să fie interesant de văzut reflectă Bill când observă ochii lor întâlnindu-se în oglinda care acoperea peretele din spatele barului. *Bingo*, îşi spuse el urmărind felul în care se uitau unul la altul.

Atent şi fascinat, el o văzu zâmbind, rotindu-se cu scaunul, alunecând de pe el cu o mişcare fluidă şi traversând repede încăperea spre Mark, iar apoi întinzându-se să-i atingă obrazul cu buzele evitându-i gura la milimetru.

— La fix, ca de obicei, zise ea cu o voce care promitea cea mai atrăgătoare recompensă pentru o atare punctualitate.

Îl luă de braţ şi îl conduse la o masă de lângă perete, cea mai îndepărtată de locul unde stătea Bill, loc care i-ar fi oferit o vedere optimă dacă se aşeza pe scaunul din partea opusă. Asta se putea aranja printr-o excursie la bar după alt pahar cu băutură. Observă că Mark trece în revistă ceilalţi clienţi fără să aibă aerul c-o face, asigurându-se, aşa cum făcuse şi Bill, că nu era nimeni care să producă neplăceri. Amândoi îşi aminteau cazul unui detectiv care, cu câţiva ani în urmă, se dusese singur să întâlnească un informator într-o cârciumă la o oră când nu era prea aglomerată şi fusese imobilizat în scaun de un bărbat, în timp ce altul îi tăiase gâtul. Indivizii plecaseră înainte ca omul să se prăbuşească pe podea şi nimeni din bodegă nu fusese în stare să le dea semnalmentele.

Acum, îl văzu pe Mark aşezându-se pe banchetă

lângă ea şi făcând semn unui chelner din apropiere. Mâna, care i se odihnise în buzunarul jachetei, ieşi afară şi netezi clapa acestuia. Asta însemna că fusese declanşat magnetofonul de buzunar. Bill aşteptă până când chelnerul îi aduse ei băutura şi un scotch pentru Mark şi se îndreptă către bar, Să-şi ia şi el un nou pahar. Când se întoarse, se aşeză astfel încât să poată vedea tot ce se petrecea în colţul lor.

— A fost o idee bună, o completă Mark cu sinceritate.

— E genul de loc unde se întâlnesc cuplurile. De aceea l-am ales.

N-o mai văzuse niciodată. Aşa cum numele ei nu-i stârnise aduceri aminte, nici chipul ei n-o făcu. *Nu se poate să fi arătat aşa*, decise el. *Nu este o femeie pe care* să o *uiţi uşor*.

— Nu-ţi aminteşti de mine, nu-i aşa? întrebă ea de parcă-i citise gândurile.

Nu era câtuşi de puţin intimidată; pur şi simplu enunţa un fapt.

— Nu, dar am întâlnit multe fete cât timp am fost la Cross.

Se încordă când femeia se întinse după geanta plic mică şi neagră, dar ea scoase doar o fotografie pe care o făcu să alunece pe masă către fel, cu faţa în jos.

— Aşa arătam atunci.

El se uită la fotografie, apoi la ea, după care privi din nou instantaneul. Presupunea că exista o oarecare asemănare, dar era atât de vagă, încât dacă n-ar fi făcut o comparaţie directă, n-ar fi putut stabili nicio legătură între ele. Părul era o masă de bucle pieptănate spre spate, machiajul

— Mult prea pronunţat, iar decolteul, cel al unei adolescente, în plus, vârsta ei fragedă o făcea de-a dreptul patetică. Oricum, clişeul nu-i evocă nicio amintire. Văzuse atât de multe fete tinere ca ea! în anii care trecuseră de atunci, femeia se transformase complet. *Chirurgie plastică de cea mai bună calitate*, reflectă el. *O nouă coafură*, *sau chiar o perucă*, *şi fardată astfel încât să pară că nu s-a*

fardat. Sau, oare, se fardase? Nu văzuse niciodată un aşa ten fără cusur, iar ochii de un verde-închis, extrem de strălucitori, erau superbi.

— Pe atunci eram Elly Little, spuse ea luând fotografia şi punând-o la loc. Peştele meu era Mickey Shaughnessy.

— Îmi aduc aminte de el. A murit din cauza unei supradoze cu cinci ani în urmă. Nu ştiai? întrebă observând surprinderea ei.

— N-am mai fost pe la King's Cross din ziua în care l-am părăsit, cu unsprezece ani în urmă.

— Deci Elly Little nu era numele tău adevărat.

Niciuna din fete nu-şi dădea numele adevărat, fiecare era cunoscută drept altcineva.

— Nu. Înainte eram cunoscută ca Nell, aşa că l-am întors pe Dickens cu capul în jos.

Ochii lui de cobalt se aprinseră când râse cu admiraţie:

— Little Nell – Elly Little! îmi place.

— Şi atunci ţi-a plăcut. Nimeni altcineva n-a mai înţeles figura. Cred că din cauza asta mi-am amintit de tine, plus faptul că doar m-ai avertizat când, de fapt, aveai dreptul să mă arestezi.

— Nu mi se întâmplă prea des să întâlnesc… fete care să-l fi citit pe Dickens.

— Acum sunt cunoscută drept Cleo Mondaine, şi ceea ce-ţi voi povesti am aflat în decursul întâlnirii cu un client care are o casă în Wiltshire.

Nu stătea nimeni suficient de aproape ca să audă, dar ea îşi coborî vocea pentru orice eventualitate.

— O întâlnire? (El ştia ce înţelegea ea prin asta, dar voia s-o facă să spună pe faţă, ca să fie totul înregistrat şi să nu poată fi interpretat greşit.)

— Lucrez în aceeaşi branşă, numai că la un nivel mai înalt. Nu mai bat străzile. Am robot la telefon şi o clientelă constantă. Mă duc acolo unde îmi cer clienţii mei să merg, cu toate cheltuielile plătite. Aşa am ajuns în Wiltshire.

— Continuă.

Ochii lui nu-i părăseau niciun moment chipul şi vorbea pe un ton la fel de scăzut ca şi ea. Dacă cineva i-ar fi urmărit cu privirea, păreau să fie doi îndrăgostiţi antrenaţi într-o conversaţie intimă.

Ea îi povesti ce văzuse în acel sfârşit de săptămână în Wiltshire, ceea ce dedusese şi cum acţionase în continuare.

— Acum vezi de ce nu vreau să fiu asociată cu acea parte a ţării? Dacă răsuflă un cuvânt din ce am spus aici, sunt pierdută, nu numai în ceea ce priveşte profesiunea mea, dar s-ar putea să-mi fie şi viaţa în pericol. Tony Panacoulis este un individ dezgustător, sau cel puţin era când lucram pentru Mickey Shaughnessy. Singurul lucru la care m-am putut gândi a fost să iau legătura cu tine. Din cine ştie ce motiv însă îmi aminteam de tine ca de inspectorul de poliţie căruia îi plăcea Dickens. Trebuia să-mi fi dat seama că, dacă eu am progresat într-un fel în viaţă, nu exista niciun motiv ca tu să nu fi făcut acelaşi lucru.

Exista o nuanţă de amuzament sec în vocea ei şi el îşi dădu seama că devenise curios să ştie cum avusese loc transformarea ei. Nu mai întâlnise aşa ceva, deşi, desigur, auzise destule poveşti. În mod normal, prăpastia dintre fetele care băteau străzile şi cele care îşi întreţineau clienţii la domiciliu era imposibil de traversat dacă nu aveai un anumit talent, inteligenţă sau bunul simţ ca să faci aşa un pas. *Femeia asta*, reflectă el, le *are pe toate trei*. *Pot să pariez că trece la socoteală tot ce pune la bătaie şi sunt sigur că merită toţi banii*. Ca unui care nu trebuie în viaţa lui să plătească pentru aşa ceva, avea o atitudine mai mult decât condescendentă.

— Deci, hai să mai recapitulăm o dată… dă-mi date, ore şi cât mai multe amănunte.

Ea se conformă răspunzând la întrebările lui amănunţite cât de bine reuşi. Când el se declară mulţumit, o întrebă dacă n-ar vrea să-i dea adresa şi numărul de telefon – ceea ce la început refuzase să facă.

— Trebuie să fiu atentă, fu singura ei motivare.

— Te vom proteja; întotdeauna ne protejăm sursele de informaţii.

— Vrei să spui, informatorii.

— Vreau să spun că îţi vom proteja anonimatul. Tot ce pot să-ţi promit în acest moment este că informaţiile pe care mi le-ai dat vor fi analizate, şi, dacă se va dovedi necesar, se va acţiona în consecinţă. Am să-ţi dau numărul de *la pagerul meu*; în felul ăsta vei putea lua legătura cu mine oricând vei simţi nevoia. În schimb, trebuie să-ţi ştim adresa, numărul de telefon şi data naşterii.

— De ce?

— Sunt date pe care le cerem întotdeauna în scopul verificării identităţii.

Ea clătină din cap.

— Asta nu este ceea ce am cerut. Am vrut doar să afli ce am văzut, ca să-ţi ajute la prinderea celui care l-a omorât pe sărmanul băiat neştiutor. Nu-mi pot permite să fiu amestecată mai mult. Mi-aş pune în joc mijloacele de existenţă.

Era de neînduplecat şi el înţelese că avea o voinţă puternică şi nu putea fi uşor intimidată. Nu îi era ruşine de ceea ce făcea şi el nu detectă nici urmă de înfumurare sau de sfidare. Era perfect de sigură pe sine şi convinsă de justeţea estimării propriei persoane drept o femeie de afaceri de succes, chiar dacă ceea ce vindea era propriul corp.

Fusese conştient de acest aspect încă din momentul în care o văzuse dându-se jos de pe scaunul de la bar. Rochia de mătase ivoire nu era câtuşi de puţin strânsă pe corp, dar se mufa plăcut pe rotunjimi, şi când se aşezase picior peste picior, auzul lui fin percepuse fâşâitul senzual făcut de mătase pe mătase – cel mai feminin dintre sunete. Când îşi ridicase paharul – trăsese de băutura aceea pe tot parcursul întâlnirii şi refuzase alta – îi observase curba dulce a sânului şi când, pentru o secundă, mătasea se întinse mai mult, sfârcui acestuia se continuase vizibil. Senzualitatea ei era asemenea sunetului slab al unui generator de electricitate. Se întrebă care era oare tariful

ei. Probabil, unui foarte ridicat. Dacă ar putea afla unde locuieşte, cartierul ar fi un bun indicator. O chirie mare însemna un câştig pe măsură.

Prefăcându-se că renunţă, se rezemă de spătarul canapelei, îşi ridică paharul şi privi prin sală. Prinzând privirea sergentului detectiv, ridică o mână şi îşi îndreptă cravata. Era un semn asupra căruia conveniseră dinainte şi însemna că trebuia s-o urmărească pe informatoare când părăsea barul. O netezire a cravatei deja aranjate însemna că întrevederea nu avea să mai dureze mult. Îl văzu pe Bill împăturindu-şi ziarul, golindu-şi paharul, privindu-şi ceasul şi ridicând servieta, de parcă se pregătea să plece acasă, unde-l aştepta soţia.

— N-ar fi mare lucru să ne spui unde locuieşti, să ştii, rosti el făcând o ultimă încercare. Informaţiile tale trebuie să fie verificate. Dacă vom merge mai departe, o să vrem să ştim cum putem lua legătura cu tine.

— Am să ţin eu legătura cu tine, replică ea.

Oare se ascunde? se întrebă el, absolut hotărât acum să afle unde-şi avea baza, dar simţind că trebuie să procedeze cu grijă. Dacă avea influenţă aşa mare cum îi spunea lui instinctul, era plauzibil să aibă clienţi foarte bine plasaţi, capabili să-i ofere nu numai cele mai competente sfaturi din punct de vedere juridic, ci şi foarte abile, dacă nu cumva şi sfaturi legate de politică. Se vedea că era obişnuită să aibă de-a face cu autorităţile. Ca vechi ofiţer de poliţie, ştia că rangul lui le producea oamenilor o stare de nervozitate şi nelinişte. Ea făcea excepţie.

Parcursese într-adevăr un drum foarte lung de la mica prostituată de care el nu îşi amintea câtuşi de puţin c-o avertizase cu atâţia ani în urmă. Intervalul *de timp scurs de* atunci o rafinase şi îi definise personalitatea. Doar calma şi candida ei recunoaştere a adevărului îi precizase poziţia în intriga lucrurilor. Dacă n-ar fi ştiut cu ce se ocupa femeia cu care urma să se întâlnească, n-ar fi ghicit niciodată, însă se simţea mulţumit că ea îl ţinuse minte ca fiind singurul ce înţelesese semnificaţia numelui pe care i-l dăduse odinioară, îi aprecia simţul umorului, dar

încăpăţânarea ei îl înfuria. Dacă persevera în atitudinea asta avea s-o aresteze pentru obstrucţionarea justiţiei. Era doar o târfă, un membru bine cotat al clubului trupurilor de închiriat. Foarte bine, nu mai era ceea ce fusese cândva, dar nici el nu mai era acelaşi, deşi trebuia să admită că se dovedise capabilă să-l recunoască imediat. Desigur, asta se întâmplase numai fiindcă nu trebuise să aleagă între mai multe persoane.

— Să înţeleg, deci, că nu eşti pregătită să colaborezi cu noi?

Tonul vocii lui se răcise brusc, însă ea se ţinu tare pe poziţie.

— Mi-am asumat un risc enorm doar prin faptul că ţi-am dat informaţiile. Nu sunt câtuşi de puţin dispusă să mă implic mai mult decât sunt deja.

— Dar te aştepţi ca noi să amestecăm Poliţia Metropolitană într-o crimă care nu se află strict sub jurisdicţia ei; te aştepţi să ne asumăm cheltuielile verificării unei poveşti pe care refuzi s-o sprijini cu dovezi clare, demonstrând că nu e o invenţie. Am venit aici de bună credinţă, dar încă mai aştept dovezi ale bunei tale credinţe.

Ah, se schimbase! Existase o doză bună de intransigenţă în caracterul tânărului inspector, însă fusese binevoitor. Când îl văzuse şi-l recunoscuse, se simţise uşurată – considerase că înaintase în vârstă şi părul îi era albit prematur, dar că rămăsese tot omul capabil se milă, care nu făcuse altceva decât s-o avertizeze scăpând-o de povara unui cazier.

Însă amabilitatea dispăruse şi nu mai exista nici urmă de simpatie şi înţelegere. Ochii pătrunzători, desprinşi parcă dintr-un afiş, o priveau de parcă ea era suspectă şi vocea lui îi făcu pielea ca de găină. O determină, de asemenea, să-şi arate colţii. Nimeni nu putea s-o intimideze. Puţin îi păsa de gradul pe care-l avea. Conştiinţa stimulată de memorie o împinsese să-şi expună anonimatul menţinut cu grijă în faţa lui; ei bine, să fie a naibii dacă avea să-l lase s-o trateze ca şi cum ar mai fi fost

încă prostituata de nouăsprezece ani. Acum valora mult mai mult!

— Nu sunt dispusă să spun nimic mai mult, replică ea pe un ton dur. Deja încep să regret că am spus şi atât! Am oferit informaţiile astea de bunăvoie. Aş fi putut să-mi ţin gura închisă şi să uit absolut tot, dar n-am făcut-o. Am luat legătura cu tine pentru că te ţineam minte drept o persoană binevoitoare, care ar înţelege situaţia mea şi ar acţiona ca atare. Nu încerca să mă intimidezi, supraintendentule. S-ar putea să mă aflu mai prejos de standardele tale pretenţioase, dar nu mai sunt o prostituată patetică uşor de terorizat de poliţişti dispreţuitori şi înfumuraţi. Am prieteni în posturi înalte şi ştiu destule despre ei, ca să fiu sigură că mă vor ajuta dacă voi avea nevoie. Ţi-am spus tot ce am avut de spus, şi să fiu a naibii dacă adresa sau vârsta mea au vreo legătură cu toate astea!

Ea se ridică în picioare. Scaunul scrâşni pe podea şi lumea privi într-acolo, însă numai în treacăt. O ceartă între îndrăgostiţi. Mare scofală! Toţi reveniră la problemele lor.

— Dacă vrei să duci mai departe totul, supraintendentule

— Şi felul în care îi pronunţă rangul coloră în roşu aprins pometii lui înalţi, dar el nici nu clipi când ea se aplecă spre el – atunci arestează-mă!

Apoi, ea plecă sau, mai bine zis, ieşi cu paşi mari din bar, lăsându-l pe Mark Stevens clocotind. Aproape că se ciocni de Bill, care pleca şi el. Acesta se retrase murmurând câteva scuze şi ţinându-şi ochii în podea, după care îşi puse pălăria şi porni şi el spre uşă.

Nell era conştientă că făcuse o greşeală nu numai mare, dar şi de-a dreptul prostească; acum însă, era prea târziu. *Tu şi temperamentul tău nesocotit*, îşi spuse ea disperată. *Asta-ţi mai lipsea – un poliţist răuvoitor pe urmele tale. Chiar dacă prin ceea ce faci nu încâlci legea, va socoti de datoria lui să-ţi facă viaţa imposibilă. Asta în cazul în care va fi în stare să mă găsească*, se îmbărbătă ea.

Ei, haide Nell, lucrează în Poliţa Metropolitană; fireşte că te poate găsi. Probabil că te are printr-un dosar, pe undeva, chiar dacă nu ai cazier. Poate face uz de autoritatea lui ca să-ţi afle numărul de telefon de la British Telecom, idioato! *i-ai spus numele tău profesional, nu-i aşa*? *Da, dar numărul meu nu este în cartea de telefon. Ei şi*? *Dacă nu are destulă putere, se va duce la cineva care o are. Nu se vorbeşte cu poliţiştii având un grad înalt aşa cum ai vorbi cu un comisionar. Tot ce are de făcut este să meargă la calculatorul Poliţiei Naţionale* despre *care se spune că e pus în legătură cu calculatoarele celorlalte ministere şi te va găsi într-unul sau în celălalt. Da, dar nu sub numele de Cleo Mondaine. Casa este a lui Eleanor şi tot ea plăteşte taxele. Numai contabilul meu ştie că tot eu sunt şi Cleo Mondaine şi el nu va spune nimic, pentru că ţine contabilitatea la prea multe persoane care nu vor câtuşi de puţin ca poliţia să stea de vorbă cu omul care le ţine două rânduri de evidenţe contabile. Da, dar dacă acest poliţist, care nu mai este la fel de înţelegător ca pe vremuri, s-a decis să mă înhaţe, poate s-o facă prin Oficiile Fiscale de Stat. Ştie destule ca să-şi închipuie că onorariile mele sunt plătite cu bani gheaţă – şi că nu le declar şi nu le-am declarat niciodată. Acum ce părere mai ai despre preţioasa ta intimitate*?

Tu şi conştiinţa ta simţitoare, se dezlănţui ea împotriva ei înşişi, mergând aşa de repede, încât Bill Ross trebui să grăbească ritmul ca să poată ţine pasul cu ea. Având totuşi grijă să rămână la cel puţin zece metri în urma ei. Crezuse că femeia va lua un taxi; nu se aşteptase să parcurgă pe jos drumul de la King’s Road la Hyde Park Corner şi de acolo la căsuţele mici aflate în spatele lui Wigmore Street. Cum îi lipsea antrenamentul, de-abia mai putea respira când o văzu descuind uşa unei locuinţe vopsite în roz pal. Despărţită de uşile mari, duble, ale depozitului doar de o singură casă. Notă adresa şi se întoarse înapoi la Scotland Yard unde o verifică pe listele electorale.

Revenind la serviciu ceva mai târziu în seara aceea,

Mark Stevens găsi pe biroul său toate informaţiile care putuseră fi adunate despre micuţa casă şi despre cine locuia în ea.

O zi sau două starea de spirit a lui Nell fu dominată de nelinişte şi iritabilitate născute din convingerea că nu-şi făcuse niciun bine luând legătura cu un om de care-şi amintise fiindcă făcuse o mică faptă bună, în timp ce pentru el fusese atât de neînsemnată încât nici n-o mai ţinuse minte. Dar oare nu ştia ea prea bine cum anunţurile a două persoane în legătură cu un anume incident se pot deosebi într-atât, încât să pară a fi vorba de două evenimente diferite? Neîndoielnic, omul pe care-l întâlnise în seara trecută şi cel pe care şi-l amintea ea nu erau unul şi acelaşi.

Fusese un poliţist elegant cu uniformă imaculată a cărui nasturi şi insignă străluceau, dar nu se aşteptase câtuşi de puţin la apariţia acelui bărbat ca scos din cutie, afişând un costum „Armani”. Nu se punea problema că n-ar fi fost obişnuită cu prezenţa bărbaţilor eleganţi – avea de-a face cu ei tot timpul – ci că imortalizase o întâlnire de scurtă durată încapsulând-o şi păstrând-o printre amintiri frumoase, pentru ca acum să vadă că înţelesese totul complet greşit. *Ar fi trebuit să ştii mai bine*, îşi spuse ea cu amărăciune. *Era cazul să ştii că devin cu atât mai neîndurători, cu cât urcă mai sus. E din cauza lipsei de oxigen, competiţia devine atât de dură încât supravieţuiesc numai cei mai puternici, şi dragul tău inspector este acum un supravieţuitor. Îţi aduci aminte de poliţista aceea cu aer de matroană de la Stoke Newington? Avea o vechime de douăzeci de ani şi ajun*sese *sergent doar în ultimii cinci ani. El a trecut de la gradul de inspector la cel de detectiv superintendent în unsprezece ani! Să mai vorbeşti de promovări accelerate! Am ales omul nepotrivit*, îşi spuse ea. *Ar fi trebuit s-o caut pe poliţista aceea să-i cer sfatul, sau să-mi fi ţinut gura închisă. El n-o să lase lucrurile aşa, ştiu sigur că n-o să le lase.*

Trecu o zi, apoi alta, şi încă una, şi temerile ei mai scăzură. *I-am dat informaţiile*, gândi ea uşurată, *şi în mod*

cert, asta are importanţă. Cercetă ziarele de la cap la coadă, dar nu era nimic în ele în legătură cu cadavrul şi colonia de bursuci şi nici nu mai primi vreo veste de la clientul ei. Cât despre ea, nu mai făcu nicio mişcare şi munci fără o clipă de răgaz.

Iată de ce, când într-o joi seara clopoţelul de la uşă sună la nici cincisprezece minute după ce se întorsese de la lucru, înţepeni de-a dreptul, şi când se uită prin vizor, îl văzu stând afară pe superintendentul Stevens. Surprinzându-şi, însă, imaginea în oglinda de deasupra măsuţei telefonului făcu ochii mari, inspiră scurt şi zâmbi, *ia să vedem ce-o să poată înţelege din asta*. Hotărâtă, deschise uşa.

Zâmbetul îndelung practicat al lui Mark Stevens se stinse la vederea femeii între două vârste ce apăruse în uşă.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă domnişoara Eleanor Jordan.

— Aş dori să vorbesc cu domnişoara Cleo Mondaine, spuse el politicos, dar pe un ton hotărât.

— De ce?

— Sunt detectivul supraintendent Stevens, răspunse el arătându-i legitimaţia. Am întâlnit-o pe domnişoara Mondaine săptămâna trecută în legătură cu nişte cercetări pe care le facem.

— Ei bine, acum n-o să puteţi, pentru că nu este aici, minţi Eleanor cu o figură inocentă. Este la New York.

— Pentru cât timp?

— Nu vine săptămâna asta.

— Sunteţi îngrijitoarea casei? Locuiţi aici?

— Răspunsul este „nu” la amândouă întrebările. Am venit să hrănesc pisicile.

— Atunci poate îmi veţi da dumneavoastră nişte lămuriri.

— Am ordine precise să nu dau drumul străinilor în casă.

— Sunt poliţist, domnişoară…

— Jordan. Eleanor Jordan.

Privind ţintă în ochii albaştri, îi văzu licărind la auzul numelui şi ştiu că îl recunoscuse, ceea ce însemna că investigaţiile o priveau pe ea. *Ei, dacă-i bal, bal să fie*, îşi zise conştientă de fiorul de excitaţie care-i atingea terminaţiile nervoase, în timp ce adrenalina îi făcea sângele să circule cu viteză maximă.

Se dădu la o parte şi-i făcu semn să intre.

— Tocmai îmi făceam o ceaşcă de ceai, îi spuse ea. Doriţi şi dumneavoastră una?

— Da, mi-ar face plăcere. Mulţumesc.

Îl conduse în bucătăria sclipitoare unde-l urmări cum apreciază luxul ei rafinat şi apoi îi înlătură presupunerile declarând:

— De fapt, nu sunt îngrijitoarea casei domnişoarei Mondaine. Ea este chiriaşa mea. Aceasta este casa mea.

Aşa; dacă scormonise prin listele electorale sau declaraţiile de impozitare, avea să vadă că nu avea nimic de ascuns.

— Când lipseşte, trec pe aici să văd dacă e totul în regulă, şi să hrănesc pisicile.

În acest moment el observă două pisici splendide de culoarea fumului, stând pe un taburet şi privindu-l cu nişte ochi de douăzeci şi două de carate.

— Călătoreşte mult?

— O, da. Tot timpul.

— Cu afaceri?

— Da. Este consultant în probleme de relaţii cu publicul.

Cum asta scria pe paşaportul lui Cleo Mondaine şi cum nu ştia dacă el nu verificase şi acest amănunt, era bine să fie sinceră sau… la naiba, pe cât putea de sinceră.

— De când este chiriaşa dumneavoastră?

— Ah, sunt câţiva ani buni.

Turnă ceaiul în ceşti şi puse una în faţa lui.

— Serviţi-vă cu lapte şi zahăr, îl îndemnă ea.

— E o bună chiriaşă?

— N-aş fi putut găsi alta mai bună. După cum puteţi vedea este foarte curată şi ordonată şi plăteşte chiria cel

puţin cu un trimestru în avans.

— Locuiţi în cartier?

— Nu, improviză Nell în viteză. Locuiesc lângă catedrala Westminster.

— Dar lucraţi în oraş?

Verificase, deci.

— Da. Trei zile pe săptămână. Sunt secretara doctorului Ronald Dysart, care face chirurgie plastică în Wimpole Street, şi lucrez deja de câţiva ani acolo.

— Cum a devenit domnişoara Mondaine chiriaşa dumneavoastră?

— A văzut anunţul meu în vitrina unui agent imobiliar. Iniţial, contractul era pentru şase luni, dar ne-am înţeles foarte bine. Şi ea este într-adevăr chiriaşul perfect. Cine ştie cu cine m-aş pricopsi dacă înţelegerea noastră ar lua sfârşit, iar preţul caselor a crescut atât de mult în ultimii zece ani…

— Se distrează mult?

— N-aş putea să vă spun, dar mă îndoiesc. Domnişoara Mondaine are o viaţă socială foarte activă în timpul cât lucrează. Cred că priveşte apartamentul drept un refugiu, dacă pot să spun aşa. Când e acasă duce o viaţă foarte liniştită.

— Cunoaşteţi vreunul dintre clienţii ei?

Nell îi aruncă o privire nedumerită.

— Cum aş putea? Nu vin niciodată aici. V-am spus că are o clientelă internaţională, adăugă ea răbdătoare, ca şi când ar fi vorbit cu un prost.

— Aţi auzit-o menţionând vreodată un anumit Reza Dominitian?

— Nu. Este un client? Nu discută niciodată cu mine despre munca ei, domnule supraintendent.

— Dar sunteţi prietene?

— Cred că pot afirma că suntem, declară ea cu un zâmbet plin de mândrie. Are încredere în mine să mă ocup de pisicile ei şi acestea înseamnă extrem de mult pentru ea.

Sorbindu-şi ceaiul, îl văzu trecând în revistă

bucătăria cu o privire pătrunzătoare, evaluând plăcile foarte scumpe de faianţă italienească, ustensilele de bucătărie, masa de lucru şi curăţenia care domnea peste tot.

— Dar în mod cert nu sunteţi singura ei prietenă, comentă el nonşalant, după ce bău din ceai.

— Probabil că aveţi dreptate, dar nu cunosc nicio altă prietenă a ei. Tot ce pot să vă spun, domnule supraintendent, rosti domnişoara Eleanor Jordan afectată, este că în toţii anii de când o cunosc, domnişoara Mondaine nu mi-a dat nici cel mai mic motiv de îngrijorare. Este chiriaşul perfect; are o slujbă bună şi îmi ţine casa în cea mai perfectă stare. Nu pot să cred nici măcar o secundă că ar putea fi amestecată în mod conştient în ceva ilegal.

— Cercetările noastre o privesc pe domnişoara Mondaine numai în măsura în care cunoaşte anumite persoane, replică el, aruncându-i un zâmbet dezarmant.

— Atunci îmi pare rău, dar nu vă pot ajuta.

Brusc, ochii i se măriră, în vocea ei se strecură panica şi îşi duse o mână la gulerul înalt al rochiei cenuşii pliate.

— Doar dacă… nu faceţi investigaţii asupra mea, suspină ea.

— Nu şi nici asupra domnişoarei Mondaine. Vreau pur şi simplu să vorbim cu ea din nou, ca s-o întreb dacă ne mai poate ajuta şi în continuare în ancheta noastră.

— Oh… suspină Nell adânc uşurată, Atunci, e-n regulă.

— Când se va întoarce domnişoara Mondaine poate o veţi ruga să ia legătura cu mine. Are telefonul meu, dar în caz că l-a pierdut în agitaţia inerentă vieţii ei foarte active

— Ironia zgârie urechile fine ale domnişoarei Eleanor Jordan, dar se prefăcu a nu înţelege – o să vi-l las şi dumneavoastră astfel încât să-l aibă careva.

Îşi mâzgăli numele şi numărul de telefon pe o foaie de hârtie pe care o rupse din agenda cu file detaşabile şi o împinse către ea.

— O să-l pun lângă corespondenţa ei chiar în acest moment, spuse Eleanor îndatoritoare.

După cum îşi închipuise c-o va face, el o urmă în salon, unde ea puse foaia de hârtie în faţa unui mănunchi de plicuri ţinute de un arc de alamă pe care era scris: „ATENŢIE”.

— Aici o va vedea dimineaţă.

Plicurile nu fuseseră încă deschise. Dat fiindcă unul era de la fisc şi celălalt de la contabilul ei, amânase momentul neplăcut pe mai târziu. Din fericire amândouă îi erau adresate domnişoarei Cleo Mondaine. Cele din spate erau pentru domnişoara Eleanor Jordan, dar dacă el nu le lua şi nu le frunzărea, n-avea cum să afle asta şi cum el doar „făcea cercetări”, i-ar fi trebuit un mandat de percheziţie ca să poată merge mai departe. Oricum, nu-l păcălise ea în toată regula?

El examinase camera şi, deşi chipul lui nu trăda nimic din ceea ce simţea sau gândea dat fiindcă era un bun poliţist, propriul ei radar interior, ascuţit de experienţa anilor de întâlniri intime cu bărbaţi necunoscuţi, îi spuse că era surprins.

Nu este un bordel obişnuit, nu-i aşa? îl întrebă ea în gând. *Nu eşti singurul care a parcurs un drum lung, ştii*? *Şi da, am o groază de cărţi*! *în plus, am citit-o pe fiecare de cel puţin două ori şi am o colecţie impresionantă, nu crezi*?

— Puteţi vedea cât e de curată şi ordonată, o lăudă domnişoara Eleanor Jordan.

Mark Stevens nu făcu niciun comentariu. Nu puteai să ştii ce gândea. Oare experienţa îi făcea pe poliţişti atât de impenetrabili sau asta constituia o parte a instrucţiei pe care o primeau? Unul dintre lucrurile pe care şi le amintea despre tânărul inspector era zâmbetul lui, însă cel pe care i-l dăruise supraintendentul la prima lor întâlnire, fusese în afara serviciului.

Chiar atunci el se întoarse spre ea, îi văzu privirea gânditoare şi afişă un surâs. Îi accentua culoarea ochilor şi ea observă că ori avea un dentist foarte bun ori fusese binecuvântat cu nişte dinţi perfecţi. Oare cât câştiga un

supraintendent în zilele astea? Treizeci de mii de lire, patruzeci de mii? Plus orele suplimentare, desigur. Se vedea clar că îşi cheltuia banii şi pe aspectul lui exterior *deoarece* costumul avea o croială impecabilă, iar stofa Burberry era autentică, la fel cum erau şi pantofii lucraţi manual şi foarte bine lustruiţi. Când ţinuse ceaşca de ceai, el îşi expusese încheietura mâinii şi Nell remarcase că avea un ceas subţire ca foiţa de ţigară cu o curea confecţionată din piele de crocodil. Ar fi pariat pe orice că era marca „Boucheron". Unul dintre clienţii ei americani poseda un ceas identic.

— Vă mulţumesc pentru ajutorul dat, rosti el amabil, şi vă rog să-i spuneţi domnişoarei Mondaine să ia legătură cu mine când se întoarce.

Mănuşa de catifea era de o calitate la fel de bună ca şi tot ce purta, dar nu puteai să scapi de oţelul de dedesubt.

— Oh, bineînţeles că-i voi comunica, ciripi domnişoara Eleanor Jordan.

— Când o aşteptaţi?

— Într-o zi din săptămâna viitoare. Îmi va telefon, ca de obicei, când va şti sigur data. Întotdeauna ia un zbor de noapte şi ajunge acasă ca să depăşească diferenţa de fus orar deci probabil o să vă caute a doua zi după ce vine.

În timp ce vorbea îl conduse spre uşă, i-o deschise permiţându-i să se îndrepte către maşina care-l aştepta parcată în faţa casei – un BMW splendid întreţinut, a cărui vopsea neagră strălucea de parcă ar fi fost proaspăt spălată.

— La revedere, domnule supraintendent, zise ea zâmbind vesel.

— La revedere, domnişoară Jordan.

Ea închise uşa, dar se uită imediat prin vizor. El porni spre maşină. Însă nu se urcă la volan. Se dădu câţiva paşi înapoi, privi insistent casă, apoi făcu o întoarcere de trei sute şaizeci de grade ca să examineze şi celelalte clădiri, depozitul, capătul fundăturii şi ieşirea în Wigmore Street din partea opusă.

Aşa, explodă Nell. *Fă-ţi cunoscută prezenţa*. Nimic din înfăţişarea lui nu-i deconspira profesia, dar singurii bărbaţi care veneau acolo erau cei care citeau contoarele la gazul natural şi electricitate, ocazional câte un depanator şi Philip Faulkner. În fine, el se urcă în maşină, făcu o întoarcere în trei timpi perfectă, iar la capătul dinspre Wigmore Street o coti la dreapta.

Numai când dispăru îşi permise Nell să lase aerul să-i iasă cu zgomot din plămâni – o descărcare nervoasă similară cu cea de la finalul interpretării unui rol. Se simţea stoarsă; uşurată că se terminase, dar neliniştită în privinţa felului în care fusese primită reprezentanta. Bănuia că îl păcălise, însă îngrijorarea o trimise în faţa oglinzii. Nu, nu era nicio asemănare între fata bătrână cu păr cenuşiu şi coafură austeră, cu haine demodate şi cu ochi ca de bufniţă privind din spatele ochelarilor cu rame de oţel, şi Cleo Mondaine, prostituata mondenă cu haine create de designeri cunoscuţi, arătând superb. Unul dintre chipuri nu era câtuşi de puţin înfrumuseţat şi avea linii la colţurile ochilor şi gurii; celălalt era o operă de artă.

Nu, îşi zise ea îngrijorată de ceea ce vedea în oglindă. *N-are de unde să ştie că suntem una şi aceeaşi persoană*. Dar când se duse sus să facă un duş şi să se schimbe, recunoscu în sinea ei că, dacă el urma să-şi pună mintea la contribuţie, avea să fie în stare să înlăture deghizările la fel de uşor cum ar îndepărta o bandă adezivă de pe un suport de plastic. De fapt, nu intenţionase să procedeze aşa; totul se întâmplase pentru că fusese luată prin surprindere.

De fapt, tot ce fac, recunoscu ea îndepărtându-şi machiajul care o îmbătrânea şi şuviţele cenuşii din păr cu ajutorul periei, *e să amân scadenţa*. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să-şi apere punctul de vedere, să lupte. *Dar poate că până atunci îl vor aresta pe cel care l-a ucis pe bietul copil şi nu vor mai avea nevoie de mine. Sper, se gândi ea şi intră sub duş. Ar putea exista o şansă, deşi una neînsemnată, ca acoperirea mea să nu fie distrusă şi cei cinci ani de care mai am nevoie ca să-mi asigur o*

siguranţă financiară inatacabilă să nu fie pierduţi. Însă ce pot face e să aştept şi să văd.

— Aveţi, deci, impresia că Eleanor Jordan n-are nici cea mai mică idee despre felul în care îşi câştigă existenţa „chiriaşa perfectă”? întrebă Bill Ross.

— Dacă are, înseamnă că minte extrem de convingător. Este total opusul lui Cleo Mondaine – foarte respectabilă, foarte preţioasă şi decentă. Nu face parte dintre cei care îşi închiriază casa oricui, şi încă nemobilată. Interiorul este mult prea luxos pentru o persoană atât de ştearsă ca ea. Decorul este făcut în mod clar după gustul chiriaşei şi nu după cel al proprietarei, răspunse Mark Stevens.

— E în stilul „bordel de pe timpuri”?

— Mai degrabă *House and Garden* târziu. Ai fost vreodată în casa unei curtezane de înaltă clasă? întrebă Mark ridicând o sprânceană spre sergentul său.

Bill Ross trebui să admită că nu. Vizitase mai multe domicilii ale prostituatelor obişnuite, dar asta era tot.

Între cele două categorii există o diferenţă enormă, ca şi între tarifele lor.

— Credeţi că Cleo Mondaine este o specialistă? Vreau să spun, ţinând cont că îl are pe Reza Dominitian drept client? Dacă este omul cu banii din spatele bandei care se ocupă cu pornografia şi le pune la dispoziţie studioul şi echipamentul…

— A ieşit curat ca lacrima. Este un antreprenor plin de succes şi extrem de bogat; a fost unul dintre trepăduşii lui Margaret Thatcher. A sosit în ţară când a învins ea în alegeri în 1979, venind din Germania, unde a stat şase ani, iar paşaportul lui spune că s-a născut la Smyrna – ca Aristotel Onassis – numai că nu e grec, ci armean. E angrenat într-o mulţime de afaceri profitabile, şi în cei unsprezece ani de când a venit în ţară, a tras lozurile câştigătoare unul după altul. Şi îşi spune pe nume cu foarte multe persoane care au putere şi influentă, după cum a aflat poliţia comitatului Dorset când i-a făcut o vizită. Desigur, au fost foarte politicoşi şi aparent au vrut

să-l avertizeze că în regiune operează o bandă de spărgători de case; era oare mulţumit de sistemul de securitate al reşedinţei? Le-a făcut turul casei fără să facă mofturi şi locul era curat ca-n palmă. Le-a arătat chiar şi aripa despre care îi spusese lui Cleo Mondaine că o ţinea încuiată şi n-au observat nimic compromiţător. În garaje nu avea decât Rolls-uri şi Mercedes-uri şi un Porsche ultimul model. Nici urmă de furgonetă.

Gura lui Bill Ross făcu o grimasă de neîncredere.

— Păi, poliţia comitatului…

— Am fost la Bramshill cu detectivul inspector-şef care se ocupa de caz. E un poliţist foarte bun, şi a părăsit Poliţia Metropolitană mutându-se în Dorset numai ca soţia lui să-şi poată îngriji mama înaintată în vârstă. El afirmă că locul era absolut curat. Peste tot roiau muncitori, te împiedicai de scări şi mirosea a vopsea. Au trecut prin fiecare cameră şi n-au găsit nimic; dacă a fost ceva, au îndepărtat orice urmă cu grijă. Singurul lucru relevant a fost sursa de electricitate a casei. Reşedinţa are un generator electric propriu, suficient de puternic ca să furnizeze energia electrică pentru tipul de lămpi folosite pe platourile de filmare. De asemenea, într-o încăpere imensă, mascată de o capră de tăiat lemne şi nişte tapet artistic, drapat ca s-o ascundă, exista o priză suficient de mare ca să furnizeze electricitate unei străzi întregi ale cărei case ar avea în dotare absolut toate aparatele electrice de uz casnic inventate de om.

— Urme de roţi au găsit?

— Niciuna, dar Cleo Mondaine a spus că vehiculul fusese parcat pe iarbă, şi când a avut loc inspecţia, aceasta fusese tunsă cu o maşină specială. Ori duba a fost adusă anume pentru acel transport, ori i-a aparţinut cuiva care a scăpat de ea, fiindcă de atunci a dispărut. (Mark scutură din cap.) Avem de-a face cu o bandă extrem de bine organizată şi susţinută financiar. Ori şi-au mutat teatrul operaţiilor în altă parte, ori aşteaptă până simt că au cale liberă şi vor începe iar. Ne-ar fi de foarte mare ajutor o altă vizită la faţa locului a curtezanei personale a domnului

Dominitian. De-asta vreau să ţin legătura cu ea. De îndată ce se întoarce din Statele Unite, am de gând s-o abordez din nou.

Mark Stevens se uită la foaia de hârtie ce conţinea informaţiile culese de sergent.

— Nu văd numărul de telefon al lui Cleo Mondaine. Mă îndoiesc că clienţii ei o cheamă prin intermediul proprietăresei, aşa încât verifică dacă nu cumva numărul ei de telefon este secret. Fă nişte plecăciuni şi fă-mi rost de el. Spune-le povestea obişnuită cu ajutorul pe care li-l solicităm pentru investigaţiile noastre, dar nu-i presa prea mult. Nu vreau ca lumea să înceapă să-şi pună întrebări. Şi de ce nu se află pe listele electorale? Doar domnişoara Jordan este menţionată ca având drept de vot. S-ar putea ca Cleo Mondaine să nu locuiască într-adevăr acolo, ci doar s-o folosească drept bază de operaţiuni pentru clientela sa. Şi totuşi asta e adresa de pe carnetul de conducere şi de pe paşaport. Presimt că e ceva dubios. Continuă să sapi, dar fă-o cu tact. Ne ascunde ceva şi vreau să aflu ce anume şi de ce.

— Credeţi că informaţiile ei sunt suspecte?

— Nu. Cred că a fost martoră la tot ce mi-a povestit pentru că şi-a deconspirat existenţa ca să vină să-mi spună. Aveam impresia că ştiu – fie şi numai din auzite – toate curtezanele din oraş, dar ea a fost foarte discretă. Ori prestează un anumit fel de servicii pe care clienţii ei nu-şi pot permite să-l facă cunoscut, ori are ea însăşi ceva de ascuns.

Bill Ross îşi ţuguie buzele şi fluieră fără să scoată un sunet.

— N-aş prea zice că în seara aceea şi-a ascuns strălucirea în spatele unui tufiş.

— Atunci de ce a dispărut? Domnişoara Jordan spune că este în America, dar nu părea prea încântată când i-am cerut informaţii despre chiriaşa ei.

— Cert este că n-are cazier, nici sub numele de Elly Little, nici sub cel de Cleo Mondaine.

— Ai verificat amprentele de pe paharul pe care ţi l-

am adus?

— Da; nu sunt în banca de amprente.

Ochii lor se întâlniră.

— E falsă ca o monedă de cincisprezece pence, rezumă Mark succint situaţia. Mai e ceva. Care este numele ei adevărat? De unde vine? Nu-mi plac misterele, Bill. Îmi place doar să le rezolv şi ceva anume din cazul ăsta m-a hotărât să nu mă las până nu-i dau de capăt.

— Treceţi peste inspectorul Morse? rânji Bill.

Două zile mai târziu, poliţia din Dorset făcu o razie într-un magazin de închiriat casete video din Swanage, în urma unei informaţii ce spunea că în spatele faţadei de magazin obişnuit în care se închiriau casete cu cele mai mari succese cinematografice contra sumei de două lire pe zi se desfăşura un alt comerţ mult mai profitabil prin închirieri de casete pornografice.

Ca urmare a supravegherii magazinului se descoperi că anumitor clienţi cu statut preferenţial le era permis să meargă în încăperile din spate ale magazinului. Aici se dovedi a fi un altul şi mai mare, ale cărui rafturi era ticsite cu casete video ultra pornografice. Toate au fost confiscate de poliţie drept dovezi şi, ca atare, trebuiau vizionate, astfel încât să poată fi făcut un raport despre conţinutul lor în scopul urmăririi judiciare, când cazul urma să meargă la tribunal. În timpul vizionării uneia dintre casete de către un comisar, care se simţea suprasaturat de atâtea scene de sex, îşi făcu apariţia un coleg dintr-o altă tură interesându-se dacă era ceva care merita să fie văzut.

— După primele două ore, nu mai rămâne mare lucru, i se spuse cu amărăciune. N-am crezut că o să mă aud vreodată spunând aşa ceva, dar ăsta-i adevărul: când ai văzut una, le-ai văzut pe toate, şi oricum nu sunt multe lucruri pe care le poţi face cu ea.

— Nu mai fi aşa morocănos, spuse tânărul poliţist cu ochii întorşi spre o blondă planturoasă de proporţii nemaivăzute, care făcea incredibile fapte de vitejie cu un bărbat înzestrat ca un cal.

— N-o s-o poată înghiţi niciodată! exclamă tânărul

poliţist chiar în clipa în care ea o făcu.

Când camera de luat vederi înaintă să ia un prim-plan, se clătină uşor. Probabil că era ţinută în mână, fiindcă preţ de câteva cadre părăsi protagoniştii şi se concentră asupra a ceea ce părea a fi un imens şemineu; în continuare coborî asupra covorului din faţa focului – unicul decor apărut până atunci în film – unde cei doi îşi expuneau nestingheriţi trupurile.

— Opreşte-te un minut. Dă înapoi puţin…

— De ce? Mai am încă grămezi întregi de casete de văzut…

— Stai… lasă-mă pe mine.

Tânărul poliţist luă telecomanda de pe braţul scaunului în care stătea prăbuşit colegul lui şi dădu banda înapoi la punctul în care cameră se ridicase şi se fixase mai degrabă asupra şemineului însuşi, decât asupra vetrei enorme. Fixă telecomanda pe stop-cadru şi se ghemui în faţa ecranului televizorului.

— Ştiam eu! exclamă el. Cunosc blazonul. L-am văzut undeva de curând: un scut mare, o secure, o sabie şi, dedesubt, ceva în limba latină. Nu pot să citesc de aici; dar sunt sigur că este acelaşi… Casa aceea mare unde ne-am dus… Un platou pentru studioul care face filme de genul ăsta. Lasă-i aşa. Vreau să vadă şeful ăsta.

Când inspectorul-şef studie secvenţa, rosti:

— Ai dreptate. E aceiaşi. Un şemineu enorm, care ocupa practic tot peretele. Se pot frige doi boi în vatra asta. Bravo, Crawford! Ai ochi ageri.

Întorcându-se către poliţistul care viziona casetele îi spuse:

— Ţine-ţi ochii căscaţi, Mason! Raportezi orice lucru neobişnuit în afara scenelor de sex şi notezi numele filmului şi numărul contoarului.

— Da, domnule, răspunse Mason întristat.

De-abia dacă făcuse o mică adâncitură în teancurile de casete video stivuite de jur-împrejurul camerei.

— E vreun semn de implicare sexuală a copiilor? întrebă inspectorul-şef.

— Nu, domnule. Până acum au fost doar… ăăă… scene obişnuite, răspunse dezgustat tânărul comisar.

Auzise că se înregistrau benzi video cu femei şi animale, cu sex în grup, relaţii sexuale între fete tinere, relaţii homosexuale şi alte asemenea, dar pe duzina de casete video pe care le verificase până acum tot ce văzuse fuseseră prim-planuri cu raporturi sexuale de tot felul dintre bărbaţi extraordinari de bine dotaţi şi femei insaţiabile.

— Atunci continuă să verifici, i se ordonă, după care inspectorul-şef luă caseta cu el.

Copiile cadrelor în care apărea şemineul se găseau, două zile mai târziu, pe biroul lui Mark Stevens împreună cu explicaţii legate de provenienţa lor.

— Deci informaţiile ei erau exacte, domnule, spuse Bill Ross când se uitară împreună la ele.

— Aşa se pare, Bill. Aşa se pare. Dar tot nu pot să dau de ea. Tot nu s-a întors din America.

— Păi, acum dacă i-aţi verificat informaţiile, nu mai poate face mare lucru pentru noi, nu-i aşa?

— Depinde de rezultatul cercetărilor ulterioare descoperirii acestui fragment interesant de film şi al supravegherii prietenului nostru, domnul Reza Dominitian. Vreau ca în aceste investigaţii să fie angrenaţi cei mai buni oameni ai noştri. N-am nicio îndoială că Reza Dominitian este implicat; declaraţia lui Cleo Mondaine şi aceste două cadre mi-o dovedesc din plin, chiar dacă totul este întâmplător. Vreau să ştiu mai multe despre acest om: unde se duce şi pe cine vede. Vreau numerele de înmatriculare ale maşinilor pe care le conduce, cât şi cele ale maşinilor indivizilor cu care se întâlneşte, şi vreau ca fiecare dintre aceştia să fie verificaţi. E un om puternic şi are foarte mulţi prieteni sus-puşi. Aşa încât totul trebuie făcut cu discreţie, cu foarte mare discreţie, s-a înţeles? Dacă cineva îl face doar să ridice o sprânceană în direcţia noastră, vinovatul nu va mai primi ore suplimentare în următorii zece ani! Avem adresa lui din Londra şi, dacă pleacă la ţară, le facem semn cu ochiul celor din Dorset şi

ei se pot ocupa de partea lor. Vreau să ştiu totul, Bill. E un om puternic şi periculos şi e implicat într-o afacere murdară. Dacă vine vreo veste din Dorset despre filme video în care sunt folosiţi copii, vreau să fie anunţat, dar am presentimentul că ele sunt strict rezervate membrilor bandei de pedofili. Şi mai vreau să fie supravegheat Tony Panacoulis. Îl ştim de mult, dar vreau să stabilesc legătura între el şi Dominitian, încât să nu poată exista nici cea mai mică îndoială. De-asta ţin s-o văd din nou pe Cleo Mondaine. Vreau să ştiu orice amănunt cunoaşte ea despre acest client ciudat al ei. De asemenea, vreau şi fotografii, multe fotografii clare în alb-negru în legătură cu subiectul; viaţa lui, stilul de viaţă, prieteni, familie, totul. Astea ar trebui să le facă Davis; tot se crede a fi un alt Lichfield. Pune-i pe Scott şi pe King pe urmele lui; formează cel mai bun dublu în acţiune pe care-l avem şi ar trebui ca tipul să aibă ochi! a spate, ca să-l detecteze pe vreunul din ei. Tino Constant va fi foarte potrivit pentru Tony Panacoulis, întrucât deseori este nevoie de un grec ca să afli exact ce cadouri ascunde alt grec prin buzunare. Când se va termina totul, vreau să pot trasa harta liniilor de pe feţele lor, şi cum nu vom avea prea mult timp la dispoziţie în aceste vremuri costisitoare şi cum supravegherea necesită mâini şi picioare, trebuie să folosim la maximum ce avem. Atâta vreme cât vom putea rezista, Bill, va fi nevoie de un efort intens, ca să putem afla tot ce este de aflat înainte de a trece la analizarea faptelor.

Ochii albaştri îi întâlniră pe cei căprui şi Bill Ross recunoscu lumina ce ardea în străfundurile lor.

— Supraintendentul şi-a înfipt dinţii în cazul ăsta, raportă el celor din brigadă. Vrea gâtul tipului ăsta, aşa încât pe el, băieţi. E vorba de multe ore suplimentare, dar nu va dura mult şi dacă nu vor da rezultate, o să fie ultimele pe care le veţi mai vedea, doar dacă nu cumva vor fi găsite cadavre îngropate în grădinile Palatului Buckingham. Am vorbit destul de clar?

O săptămână mai târziu, verificând mesajele de pe robotul telefonului, „Cleo” găsi unul de la Mark Stevens,

care solicita o altă întrevedere şi îi cerea să îl sune şi să-i comunice locul şi ora. Se simţi cuprinsă brusc de o stare de nervozitate, înţelegând că el continuase să sape şi mai adânc în viaţa ei. Un indiciu elocvent în acest sens îl constituia faptul că îi aflase numărul de telefon care nu era trecut în anuarul telefonic.

Deşi cercetase cu conştiinciozitate ziarele, nu mai găsise nimic despre crima din Dorset şi niciunul dintre programele de televiziune, nici apelurile detaliate cerând sprijinul populaţiei şi nici spoturile de două minute dintre reclame n-o mai menţionaseră; atunci de ce voia s-o mai vadă din nou? Clientul n-o mai chemase de când declarase la poliţie ce ştia în legătură cu el şi nu remarcase nimic deosebit în ceea ce privea monotonia vieţii sale. Pur şi simplu nu mai avea nimic în plus să le spună şi când, în cele din urmă. Telefonă la Scotland Yard şi i se făcu legătura cu el, îi comunicase acest lucru.

— Nu caut informaţiile directe, i-o reteză el cu vocea care-i făcea pe oameni să simtă că fuseseră puşi la punct. Vreau să-ţi arăt nişte fotografii, să aflu dacă persoanele care apar în ele îţi sunt cunoscute. Cel mai bine ar fi să ne întâlnim în particular. Pot să vin să te văd?

— La mine acasă?

— Sunt un poliţist în haine civile.

— Aşa e şi locotenentul Colombo, izbucni Cleo. Nu m-am exprimat destul de clar? Nu pot să-mi permit să am legături cu poliţia.

— N-o să arăt ca un poliţist; pot să-ţi promit asta, şi dacă vrei ca totul să pară mai natural, pot să te iau de undeva şi să ne-ntoarcem împreună acasă la tine, ca şi cum am fi prieteni buni.

Dumnezeule, dar insistent mai era! Pur şi simplu încercarea forţei primare irezistibile. Avu impresia că tot ce putea obţine comportându-se ca un obiect insensibil avea să fie o stare de epuizare.

— E-n regulă, admise ea fără tragere de inimă. Vino vineri seara.

— La ce oră?

— La şase.

— O să vin.

Dintr-un anumit motiv pe care nu-l putea preciza, o scotea din sărite. Dumnezeule, ce mult se schimbase! Putea succesul să-l strice pe Mark Stevens? Da, se gândi ea cu ranchiună. *Are impresia că e o mană cerească*; *probabil c-ar vrea să aibă propriul lui spectacol la televiziune*. Îi părea rău după tânărul inspector amabil, cu zâmbetul lui binevoitor şi atitudinea ce denota o reală preocupare. Mda, se zice că munca în cadrul poliţiei te înăspreşte. I se spusese asta de când începuse să bată străzile.

— Sunt câţiva ticăloşi nenorociţi printre ei, o avertizase Paula. O privire greşită şi te-au înhăţat. Le urăsc pe prostituate, numai că ei folosesc termenul de gunoi, sau curvă. Vorbesc cu tine ca şi cum ar fi ceva în care au călcat şi în opinia lor eşti o paria pentru că îţi vinzi trupul, dar asta nu înseamnă că ar spune „nu” dacă le-ai oferi un număr pe gratis. Când eram începătoare, am păţit ceva de genul ăsta. S-a oferit să se prefacă a se uita în altă parte dacă fac treaba cu el fără să plătească şi a primit exact cât merita. Apoi. Ce crezi că face? Mă arestează, şi când încerc să vorbesc despre târgul făcut, mă acuză că fac afirmaţii nefondate împotriva unui ofiţer de poliţie! Nenorocitul! A fost prins datorită unei fete mai şirete şi mai deştepte ca mine, care i-a făcut o înscenare când a vrut el să facă un târg cu ea. Brigada de Moravuri are nişte indivizi de-a dreptul dezgustători, aşa că ai grijă. Să te uiţi întotdeauna în ochii lor; nu te lua după voce. Unii dintre ei pot să adopte un ton calm şi plin de înţelegere, dar totul e doar o înşelătorie. Stai pe lângă mine cât poţi de mult şi urmăreşte-mă până când înveţi să te descurci.

Când Nell ajunsese la această fază, ştia destule, ca să poată recunoaşte adevărate bunătate atunci când o întâlnea, în fond, toate fetele îl plăcuseră; îl găseau atrăgător; s-ar fi lăsat arestate de el oricând… trebuia să admită că şi de data asta se purtase foarte politicos. Acei ochi foarte albaştri o priviseră deschis şi nu fusese deloc

intimidat când se dusese drept la el şi-l sărutase.

Încă nu ştia ce drăcuşor venit din iad o împinsese să facă aşa ceva. Mai ales că în momentul în care privirile lor se întâlniseră în oglinda din spatele barului simţise că i se ridicase părul de pe ceafă. Era încă de înţeles. Fusese întotdeauna deosebit de atentă să se ţină la distanţă de poliţie, gândindu-se că clienţii plăteau şi pentru siguranţa secretelor lor, şi mai ales socotind câte nume ar trebui să şteargă de pe lista ei, dacă acestor clienţi le-ar trece prin cap ideea că ea are de-a face cu poliţişti, desigur, exceptându-i pe cei de la circulaţie. „Discreţia este totul”, îi citase Philip la începuturile educării ei.

Iar acum un poliţist cu grad înalt vine la mine acasă! *Trebuie să fiu nebună*, îşi zise ea disperată.

Când îi deschise uşa, la ora şase fix, Cleo arăta de-a dreptul extraordinar. Purta o bluză de organza albă, cu mâneci largi şi decolteu adânc, şi o pereche de pantaloni din crêpe negru strânşi pe picior. Era încălţată cu sandale confecţionate din fâşii de piele, ira oja unghiilor de la mâini şi de la picioare se potrivea perfect ca nuanţă cu purpuriul strălucitor al gurii sale. Părul negru lucea ademenitor, ochii păreau cumva înceţoşaţi graţie unui machiaj aplicat cu îndemânare şi mirosea a parfum *Knowing*.

El era îmbrăcat fără pretenţii; pantaloni bej, o cămaşă cadrilată şi o jachetă elegantă din piele de căprioară. Ducea un plic mare cafeniu şi nu părea câtuşi de puţin a fi un supraintendent al Poliţiei Metropolitane. Nu ştia dacă să fie mulţumită sau iritată. El continua să-i aţină calea tocmai când reuşea să depăşească un punct critic.

Îl întrebă dacă doreşte o băutură sau o cafea.

— Ceva de băut, te rog. Am văzut că ai Wild Turkey acolo. Simplu, cu cuburi de gheaţă.

— Cunoşti America? întrebă în timp ce-i turna în pahar.

— Am petrecut şase luni acolo studiind metodele folosite de poliţia lor în oraşele mari; trei luni în New York

şi trei luni în Los Angeles. Cum mai e New York-ul acum?

— Obositor, minţi Cleo cu uşurinţă. Mi s-a spus de vizita ta, continuă ea, întinzându-i paharul.

Mâinile lui erau mari, dar aveau o formă frumoasă, cu degete lungi şi unghii foarte îngrijite. Nu purta niciun inel.

— Ai o proprietăreasă foarte mulţumită. Spune că eşti chiriaşa perfectă.

— Şi ea este la fel de perfectă în calitate de proprietăreasă.

Cleo sorbi din paharul ei care conţinea puţin gin şi multă apă tonică.

— Ce e în casă e al ei sau al tău? arată el spre decorul plăcut.

— Al meu. Am închiriat casa nemobilată.

— Drăguţ, zise el, afirmaţie care-o încălzi, deşi ginul nu reuşise.

— Deci astea toate sunt cărţile tale?

— Da. N-ai mai întâlnit niciodată o prostituată educată, domnule supraintendent? întrebă ea cu vocea numai miere.

— Câteva. Ştiu una care avea gradul de Master în economie şi doctoratul în filosofie, dar câştiga mai mult de pe urma cercetărilor asupra stării orgasmice perfecte, deşi nu are nicio diplomă în ştiinţa asta.

Când îşi regăsi graiul, „Cleo” zise:

— Nu cred că o cunosc.

— Nu mă surprinde. Nu mai operează în Londra. A făcut toate cercetările posibile aici, S-a oprit la Paris, apoi la Roma şi în prezent se află la Bruxelles. Sfera ei de competenţă este Comunitatea Economică Europeană.

Chipul lui era impasibil, tonul vocii nonşalant, dar „Cleo” nu îndrăzni să se uite la el. În schimb, se concentra să privească plicul mare pe care el îl pusese pe măsuţa neagră şi lăcuită pentru cafea.

— Astea sunt fotografiile la care vrei să mă uit?

— Da.

— Ai obţinut ceva rezultate pe baza informaţiilor pe

care ţi le-am dat, sau nu poţi să răspunzi la întrebarea asta?

— Am obţinut nişte rezultate, dar nu sunt suficiente ca să dăm în judecată pe cineva.

Puse jos paharul, se aplecă în faţă şi „Cleo” notă cu această ocazie că deasupra curelei de piele de la pantaloni nu exista nicio umflătură, ceea ce nu se putea spune despre nici unul dintre clienţii ei. Probabil, însă, că avea cu zece ani mai puţin decât cel mai tânăr dintre ei. Nici linia bărbiei lui nu se estompase. Curba maxilarului era precisă şi, deşi chipul lui arăta că se apropia de vârsta medie, singurele riduri pe care le avea fuseseră pricinuite de râs. Ochii îşi păstraseră albastrul de altă dată. Oare ce spusese o fată despre ei cu mulţi ani în urmă? „Vorbeşte despre Cerul Meu Albastru… Pot să pariez că exact acolo poate s-o transporte pe orice fată”. Altcineva afirmase: „El nu face niciun fel de schimb, pentru că n-are nevoie de favoruri sexuale; le primeşte pe gratis”.

El îşi ridică ochii, o surprinse privindu-l fix şi pentru o secundă se uitară unui la altul, apoi deschise plicul cu degetele lui lungi şi întinse pe masă, ca pe nişte cărţi de joc, un rând de fotografii alb-negru de mărime şase pe opt, pe moment, când se holbă la ele, nu înţelese nimic; vedea doar nişte pete confuze. Apoi vederea şi mintea i se limpeziră şi recunoscu figura lui Reza Dominitian.

— Nu despre el vrem să aflăm ceva, ci despre persoanele care îl însoţesc, spuse Mark Stevens. Îţi trezeşte vreo amintire careva din chipurile astea?

Le studie atentă, cu grijă, conştientă că el o urmărea. Asta o făcea să se concentreze greu, însă în cele din urmă rosti:

— Nu, nu-mi amintesc să-l fi întâlnit pe niciunul dintre oamenii ăştia mai-nainte.

— Nu figurează niciunul printre actualii sau foştii tăi clienţi?

— Nu am niciun „fost client”, domnule supraintendent, cu excepţia celor care nu mai sunt în viaţă.

Ochii lor se înfruntară. Ai lui erau extrem de pătrunzători; tot ce putea vedea ea era un albastru intens. Avea impresia că, dacă-i atingea cu un deget, s-ar fi pătat cu vopsea.

Fără să-şi mute privirea, el întrebă:

— Ai eticheta acest client ca neobişnuit?

— Nu. Este un tip foarte previzibil. De la început a stabilit o procedură fixă, la a cărui respectare ţine foarte mult. Dacă nu este urmată întocmai, devine irascibil.

— Ai fost surprinsă când te-a chemat în Wiltshire?

— Da. Înainte ne întâlneam întotdeauna în Londra.

— Aici?

Împinse către ea o fotografie a lui Dominitian părăsind o casă înaltă şi îngustă din Chelsea.

— Nu. Ne întâlneam mereu într-un apartament de serviciu în St. John's Wood.

— Vrei să îmi dai adresa?

Ea i-o dădu şi el o notă pe un mic blocnotes.

— Ai cheia?

Tăcerea ei îl făcu să adauge:

— Va fi copiată şi îţi va fi returnată, dar trebuie să investigăm toate posibilităţile.

Nell se ridică de pe sofa şi ieşi. O auzi urcând scările. Imediat se ridică şi cercetă cărţile, citind titlurile şi trecându-şi degetul de-a lungul coperţilor pentru a vedea dacă nu este ceva ascuns între ele. *Are gusturi conservatoare*, descoperi el, uimit de propria-i surpriză. Orice, mergând de la Montaigne[56] la Mary Mccarthy[57]. În dulapul de dedesubt, pe un raft, se afla o combină Hi-fi de ultimă oră, iar mai jos suporturi pentru compact-discuri şi discuri obişnuite. Din nou, aria preferinţelor era largă. Văzu cu mulţumire că avea multe cu Stephen Sondheim[58].

---

56 Michel Eyquem de Montaigne (1533-1592), eseist francez, născut la Château de Montaigne în Perigord (n.t.).

57 Mary Therese McCarthy (1912-1989), scriitoare americană, născută la Seattie (n.t.).

58 Stephen Sondheim (1930, -), compozitor şi libretist american, născut în New York City (n.t.).

Nici el nu pierdea niciodată vreun Sondheim. Multe discuri cu Sinatra, Carmen MacRae, Edye Gorme şi cu cineva despre care observase că multă lume nici nu auzise – Blossom Dearie. Avea, de asemenea, Stravinsky, Ravel, Debussy, Aaron Copeland, cât şi Brahms, Beethoven şi Berlioz. O auzi coborând scările, dar nu făcu decât să închidă uşile dulapului. Când ea intră în salon, el răsfoia un exemplar uzat al romanului *Vanity Fair*[59].

El vru să spună ceva, dar observând expresia de pe chipul ei se mulţumi să pună cartea în raft şi să se întoarcă la locul său. Nell lăsă cheia pe masă cu un zgomot sec.

— Nu trebuie să-ţi mai reamintesc că îmi pun mijloacele de existenţă în mâinile tale.

— Unde se va avea grijă de ele, promise el. Sunt conştient de riscurile pe care ţi le asumi, domnişoară Mondaine; apropo, nu acesta este numele tău adevărat, nu-i aşa?

— Da, dar pe acesta îl folosesc în afaceri, şi afacerile sunt singura parte a vieţii mele de care se interesează poliţia acum.

— E destui de corect. Îţi voi înapoia această cheie cât de repede pot.

— Arunc-o în cutia de scrisori, spuse ea cu răceală. Acum, mai ai vreo întrebare?

— Da. Îţi spun ceva chipurile din fotografiile astea?

Mark puse la loc primul set şi întinse altele în locul lor.

— Ăsta-i Tony Panacoulis, spuse ea identificând un chip în prima fotografie.

Privirea pe care i-o aruncase în acea noapte în casa de a ţară fusese fugară, dar îl recunoscuse fără niciun dubiu, încă îşi mai vopsea părul; negrul lui, prea intens ca să poată fi real, contrasta puternic cu chipul palid. Faţa lui îi amintea întotdeauna de un fruct mult prea pârguit; părea uşor învineţită şi moale la apăsare. Şi gura aceea, mereu ţuguiată ca şi când era pe cale să trimită bezele, îi dăduse

59 Bâlciul deşertăciunilor, roman de William Makepeace Thackeray (1811-1863) (n.t.).

întotdeauna fiori şi acelaşi lucru se întâmpla şi acum.

— Îl cunoşti pe bărbatul de lângă el?

— Nu.

— Sau pe vreunul dintre aceştia?

Nell examină fotografiile cu atenţie.

— Nu… Aşteaptă…

Luă o fotografie care înfăţişa un grup de bărbaţi părăsind un club din Soho. Unul din ei îşi ridica, gulerul pardesiului şi braţul îi ascundea parţial faţa, dar restul rămas la vedere îi părea familiar.

— Cred… cred numai, ia aminte, că ăsta este omul pe care l-am văzut ducând covorul făcut sul. Felul în care îi cade părul pe frunte şi nasul… A fost rupt. Bărbatul pe care l-am văzut avea chipul ascuns de covor, dar ceea ce văd din figura asta îmi pare cunoscut…

— Ai observat ceva la părul lui, în afară de felul în care-i cade pe frunte?

O văzu încruntându-se.

— Nu… cu excepţia faptului că mi se pare că era castaniu. Există o lampă la marginea aleii şi-mi amintesc că atunci când a trecut pe sub ea, m-am gândit că are culoarea marmeladei. Aşa e? întrebă ea privind în sus şi remarcându-i expresia feţei.

— Tocmai l-ai identificat pe „Ginger” Telford, un cunoscut asociat al lui Tony Panacoulis. Un ins care vinde narcotice, băiat bun la toate; duce la îndeplinire treburile murdare, cum ar fi să scape de cadavre.

— Poţi să-l arestezi?

— Nu încă. Avem doar cuvântul tău că i-ai văzut pe el şi pe Panacoulis, şi după câte îi ştim vor fi în stare să furnizeze alibiuri de nezdruncinat şi să demonstreze că nu au fost pe o rază de o sută de mile împrejurul casei. Ne trebuie ceva mai mult decât…

— Cuvântul unei prostituate?

— Da.

Ea se aşeză din nou, îşi luă paharul şi-l goli.

— Atunci, eu am făcut tot ce-am putut, cel puţin până mă vei chema să depun mărturie la proces, rosti ea pe un

ton mai rece ca gheaţa.

— Ne-ai fost de foarte mare ajutor şi îţi sunt recunoscător pentru asta. Ştiu bine ce riscuri ţi-ai asumat.

Într-adevăr?

Părea la fel de puţin convinsă ca şi Toma necredinciosul.

— Da. Şi îţi promit aici şi acum că, dacă va exista vreo modalitate să te ţin departe de ceea ce se întâmplă în decursul anchetei, am să procedez în consecinţă.

— Vrei să spui că nu mă vei cita ca martoră?

— Sper să adun astfel de dovezi încât prezenţa ta să nu mai fie necesară.

— Dar nu poţi spune sigur că aşa va fi.

— Acest lucru e imposibil în profesia mea, dar te rog să ai încredere în mine, zise el zâmbind ceea ce o făcu să clipească.

— De-asta te-am şi căutat pe tine în primul rând.

Cuvintele îi scăpară independent de voinţa ei, înainte să poată fi oprite, şi le regretă imediat. El avea să creadă că punea prea mult unt pe felia de pâine. Ridică din umeri şi adăugă:

— Ai fost unul dintre cei doi ofiţeri de poliţie care nu m-au tratat ca pe un trup arborând înscrisul „de vânzare”.

După cum se şi aşteptase, el întrebă:

— Cine a fost celălalt?

— O poliţistă cu gradul de sergent la King’s Cross. Era cunoscută drept „Ma” pentru că avea un aer matern şi mai degrabă te certa decât să te condamne.

— Ma Parkes.

— Da… îi uitasem celălalt nume, probabil fiindcă mereu am numit-o în sinea mea doar „Ma”, dar m-am gândit că s-a retras de mult…

— Aşa este.

— Deci, ţi-am telefonat ţie.

Aşa, *asta ar trebui să-i mai taie puţin din nas*! Văzu că paharul lui era gol şi-l întrebă:

— Vrei să-ţi mai torn?

— Te rog. Nu mi se oferă prea des un *liqueur*

bourbon[60].

Ia să vedem dacă mai poate să conducă maşina după ce-l bea pe ăsta. Zâmbetul pe care i-l adresă el când luă paharul, îndulci lovitura suferită de amorul ei propriu. Încă mai avea farmecul acela care hipnotiza fetele străzilor.

— Petreci mult timp în Statele Unite, nu-i aşa? întrebă el.

— Mă duc cam de douăsprezece ori pe an, de obicei vizite scurte. În mod obişnuit merg pentru un sfârşit de săptămână, dar, din când în când, stau şi câte trei, patru zile. Totul depinde de client.

Urmă o pauză în timpul căruia el studie minunatul cristal de Waterford din care era făcut paharul lui.

— Ar fi deplasat să te întreb cum ai făcut trecerea de la trotuare la apartamentul de hotel? întrebă el politicos.

Ea îşi dădu seama că interesul lui era absolut real.

Ca să câştige timp, îşi luă paharul, sorbi o înghiţitură zdravănă şi lăsă ginul cu apă tonică să-i alunece pe gât înainte de a răspunde:

— Am fost destul de norocoasă să fiu remarcată de o doamnă care se apropia de sfârşitul vieţii ei active şi voia să transmită cunoştinţele şi experienţa ei cuiva care să merite, cuiva care să continue de acolo de unde se va opri ea. M-a instruit, m-a schimbat… De fapt, m-a creat din nou. Tot ce am, tot ce sunt, îi datorez ei.

— Probabil că a fost o doamnă deosebită.

— Da.

— Şi acum duce o onorabilă viaţă retrasă?

— Nu. A murit.

Urmă un alt moment de tăcere. Ea aştepta într-o atitudine defensivă provocată de întrebarea complet inoportună. Fusese o observaţie neglijentă care l-ar fi putut îndrepta

— În cazul în care ea nu ar fi fost destul de atentă – într-o direcţie pe care ea o prefera rămasă neexplorată.

— Cum de-ai ajuns aşa repede supraintendent?

---

60 Bourbon în cazul de faţă, sau orice băutură alcoolică îndulcită şi aromată cu fructe, condimente, nuci, ierburi sau seminţe de plante

întrebă Nell încercând să-i distragă atenţia.

— Am intrat în Poliţia Metropolitană ca urmare a admiterii la o universitate specială; după Cambridge am fost la Bramshill.

În continuare îi povesti tot ce i se întâmplase de când plecase de la King’s Cross.

— Şi brigada pe care o conduci e specializată în pornografie?

— În crime săvârşite asupra copiilor, cum a fost uciderea lui Darren Henry.

— Aţi mai înaintat cu ancheta?

— Nu suficient de mult încât să arestăm pe cineva. Avem confirmarea că este vorba de un grup bine organizat şi sprijinit din punct de vedere financiar, care produce filme pornografice şi că în interiorul acestui grup există un altul, mai mic, format din pedofili care fac filme speciale, destinate propriei lor delectări. În ultimii doi ani au fost găsite cadavrele a cinci copii în diferite districte metropolitane. Toţi au fost ucişi la fel cu acesta din urmă, au fost folosiţi şi s-a abuzat de ei într-un mod îngrozitor. Tortură sexuală, de fapt, adăugă el după o scurtă pauză.

Nell se forţă să se ridice încet, deşi ar fi dorit să sară-n sus şi s-o rupă la fugă. Se întoarse cu spatele la ei şi se duse spre căruciorul de băuturi unde de data asta îşi puse în pahar mai mult gin decât apă tonică.

— Avem de-a face cu oameni bolnavi, rosti Mark Stevens pe un ton egal, fără inflexiuni în voce. Îmi pare rău că te necăjesc, dar nu strică să ştii în ce fel de afaceri e vârât clientul tău.

Ea îi dădu nota zece la perspicacitate, apoi îşi reaminti că el fusese antrenat să fie aşa.

— Eşti sigură că nu s-a comportat niciodată altfel decât…

— Normal?

Glasul ei redevenise tăios.

— Probabil că te foloseşte ca acoperire. Nu-l vezi chiar atât de des, nu-i aşa?

— De patru sau de cinci ori pe an. Ştiu că nu mai e

un bărbat tânăr, dar ori apetitul său sexual scade cu vârsta ori şi-l satisface în alt mod. Nu mi-a lăsat niciodată nici cea mai mică impresie că ar avea deviaţii de comportament sexual. De fapt, considerând că este un om pentru care ordinea a ajuns o obsesie, aş spune că ar privi acest fel de raporturi sexuale ca pe un fel de comportare deranjantă, bolnavă.

— Suficient de deranjante încât să nu investească în ele?

— Nu, răspunse ea fără să ezite. Înainte de toate, este un om de afaceri.

Acum, reflectă el, *hai să vedem dacă e adevărat că prostituatele sunt judecători experimentaţi ai comportamentului bărbaţilor*.

— De ce crezi asta?

— Pentru că abordează relaţii sexuale din punctul de vedere al unui om de afaceri. De mai multe ori a contramandat întâlnirile pentru că au intervenit diverse treburi care erau mai importante. Îi place să obţină ceva de valoare pentru banii lui, însă la fel de mult îi plac şi banii.

Se încruntă uşor, ca şi când voia să-şi pună gândurile în ordine. El o aştepta să continue.

— E genul de bărbat care n-ar pune niciodată plăcerea înaintea afacerilor, şi dacă se pot câştiga foarte mulţi bani din producerea şi închirierea filmelor pentru pedofilie, el nu ar ezita să investească.

Mark Stevens încuviinţă. Asta se potrivea cu informaţiile primite din Olanda. Reza Dominitian fusese implicat din plin în comerţul cu materiale pornografice în timp ce în aparenţă trăia în Germania unde afacerile sale erau perfect legale. Deci, se pare că el finanţa operaţiile din Anglia.

— Nu mai ai şi alte informaţii care ne-ar putea fi de folos?

Extraordinar de frumoşii ochi verzi, adânci şi închişi la culoare ca Atlanticul se uitară direct într-ai lui şi ea îi spuse complet calmă, pe un ton plat:

— Nu ştiu nimic despre viaţa particulară a clienţilor mei, în afară de ceea ce doresc ei să-mi spună şi Reza Dominitian nu este genul de om care face confidenţe. Mă plăteşte ca să mă culc cu el din când în când. Punct.

— De ce?

— Pentru că vrea raporturi sexuale fără complicaţii. N-are timp pentru diverse ritualuri impuse de relaţiile dintre un bărbat şi o femeie, cel puţin aşa s-a exprimat la vremea aceea. Nu vrea să-şi încarce mintea complicându-se sufleteşte. Când vrea să se culce cu o femeie, plăteşte pentru asta.

— Ştiai că are o soţie în Smyrna?

— Nu.

— Are cam treizeci de ani sau mai mult. Spune-mi ce ştii despre el, dacă vrei.

— A reuşit în afaceri prin forţe proprii şi este mândru de asta. Pare a cunoaşte Europa foarte bine şi este expert în ceea ce priveşte Comunitatea Economică Europeană. Ştiu că vorbeşte mai multe limbi străine. Totuşi limba în care vorbea cu Tony Panacoulis era greaca; mi-am dat seama noaptea trecută. Cred că baza lui financiară este în Zürich, încheie ea după o mică pauză de gândire.

— Una dintre ele. Are conturi bancare în Insulele Cayman, Hong Kong şi în alte locuri cu politică fiscală foarte lejeră. Trustul companiilor lui este înregistrat în Panamá. De fapt, afacerile lui au o complexitate bizantină, ceea ce se potriveşte cu naţionalitatea sa. Are acţiuni în aproape fiecare mare companie înregistrată la bursa de mărfuri şi astfel este informat în legătură cu secretele a o mie de consilii de conducere. Noi credem că el îl susţine financiar pe Tony Panacoulis. Spui că de obicei te contactează la zece – douăsprezece săptămâni?

— Da.

— Dacă şi când o va face, joacă-ţi rolul ca de obicei. Nu ne putem permite să-i trezim nicio suspiciune, adăugă el neţinând seama de protestele ei.

— Şi cu mine cum rămâne? izbucni Nell fierbând de indignare.

— Totul se va desfăşura sub supraveghere.

Îngrozită, nu putu decât să caşte gura la el, până ce izbucni mânioasă.

— Cu niciun chip! Asta mi-ar fi fatal, strigă ea sărind în picioare într-o stare de agitaţie pe care n-o putea stăpâni.

— Nu şi în felul în care vom proceda.

— În primul rând n-am să-ţi permit cu niciun chip una ca asta. N-ai înţeles nimic din tot ce ţi-am spus? Nu pot să-mi permit câtuşi de puţin să arunc o pată asupra discreţiei mele foarte apreciate, permiţând să apară o fisură în ea.

— Nu voi face aşa ceva. Îţi garantez personal.

El se opri, apoi rosti răspicat:

— Nu obişnuiesc să împart asigurările mele în dreapta şi-n stânga ca pe nişte mandate.

Pentru o secundă ea rămase uluită şi îl privi în ochi până când le descifră mesajul; atunci îşi întoarse privirea în altă parte.

— Nu m-a contactat încă, deci nu te pripeşti puţin? întrebă Nell, dar se referă la cu totul altceva şi amândoi ştiau asta.

— Cu toate astea, oferta mea rămâne în picioare.

Atât de aproape şi totuşi atât de departe, reflectă el.

Vrea să se facă dreptate, dar fără ca asta să-i pună în pericol mijloacele de câştig, care trebuie să fie considerabile. Probabil de două ori, sau poate chiar de trei ori mai mari ca ale mele. Avea un stil de viaţă costisitor, perfect adecvat personalităţii ei. Nu i se potriveau câtuşi de puţin cuvintele vulgare folosite de obicei, pentru a denumi femeile ce aveau aceeaşi profesie cu ea. Ştoarfă era urât şi denota ură faţă de femei; fufă era un cuvânt ieftin, târfă era plin de ură, curvă era prea dur, iar curtezană – eufemistic. Numele pe care-l inventaseră americanii era cel mai nimerit: *call-girl*[61].

Numai că aceasta nu era câtuşi de puţin o fată. Era femeie. În toate sensurile pe care le putea avea acest cuvânt cu multe înţelesuri. În plus, rămăsese neîntinată.

61 Prostituata angajata prin telefon

Cum reuşise să se menţină atât de curată sufleteşte? Ceea ce făcea şi felul în care arăta, nu se armonizau câtuşi de puţin; în schimb, i se potrivea perfect o altă expresie americană: avea clasă. Exista în senzualitatea ei o notă de eleganţă.

Nu era o femeie obişnuită. Ştiuse asta de când o văzuse prima dată; îi luase cu asalt toate simţurile asemenea, cocainei pure sută la sută, triplu distilate, ce îi fusese oferită de o actriţă americană; un sex-simbol cum ziceau ei, ce se arătase sincer uimită de declaraţia lui că, de fapt, ar fi trebuit s-o aresteze pentru asta. Totuşi, nu fusese mai uimită decât el, când îşi permisese să se lase pradă visurilor inspirate de o femeie care-şi câştiga existenţa transformând astfel de iluzii în realitate.

În fond, cine era ea? De unde venea? Dezvăluia mult prea puţin şi îşi păzea intimitatea cu toată ferocitatea unei femei care-şi ocroteşte puiul. După cât de puţin ştia despre ea, ar fi putut avea câţiva copii atât de bine ascunşi, încât nimeni nu putea ajunge la ei sau face vreo legătură între ei şi ea. Pur şi simplu nu ştia suficient ca să se declare mulţumit şi voia să ştie totul. Nu putea scăpa de presimţirea că domnişoara Mondaine fusese inventată şi creată de ea însăşi şi că în spatele splendidei faţade se ascundea o altă persoană, una cu totul diferită. Întâlnise aşa ceva odată, o femeie ale cărei cercetări academice erau finanţate de activităţile ei secrete despre care colegii ei din consiliul profesoral nu ştiau absolut nimic. Ziua, profesoară, iar noaptea, prostituată. Poate că şi Cleo Mondaine are o altă viaţă secretă. Nu avea cazier – după cum nu avusese nici Elly Little şi nici măcar o amendă pentru parcare. Îşi plătea facturile şi taxele şi ducea o existenţă discretă. Şi totuşi ascundea ceva. O ştia tot aşa cum ştia că soarele va răsări dimineaţa următoare, la fel pe cât de bine ştia că nu-i va da drumul până când nu va afla ce ascundea şi, mai ales, cine era ea în realitate.

— 15 – Nu eşti tu însuţi, draga mea Nell. Pari cam distratã. Dacă te nelinişteşte ceva, permite-mi să-ţi citez vechiul proverb care spune că un necaz împărtăşit este un

necaz înjumătăţit, spuse Philip.

— N-am niciun fel de necaz, răspunse Nell.

— Haide, haide. Aminteşte-ţi cu cine stai de vorbă. Mă pricep foarte bine să citesc pe chipurile oamenilor. Adevărul şi minciuna sunt întipărite la vedere în expresia feţei; totul e să ştii ce anume cauţi. Pe a ta aş descrie-o drept absentă. Eşti cu mine, şi-ţi mulţumesc pentru vizită deoarece spitalele nu sunt ceea ce aş numi eu locuri distractive, şi totuşi eşti în altă parte. Pot îndrăzni să te întreb dacă eşti cu altcineva?

— Ce fel de doctorii îţi dau aici? ripostă Nell.

— Din cele care atacă virusul pneumoniei ce m-a lovit ieri dimineaţă. Când m-am dus la culcare, mă simţeam perfect – îl întâlnisem pe acel delicios tânăr tunisian… Ce corp, draga mea… am mai văzut o dată unul asemănător, dar era o statuie sculptată de Praxiteles.

— Mi-au spus că ai avut un colaps.

— Numele tău a fost primul care mi-a venit în minte…

— Pentru că, în mod sigur, nu avea să dea naştere la speculaţii.

Philip îi înfruntă zâmbetul cu un calm netulburat.

— Trebuie să fii circumspect când te afli într-o situaţie ca a noastră – oricare ar fi aceea la un moment dat.

— Dar va trebui să le spui că eşti seropozitiv.

— A fost primul lucru pe care l-am declarat când m-au adus aici, dar desigur, când a sosit doctorul meu, am lăsat totul pe seama lui. S-a îngrijit să fiu mutat în rezerva asta

— Toţi anii ăştia în care am plătit asigurările sociale încep să-şi arate roadele – şi trebuie să recunosc că, după ce am trăit în apropierea spitalului Westminster atâta vreme, e un adevărat noroc că e încă deschis şi mai primeşte pacienţi.

— Care e prognoza medicilor? întrebă Nell.

— Am SIDA, răspunse Philip sec.

Apoi, ridică din umeri, omul de lume ascunzând

suferinţa neaşteptată în spatele luciului ca de mercur al ochilor săi.

— Deja problema nu mai este că sunt seropozitiv. Am cedat atât de uşor în faţa virusului pentru că sistemul meu imunitar este supus unui atac. De acum încolo, şi timpul îmi este duşman.

Nell rămase tăcută.

— N-aş putea spune că nu m-am aşteptat, continuă Philip, bătând-o uşurel pe mâna cu care i-o strângea pe a lui, dar pe moment, tăcerea era la fel de grea ca inima lui Nell.

Nu-l iubea pe Philip cum îl iubise Liz. Nu era ceea ce considera ea o persoană pe care poţi s-o iubeşti, dar se obişnuise cu prezenţa lui. În ciuda rezervei ei, i se infiltrase în structura vieţii şi avea să lase un gol neplăcut când nu avea să mai fie acolo. Ştia că, în felul lui, ţinea la ea. Crezuse că era pregătită pentru deznodământ încă de când îi spusese că fusese găsit seropozitiv şi totuşi vestea o şocase.

Situaţia nu diferea prea mult de cea în care aflase de scleroza multiplă a mamei ei. Vreme de patru ani ştiuse că avea să moară, pentru că tatăl ei, fiind un om scrupulos, îi descrisese cu mare exactitate situaţia. Şi totuşi, şocul fusese mai mare decât putuse ea să suporte. De aceea, nu încăpea nicio îndoială că, tot ce urmase, ca o consecinţă a morţii ei, fusese şi mai greu de acceptat, dar şi mai greu de îndurat. Singura diferenţă o constituia faptul că, de data asta, era destul de mare ca să înţeleagă.

Inspiră adânc, îşi ţinu respiraţia preţ de câteva secunde, apoi dădu drumul aerului să iasă din plămâni.

— Atunci trebuie să facem ce putem cu timpul care ţi-a mai rămas, spuse ea.

— Mă gândesc că – pentru prima oară în viaţă – nu mai am nimic de pierdut.

Ochii lor se întâlniră şi amândoi începură să râdă.

— Aşa încât poţi să-mi spui ce ai pe suflet, continuă Philip cu blândeţe. De aici, nu va transpira mai departe.

Ah, *ba da*, gândi Nell. O ştire savuroasă ca asta s-ar

strecura prin maliţioasa dar şi fragila promisiune a lui Philip pentru că necazurile altora făceau deliciul lui şi ar fi disecat-o în timpul unei conversaţii interesante, împreună cu alţi bârfitori de profesie cu minţile alcătuite după acelaşi tipar, ceea ce ar fi avut ca rezultat împrăştierea ei asemenea polenului purtat de briza primăverii. Singurele secrete de care puteai să fii sigur că vor fi păstrate de Philip erau propriile lui secrete.

— N-am nimic pe suflet, zise ea suspinând. Ca să-ţi spun adevărul, cred că sunt plictisită…

În fond, îi făcea un compliment plătindu-i cu aceeaşi monedă.

— Dar acum voi avea cu ce să-mi umplu timpul, nu-i aşa? Spune-mi pe cine vrei să anunţ. Să merg la tine acasă şi să aduc agenda cu adrese? Mai doreşti altceva? îţi stau la dispoziţie.

Philip se posomorî. Liz i-ar fi povestit fără să fie rugată. De fapt, i-ar fi cerut sfatul. Nell nu cerea niciodată vreun sfat de bunăvoie la nimeni şi, cum era ţinut prizonier în acest pat de spital, n-avea cum să afle. Ei bine, va trebui să recurgă la serviciile unui locţiitor…

— Da, am nevoie de agendă, printre altele. Poate, dacă ţi-aş face o listă…

— La spitalul Westminster? întrebă Mark Stevens. Ce-a făcut acolo?

— L-a vizitat pe un oarecare domn Philip Faulkner, îi spuse sergentul. Este un gentleman foarte bine cunoscut în anumite cercuri, domnule. Aţi auzit de Regele Regilor? Ei bine, domnul Philip Faulkner este cunoscut drept Regina Reginelor. (Sergentul făcu o pauză dramatică.) Şi are SIDA. Se pare că domnul Faulkner şi doamna sunt prieteni vechi. Ea are o cheie de la apartamentul lui de lângă catedrala Westminster şi i-a dus o geantă plină cu lucruri luate de acolo. Am făcut câteva cercetări despre domnul Faulkner. Nu are cazier; la noi, vreau să spun. Este foarte bine cunoscut, însă, în alte cercuri. Descinde dintr-o veche familie dar zvonurile spun că, deşi certificatul său de naştere afirmă că este fiul domnului Hugh Faulkner, tatăl

lui adevărat avea sângele şi mai albastru, de fapt de culoarea purpurei regale, în orice caz este un tip infatuat, iar viaţa lui intimă este populată de personajele din *Who's Who*. Aceasta este lista vizitatorilor care au trecut să-l vadă în ultimele două zile. După cum veţi vedea, există printre ele câteva persoane foarte importante.

— Sunt şi cunoştinţe de-ale domnişoarei Mondaine?

— N-aş putea spune, domnule. Nu era la spital când au venit ceilalţi. Ea merge acolo după-amiaza şi ei vin seara.

— Şi domnişoara Mondaine? Ce s-a mai întâmplat cu ea?

— Păi, domnule, a intervenit ceva nou.

Bill Ross întinse în faţa şefului său un set de fotografii făcute de un poliţist ascuns într-o furgonetă parcată în faţa depozitului, în vecinătatea micii căsuţe.

— Există un al treilea membru al familiei.

— Ce?!

— Această tânără domnişoară.

Era Nell, cu părul lăsat liber, purtând haine tip Nell de la *Marks & Spencer*.

— Cine dracu' mai e şi asta?

— Habar n-am, domnule, dar să vă spun un alt lucru ciudat. Femeile astea nu ies niciodată împreună afară din casă. Le poţi vedea doar pe rând. Şi totuşi nu par să fie mereu împreună. Domnişoara Jordan e acolo marţea, miercurea şi joia. Domnişoara Mondaine pleacă de acasă doar noaptea, iar cealaltă este prezentă acolo la sfârşitul săptămânii şi conduce maşina domnişoarei Mondaine.

— Mai sunt şi alţi vizitatori?

— Niciunul.

Mark Stevens studie fotografiile noii şi necunoscutei apariţii. O faţă de tipul apă şi săpun, însă plăcută şi sinceră, păr lung castaniu, moale şi strălucitor de curat şi o siluetă la fel de plăcută. Sub tricoul simplu, fără guler, sânii erau plini şi fermi iar jeanşii scoteau în evidenţă un fund drăguţ rotunjit. Purta ochelari negri şi totuşi, avea ceva familiar în înfăţişare. Unde o mai văzuse... Şi cine

era? O prietenă? Poate, o rudă? Da. Mintea lui reţinu ideea. Asta era legătura. Îi amintea de domnişoara Jordan; o ediţie mult mai tânără. Probabil, o nepoată. Cineva care supraveghea casa când mătuşa era ocupată. *Of, la* dracu', gândi el, *lucrurile se complică din ce în ce mai mult. De ce oare petrec celelalte două aşa de mult timp acasă? Când Cleo Mondaine este plecată, cineva trebuie să aibă grijă de pisici, dar ea nu e plecată. Atunci de ce vin celelalte două în vizită fără să fie necesar*?

Îi veni o idee care era atât de ridicolă încât îl apucă râsul. Era oare posibil ca domnişoara Jordan, care vorbea atât de frumos şi care era atât de respectabilă, preţioasa şi decenta domnişoară Jordan să fie creierul din spatele curtezanei? Se fixeze tarifele, să găsească clienţii şi să ia banii? Poate că şi a treia femeie lucra în aceeaşi branşă, având însă o clientelă mai puţin pretenţioasă, şi căsuţa era baza operaţiunilor. Nu numai una, ci două curtezane, operând la nivele diferite, cu orare şi tarife diferite, contribuind la acelaşi fond care apoi era împărţit? *Am impresia*, reflectă el, *că se impune o nouă vizită la domnişoara Cleo Mondaine*.

— Vreau să ştiu când e acasă domnişoara Mondaine, spuse el. Anunţaţi-mă în momentul în care este văzută intrând în casă. Transmite-le şi celorlalţi consemnul.

Începu din nou să studieze fotografiile, comparând-o pe cea de-a treia femeie cu domnişoara Jordan. *Vina o poartă ochelarii*, decise el. Ai domnişoarei Jordan era coloraţi, de felul celor care sunt folosiţi să protejeze ochii sensibili de lumina prea puternică, având în acelaşi timp şi dioptrii; cei ai necunoscutei erau ochelari de soare. Luă o lupă din sertarul biroului şi examină fotografia mai de aproape.

— „Ray Ban", rosti el cu voce tare. Pe puţin cincizeci de lire perechea şi totuşi poartă jeanşi şi un tricou de la un magazin de duzină.

Mută lupa asupra genţii de umăr şi dădu din cap satisfăcut. Era închisă cu o clamă aurită având forma literei H: „Hermes". Pe mâna care ţinea cureaua genţii în

partea de jos avea un ceas. Puternica lupă îl mări aşa de mult încât îl recunoscu ca fiind geamănul celui purtat de Cleo Mondaine. Un ceas „Cartier Rivoli”. Argint aurit, cu un safir în remontoar şi curea din piele de crocodil. Şase sute de lire sterline.

Se lăsă pe spătarul scaunului.

Aşadar, casa nu era un bordel, ci o bază. Domnişoara Jordan verifica apelurile telefonice înregistrate pe robot şi ţinea socoteala întâlnirilor. Celelalte două se duceau la întâlniri. Nu era de mirare că era aşa de pornită să nu lase pe nimeni să se uite ce cărţi ţinea în mână. Probabil câştiga o avere, una pe care nu le-ar conveni deloc să o piardă. O *înscenare foarte abilă*, gândi el cu admiraţie. *Casa se găseşte într-o fundătură liniştită pe care nu se circulă mult, cu excepţia celor ce vin la depozit. Vecinii sunt plecaţi cea mai mare parte a timpului şi nu există intruşi curioşi care să se întrebe cu ce-şi câştigă existenţa cele trei femei. Da*, chibzui el, *a venit vremea să mai avem o mică conversaţie*.

De fiecare dată când stătuse de vorbă cu Cleo Mondaine simţise o disonanţă ciudată, neliniştitoare, care-i spunea că ceea ce auzea şi ceea ce credea el vor fi mereu lucruri diferite. Asta nu se întâmplase cu domnişoara Jordan. Luase de bun tot ce-i spusese, cât şi propriul ei fel de a fi. *Am fost tras pe sfoară*? se întrebă el. *O fi oare o femeie foarte inteligentă, având drept acoperire imaginea unei false respectabilităţi*?

Îşi dădu seama că ele jucau un joc şi tristeţea care-l invadă îi alimentă mânia. *M-au luat drept fraierul proverbial*. Probabil că au un fel de cooperativă sau sunt adepte îndârjite ale mişcării de eliberare a femeilor. Poate chiar – după cum îi fusese spus, dar nu reuşise niciodată să creadă – urau bărbaţii, aşa cum se presupunea că fac majoritatea prostituatelor. Oricare ar fi realitatea, va trebui să-i răspundă la câteva întrebări, şi ar face bine ca de data asta să nu-i mai ascundă nimic.

La vremea când ajunse la casa cea mică, primul val de furie se domolise. Îi fusese rănită doar mândria

profesională pentru că se lăsase prostit atât de uşor şi în totalitate. Nu avea deocamdată nimic împotriva domnişoarei Jordan sau a celei de-a treia femei. Nu comiseseră nicio crimă. Dacă aveau baza aici şi erau angajate prin telefon, tot nu făceau nimic ilegal, atâta timp cât nu foloseau casa pentru întâlniri şi supravegherea continuă îl făcuse să ajungă la concluzia că în mod absolut cert nu procedau aşa. Întâlnirile se derulau în altă parte, iar ea, Cleo adică, îi venise în întâmpinare riscându-şi afacerile care, la drept vorbind, nu-l priveau în niciun fel. Spera totuşi ca de data asta s-o ia pe nepusă masă.

Probabil că fusese în baie, fiindcă trebui să sune de două ori în plus, înainte ca uşa să se deschidă şi ea să apară într-un halat de baie, având un prosop înfăşurat ca un turban în jurul capului.

— Acum ce mai e? întrebă ea înţepată.

Flacăra ochilor albaştri părea s-o ardă, dar zâmbetul lui era nonşalant.

— Vreau să-ţi mai pun câteva întrebări, răspunse el.

— Dumnezeule, de ce m-oi fi băgat eu în afacerea asta? exclamă ea întorcându-se şi lăsându-l să intre singur, după care se îndepărtă, păşind cu aroganţă prin hol, în direcţia bucătăriei.

El închise uşa din faţă a casei şi o urmă în bucătărie unde o găsi aşteptându-l cu mâinile puse în şolduri, imaginea vie a unei fotografii trimise de mama soacră de la mare.

— Mă hăituieşti, supraintendentule, îl acuză ea furioasă. De ce?

Pentru că ăsta e singurul mod în care pot să dau de tine, admise el în sinea lui. *Dacă te-aş invita să ne întâlnim, ai refuza şi oricum, n-ar fi o idee prea bună, fiindcă eu sunt dus de scara rulantă în sus şi cei care călătoresc cu mine vor fi cercetaţi cu foarte mare atenţie întrucât eu mă îndrept spre vârful piramidei.*

— Mai *am* nişte fotografii să-ţi arăt. S-ar putea să recunoşti vreun chip din trecut.

— Mă îndoiesc. Faptul că l-am văzut pe Tony

Panacoulis s-a datorat numai şansei şi nu vreunui plan. Nu mi-a plăcut nici atunci, şi nu-mi place nici acum. Este foarte puţin probabil ca oamenii din anturajul lui să aibă ceva de-a face cu cei din lumea mea.

— Totuşi, uită-te. Nu prea facem progrese. Orice informaţie, oricât de mică, ne va ajuta enorm în completarea jocului de puzzle.

Se vedea clar că nu părea deloc fericită. Era pe punctul de a izbucni. Înainte fusese calmă, liniştită. Acum, degetele ei trăgeau nervoase de faldurile largi ale halatului. *Are mâini frumoase*, reflectă el, imaginându-şi cum ar fi dacă l-ar mângâia, după care îşi pocni în gând mintea de un perete, limpezind-o brusc. Probabil că se uitase prea fix la ea, deoarece încetă deodată să le mai mişte, îşi înnodă iar cordonul halatului ai cărui nasturi erau închişi de sus până jos şi îi înfruntă calmă privirea când ochii lor se întâlniră din nou.

— Uite… dacă vrei să te duci să termini ce făceai, prepar eu nişte cafea, se oferi el.

— Nu, mulţumesc, răspunse ea şi adăugă cu politeţea rece a cuiva care de-abia aşteaptă să scape de un musafir nedorit.

Se îndepărtă de el, scoase ceşti şi farfurioare şi luă o tavă dintr-un set de trei bucăţi sprijinite de peretele îmbrăcat în faianţă în imediata vecinătate a uriaşului frigider american.

— Du-te în salon şi ia loc, ordonă ea.

— Pot să iau ceva?

— Libertăţile pe care ţi le iei sunt mai mult decât suficiente. Mulţumesc de întrebare, se răsti Nell.

Oh, *bine ţintit*, gândi el, dar zâmbetul lui nu primi niciun răspuns.

Se vedea de la o poştă că vizita o deranjase. Îşi putea lesne imagina că, mai înainte, zăcuse afundată până la bărbie în apă caldă şi clăbuci de spumă, sau poate sub duş cu apa prelingându-se pe trupul acela înalt şi zvelt, cu părul negru ud. Când îi deschisese uşa, avusese sentimentul că o tulburase. *Acum suntem doi în situaţia*

asta, se gândi el.

Nell veni în salon aducând tava şi se aşeză în faţa lui de partea cealaltă a mesei mari şi joase, pentru cafele.

Timp ea turnă cafeaua tare, neagră şi aromată în ceşti şi-i întinse şi lui una, el nu scoase o vorbă. Una dintre pisici intră în cameră, sări fără efort pe braţul sofalei, lângă ea, şi începu să se spele pe faţă.

— Fotografiile, îi reaminti ea.

— Iată-le, zise el şi întinse pe masă o altă jumătate de duzină de poze alb-negru.

În toate apărea Tony Panacoulis, însoţit de persoane diferite. Ea le examină, dădu trei la o parte, dar când ajunse la cea de-a patra în care grecul era cu o blondă, expresia de pe chipul ei deveni încordată. Se uită fix la fotografie câteva clipe, apoi o puse deoparte şi le analiză pe ultimele două, în cele din urmă, se reîntoarse la cea de-a patra, o luă şi o privi cu atenţie, după care o puse la loc şi spuse:

— Am cunoscut-o în 1979. Era una dintre fetele care lucrau pentru Mickey Shaughnessy cât am fost cu el, numai că ea trăia cu el. Pe atunci se numea Cindy Lewis. Am auzit mai târziu, după ce l-am părăsit pe Mickey, că şi ea făcuse acelaşi lucru pentru că o bătuse şi-i rupsese o unghie sau două. Avea o fixaţie pentru unghiile ei, erau lungi şi încovoiate ca nişte gheare, dar ei i se păreau frumoase – însemnele unei femei care are pe altcineva să-i facă treburile ce ar strica perfecţiunea lor. Nu s-a schimbat, în afara faptului că pare mai sofisticată şi că, atunci când am cunoscut-o, nu-şi purta părul în stilul lui Dolly Parton.

Luând fotografia, Mark examină mâna ce aranja claia de vată de zahăr şi nu pentru că ar fi avut nevoie să mai fie netezită. Era mai degrabă gestul cu care îşi aranjează părul o femeie care merge zilnic la coafor, cât şi intenţia de a-şi etala diamantul mare cât o monedă de cinci pence aflat pe cel de-al treilea deget şi unghiile extraordinar de lungi şi vopsite care se curbau la vârful degetelor ei scurte şi butucănoase asemenea ghearelor unei păsări de pradă.

Probabil că fiecare dintre ele avea cel puţin un inci de la vârf până la punctul unde se prindeau de deget.

— Acum este cunoscută drept Cindy Searle şi este amanta lui Tony Panacoulis de vreo cinci ani, de când a jucat în filmele lui pornografice. Ce poţi să-mi spui despre ea?

— Coruptă, înfumurată, vicioasă şi complet egoistă. Proastă ca noaptea, dar având acel gen de şiretenii care îi dă cuiva posibilitatea să ştie cine, unde, când şi cum îi va fi cel mai bine de folos. Destul de prietenoasă cu cei pe care nu-i socoteşte o ameninţare şi periculoasă pentru ceilalţi. S-a descotorosit de o fată pe care Mickey Shaughnessy o recrutase şi care părea să îl intereseze altfel decât ca o aducătoare de câştiguri. Nu eram acolo pe atunci, dar mi s-a spus că n-o avertizase pe noua venită de înclinaţia unui binecunoscut client de a le face pe fete să sufere… Cindy se ocupa de ea ca s-o înveţe şmecheriile şi i l-a prezentat şi pe perversul ăsta. El a legat-o în aşa fel încât, când în cele din urmă a violat-o, zbătându-se, s-a strangulat singură. A fost prins şi condamnat, dar prea târziu pentru fată. Bineînţeles că Cindy a negat totul. A spus că o avertizase şi că nu voia să asculte crezând că se poate descurca în orice situaţie, dar când am devenit o componentă a trupei lui Mickey am fost prevenită să n-am încredere în ea. Ultimul lucru pe care l-am auzit despre Cindy a fost că s-ar fi întors la Salford după ce l-a denunţat pe Mickey şi asta pentru că îi rupsese preţioasele ei unghii. Întrucât, după cum mi-ai spus, el a murit, presupun că a crezut că se poate întoarce în deplină siguranţă ca să urce pe scara socială.

— Diamantul este adevărat şi aşa e şi haina de nurcă. Tony câştigă mai mult decât suficient ca s-o întreţină în stilul care crede ea că i se cuvine. Nu mai cunoşti pe niciunul din ceilalţi?

— Nu.

— Toţi s-au prostituat înainte şi acum sunt asociaţi ai lui Tony Panacoulis, afirmă el, după care se opri ca să soarbă cu evidentă mulţumire din cafea.

— Ai fost prietenă cu Cindy?

— Nu. Ne cunoaştem una pe alta, asta-i tot.

— N-ai mai primit niciun semn de la ea odată ce aţi pornit pe drumuri diferite?

— Am şi uitat de ea până acum, când am văzut fotografia.

— Eşti surprinsă că trăieşte cu un bărbat ca Panacoulis?

— Nu. Cindy n-avea pretenţii relativ la sursa banilor, atâta timp cât aceştia curgeau gârlă.

Pisica, terminându-şi abluţiunile, se decise să-şi schimbe locul şi sări cu uşurinţă în poala stăpânei ei. Aceasta o scărpina absentă după ureche şi felina începu să toarcă asemenea unui motor exterior, ridicându-se pe picioarele din spate ca să-şi împingă capul în obrazul ei. Era o pisică mare şi atenţiile ei era de-a dreptul viguroase.

— Bundle, fii cuminte! o dojeni Nell, dar cu atâta dragoste, încât pisica încurajată de tonul vocii, începu să-şi frece capul cu atâta forţă de al ei, încât turbanul, făcut dintr-un prosop prins destul de precar lângă ureche, se desfăcu, înainte ca ea sări poată prinde, tot prosopul îi alunecă pe umeri, dând la iveală şuviţe de păr castaniu absolut uscat.

Pisica, speriată de prosopul care căzuse, o luă la fugă.

Ea nu se mişcă. Stătea atât de ţeapănă încât lăsa impresia că împietrise. Concomitent, privirea lui se lipise de părul ei care nu era scurt, negru şi ud, ci lung, castaniu şi uscat, iar expresia ce i se întipărise pe faţă putea face obiectul unui studiu portretistic. Chipul ei devenise purpuriu.

— De fapt, eşti numai tu… spuse în cele din urmă Mark Stevens cu vocea cuiva care, în sfârşit, a înţeles. Tu eşti Cleo Mondaine, Eleanor Jordan şi, totodată, femeia misterioasă.

O văzu întunecându-se la faţă pe măsură ce înţelegea implicaţiile acelei propoziţii. Apoi, cu o mişcare a umerilor care spunea: „La dracu’… deci acum ştii…”, îşi desfăcu halatul şi şi-l scoase, dând la iveală un tricou galben şi

jeanşi suflecaţi până la jumătatea gambei.

Mark Stevens râse scurt.

— Felicitări. M-ai păcălit. Eşti o actriţă foarte bună. Am fost complet indus în eroare de domnişoara. Jordan. Când te-aş fi întâlnit pe tine pe stradă, cea reală? Acum te privesc pe tine cea adevărată, nu-i aşa?

— Da. Sunt cu adevărat Eleanor Jordan, dar cunoscută întotdeauna drept Nell. Celelalte două sunt… creaţiile mele.

— Propria ta treime nu chiar atât de sfântă?

Simţi şi văzu în acelaşi timp scânteia din ochii ei şi ştiu că nimerise în plin.

— Dar… de ce? întrebă el când îşi regăsi vocea oscilând între admiraţie şi surpriză.

— Am motivele mele şi ele n-au nimic de-a face cu problema despre care discutam. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu mi-ai da în vileag… secretul. Nu face rău şi nu este ceva ilegal.

— Dar… reîncepu el.

— Domnişoara Jordan este alter-ego-ul meu, dacă vrei. Contrariul lui Cleo Mondaine.

— Eleanor Jordan… eşti tu cea din viitor? Desigur, un viitor îndepărtat.

— O altă latură a mea. Eleanor este numele meu de botez, dar numai tatăl meu îmi spune aşa.

— Deci Elly era numele real?

— Da. Până atunci fusesem întotdeauna cunoscută drept Nell – şi eu mă gândesc la mine, cea adevărată, ca la Nell.

— Dar domnişoara Jordan nu avea ochii verzi, zise el deodată.

Ea îşi aplecă puţin capul, îşi făcu ceva la ochi şi când îl ridică din nou, ochii ei redeveniseră cenuşii, limpezi şi strălucitori, cu un cerc mai închis, de culoarea antracitului, la marginea irisului.

— Şi părul încărunţit?

— Un spray colorant pentru păr.

— M-ai păcălit, repetă el. Credeam că mai locuieşte

şi o a treia persoană aici.

— Nu, sunt doar eu şi pisicile.

Bundle, auzind vocile şi dându-şi seama că nu aveau un ton ridicat, se întoarse, emise un sunet ca de balama ruginită, după care sări în poală la Mark.

— Bundle!

— Nu, e-n regulă! îmi plac pisicile.

Mark găsi imediat punctul sensibil din spatele urechii şi animalul se aşeză comod la el în poală, îşi întinse labele ca aripile unui aeroplan şi începu să toarcă asemenea motorului acestuia.

— Mulţumesc, Bundle, îi spuse Mark pe un ton serios.

— Dacă m-ai catalogat drept femeia necunoscută, înseamnă că m-ai urmărit, nu-i aşa?

— Nu, dar admit că ţi-am pus casa sub urmărire.

— De ce? îl chestionă ea indignată.

— Ca să fiu sigur că eşti cine ai zis că eşti şi, până când am văzut-o pe Nell, te-am crezut. Asta m-a zăpăcit complet, recunoscu el clătinând din cap.

După o vreme întrebă:

— De asta erai atât de îndârjită să-ţi protejezi anonimatul?

— Nu. Ţi-am spus motivul. Cleo este cea care câştigă bani mulţi, Eleanor este… *alter-ego-ul* ei. Îmi dă o ocupaţie în timpul zilei. Nu-i niciun rău în asta, şi mie îmi face plăcere, deci ce nu e în regulă aici, încheie ea pe un ton defensiv.

— Ai avut anumite motive să devii Cleo?

— Da. Am vrut să nu aibă nimic de a face cu Elly Little. Nu trebuia să aibă nici trecut, nici probleme, ci numai viitor.

— Prietena ta care a murit – făcea parte din aranjament?

— Da.

— Şi Philip Faulkner?

Văzu cum ochii limpezi, de culoare cenuşiu deschis, se întunecă până la nuanţa fumului.

— M-ai urmărit.

— Conduc o anchetă relativ la o crimă.

Tonul lui nu avea o nuanţă de scuză. Acum nu mai era Mark Stevens ci mai degrabă supraintendentul Stevens.

Ea îşi coborî pleoapele, se întinse să-şi ia ceaşca şi atunci el îi văzu sânii mişcându-se sub materialul subţire al tricoului şi îşi dădu seama că nu purta sutien.

— Philip a avut rolul lui, admise Nell după câtva timp.

Deodată, se uită ţintă la el.

— Probabil că până acum ai aflat deja cine este, îl provocă ea.

— Da.

— A fost un prieten foarte drag al femeii care m-a ocrotit. A fost… „mentorul" ei. După ce a murit ea, a continuat să fie sfătuitorul meu. Sunt foarte puţine lucrurile pe care Philip să nu le ştie, şi încă şi mai puţini oamenii necunoscuţi lui – vreau să spun, cei care merită să fie cunoscuţi. Este un snob îngrozitor.

Înainte ca el s-o poată întreba, ea îi spuse:

— Nu. Nu ştie nimic despre povestea asta. Nu este preotul meu confesor.

Afirmaţia aceasta preciza în mod clar limitele până la care se întindea atribuţiile lui de mentor.

— Bun, zise Mark. E mai bine să nu ştie nimic, întrucât i-ar fi imposibil să păstreze secretul.

Zâmbetul lui Cleo se ivi din nou.

— Văd că ai făcut cercetări şi asupra lui.

— Nu în calitate de criminalist. Ca şi tine, face absolut totul cu cea mai mare discreţie şi aşa se întâmpla şi în zilele în care acest lucru era în afara legii. Lista amanţilor lui pare a fi extrasă din *Who's Who*.

— Philip ar spune că acele persoane apar acolo numai datorită lui.

Îşi zâmbiră unul altuia, apoi zâmbetul se transformă în râs, care se stinse în timp ce continuau să privească unul în ochii celuilalt. Ea se rezemă de spătarul canapelei;

o retragere fizică ce îl avertiza că se apropiase prea mult.

— Deci ţi-a luat atât de mult timp să deschizi uşa, pentru că te deghizai, presupuse el.

— Da.

— Şi câtă vreme ai fi continuat să joci rolurile astea – cu mine, vreau să spun?

— Cât timp mi-ar fi convenit. De ce, a ieşit vreo lege nouă care spune că n-am voie?

El încercă o altă cale.

— Când ai fugit de la Mickey Shaughnessy, ţi-a fost teamă că va încerca să te găsească?

— Da, până când am auzit că Cindy l-a băgat la închisoare.

— Şi de atunci n-ai mai avut niciun contact cu lumea aceea?

— Absolut niciunul.

Se forţă să stea liniştită sub privirile lui cercetătoare, însă, brusc, îşi dădu seama că de fapt mintea lui era în cu totul altă parte, urmărind un gând.

— Ţi-ai făcut operaţie estetică, nu-i aşa? întrebă el în cele din urmă. Din cauza asta nu te-am recunoscut.

— Da, a trebuit să-mi fac o operaţie estetică. Mickey mi-a rupt nasul şi maxilarul. De asemenea, am avut şi pometele obrazului stâng fracturat. Chirurgul s-a folosit de ocazie ca să facă una sau două îmbunătăţiri. Dar nu din cauza asta nu m-ai recunoscut, ci fiindcă nu ţi-ai mai adus aminte de mine.

Nu era câtuşi de puţin stânjenită; enunţa doar un fapt.

— Deci este foarte puţin probabil ca Cindy să te recunoască…

Nell ripostă înainte ca el să termine de vorbit.

— Oh, nu! Nu mai vreau să am de-a face cu oamenii ăia cu niciun chip.

Vocea îi trăda indignarea, iar ochii ei cenuşii se întunecaseră ca norii de furtună.

— Mi-am croit drum afară din cloaca aia cu mult timp în urmă. În cazul meu nu poate fi aplicată zicala: „Cine a

făcut trotuarul o dată, îl va face mereu”. Am spălat de mult murdăria acelei perioade de pe mine şi din viaţa mea. Mi-am făcut datoria de cetăţean, domnule supraintendent. Când ţi-am spus ce am văzut în noaptea aceea mi-am asumat nişte riscuri. L-am identificat pe acel bărbat şi acum ţi-am dat-o pe Cindy Lewis. Ce vrei mai mult?

— Să pun capăt uciderii copiilor şi să-i arestez pe bărbaţii care-şi găsesc satisfacţia sexuală la vederea celor care abuzează de copii şi, în cele din urmă, îi omoară.

— De ce crezi că ţi-am dat telefon? spuse ea şi se prăbuşi la loc pe canapea.

Când îl privi din nou, mânia fusese înlocuită de o expresie care arăta că era din nou cu ochii-n patru. El ştia că îi cântărea puterea – puterea legii – în raport cu a ei. Aceasta din urmă nu reprezenta o ameninţare; atâta vreme cât o plăteau cu banii jos, clienţilor ei puţin le-ar fi păsat, de altfel, nici n-ar fi vrut să asculte. Singura ei forţă rezida în faptul că îi era necesară şi în tăria de a rezista presiunii unei eventuale ameninţări cu demascarea, venite din partea lui Mark. Se grăbi s-o trezească la realitate.

— Nu te ameninţ, zise el liniştit. N-am nicio putere să fac asta. Nu te pot forţa să faci ceva ce nu vrei. Nu trăim într-un stat poliţienesc. Nu pot nici să te şantajez. Te rog doar să ne ajuţi. Poate reuşeşti să pui la cale o întâlnire cu Cindy, să vorbiţi despre timpurile trecute, s-o întrebi ce-a mai făcut, pe unde a fost şi să-i prezinţi o versiune elaborată cu atenţie a vieţii tale începând cu perioada în care aţi fost împreună la Mickey Shaughnessy. Ar putea dori să-l întâlneşti pe Tony Panacoulis. Ştim că recrutează „actori” pentru el… Nu, n-aş vrea să mergi atât de departe încât să lucrezi pentru el, dar dacă s-ar întâmpla să-ţi propună ar fi o ocazie să afli lucruri de care avem neapărată nevoie.

Ea îi răspunse cu vocea încărcată de sarcasm:

— Şi mi-ar face cunoştinţă cu partenerul lui, domnul Reza Dominitian?

— E plecat din ţară, ţi-am spus asta şi mai devreme. De altfel, Dominitian este partenerul secret. Mă îndoiesc

că are ceva de a face cu producţia propriu-zisă de filme.

Totul fusese spus cu o expresie serioasă, însă ea începuse deja să aprecieze umorul lui ascuns şi fin. În afară de asta, în ochii lui albaştri, strălucitori, ardeau nişte luminiţe drăceşti. Îşi controlă impulsul de a zâmbi, dar când privirile lor se întâlniră, orice dorinţă de a râde dispăru cu desăvârşire. Simţi un imbold puternic să se facă şi ea nevăzută, dar îşi impuse să rămână pe loc.

— Vrei să te mai gândeşti? întrebă el în cele din urmă. Cred că înţelegi că trebuie să cercetez ce zace sub fiecare piatră şi, crede-mă, am răsturnat o groază în ultimii doi ani. Nu sunt atât de mândru încât să nu te rog. Am nevoie acum de tot ajutorul pe care-l pot obţine şi dumneata, domnişoară Jordan, eşti cel mai bun sprijin pe care l-am avut în ultima vreme. Prin tine, pot să pătrund în viaţa unui om care o ţine bine zăvorâtă. Faptul că ai cunoscut-o pe amanta lui Panacoulis, chiar dacă asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, e o mană cerească. Nu te-aş pune într-o situaţie periculoasă; nu sunt chiar atât de disperat. Dar dacă ai vrea să te gândeşti la ceea ce-ţi cer…

Ea reflectă şi el aşteptă. *Ce drăguţă e*, gândi el. *E mai dulce decât Cleo*; *nu este câtuşi de puţin la fel de uimitoare*, *dar are genul de figură care persistă în amintirea unui bărbat*. *Vocea lui Cleo era mai răguşită şi plină de senzualitate*, *iar a domnişoarei Jordan era ezitantă*, *o voce care parcă-şi cerea iertare*. *Cea a lui Nell este naturală*, *este propria ei voce*.

În acest moment începu să aprecieze talentul ei de actriţă. Era sigur că acum nu interpreta niciun rol, pentru că Nell nu avea nevoie de aşa ceva. Aceasta era Nell despre care nimeni nu ştia că există. *Philip Faulkner ar putea s-o cunoască*, *dar altcineva nu cred că mai ştie*. *Îţi sunt dator*, *Bundle*, gândi el. Nu e de mirare că îl intrigase de la început. Trei femei şi un singur trup. Trei femei complet diferite una de alta, dar avea certitudinea că Nell era baza triunghiului. Rămânea de descoperit motivul pentru care avusese nevoie să le creeze pe celelalte două, însă avea să-l afle. Dorea extrem de mult acest lucru.

I se confirma ceea ce îi spusese instinctul, un fapt pe care raţiunea încercase să-l considere de natură pur fizică. Unul dintre instructorii de la Bramshill, care avea experienţa multor ani petrecuţi în Poliţia Metropolitană, îl sfătuise să se comporte aşa când avea de-a face cu femei deosebit de atrăgătoare în timpul serviciului, „genul care te face să gândeşti cu penisul; am văzut mai mulţi poliţişti care promiteau, având necazuri pentru că îşi pierduseră abilitatea de a face diferenţa dintre a gândi şi a simţi; între a fi un poliţist şi a fi un bărbat. Vor veni vremuri când va trebui să decizi al cui e rândul”.

Ca *acum*, chibzui Mark şi puse jos ceaşca de cafea.

— Cât timp vrei? întrebă el.

— Nu-mi telefona. Te voi căuta eu, răspunse ea îndulcind ordinul cu un zâmbet batjocoritor.

— Sper să nu-ţi trebuiască prea mult. În tot acest timp în care noi încercăm să ajungem undeva, banda continuă să opereze şi să abuzeze de alţi copii.

Văzu trecându-i pe faţă umbra unui gând, dar totul se petrecu mult prea repede pentru a-l putea înregistra şi examina.

— Cum fac rost de ei… de copii vreau să zic?

— De obicei, sunt copii fugiţi de acasă, copii ai străzilor. Unii dintre ei se „închiriază” în mod deliberat pentru că este singurul mod în care pot face rost de bani; alţii sunt… convinşi… să facă cest lucru.

— Mai ales băieţi?

— În cea mai mare parte, dar am întâlnit şi cazuri diferite; din cele cărora nu le place să asculte de regulile impuse de părinţii lor şi vin la Londra ca să fie, aşa după cum cred ele, libere. În plus, mai sunt cele de care s-a abuzat deja.

El făcu o pauză, apoi îi servi şi restul:

— Avem cunoştinţă de cinci cadavre; ştim cum au murit acei copii şi de ce. Ceea ce nu cunoaştem sunt împrejurările dispariţiei altor douăzeci, toţi fugiţi de acasă şi lipsind deja de foarte multă vreme, unii dintre ei de ani întregi. S-ar putea să nu fi fost găsiţi şi din alte motive.

Poate că nu vor să fie găsiţi. Este foarte posibil ca oamenii să se evapore ca apa sub căldura unui soare puternic, dar nişte părinţi sunt îngrijoraţi şi noi nu-i uităm.

Se opri din nou şi apoi completă:

— În cazul poliţiei nu mai e valabilă zicala: „ochii care nu se văd se uită”.

— Nici în cazul meu! rosti ea cu o voce care te-nfiora. Mi-am pus mijloacele de existenţă în joc spunându-ţi ce ştiam. Se întâmplă să-mi pese foarte mult de copii care se află la cheremul oamenilor lipsiţi de scrupule. Se întâmplă ca…

Probabil însă că simţi ceva în expresia lui atentă şi nu mai continuă fraza; după aceea îşi recăpătă sângele rece, caracteristic profesiunii ei.

— În profesia mea afli unele lucru foarte neplăcute, continuă ea, dar după părerea mea, a abuza sexual de copii depăşeşte orice limită.

— Am întâlnit prostituate care avea doar treisprezece ani, spuse el ca pe un fapt divers.

— Mi s-a întâmplat şi mie să întâlnesc astfel de fete şi, în mod invariabil, taţii lor fuseseră primii „clienţi”.

Scârba îi trimisese un fior în voce, dar se mai simţea ceva, total diferit, în dezaprobarea ei evidentă – o vibraţie pe care el o recunoscu drept mânie. De asemenea, îşi dădu seama din felul în care aceasta dispăru ca şi când o cârpă umedă i-ar fi curăţat faţa, că era supărată pe ea însăşi că-l lăsase să întrevadă aşa ceva. *Erau anumite locuri*, îşi dădu el seama, *în care mânia interioară rosese zidul pe care-l înălţase împrejurul eului ei esenţial*. Când furia începea să fiarbă, punctele slabe cedau. Ca acum. Probabil că îi fusese foarte greu în vremea când bătuse străzile. Îndurase prea multe şi prea devreme. *Poate*, reflectă el, *mult prea devreme*. Şi în acel moment înţelese că găsise cheia treimii care nu avea nimic sfânt în ea, creată de această femeie.

Se ridică în picioare. Dorea să chibzuiască asupra acestui lucru şi apoi voia să stea de vorbă cu cineva care putea să-i spună dacă pornise pe pista cea bună. În acest

moment, însă, era important ca ea să nu-şi dea seama că se expusese aşa de mult.

— Foarte bine, spuse el cu aerul cuiva care acceptă că de data asta nu va putea merge mai departe. Te las să te gândeşti la toate astea. Îmi dau foarte bine seama ce-ţi cer.

Se uită drept în ochii ei; dorea ca ea să priceapă bine acest lucru.

Ea îl privi fix un timp, dar după ce recepţionă şi înţelese mesajul, îşi mută privirea aiurea.

— E-n regulă, fu singurul ei răspuns.

— Să-ţi telefonez la începutul săptămânii viitoare?

Ea dădu din cap în semn de încuviinţare. Mark pricepu că era nerăbdătoare să-l vadă plecat. Şi ea voia să reflecteze, să revadă drumul pe care-i parcurseseră şi să vadă dacă nu cumva lăsase urme de paşi care ar putea fi recunoscute.

Numai de mine, se gândi el pe când se îndrepta spre maşină, *şi numai pentru că am vorbit de femeile şi copiii întâlniţi în meseria mea, de care s-a abuzat sexual. Furia devenită vină, şi vina dovedindu-se corozivă. Vieţi degradate şi distruse, astfel încât nu se mai poate repara nimic*. Numai că el nu voia ca şi viaţa ei să fie lipsită de orice speranţă. Neîndoielnic, din punct de vedere afectiv, femeia asta era un teren minat. Faptul că simţise nevoia să-şi creeze alte două personalităţi, fiecare având un rol bine determinat arăta că Nell nu. Putea accepta să fie ceea ce era Cleo, dar dorea tare mult să fie ceea ce era Eleanor. Cleo – cea rea, Eleanor – cea bună şi Nell – catalizatorul.

Cazul devine cu mult mai complicat decât mi-am dorit eu, gândi el. De-abia aştepta să afle întregul adevăr.

Nell duse ceştile în bucătărie, le spălă şi le puse la loc, făcând automat şi metodic toate mişcările necesare, în timp ce mintea ei alerga panicată asemenea şoarecilor pe care îi prindea Bundle câteodată, luându-i înăuntru ca să se joace cu ei. Se juca, aruncând şi trântind minuscula creatură pe jumătate moartă de frică, până când Nell reuşea să arunce un prosop peste el, să-i ia repede şi să-l

scoată afară pe uşă. Pe ea, însă, n-avea cine s-o salveze. Făcuse greşelile de una singură, permiţând să fie prinsă… şi tocmai de Bundle!

Se opri cu mâinile vârâte în clăbucii de săpun şi recunoscu în sinea ei ceva ce la început nu voise să accepte. El o tulbura. Nu se simţea în largul ei în prezenţa lui, era mult prea conştientă de aceasta şi ştia că şi el era la fel de conştient de prezenţa ei. Ori de câte ori stăteau de vorbă, tensiunea din aer devenea palpabilă. Făcea şi spunea exact ce nu trebuia. *Oh*, *Doamne*! exclamă ea în gând rememorându-şi greşelile făcute chiar în acea seară. El o făcea să se simtă stângace şi să stea mereu în defensivă. Nu-şi aducea aminte ca vreun bărbat s-o fi făcut vreodată să se simtă copleşită de un amestec ciudat de groază şi emoţie. Niciodată nu simţea aceste lucruri când era cu clienţii ei. În clipa aceea înţelese care era motivul.

Când era cu un client, ea era aceea care controla situaţia. Nu acelaşi lucru se petrecea când era cu Mark Stevens. El mergea pe drumul lui şi astfel se apropia în mod periculos de regiunile care se aflau în afara limitelor admisibile, regiuni care îi erau interzise oricui în afara ei. Nici chiar Liz nu pusese piciorul în zona aceea. Ştia că făcuse ceea ce putea fi o greşeală dezastruoasă, după cum la fel de bine ştia că de la înălţimea lui văzuse dincolo de zidurile pe care le înălţase ea; nu totul, nu toate ororile, dar văzuse destul ca să-i fie trezită curiozitatea şi ca să vrea să vadă şi mai mult.

Asta înseamnă că trebuie să pun capăt la toate aici şi acum, chibzui ea. *Ar fi destul de rău să trebuiască să o văd din nou pe Cindy Lewis, cu toate pericolele la care m-aş expune, dar a-l revedea pe el ar fi un dezastru. Nu pot să-mi permit prezenţa lui. E timpul să ridic podul mobil şi să cobor grilajul de fier. Nell, fata mea, de acum încolo eşti sub stare de asediu.*

16

Mark Stevens intră grăbit în bar şi se îndreptă spre o masă lângă fereastră unde un bărbat citea *Daily Telegraph*.

— Îmi pare rău c-am întârziat… Am primit un telefon tocmai când ieşeam din birou. A fost descoperit un alt cadavru; de data asta în Hereford. Un băiat de paisprezece ani. Era îngropat de câtăva vreme, dar a putut fi identificat pentru că se conservase bine din cauza naturii solului.

— A fost omorât în acelaşi fel?

— Da, asfixiere sexuală, la fel ca şi în celelalte cazuri, şi a fost sodomizat dincolo de orice închipuire. Sunt de asemenea semne de tortură, continuă el şi pe chip i se citea încordarea. Ce fel de oameni sunt aceia care găsesc plăcere în josnicia asta bolnavă? Simt nevoia să beau ceva. Tu ce vrei?

— Nimic, mulţumesc. Am băut un pahar şi, cum trebuie să mă întâlnesc în după-amiaza asta cu un individ care a săvârşit mai multe crime şi despre care apărarea pretinde că este schizofrenic, e necesar să fiu perfect lucid. E un ticălos şiret şi se preface foarte bine. Din nefericire a citit destul de mult şi este la fel de documentat ca şi mine în privinţa bolii de care se presupune că suferă. În realitate, boala de care suferă se numeşte imoralitate. N-are niciun pic de conştiinţă şi mai este şi arogant pe deasupra.

— Vreau să fac apel la cunoştinţele tale profesionale, zise Mark după ce îşi comandă băutura. În decursul investigaţiilor legate de cazul folosirii copiilor în pornografie, am întâlnit o femeie care ne-a oferit din proprie iniţiativă informaţii valoroase. Ceea ce am descoperit de unul singur mă pune într-o situaţie dezavantajoasă pentru că nu am destule informaţii despre psihologia ei care să mă ajute s-o îndrept încotro vreau eu. Eşti cel mai bun specialist în psihologia comportamentală şi m-am gândit că, dacă o să-ţi povestesc care cred eu că e necazul cu ea, ai putea să-mi confirmi sau să-mi corectezi teoria.

— Din câte îmi amintesc, când erai la Bramshill *îmi* testai întotdeauna teoriile, spuse psihologul, al cărui nume era Jerry Pierce.

Îl întâlnise pe Mark Stevens pe vremea când ţinea

cursuri la Academia de Poliţie. Mark fusese unul dintre cei mai dotaţi studenţi ai săi, care urmau cursul destinat să-i ajute pe poliţişti să citească limbajul corpului, intonaţiile vocilor şi semnalele emise de comportamentul uman. Stătuse el însuşi de vorbă cu mai mulţi criminali şi apoi făcuse rapoarte pe baza acestor convorbiri. În general, era vorba de cei mai bizari psihopaţi care ucideau în serie folosind tortura, sau omorau copii. Discutase de mai multe ori diverse cazuri cu Mark, de obicei cazurile în care Mark era ofiţerul ce conducea investigaţiile, dar era pentru prima oară când i se cerea concursul în legătură cu un posibil martor.

— E ciudată? întrebă el plin de curiozitate.

— Pentru început am să-ţi spun că joacă trei roluri diferite.

Mark observă că ochii de un albastru pal ai lui Jerry se luminează plini de interes.

În timpul prânzului, Mark îi povesti despre Nell Jordan şi cele două *alter ego-uri* ale sale.

— Are o imagine completă despre aceste femei? Este conştientă în orice moment că joacă un rol atunci când se transpune în pielea acelor personaje? întrebă Jerry.

— Da. Nu este un caz de „cele trei fete ale Evei”. Cleo Mondaine a fost creată în mod deliberat ca o curtezană de mare clasă de către Nell împreună cu femeia care a instruit-o şi a transformat-o astfel încât să devină ulterior succesoarea ei. Eleanor Jordan este creaţia lui Nell. Nell este *deus ex machina*[62] dacă preferi. Ceea ce vreau să ştiu este de ce ar vrea o femeie să creeze alte două personalităţi separate, care să îndeplinească diferite funcţii? în fond, şi când făcea trotuarul era şi Nell şi Elly.

— Cleo se află la foarte mare distanţă de trotuarele străzilor, deci nu mi se pare neobişnuit că a evoluat ca o persoană total diferită de prostituata ieftină. Eleanor este cea care mă face să-mi pun întrebări. Constituie opusul lui Cleo. Este foarte respectabilă, nu mai e tânără, şi este

62 Zeul din maşinărie. Expresie utilizată pentru rezolvarea neverosimilă a unei situaţi dificile (n.t.).

absolut neatrăgătoare; de asemenea, se mulţumeşte să ducă o viaţă liniştită în siguranţa anonimatului. Cea de-a treia este Nell… creatoarea lor, făcând… ce? Celelalte două au câte o ocupaţie, dar ce face ea? Planurile, partea de creaţie? în asta îşi găseşte ea împlinirea? Stând în spatele scenei şi mânuind sforile? Cu alte cuvinte, controlând situaţia? în fond, toate cele trei femei o controlează, Cleo decide care îi vor fi clienţii. Eleanor conduce cabinetul chirurgului plastician… apropo, informaţiile tale sunt autentice?

— Sunt furnizate de însuşi medicul în cauză. Am pretins că referinţele sunt necesare pentru acordarea unui împrumut de la bancă. Nu se mai putea opri să-i înşiruie meritele. Extraordinar de eficientă, dar câtuşi de puţin extraordinară. Liniştită, discretă, o prezenţă ştearsă de care puteai uşor uita. Genul de femeie pe care n-o bagi în seamă decât când trebuie unse roţile şi a cărei prezenţă o iei drept garantată până în momentul când nu mai este acolo. Numai că domnişoara Jordan este întotdeauna acolo, marţea, miercurea şi joia, fără greş. Îl conduce ca pe o maşinărie de ceas şi el nici măcar nu-şi dă seama când îl întoarce.

Jerry încuviinţă.

— După cum am spus, ea deţine controlul. Şi curtezana… cum arată?

— Uluitoare. Exact opusul lui Eleanor. Sexy, îmbrăcată cu rafinament, foarte feminină. Dar şi ea deţine controlul. Decide pe cine acceptă, când şi cum. E foarte discretă. N-am multe informaţii despre clienţii ei, dar lucrez la problema asta. Mulţi dintre ei sunt străini.

— Probabil că e foarte experimentată. E specializată?

— Fără niciun dubiu, dar nu în sado-masochism. Am reuşit să prind un fir cum că specialitatea ei sunt fanteziile.

— În lumea de azi e mare nevoie de aşa ceva.

Jerry se rezemă de spătarul scaunului şi sorbi din pahar.

— Cum şi-a făcut apariţia în contextul cazului tău?

Mark îi făcu o dare de seamă amănunţită.

— Şi crezi că motivaţia ei o constituie sentimentele puternice pe care le are faţă de copiii de care s-a abuzat?

— Da. Cred că şi ea a fost unul dintre aceştia. Nu vrea să li se mai întâmple şi altora ce i s-a întâmplat ei.

— Văd că ai fost atent la cursurile mele, observă Jerry mulţumit, pentru că eu cred că ai dreptate. Cleo este separată de Nell exact din acest motiv. La fel ca şi Elly din vremurile când făcea trotuarul. Cleo este târfa împinsă pe calea asta de propriul ei tată şi, în consecinţă, o persoană complet separată de Eleanor Jordan. Domnişoara Jordan reprezintă cu totul alt rol; o femeie sigură pe sine şi perfect respectabilă, cum ar vrea Nell să fie, dar Nell nu poate fi decât femeia-umbră. Asta e pedeapsa ei.

— Pedeapsă?

— Ura faţă de sine, îi explică Jerry succint; sentimentul de vină, ideea că totul s-a întâmplat din pricina ei. Deoarece mulţi taţi le spun fiicelor lor: „tu m-ai determinat să fac asta; nu m-am mai putut abţine”, etc., etc., inversând responsabilităţile. Nell este cea de care a abuzat tatăl ei, nu Cleo, nici Eleanor. Nell se urăşte pe sine pentru că a permis aşa ceva, deci cu cât mai puţin timp petrece în calitate de Nell, cu atât mai bine. Doar o treime din timp, în loc de tot timpul.

Jerry încuviinţă din cap văzând din expresia chipului lui Mark că acesta începea să înţeleagă.

— Nell se simte vinovată, pentru că tatăl ei a făcut-o să se simtă aşa; probabil că i-a spus că dacă va povesti ceva, va fi alungată şi asta doar din cauza ei. Când eşti copil nu vezi niciun mod de a opri ceea ce ţi se face. Ca adult, te urăşti că nu te-ai luptat să împiedici acest lucru. Indiferent cum priveşti problema, nu poţi câştiga. Este un şantaj sufletesc, murdar şi foarte complex, care deformează, corupe, distorsionează şi distruge. Am cunoscut femei care au vrut să-şi pună capăt zilelor de o manieră cât se poate de dureroasă, sperând să obţină, în sfârşit, pacea sufletească. Am cunoscut femei care s-au mutilat sau au continuat să trăiască în promiscuitate,

pentru că începuseră să asocieze împreunarea fizică cu afecţiunea de care nu prea avuseseră parte în viaţa lor. Altele nu pot suporta să fie atinse de un bărbat. Unele beau, altele iau droguri…

Mark clătină din cap.

— Nu ia droguri şi bea numai în anumite cazuri.

— Deci ea este ceea ce a făcut-o tatăl ei să fie: o târfă, dar numai când joacă rolul lui Cleo, ceea ce îi dă lui Nell un sentiment de uşurare. Şi pentru a compensa această situaţie, a creat-o pe Eleanor: „Priveşte, tată, ce fetiţă cuminte sunt…”

— *Dumnezeule*! exclamă Mark cu violenţă.

— Ai făcut rost de o martoră foarte ciudată Mark; una al cărei psihic trebuie investigat cu atenţie.

— Ştiu, spuse Mark.

— E de importanţă *vitală pentru cazul tău*?

— Dacă aş reuşi s-o conving, ar putea să mă ducă, mai aproape de centrul acestei plase dezgustătoare.

— Implică acest fapt vreun pericol pentru ea?

— *Nu şi dacă o voi ajuta eu. Nu vreau să păţească ceva*.

— Deja este paralizată din punct de vedere sufletesc, Mark; dar te va ajuta. Sentimentul ei de vinovăţie n-o va lăsa să procedeze altfel şi, în plus, îi va domoli nevoia de a fi pedepsită. Fiind *vorba de un pericol îl va găsi extrem de* satisfăcător pentru nevoia ei de a suferi. O să se împotrivească – asta constituind o parte a rolului complex pe care-l joacă, dar în cele din urmă va face ce-i vei cere.

Jerry îşi examină prietenul cu privirea:

— Asta n-a fost doar o investigare prietenească a martorului, nu-i aşa? E ceva mai mult – cel puţin din partea ta.

— Da, admise Mark, dat fiindcă vorbea cu Jerry.

Jerry se scărpină absent pe nas – o mostră de limbaj al corpului, recunoscută de Mark ca demonstrând concentrare.

— Ar putea fi periculos.

— Ştiu.

— Ea manifestă vreun interes faţă de tine?

— Ar manifesta dacă şi-ar permite-o.

Jerry dădu din cap afirmativ.

— Se potriveşte. Doar Cleo este activă din *punct de* vedere sexual şi asta numai în cadrul rolului pe care l-a scris tatăl ei pentru ea. Eleanor e neutră şi Nell… Nell nu îşi permite luxul de a avea sentimente; asta face parte din auto pedepsirea ei. N-am nicio îndoială că are o experienţă sexuală foarte vastă, dar n-are niciun pic de experienţă a relaţiilor umane normale – mai ales a celor dintre bărbaţi şi femei – probabil fiindcă se consideră exclusă. Aşa stând situaţia, va întâmpina mari dificultăţi în cazul unei apropieri sufleteşti, deoarece ăsta este un lucru pe care nu l-a cunoscut niciodată. O femeie cu un asemenea trecut tinde să se considere nepotrivită de a fi partenera oricărui bărbat. Clienţii sunt obiecte, nu bărbaţi. Nimic altceva decât penisuri în stare de erecţie.

Jerry îl studie îndeaproape pe Mark înainte de a-l sfătui.

— Fii cu băgare de seamă cu ea. În general, unei fete care a avut relaţii incestuoase cu tatăl ei îi este greu să aibă orice alt fel de relaţii cu bărbaţi, dar dacă o fac, atunci se dăruiesc total. Nu pot să afirm că Nell Jordan este o astfel de fată, pentru că nu am stat de vorbă cu ea, şi mă ghidez doar după cele ce mi-ai spus, ce ţi-a spus ea ţie şi ce a făcut pentru tine. În situaţia asta, totul conduce la concluzia că şi ea este tot o fiinţă umană prejudiciată. Manevrată prost, se va rupe-n bucăţi, atât ea cât şi existenţa ei tripartită construită cu atâta grijă, căreia nu pot să-i confer titlul de „viaţă”.

Jerry zâmbi:

— Ai auzit, fără îndoială, că femeile au tendinţa să se îndrăgostească de psihiatrii lor. Oare ce se întâmplă când o prostituată se îndrăgosteşte – pentru prima dată în viaţa ei – de un poliţist? Sau el de ea?

— Sunt perfect conştient de consecinţele posibile.

Dar ele nu te vor face să te răzgândeşti? reflectă Jerry, observând semnele unei atare hotărâri. Asta îl

determină să continue:

— Dacă reuşeşti s-o treci de toate astea, voi fi bucuros să fac tot ce-mi stă în putinţă pe linie profesională pentru ea.

Ochii lui Mark, albaştri ca flacăra, străluciră puternic.

— Mulţumesc, Jerry. Apreciez oferta ta.

— La ce sunt buni prietenii?

Cum nu avea niciun prieten, pentru că de Philip nici nu putea fi vorba, Nell nu avu de ales şi trebui să îndure tot travaliul singură. Întotdeauna putuse să doarmă bine; avea un somn profund şi liniştit. Acum zăcea trează, ascultând ticăitul ceasului şi zgomotele scoase de pisicile care visau. Citea până când i se îngreunau pleoapele, de obicei până la ora două noaptea, dar de îndată ce închidea lampa, mecanismul minţii ei începea să meargă.

Nu-i era frică să o întâlnească din nou pe Cindy Lewis. Nu se-ndoia c-o putea manevra pe Cindy, ce-şi făcuse unghiile când se formase coada pentru achiziţionarea creierelor şi trebuise să se mulţumească cu un cap gol. Era vorba de riscul pe care şi-l asuma expunându-se unei lumi exterioare cercului ei restrâns.

Cum adică te expui? o întrebă Cleo batjocoritoare. *Pentru numele lui Dumnezeu, sper că ai o idee mai bună decât să o contactezi pe Cindy în postura lui Cleo. Vei fi Elly, o mai îi minte*? *Mica prostituată din zilele când lucraţi pentru Mickey Shaughnessy, numai că, asemeni ei, îţi vei fi „îmbunătăţit viaţa; ai făcut ceva bani, ţi-ai găsit un protector care nu se ocupa de proxenetism… un american, să zicem. Exact. Ăsta a fost motivul dispariţiei tale vreme de câţiva ani, şi va da credibilitate faptului că nu eşti familiarizată cu noutăţile de pe aici*. Statele Unite erau atât de izolate încât puteai să stai acolo două săptămâni, aşa cum stătuse ea, fără să auzi, să vezi sau să citeşti ceva care să aibă cât de cât tangenţă cu Anglia.

Un militar, chibzui Nell, *un pilot din Mildenhall întâlnit când venise în permisie la Londra*. Se măritase cu el de bună-credinţă – fără să ştie, atunci când a dus-o în

California, că avea o soţie la Chicago şi care în cele din urmă reuşise să dea de el imputându-i anii în care nu-i trimisese niciun ban pentru ea şi copii… Asta însemnase că Nell trebuise să se reîntoarcă pe străzi şi în Los Angeles trotuarul era un loc foarte periculos.

Nell o „creionase" deja la perfecţie, în mintea ei, pe Elly. Avea părul la fel de lung ca pe vremuri, dar cu un luciu specific american şi doar o idee de accent american. Hainele n-aveau să constituie o dificultate. Cleo avea un dulap plin de haine aduse din America, de la creaţii ale caselor de modă, până la lucruri luate din magazinele de duzină.

Aş *putea s-o fac*, se gândi Nell simţind cum adrenalina îi potenţează motorul ei cu ardere internă. A? *putea s-o conving pe Cindy chiar având mâinile legate la spate*. *Trebuie doar să-mi ştiu rolul ca pe apă*, *să cunosc noul personaj şi pe dinăuntru şi pe dinafară şi să mă identific cu el*.

Sări brusc drept în capul oaselor, făcând pisicile să tresară speriate cu blana zbârlită.

— Vezi? se autoacuză ea cu voce tare, o voce în care se simţea disperarea. Ai început deja repetiţiile.

În acel sfârşit de săptămână, Mark se duse la Cambridge, să-şi vadă mama. Aceasta mai locuia încă în casa spaţioasă moştenită de la tatăl ei, un judecător districtual ce îi lăsase totul moştenire singurului său copil, aşa cum şi ea urma să lase totul unicului ei băiat. Joan, sora lui Mark, mai mare cu cinci ani decât el, plecase de acasă cât de devreme reuşise şi cât de departe putuse. Acum era la Hong Kong unde soţul ei conducea o bancă englezească.

Ambiţiile pe care le avusese doamna Stevens pentru soţul ei eşuaseră, fiindcă pepita neşlefuită, care îi păruse aur pur când o văzuse prima dată, se dovedise, după douăzeci şi cinci de ani, când murise, a fi pirită; deşi avea titlul de consilier al coroanei, rămăsese un simplu avocat. Nu-i iertase niciodată soţului ei că nu făcuse din ea „Lady Stevens, soţia Lordului cancelar al Angliei" şi când fiul ei,

în loc să-şi urmeze tatăl în avocatură şi să realizeze ce nu reuşise tatăl lui devenise – dintre atâtea lucruri posibile – doar un poliţist, indignarea ei nu mai cunoscuse limite, însă, în timp ce îmbufnările ei exagerate şi tăcerile pline de răceală corodaseră spiritul necombativ al soţului, din fiul ei nu reuşiseră să scoată nicio scânteie. Acesta plecase pur şi simplu din casa şi din viaţa ei şi o lăsase să priceapă că-şi trăia propria lui viaţă şi nu ceva ce-i aparţinea ei, doar pentru că-şi adusese contribuţia la crearea acesteia. Faptul o înfuriase şi o alarmase deopotrivă, dar nu se îmbunase decât atunci când el obţinuse gradul de inspector-şef. Dacă fiul ei nu avea să fie Lord Cancelar, va trebui să se mulţumească cu un fiu-şef al Poliţiei Metropolitane. În consecinţă, pusese la cale o reconciliere bazată pe o deteriorare subită a sănătăţii ei – avea diabet – pe care o regizase printr-o judicioasă manipulare a dozei de insulină.

Nu venise la parada de la Academia de Poliţie, când fiul ei o absolvise, şi nici nu-l felicitase cu ocazia avansărilor până când el nu ajunsese să aibă un rang despre care ea considera că merită să se vorbească. Când auzise, din alte surse, că urma să fie făcut supraintendent şi era privit ca un posibil asistent al şefului Poliţiei peste câţiva ani, îl asigurase de sprijinul ei necondiţionat. Pe un ton ce nu admitea replică, refuzase să vândă casa de pe strada Trumpington, ca să se mute într-un apartament ce putea fi întreţinut mai uşor.

„M-am născut în casa asta, mi-am trăit viaţa de soţie în casa asta, copiii mei s-au născut aici şi aici voi muri, când voi fi pregătită”. Aceasta era convingerea ei de nestrămutat. Spusese că se va muta cu o singură condiţie. O va face în ziua când „fiul meu îşi va aduce mireasa în casa asta”.

În ciuda tuturor fetelor convenabile pe care le căutase şi i le prezentase ca fiind foarte potrivite să devină „soţia şefului Poliţiei”, Mark nu arătase niciun semn că ar vrea să se aşeze la casa lui. În acest sfârşit de săptămână avea de gând să afle de ce. Fiul ei urma să vină să

sărbătorească împreună cea de-a şaizeci şi opta aniversare a zilei ei de naştere. În curând el avea să împlinească patruzeci de ani. Ar fi trebuit să se căsătorească cel puţin cu cinci ani în urmă. Asemeni atâtor alţi oameni, care se grăbeau să scoată în evidenţă greşelile celorlalţi fără a admite că şi ei greşeau, nu ezita câtuşi de puţin a socoti de datoria ei să-i găsească fiului ei o soţie.

Când sosi, Mark o găsi pe mama lui în salon, machiată discret, cu părul ei cenuşiu perfect aranjat, ca întotdeauna, şi cu buzele date cu acelaşi ruj roz-aprins pe care şi-l amintea din copilărie. Purta cea mai bună rochie a ei, din mătase bleumarin, avea perle în urechi iar pe un umăr arborase micul cerc de diamante, care însemna „avem musafiri".

— Cine trebuie să vină? întrebă Mark după ce se aplecă să-i sărute obrazul pe care ea i-l întinse, învăluindu-l într-o adiere de parfum *Floris Lily at the Vally*.

— Nimeni în mod special. Lucy Golding şi Mary Warton au zis că trec pe aici să bea o ceaşcă de ceai. Cum ai promis că mâine seară mă scoţi în oraş pentru o cină festivă, le-am rugat să vină astăzi. Ah, mai vine o prietenă a lui Mary, o persoană cu care ea şi George au făcut cunoştinţă cât timp au stat în Bahrain.

Împreună cu o fată ajunsă la vârsta măritişului, gândi Mark plictisit. *Iar o luăm de la capăt*. Tava de ceai era deja pregătită şi el se lăsă să cadă într-un fotoliu aflat de partea cealaltă a şemineului. Doris, care o slujea pe mama lui de ani şi ani şi care-l ştia pe Mark de mic, aduse ceai proaspăt.

Când Doris le întinse ceaşca, Mark observă că fusese scos serviciul de porţelan Rockingham. *Evident, este o expediţie de pescuit*, reflectă el. În acel moment se uită la Doris şi ea îi făcu cu ochiul. Ştia foarte bine ce se pregătea mama lui să facă. „Nu se poate abţine să nu pună ţara la cale", îi spusese Doris cu mult timp în urmă. „Are mania de a aranja lucrurile după voia ei. Mama ta ştie întotdeauna ce e mai bine şi nu-mi pot imagina ceva mai rău".

Toată lumea trebuia să ţină cont de părerea lui

Marianne Stevens. Ea nu spunea niciodată „poate”. Dădea instrucţiuni precise cu fermitate. Dacă nu aduceau efectul scontat, trecea la manipulări.

Când Doris ieşi din salon, Mark întrebă:

— Deci, cine e de data aceasta mielul dus la tăiere?

Buzele mamei lui se subţiară şi ochii ei albaştri, la fel de animaţi că ai lui, îl priviră cu reproş.

— I-am dat instrucţiuni lui Doris să facă una din extraordinarele ei prăjituri, spuse ea calmă, şi nu să sacrifice pe cineva.

— Încetează, mamă. Iar te-ai apucat de peţit.

— Te rog să nu foloseşti acest limbaj în casa asta, comandă ea, după care suspină. Crezi că e o dorinţă atât de lipsită de sens din partea mea să vreau să te văd aşezat la casa ta cu o soţie potrivită? Mâine împlinesc şaizeci şi opt de ani, Mark. Nu-mi mai rămân prea mulţi ani în care să te văd…

— Aranjat într-un fel care să te satisfacă?

Ochii şi faţa ei arboraseră instantaneu o expresie de mamă iubitoare.

— Fericit, spuse ea permiţându-şi un zâmbet visător.

— Sunt fericit în situaţia în care mă aflu.

— Nu mai eşti… împreună cu actriţa aceea, nu-i aşa?

Mama lui avea un păienjeniş de legături păstrate de pe vremea soţului ei, de la care afla toate bârfele.

— Nu. S-a terminat cu câtva timp în urmă.

— Atunci ce vezi rău în faptul că încerc să-ţi găsesc o soţie potrivită?

— Potrivită pentru cine? Pentru tine sau pentru mine?

— Pentru tine, bineînţeles, îi răspunse ea imperturbabilă.

Luă o ţigară dintr-o cutie de argint aşezată lângă tava de ceai şi o aprinse cu o brichetă asortată cu cutia. Îi fusese recomandat să nu mai fumeze, dar susţinea că cele zece ţigări pe care le fuma zilnic erau singurul ei lux.

— Sunt destul de matur ca să ştiu ce vreau, mamă. Şi amândoi ştim că asta nu reprezintă ceea ce vrei tu.

— Un bărbat cu poziţia ta socială – prezentă şi viitoare

— Are nevoie de o soţie corespunzătoare. De câte ori ţi-am spus că o soţie poate să-l ajute sau să-l împiedice pe un om în ascensiunea lui? Trebuie să fie în stare să ţină în mână propria ei…

— Să nu uităm şi propriul lui… sări Mark în ajutor cu chipul impasibil.

— Nu fi vulgar, spuse mama lui cu răceală, după care, fără a face vreo o pauză, afişă un zâmbet de bun-venit când uşa se deschise şi Doris introduse în cameră pe primul dintre musafirii acelei după-amiezi.

Niciun sfârşit de săptămână nu-i mai păruse lui Mark atât de lung. După cum bănuise, mielul pentru sacrificiu era de genul blând şi supus, o fată „docilă” după cum spunea mama lui. Bine crescută, urmaşe şcolile cele mai potrivite şi îi fusese îngăduit un sezon (chiar şi acum fetelor de o anumită condiţie socială le era acordat un sezon) în timpul căruia ea nu capturase pe nimeni şi în consecinţă fusese nevoită să-şi ia o slujbă în loc de a defila spre altar cu un agent imobiliar „potrivit” sau cu proprietarul „potrivit” al unei galerii de artă sau să facă un curs de gătit „Cordon Bleu”. Acest ultim candidat, fusese el asigurat, era un bucătar absolut divin. Şi ea era la fel de conştientă – şi drept urmare jenată – de ceea ce puneau la cale mamele lor iar, când la „sugestia” lor, Mark îi făcu un tur al grădinii, ea îi mărturisi acest lucru.

— Nu ştiu care din ele e mai dominatoare, mama ta sau a mea. Amândouă refuză pur şi simplu să ţină seama că timpurile s-au schimbat şi nu mai e cazul să aranjeze o partidă convenabilă ca în cazul familiilor regale. Poate că ei sunt obligaţi să se căsătorească din datorie, dar să fiu a naibii dacă eu am să fac aşa ceva.

Lui Mark îi plăcu sinceritatea ei. Nu era complet neatrăgătoare, era doar… o persoană oarecare. Totuşi avea un corp bine făcut, atletic, ferm, fără surplus de grăsime.

— Fac jogging, îi replică ea.

— Şi eu, vreau să spun că alerg.

Aranjară să se întâlnească dimineaţa următoare să facă o alergare pe şase mile şi Mark fu plăcut impresionat văzând că ea fugea bine şi nu avea respiraţia tăiată la terminarea circuitului. Silueta ei merita să te întorci şi s-o mai priveşti o dată, mai ales aşa, îmbrăcată în pantaloni scurţi foarte sumari şi maiou. Era, neîndoielnic, inteligentă, avea un stil antrenant de a conversa şi un plăcut simţ al umorului; atunci, de ce oare se amesteca mama ei?

— Pentru că am făcut prostia să mă încurc cu un bărbat cât se poate de nepotrivit; pentru că m-am îndrăgostit atât de tare de el încât n-am mai fost în stare să judec şi mi-am golit contul din bancă, iar când i-am spus că sunt însărcinată, m-a părăsit. Aşa încât, iată-mă cu zece săptămâni mai târziu şi un avort discret la activ; în plus, mi se aduce aminte în mod constant de „ceea ce s-a făcut pentru mine şi că e de datoria mea să compensez, în acest fel, necazurile pe care le-am pricinuit”. Ah, şi nu trebuie să suflu o vorbă despre faptul că acum sunt un „bun prejudiciat”.

Fiind un poliţist ce avusese de-a face cu mincinoşi care n-ar fi recunoscut adevărul nici dacă l-ar fi întâlnit şi i-ar fi scuipat în faţă, Mark fusese impresionat. Preţuia foarte mult sinceritatea şi îşi dădea perfect de bine seama e asta era direcţia în care trebuia să privească. Când o depuse în faţa casei impresionante în care locuia avea deja numărul ei de telefon. În timpul săptămânii locuia şi lucra în Londra, „dar vin ascultătoare acasă în majoritatea sfârşiturilor de săptămână. E un fel de înţelegere mutuală şi în felul acesta nu-i mai simt respirându-mi în ceafă tot timpul”.

Avea douăzeci şi opt de ani şi se numea Alison Mardy. Mama lui radie satisfăcută pe tot parcursul cinei festive din seara aceea şi, după prânzul luat împreună duminică, se despărţiră în relaţii mult mai amicale decât o făcuseră în ultimii ani.

Dar, în timp ce conducea către Londra, gândul lui era

la Nell Jordan.

17

Smulgându-se din ghearele unui nou coşmar, cu cearşafurile înmuiate de sudoare răsucite în jurul ei, cu părul şi corpul ude de transpiraţie, Nell înţelese limpede că va trebui să se hotărască. Înainte de a o face, dădu un telefon şi, în aceeaşi după-amiază, plecă spre nord.

Margaret nu mai locuia în căminul iniţial; acela fusese demolat cu câţiva ani în urmă. Acum se afla într-o aripă special adaptată a unui spital în care erau îngrijiţi cei cu grave tulburări mintale. Margaret făcea parte dintre aceştia. Cu trecerea anilor, autismul ei se înrăutăţise. Acum, nu mai vorbea deloc, îşi sugea obsesiv degetul cel mare şi se legăna; se legăna ore în şir. Existau însă momente când se oprea din legănatul ei silenţios, ca să dea dovadă de manifestări deosebit de violente. După ultima el vizită, Nell fusese sfătuită să nu se mai apropie de ea. Margaret n-o mai recunoştea pe sora ei; de fapt, părea că nu mai recunoaşte pe nimeni în afara unei infirmiere, care reuşea cumva să ajungă până la redusa ei capacitate de înţelegere şi a cărei voce era singura pe care o băga în seamă când avea vreo ieşire violentă.

Deocamdată era liniştită. Când Nell fu dusă s-o vadă, stătea într-un balansoar. Aşezat lângă fereastra orientată spre marginea mlaştinilor din Northumbria. Părul ei, odinioară lung şi cârlionţat, era acum tăiat foarte scurt continuând, însă, să facă bucle. Margaret purta o rochie sac cu pătrăţele verzi şi decolteu pătrat care nu avea nici nasturi, nici cordon, şosete albe şi pantofi fără şireturi sau catarame. Avea degetul mare de la mâna stângă în gură şi cu mâna dreaptă ţinea exact sub nas un şervet vechi din frotir alb. Inima lui Nell se strânse. Lui Margaret îi plăcuse mereu ceea ce numea ea „pluş”; nu se ducea niciodată la culcare fără jucăria ei de pluş preferată.

— Se supără foarte tare dacă îi este luat, zise însoţitoarea lui Nell. Ia priveşte cine a venit la tine, Margaret.

Dar Margaret nu dădu niciun semn că ar fi auzit

ceva. Continua să se legene şi să-şi sugă degetul.

— I-am adus astea… rosti Nell scoţând din geanta ei de umăr o cutie cu bomboane de ciocolată. Întotdeauna i-au plăcut. Pot să i le las?

— Nu pe toate, dar încercaţi mai întâi cu o bomboană. Poate cu una din cele care îi plăceau cel mai mult…

Nell luă o bomboană rotundă, îmbrăcată în zahăr fondant, se aplecă spre sora ei şi îi spuse:

— Ţi-aduci aminte ce mult îţi plăceau bomboanele astea, Margaret?

Nu obţinu niciun răspuns. Margaret nu părea să audă sau să-şi dea seama de prezenţa surorii ei. Nell privi spre însoţitoare, care o sfătui:

— Nu vă necăjiţi. Niciodată nu se comportă altfel.

— Vorbeşte vreodată?

— N-am auzit-o niciodată, şi sunt aici de cinci ani.

— Dar ce face toată ziua?

— Se leagănă, îşi suge degetul…

— Mănâncă?

— Numai dacă o hrăneşte cineva. N-a mai folosit cuţitul şi furculiţa de mulţi ani, dar mănâncă. După cum vedeţi, nu e slabă.

Însoţitoarea, care avea şi alte treburi de făcut, spuse:

— Trageţi-vă un scaun şi staţi cu ea câtva timp, să vedeţi dacă îşi dă seama că sunteţi aici. Uneori e imprevizibilă.

Nell rămase acolo o jumătate de oră, timp în care Margaret n-o privi niciodată, nu-şi încetă nici legănatul, nici suptul degetului şi nici nu-şi luă privirea de la mlaştini. În cele din urmă renunţă dar, când ieşi de acolo, întrebă dacă poate sta de vorbă cu cineva despre sora ei. După ce aşteptă un timp, fu condusă într-o încăpere unde, în spatele unui birou, stătea un bărbat între două vârste având privirea unui om hărţuit şi o tuse tabagică. În faţa lui se găsea un dosar.

— Sunteţi sora lui Margaret?

— Da.

— Nu cred că ne-am mai întâlnit.

— N-am mai fost aici de câţiva ani. Mi s-a spus că e o pierdere de timp. Mai nou, dau telefon la câteva săptămâni. Nu m-a recunoscut atunci şi nici acum nu şi-a dat seama de prezenţa mea. Acum pricep de ce mi s-a spus să nu mă mai deranjez să fac degeaba un drum aşa de lung, rosti ea cu glasul plin de tristeţe.

— De unde veniţi?

— De la Londra.

— Înţeleg…

Omul se uită la dosar şi apoi spuse fără ocolişuri:

— Nu vă pot da nicio speranţă în ceea ce o priveşte pe sora dumneavoastră. Nu va progresa peste starea în care se află acum. Autismul ei s-a agravat dincolo de orice limită. Nu va reuşi niciodată să se întoarcă în sânul comunităţii, aşa cum au reuşit câţiva.

— Mi s-a spus că nu vorbeşte.

— Aşa este.

— Atunci, ce speranţe are?

— În cazul ei nu poate fi vorba de speranţă, sau altceva ce putem înţelege. Va trebui să fie îngrijită tot restul vieţii ei.

Nell rămase tăcută un moment, apoi întrebă:

— Ştiţi că tatăl nostru a abuzat sexual de ea?

— Da.

— S-ar putea ca acest fapt să-i fi agravat tendinţa spre autism?

— E posibil. Autismul este o boală despre care ştim încă mult prea puţine lucruri; ce anume o cauzează, ce o agravează… Sora dumneavoastră manifestă o aversiune violentă faţă de bărbaţi, deci s-ar putea să aibă unele amintiri despre ceea ce i s-a făcut. Se poate presupune că retragerea ei într-o muţenie totală să fi fost singurul ei mijloc de a se proteja. În legătură cu autismul e dificil să dai un diagnostic precis sau să-ţi exprimi păreri ferme. Tot ce pot spune este că are ieşiri violente. În acele momente, devine de-a dreptul comică deşi pare plină de ură. Odată ce mânia ei se epuizează, devine din nou liniştită până la

episodul următor.

— Atunci mai are rost să vin s-o văd?

— În măsura în care doriţi să vedeţi care este condiţia ei fizică, da. Altfel, n-are niciun sens, declară el şi închise dosarul.

Asta e, deci, îşi zise Nell amorţită de disperare, în timp ce mergea pe lungile coridoare. *Sper că eşti în iad şi că arzi, tată, pentru tot ce-ai făcut, în numele drepturilor tale, folosindu-ţi autoritatea pe care ai insistat s-o acceptăm indiscutabil. Sper să suferi o eternitate, pentru ceea ce ne-ai făcut în numele acelor drepturi.*

Era atât de furioasă, încât nu se încumetă să conducă înainte de a se calma. Stătu în maşină până când i se potoliră impulsurile ucigaşe şi apoi se decise să facă un lucru care avea să închidă întotdeauna poarta ce dădea spre copilăria ei.

Suburbia oraşului Newcastle, unde se născuse şi trăise primii ei şaptesprezece ani, se schimbase. Într-acolo ducea o nouă şi largă şosea secundară, iar pe vechea şi demodată High Street se găseau acum magazine noi, blocuri mari de locuinţe şi o foarte nouă staţie de metrou. Pe măsură ce urca dealul, însă, apărură repere familiare. Biserica, postul de poliţie – numai că atrăgătoarea casă veche în stil victorian fusese înlocuită de o monstruozitate din cărămidă roşie

— Şi în cele din urmă, vechea ei şcoală. În locul unde se înălţa odinioară hotelul „George”, se afla un supermagazin, dar Warwick Avenue nu se schimbase deloc. Avea aceleaşi case izolate, mari şi trainice, construite în stil edwardian, înconjurate de grădini impecabile, deşi unele dintre ele păreau că fuseseră împărţite în apartamente, dat fiind că aveau mai multe sonerii în loc de una singură, iar în faţa lor, pe şosea, erau parcate mai multe maşini.

Totuşi, numărul 17 avea tot numai un singur proprietar, iar pe alee se zărea un Volvo Estate perfect întreţinut. Casa fusese zugrăvită, brâul de lemn ce-o înconjura era vopsit în alb strălucitor şi nu în negru, cum

rămăsese în memoria lui Nell, iar în locul vechii sere construită odată cu casa la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea se ridica acum una nouă, în stil victorian, la fel de strălucitoare şi albă ca brâul de lemn. Şi grădina era altfel aranjată. Stâncile artificiale şi tufele de trandafiri dispăruseră, ca şi gardul viu înalt în spatele căruia, în trecut, se ascundea imobilul. O peluză bine îngrijită se întindea până la trotuar, în timp ce aleea, odinioară acoperită de pietriş, era acum pietruită.

Undeva, în spatele casei lătră un câine şi Nell auzi vocea ascuţită a unui copil. Parcase lângă cutia poştală de vis-à-vis de casă şi, brusc, auzi claxonul enervant al unei maşini. Privind în oglindă văzu că o furgonetă a poştei voia să se apropie ca să golească cutia, aşa încât demară încet şi conduse până în vârful dealului, după care se întoarse şi-l coborî din nou. Zugrăveala albă făcea locuinţa mai luminoasă, mai tânără, iar perdelele de la ferestre îşi etalau culorile vesele nemaifiind ascunse de plasele de sârmă de pe vremea când locuise acolo. Putea vedea vaze cu flori – tatăl ei nu. Permitea să fie culese flori din grădina lui – iar pereţii interiori erau albi şi pe ei atârnau tablouri.

Totul s-a *dus*, gândi Nell, accelerând şi lăsând casa în urmă pentru ultima dată. *Nu mai e nimic acolo de-al meu, de-al lui Margaret, ori de-al tatii, nimic din toate ororile trecutului. Pivniţa este probabil plină cu rafturi pentru sticle de vin şi luminată vesel cu lămpi de neon, iar cabinetul de operaţii a devenit un salon de vară. Nu mai e o plăcuţă de alarmă pe poartă, deci acolo nu locuieşte un alt doctor. Nu mai e nici mormântul cu giulgiuri albe. Nu… Opreşte-te*! îşi comandă ea. *Nu mai poţi face nimic pentru Margaret acum. E prea târziu. Mereu a fost prea târziu pentru Margaret… Oh, dacă aş fi putut să-l opresc… Ar fi trebuit să spun adevărul cu mult mai înainte decât am făcut-o. Dacă aş fi vorbit mai devreme, poate aş fi reuşit s-o salvez pe sărmana mea soră nebună. Toată viaţa ei s-a ţinut după mine şi în momentul în care mi-aş fi dat seama, în care ar fi trebuit să-mi dau seama ce urma să se întâmple, ar fi trebuit să vorbesc.*

Ei bine, se decise ea cu mâinile încleştate pe volan, *acum am ocazia să pot face ceva*; *ceva care să compenseze laşitatea mea de atunci. A fost prea târziu pentru Margaret, dar dacă-mi joc bine rolul şi izbutesc să mă infiltrez acolo unde pot fi de folos, poate că reuşesc să salvez câţiva copii. Este cel mai neînsemnat lucru pe care-l pot face*, încheie ea cu sufletul sfâşiat de durere.

Când Mark Stevens sună la uşa micuţei case, două seri mai târziu, făcu ochii mari la vederea străinei cu aer atât de familiar care-l întâmpină.

— Elly? se hazardă el în cele din urmă.

Încă o dată, ea îl uluia.

— Da. Ce părere ai?

O urmă în salon unde ea se mlădie şi se răsuci ca un manechin. Părul ei era o masă de bucle coafate la modă în *forma unui* cuib de vrăbiuţe, se fardase conform canoanelor modei curente – cu ochii puternic accentuaţi şi gura dată cu un ruj strălucitor şi unghiile îi erau lungi şi purpurii. Se îmbrăcase cu o rochie strâmtă şi neagră, care se termina la opt inci deasupra genunchilor, iar cerceii aproape îi atingeau umerii. Nu purta ciorapi obişnuiţi din cauza scurtimii rochiei, ci colanţi foarte fini şi pantofi cu tocuri exagerat de înalte.

De pe un scaun alăturat, luă o jachetă de vulpe argintie, şi-o puse pe umeri şi-i spuse:

— Vulpea argintie a revenit la modă anul trecut la New York – ei nu trebuie să se teamă de Frontul de Eliberare a Animalelor – şi deşi moda a trecut la fel de repede, mă gândesc că Elly ar trebui s-o mai aibă întrucât nu-şi poate permite s-o arunce. Tot ce port are etichetă americană şi, dacă priveşti mai de aproape, nimic nu este nou. Cindy se va uita, ăsta-i stilul ei. Pe atunci nu-i plăcea ca altcineva să aibă lucruri mai bune ca ale ei şi mă îndoiesc că şi-a schimbat punctul de vedere. Obişnuia să mă întrebe ce anume arată că ai gusturi bune – ea n-avea nici cea mai mică idee – aşa încât se va aştepta să ţin pasul cu moda, dar e de preferat să nu *am* lucruri mai scumpe decât ale ei. Am observat în fotografia pe care mi-ai arătat-

o că avea un ceas cu diamante. Elly, pe de altă parte, va purta aşa ceva, zise ea întinzând mâna ca să arate ceasul „Cartier Rivoli" pe care el îl văzuse mai înainte. Iarăşi, nu este ceva nou. Impresia pe care încerc s-o dau este a unei persoane care a dus-o bine, dar care acum se luptă să se menţină la acelaşi nivel. De asemenea, „întâlnirea" trebuie să fie accidentală, dacă Cindy va crede că am căutat-o în mod special, va spune că vreau să-i iau bărbatul; este foarte geloasă, ar fi preferabil să mă recunoască, pe cât posibil, după nume. Cum am putea rezolva problema asta?

Se observa lesne că e complet absorbită de această afacere şi dădea dovadă de un raţionament corect, însufleţire şi mult spirit practic. Totuşi, el întrebă:

— Ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea?

— Am stat şi-am mai chibzuit între timp.

Şi altceva? se gândi el. Ştia că fusese plecată la sfârşitul săptămânii; telefonase de câteva ori, dar îi răspunsese robotul şi nu lăsase niciun mesaj. Probabil că plecase ca să-şi mai pună ordine în gânduri. Orice ar fi fost, el era recunoscător, chiar dacă ea nu făcea decât să *confirme* teoria lui Jerry.

— Îi ştim toate mişcările; ale lui Cindy, mai precis. Se duce la coafor din două în două zile… continuă el şi menţionă numele unui coafor la modă din West End. Nu e bun? se miră Mark observând încruntarea de pe chipul lui *Nell*.

— Nu e în agenda mea. Plăteşti o avere şi ieşi de acolo arătând ca şi cum ai fi dormit sub un tufiş.

— Cu toţii trebuie să facem *sacrificii*, *spuse* el, arborând o mină serioasă.

— Când se mai duce iar?

— Poimâine; întotdeauna la aceeaşi oră, unsprezece şi jumătate, ia prânzul stând sub uscător.

— Atunci va trebui să-mi fac apariţia cât timp se află acolo, de fapt, imediat după ce ajunge ea. Cunosc coaforul; odată ce va fi chemată de persoana care-i spală părul, pleacă din sala de aşteptare şi n-o mai vezi. Va trebui să ajung imediat după unsprezece şi jumătate, sau chiar

odată cu ea, şi să fac mare caz în legătură cu o programare… în mod obişnuit, au pretenţia să te aşezi *în* genunchi şi să-i rogi; au, probabil, impresia că asta le conferă un statut în societate. O singură privire aruncată clientelei lor, îţi spune cu totul altceva, dar este locul unde ar merge Elly, pentru că este considerat la modă de către un anumit… cerc. Cei care se îmbracă aşa ca mine, acum. Toarnă-ţi ceva de băut până mă duc eu sus să mă schimb.

— Nu, nu face asta, spuse Mark repede. Lasă-mă să mă obişnuiesc cu Elly… în felul acesta voi şti cum o să se comporte, ce va spune şi ce va face.

— M-am gândit la asta, spuse Nell. Doamne, tocurile astea mă omoară!

Aruncă pantofii din picioare şi păşi doar în ciorapi spre căruciorul cu băuturi.

— Mai întâi vor fi obişnuitele întrebări: ce mai faci; pe unde ai fost; ce-ai mai făcut; ce-ai mai auzit; o partidă de întrebări şi răspunsuri generale înainte ca ea să înceapă să-şi satisfacă cu adevărat curiozitatea, şi – dacă presupunerile tale sunt juste – înainte de a se decide să mă recruteze.

Se întoarse cu un pahar cu Wild Turkey şi el îi mulţumi recunoscător.

— Spuneai că fetele din filmele acelea nu sunt prostituate de pe stradă, îi reaminti ea.

— Câtuşi de puţin. Luând în considerare ce sunt şi ce fac, au surprinzător de mult rafinament.

— Ce fel de corpuri au? Sunt mari, mici, înalte, scunde…?

— Nu există un gen bine stabilit, dar toate sunt atrăgătoare şi au… atuuri spectaculoase.

Văzu o uşoară încruntare apropiind sprâncenele frumos conturate ale lui Nell.

— Cea mai bună performanţă a mea este 36B… Stai aşa…

O auzi fugind pe scări în sus după ce admirase şoldurile ispititoare puse în evidenţă de rochia strâmtă din şifon negru, balansându-se în stilul lui Marilyn Monroe

când ieşi afară din cameră. Mark trase o duşcă zdravănă din paharul cu bourbon.

Când reveni în salon, Nell purta un bikini; două triunghiuri mici din mătase neagră, partea de jos nefiind decât un *cache-sexe* continuat în spate cu un şnur între fese. Mark se excită instantaneu. Corpul ei era zvelt şi totuşi voluptuos, iar curba şoldurilor cea mai dulce din câte văzuse; avea sâni fermi şi înalţi, şi un fund de felul celor care făceau palmele unui bărbat să se rotunjească instinctiv.

— Am să reuşesc să trec proba? întrebă ea, pentru că în caz contrar, totul se duce de râpă. Trebuie să mă încadrez în preferinţele lor, atât din punct de vedere fizic, cât şi al experienţei.

Glasul îi trăda neliniştea, dar el se simţea cuprins de veneraţie şi trebui să-şi cureţe gâtul ca să poată vorbi.

— Nu cred c-o să ai nicio problemă, spuse el enunţând ceea ce era, fără discuţie, o subestimare clară.

Zâmbetul ei îl învălui, apoi ea îşi purtă trupul mlădios şi dulce din nou în sus pe scări, dându-i răgazul să se liniştească atât mintal cât şi fizic.

Asta, se avertiză el, *n-o să-ţi facă bine*. *E o târfă de lux, iar tu eşti un poliţist de carieră*. *Alison este ceea ce-ţi trebuie*! *Mda, dar eu o vreau pe Nell*. *Ei şi*? îşi spuse el cu răceală. *Priveşte în perspectivă, pentru numele lui Dumnezeu*. *Când şi dacă acest lucru va lua sfârşit, o vei lua drept ceea ce este şi vei plăti pentru serviciile ei*. Dar chiar în timp ce-i trecea prin minte această idee, ştiu că nu va face aşa ceva, că nu va putea face aşa ceva. Chiar numai simplu! gând era detestabil. El nu voia asta de la ea. Nu voia doar să se culce cu ea. Voia mai mult, acel mai mult de care ştia că este capabilă. Dar nu de la ea, cea de acum. Actuala ei situaţie trebuia lepădată ca o piele moartă. Toată suferinţa şi durerea, vina şi ura de sine. Anumite părţi din ea erau ca şi moarte; voia să fie el acela care le va readuce la viaţă. N-o voia pe Cleo, pe Elly sau pe Eleanor. El o voia pe Nell, adevărata Nell îngropată adânc în ea, acolo unde tatăl ei nu putuse ajunge s-o rănească.

Obiectul reflecţiilor lui reveni în salon; se schimbase iar în jeanşi şi un tricou lăbărţat. Acum, că se şi demachiase, părea de şaptesprezece ani. *E un cameleon*, medită el; *poate să se schimbe oricând doreşte*. *Câte femei mi-a arătat până acum*? *Parcă le creează din nimic şi îi place s-o facă*. *Cum a spus Jerry, pentru fiecare situaţie câte o femeie diferită care să-i poată face faţă; dar eu vreau ca femeia din adâncul inimii ei să iasă la lumină, să înfrunte realitatea, lumea şi pe mine*.

Deveni conştient că Nell îl privea întrebător.

— Mi-au crescut cumva coarne? îl întrebă amuzată.

— Oh, nu, iartă-mă… făceam planul de atac, minţi el.

— N-ar fi mai bine la această primă întâlnire să joc după ureche? Să văd ce zice Cindy şi ce iese din asta? S-ar putea să nu mă recunoască. Poate va trebui să fac eu prima mişcare. De fapt, înclin să cred că aşa se va întâmpla. Mintea lui Cindy – atâta câtă este – rareori părăseşte aria intereselor proprii. Singurul lucru care ar putea fi în favoarea mea este curiozitatea ei. E la fel de curioasă ca o pisică şi îi plac bârfele. Dacă pot condimenta conversaţia noastră cu nişte noutăţi savuroase şi să o asezonez cu nume despre care ea doar a citit, s-ar putea să vrea să afle mai mult, însă totul va depinde de ea. Ea trebuie să aibă iniţiativa, nu crezi?

— Ar fi cel mai bine. O să-ţi las ţie punerea în scenă a acestui act; în fond, eşti expertă.

Tonul lui sec o făcu să spună plină de încântare.

— Te-am păcălit, nu-i aşa? Şi tu eşti un ofiţer de poliţie cu state vechi de plată.

— Nu chiar atât de vechi, protestă el.

— De câţi ani profesezi?

— Optsprezece. M-am înscris în Poliţia Metropolitană când am absolvit Universitatea „Cambridge”, în 1972.

— Mi-ar fi plăcut să merg la universitate.

În glasul ei se citeau deopotrivă melancolie şi invidie.

— Ce te-a împiedicat?

— Tatăl meu voia să rămân acasă. Mama mea murise şi sora mea avea nevoie de mine… Era… este bolnavă de

autism. Trăieşte într-un cămin special.

El dădu din cap în semn că a înţeles, înregistrând informaţiile care-i scăpaseră fără voia ei. Tatăl ei „voise”, în timp ce sora ei „avusese nevoie”.

— Deci, rosti ea lăsând să se înţeleagă că nu avea să mai continue incursiunea în fundătura constituită de trecutul ei, mă duc la coafor joi pe la unsprezece şi jumătate şi, când o văd pe Cindy, acţionez adaptându-mă situaţiei. Ai cumva întrebări anume pe care vrei să le strecor în conversaţie?

— Nu. Scopul exerciţiului de jos este reînnoirea cunoştinţei cu Cindy. Sper că va sugera să vă întâlniţi din nou.

— Ce fac dacă vrea să vadă unde locuiesc?

— Pentru moment nu ai o adresă definitivă. Acum locuieşti cu o prietenă, una care ar putea să te pună în legătură cu peştele ei imediat, dar a cărei ofertă ai refuzat-o în mod clar, fiindcă te-ai ocupat de asta cu mult timp în urmă. Nici în Statele Unite nu te-ai ocupat cu aşa ceva; ai lucrat pentru o agenţie de *call-girls*. Dacă va dori să verifice – Tony Panacoulis este un tip foarte prevăzător – am o legătură la Brigada din New York, care la rândul ei are una în Los Angeles, ce poate furniza acoperirea necesară. Arată-te cât de prudentă vrei la această primă întrevedere, lasă impresia că ai avut nişte necazuri în California. Fă aluzie la deportare, dar nu recunoaşte încă nimic. Nu eşti urmărită, dar eşti nevoită să lucrezi. Întreab-o care mai e situaţia prin branşă aici, ce perspective sunt, ce anume se plăteşte mai bine. Arată-te interesată de ultimul răspuns. Eşti pe drojdie. Trebuie să câştigi cât de mult posibil şi nu Iurta viitoare, ci acum.

Ea încuviinţă. Se uită la el dar era cu mintea aiurea. Aproape că putea s-o vadă scriind scenariul pe care avea să-l folosească, plănuindu-şi mişcările, vizualizând direcţia în care urma să pornească.

Se trezi c-o întreabă: „Eşti absolut sigură că vrei să faci aşa ceva?” fiindcă descoperise brusc că nu mai voia s-o lase. Era periculos. Panacoulis era periculos. Probabil că

scotea mulţi bani din diversele lui activităţi şi nu s-ar fi dat în lături de la nimic ca să-i protejeze. Gândul că Nell va intra din propria ei voinţă în vizuina unor astfel de criminali îl îngrozea ca bărbat, deşi ca detectiv supraintendent evaluase cu detaşare riscurile şi apreciase că scopul final merita asumarea lor. Era capabilă, inteligentă, gândea repede şi avea un respect sănătos faţă de bărbatul cu care avea să aibă de-a face, chiar dacă respectul se baza pe frică şi ură. *Din acest motiv, e absolut sigur că nu se va comporta prosteşte*, decise el, *şi, dacă acţionează bine, este singura persoană care te poate face să ajungi în locuri în care încerci de multă vreme să intri. Prin intermediul ei, ai ocazia să pui mâna pe ceva care ţi-a alunecat de multe ori printre degete pentru că cineva, undeva, unge roţile şi reglează mereu motorul.*

Probabil că Nell citise ceva pe chipul lui hotărât, pentru că întrebă:

— E puţin cam târziu să mă întrebi asta acum, nu-i aşa? Ai îndoieli în privinţa posibilităţilor mele?

Devenise pe neaşteptate atât de rece, de parcă fusese congelată…

— Nu mă îndoiesc câtuşi de puţin de aptitudinile tale scenice, dar nu-mi place deloc în ce te bagi, genul de oameni cu care vei avea de-a face, lucrurile pe care le săvârşesc ei. Dacă ar afla cumva cine şi ce eşti cu adevărat…

— Dar ai spus că Reza Dominitian e încă în străinătate.

— Da, şi este supravegheat, dar Panacoulis te va verifica la sânge.

— Atunci, e treaba ta ca acoperirea mea să reziste la cercetările sale, îl înfruntă ea, apoi se mai îmblânzi. Uite ce e, în meseria mea capeţi un simţ al pericolului. Trebuie să simţi dacă un client este primejdios. Am avut partea mea de necazuri. Am fost ameninţată cu cuţitul, un individ a încercat să mă sugrume, iar altul să mă sufoce.

Râsul ei îl făcu să întrebe imediat:

— Şi ce-ai făcut?

— L-am muşcat. Aproape i-am secţionat posesiunea cea mai de preţ. În timp ce se zvârcolea, am fugit. Dacă simt o înţepătură între omoplaţi, ştiu că nu este ceva în regulă şi acţionez în consecinţă.

— Pe mine mă înţeapă în ceafă, mărturisi el.

— Întotdeauna ascult ce-mi spune instinctul.

— Şi eu.

La unison, îşi zâmbiră unul altuia.

— Atunci, aşa rămâne, spuse Mark.

Joi dimineaţa, Nell dădu târcoale până când o văzu pe Cindy Lewis coborând maiestuoasă dintr-un Rolls Royce de culoarea cafelei cu lapte şi urcând treptele coaforului, după care traversă strada şi o urmă înăuntru, atingând-o în trecere şi scuzându-se politicoasă. Apoi se îndreptă spre biroul recepţionerei şi ceru o programare. Cindy fu întâmpinată cu zâmbetele acordate doar clienţilor obişnuiţi ai casei, ce dau bacşişuri grase. Îi fu luată haina de nurcă, dar îşi reţinu geanta neagră din piele de crocodil. *E o imitaţie*, îşi zise Nell, adulmecându-i mirosul; în plus era prea lucioasă şi mult prea mare. După aceea se aşeză într-un fotoliu confortabil ca să-şi aştepte propriul ei coafor „care avea să vină imediat. Până atunci, nu dorea să servească o cafea?”

— Nimic liber în următoarele şase săptămâni? spuse Nell cu o voce care exprima neîncredere. Dar mi s-a spus că ăsta e singurul coafor unde nu trebuie să te programezi de când te-ai născut. Nici la „Kenneth” nu trebuia să aştept atât de mult.

Era conştientă că Cindy se uită la ea, analizându-i hainele, părul, geanta din piele adevărată de crocodil. Se întoarse, ca şi când s-ar fi aflat în pragul disperării, dându-i lui Cindy posibilitatea să-i privească chipul cât timp se uită la ceas.

— Ei bine, atunci presupun că va trebui să mă duc iar la Michaeljohn.

Cu colţul ochiului o văzu pe Cindy ridicându-se, dar nu se opri din drumul ei spre uşă până ce nu auzi:

— Scuză-mă… dar, dar nu eşti Elly Little?

Nell se întoarse fără să afişeze vreun semn de recunoaştere care, în schimb, se putea citi pe faţa inexpresivă de păpuşă Barbie a lui Cindy.

— Am fost Elly Little!

Permiţând unei note de aroganţă, ca să nu spunem de răceală, să i se strecoare în voce, Nell întrebă:

— Ne-am mai întâlnit cumva?

Cindy fusese întotdeauna impresionată de educaţia, antecedentele şi accentul lui Elly şi, deşi îşi dăduse toată osteneala să le ia în derâdere, se chinuise, cel puţin, s-o egaleze. Acum, vechea recunoaştere a superiorităţii lui Elly o făcu să spună cu umilinţă:

— Eram cu Mickey Shaughnessy, nu ţii minte?

Nell o ţinu în suspans un moment, prefăcându-se că încearcă să-şi amintească.

— Sfinte ceruri! exclamă ea cu indiferenţă. Cindy Lewis. Probabil că au trecut zece ani.

— Un şpe, o corectă Cindy săritoare. Aproape că se fac doi şpe.

— Doamne, dintr-atâta lume… Ce mai faci, Cindy? zise Nell întinzându-i mâna.

— Foarte bine, mulţumesc, răspunse ea ca şi când ar fi învăţat cuvintele pe de rost. Voiai să-ţi faci păru'?

— Da. Mi s-a spus la New York că ăsta e un loc la fel de bun ca oricare altul, şi cum coaforii buni sunt la fel de rari ca dinţii unei găini… dar nu mă pot primi pentru că ar fi trebuit să mă programez cu secole în urmă.

— Las pe mine, spuse Cindy sigură pe sine. Te bag io peste rând. Vin aci mereu, dă trei ori pă săptămână. Aşteaptă-mă puţin.

Cindy se întoarse şi se îndreptă plină de importanţă spre biroul recepţionerei, dar după câţiva paşi se întoarse pe călcâie şi reveni lângă Elly.

— Care ţi-i numele acum? şopti ea.

— Lytel – Elaine Lytel, îl pronunţă Nell după moda americană.

Cindy ridică linia creionată a sprâncenelor – fapt care o făcu pe Nell să-şi aducă aminte că şi le răsese cu ani în

urmă şi de atunci trebuia să-şi deseneze mereu altele false

— Şi comentă insinuantă:

— Sunt sigură că le foarte şic, da' pentru mine tot Elly ai să rămâi.

Acum că stabilise situaţia de fapt, plecă să facă dovada propriei influenţe, în noile circumstanţe.

Nell se îndreptă cu discreţie către spaţiul unde se aflau scaunele de aşteptare.

— Cindy veni înapoi imediat.

— O să-ţi găsească un loc, declară triumfătoare şi dându-şi aere.

Elly se arătă impresionată într-un mod satisfăcător.

— Ceruri, dar ai ceva trecere! însă… ai spus că… ai fost Cindy Lewis? Acum cine eşti?

— Numele meu după căsătorie le Panacoulis.

Minciuna numărul unu, notă Nell. Cindy nu era măritată.

Elly se încruntă.

— Asta-mi spune ceva…

— Îţi aminteşti de Tony Panacoulis? Făcea afaceri cu Mickey.

Chipul lui Elly se lumină.

— Desigur… nu făcea…

— Nu aci, şuieră Cindy. Să-ţi spun ceva, continuă ea cu voce tare, dă ce n-am lua prânzu' împreună. Am o masă rezervată la restaurantu' unde merg dă obicei. Mi-o păstrează în majoritatea zilelor… Am putea sta la un taifas pă cinste? Ce zici?

— Ar fi foarte plăcut, admise Elly.

După cum bănuise, părul ei fu coafat cu indiferenţă după ce fusese spălat cu un şampon nepotrivit şi cu apă mult prea caldă. *Va trebui spălat din nou diseară, când voi ajunge acasă*, îşi zise ea. Totuşi, faptul îi înlesnise atât de necesara reînnoire a cunoştinţei cu Cindy.

Restaurantul era unul grecesc din Soho unde Cindy fu întâmpinată cu zâmbete servile.

— Ie proprietatea lu' Tony, îi destăinui ea. Are şi jumate din coafor. A pus juma de capital, fiindcă

proprietarul coaforului, Kenny, le fratele unuia dintre cei mai vechi prieteni ai lui.

— Atunci nu-i de mirare c-ai avut atâta trecere, observă Elly zâmbind.

— Tu ce-ai mai făcut? Ai fost în State, aşa-i?

Elly îi spuse povestea ei, lăsând-o pe Cindy cu ochii mari şi resimţind un amestec de invidie şi superioritate.

— Io sunt cu Tony dă cinci ani dă zile.

— Asta înseamnă că nu mai ieşi la agăţat?

— Lu' Tony nu-i place. Încă mai are o grămadă dă fete, dar io nu mai fac parte din ele.

— Îmi amintesc că se ocupa de filme…

Chipul lui Cindy, pictat în culori fluorescente, păli.

— Tony se ocupă dă multe lucruri, spuse ea evaziv. Da' povesteşte-mi despre tine. Cum a fost în America? Io am vrut mereu să merg, da' lu' Tony nu-i surâde. Cred c-a avut necazuri când a fost acolo, aşa că n-am ajuns s-o văd. Cum le în *New* York şi-n California? le aşa cum se vede pe televizor?

Ascultă transportată descrierea lui Elly despre viaţa ei în Statele Unite şi cum era să fii o *call-girl*, cum aveau poliţişti care lucrau sub acoperire în haine civile, cărora legea le permitea să-ţi întindă capcane şi cât de mari puteau fi câştigurile pentru o târfă experimentată.

— Arăţi de parc-ai fi dus-o pă cinste, comentă Cindy, examinându-i rochia, blana, poşeta.

— Am dus-o, dar după aceea m-am încurcat cu un şnapan şi am pierdut tot.

Înşiră apoi o poveste despre cum îl întâlnise pe individ într-un bar pentru singuratici.

— Nu… eram la lucru în seara aia, înţelegi? Mă dusesem de plăcere, nu ca să agăţ pe cineva. Tipul s-a dovedit a fi un escroc, m-a bătut şi m-a curăţat de tot. Aveam opt mii de dolari ascunşi în vârful unor cizme de iarnă, dar probabil că ştia unde trebuie să caute, pentru că mi i-a luat pe toţi, până la ultimul cent, şi pe deasupra a chemat administratorul blocului şi i-a spus că sunt o prostituată. M-au evacuat şi, cum eram ceea ce ei numeau

un străin care stă ilegal în ară, fără permis de rezidenţă, plus faptul că mariajul meu cu americanul ăia bigam nu era valabil, nu m-au ajutat deloc. Am fost deportată. Mi-au dat un bilet de avion la clasa economică, când ani întregi călătorisem doar la clasa întâi, şi mi-au spus să plec de unde am venit. Aşa că, iată-mă-s, aproape pe drojdie şi căutând un loc unde să stau, ca să mă pot apuca de afaceri. Din fericire, când cu povestea cu individul acela nu purtam cerceii mei cu diamante; asta a fost o mană cerească pentru că *acum* trăiesc din ce *am* luat pe ei când i-am vândut. Am fost plecată atât de mult timp. Încât am pierdut legătura cu toată lumea. Habar n-am ce se mai întâmplă pe aici, cine mai conduce afacerile sau cum să mă lipesc de cineva.

— Ce făceai când te ocupai cu agăţatu'? întrebă Cindy, accentul din Salford manifestându-se puternic prin intermediul unei limbi dezlegate de mai multe pahare de vin grecesc, din care Elly de-abia gustase, deoarece îl detesta.

— Cam de toate, zise ea ridicând din umeri. Am făcut şi vreo două filme că plăteau foarte bine, dar acum vreau să mă aranjez aşa cum o făcusem în State. Un mic apartament drăguţ şi o şi mai drăguţă listă de clienţi permanenţi, dar chiriile sunt aşa de mari…

Cindy încuviinţă din cap, dar se vedea limpede că făcea ceea ce socotea a fi „gândire".

— Tony are mai multe proprietăţi, spuse ea în cele din urmă, da' nu închiriază la oricine. Cum şi tu ai fost una din fetele lui Mickey s-ar putea să considere că eşti dă încredere, da' trebuie să-l întreb pă iei mai întâi…

— Depinde unde e casa. Ca să pot câştiga ca lumea, trebuie să am o casă potrivită.

— Tony are proprietăţi peste tot în West End şi le are dă mult, spuse Cindy radiind de mândrie. Tony al meu a ajuns foarte important acu'.

— Într-adevăr? exclamă Elly, apoi înălţă din umeri ca o acceptare a faptului că lucrurile se schimbaseră. Mă bucur când cineva dă dovadă de calităţi nebănuite.

Cindy înghiţi momeala.

— Io pot să-l învârt pă degete, spuse ea plină de sine, cu un zâmbet mieros pe buze şi o privire atoateştiutoare în ochi. Numai las pă mine. Care-i telefonu' tău?

Elly îi dădu numărul lui Eleanor.

— O să te sun într-o zi sau două, promise Cindy notându-l cu un stilou de aur într-o agendă mică şi subliniind numele *Elly*.

— Eşti un dar ceresc, îi spuse Elly recunoscătoare, însă acum, pur şi simplu trebuie s-o iau la goană. Mă duc să vizitez un vechi prieten care e internat în spital.

Ceva îi şopti să nu menţioneze motivul. Cindy era genul celor ce cred orice zvon greşit care circula despre SIDA.

— Cineva pă care-l cunosc? întrebă Cindy.

— Mă îndoiesc. N-are nicio legătură cu branşa noastră, aşa cum avem noi două. L-am cunoscut după aceea.

— Un vechi amorez de-al tău?

— Nu, doar un prieten vechi; vreau să spun bătrân. Se apropie de şaptezeci de ani.

— Ah… se dezumflă Cindy şi interesul ei se evaporă.

— Vrei să te duc cu maşina? întrebă ea când părăsiră restaurantul şi Rolls-ul, care în mod vădit fusese chemat, tocmai se opri în dreptul lor.

— Nu, mulţumesc. Am câteva comisioane de făcut în drum spre spital. A fost plăcut să te revăd, Cindy, şi-mi pare bine că o duci aşa grozav, declară Nell.

Cindy se-nfoie, îşi strânse haina de nurcă pe lângă corp şi inelul de pe mâna ei stângă străluci orbitor.

— Am zis întotdeauna c-o să răzbat în viaţă, aşa-i?

— Da, recunoscu Elly, amintindu-şi cât de des spusese Cindy asta şi cât de mult greşise când crezuse că nu era decât fanfaronadă.

— Fii fără grijă! O să-ţi vând io un pont, două, rosti Cindy plină de ea. Te pun io la curent cu ce trebuie să ştii şi câte Ei mai câte, ie-n regulă?

— Îţi voi fi recunoscătoare pentru orice sfat,

răspunse Elly foarte serioasă.

Când şoferul în livrea îi deschise portiera. Cindy nu se putu abţine să nu facă o ultimă şi triumfătoare remarcă ironică;

— Creierii nu le totul, ştii?

Portiera se închise şi ea zâmbi cu condescendenţă, acordându-i lui Elly o fluturare de mână de parcă era regina-mamă, în timp ce maşina se depărta silenţioasă.

Nell expiră cu putere ca pentru a alunga norul greu de parfum „Poison" cu care Cindy parcă se-mbăiase şi care anihilase complet aroma propriului parfum „Y". Apoi, se îndreptă spre Picadilly Circus de unde avea să ia un autobuz până la Westminster.

Philip se holbă la ea.

— Pot să te întreb pentru care anume rol dai astăzi probă?

— O *call-girl* părăsită de noroc.

— Da, desigur, ceea ce nu s-ar putea spune despre Cleo. Îmi este permis să întreb de ce?

— Nu, spuse Nell ţinând piept suflului îngheţat al privirii glaciale a lui Philip. Dacă şi când se va termina, vei afla totul, promise ea.

— Ah… deci există ceva totuşi.

— Ia gândeşte-te ce distractiv va fi să-ţi imaginezi despre ce ar putea fi vorba.

— Având în vedere că nu e nimic altceva de făcut în mănăstirea asta ferecată, presupun că ar trebui să-ţi fiu recunoscător.

— Deci nu e nicio şansă să te externeze?

— De fiecare dată când par satisfăcuţi, apare ceva care le strică planurile. Acum, nu le place cum arată plămânii mei, spuse el, şi asta e numai din cauză că au fost nevoiţi să-mi dea oxigen noaptea trecută.

Nell îl examină cu atenţie. Chipul lui distins, cu o osatură perfectă, era mai palid ca de obicei şi pierduse în greutate. Totuşi, ochii îi rămăseseră la fel de vigilenţi, iar vocea puternică şi insinuantă. Când îi ordonă să-i spună ce bârfe noi mai are pentru el, şi ea răspunse că nu are

niciuna, deveni tăioasă.

— Atunci de ce mă faci să-mi pierd timpul apărând aici fără niciun motiv?

— Am venit ca să văd ce mai faci.

— Ştii prea bine ce fac. Mor. În situaţia asta, ţi-ai putea da silinţa să mă ajuţi să-mi petrec ultimele luni printre bârfele care-mi plac atât de mult. Cum n-ai nimic interesant de povestit, poţi foarte bine să pleci. Fii aşa de amabilă şi nu te mai întoarce fără un motiv temeinic. Lasă cărţile, fiindcă văd că sunt cele pe care ţi le-am cerut. Şi mi-ai adus struguri albi, când ştii foarte bine că nu mănânc decât negri. Nu sunt un erbivor. Poţi să-i iei cu tine când pleci.

— Iau şi delicatesele turceşti?

— Nu, lasă-le dacă sunt din cele cu cacao.

— Sunt.

— Ai o notă bună atunci, dar nicio coroniţă. Acum du-te şi vezi-ţi de scopurile tale ascunse, şi sper că-ţi vei ţine promisiunea: vreau întreaga poveste de la cap la coadă.

— Promit; să mor eu!

— Oh, nu, asta-i replica mea.

Restaurantul se afla în spatele Scotland Yard-ului. Nell nu mai fusese niciodată acolo. Era liniştit, lipsea muzica, iar mesele erau distanţate. Cum ajunsese prima, îşi comandă o băutură şi începu să citească *Evening Standard*. Nimeni nu-i dădu nicio atenţie, deşi era singura femeie din local. Taiorul ei de crêpe negru, complet anost, nu avea nota aceea şic ce atrage privirile. Nu purta bijuterii în afara perlelor din urechi, fusta avea o lungime decentă şi în picioare avea *escarpins* simpli, negri, cu tocuri de trei degete. Părul îi era ridicat în sus într-un rulou franţuzesc şi pe Scaunul tapiţat cu piele de lângă ea zăcea o servietă de piele neagră, încercase să creeze imaginea unei persoane importante din consiliul de conducere al unei firme, care lua o băutură reconfortantă după o zi grea de lucru. Când Mark intră prin uşile batante, trecu cu privirea peste ea şi apoi reveni, dându-şi seama cine era. *Încă una*! fu primul gând care-i trecu prin

minte.

— Sunt de-adevăratelea? întrebă el arătând spre ochelarii cu ramă de baga, cocoţaţi pe nasul ei.

— Da. Pentru citit, am nevoie de ochelari.

— Deci nu foloseşti lentilele de contact numai pentru a te deghiza.

— Nu.

— Eşti gata pentru încă unul? zise el făcând semn spre paharul ei aproape gol.

— Dacă eşti amabil…

Mark aduse un gin cu apă tonică pentru ea şi o bere. Pentru el.

— Deci… cum a mers? o chestionă el.

— Ca în vis. M-a recunoscut imediat, dar a trebuit să mă chinui s-o recreez pe Elly, cea pe care o ştia ea, însă ceva mai emancipată. A comentat faptul că era ceva schimbat la mine şi i-am spus că am făcut operaţie estetică ceea ce, de altfel, e adevărat.

— Pi a înghiţit povestea?

— Nu pe Cindy trebuie să o păcălesc, ci pe Tony Panacoulis.

— Crezi că vei avea ocazia?

— O, da! De-abia aşteaptă să-şi demonstreze puterea şi poziţia pe care o are acum şi să-şi etaleze hainele şi bijuteriile. Se pare că are impresia să-l poate manevra pe Tony aşa cum doreşte ea.

— Şi tu? Cum te simţi relativ la toate astea?

— Încrezătoare, răspunse ea fără să ezite. N-a existat niciun moment de încordare sau suspiciune de genul: „ce caută ea aici aşa, deodată, după atât amar de vreme?”. Era de-a dreptul încântată să aibă pe cineva căruia să i se laude. Cindy n-a ţinut niciodată secret norocul care a dat peste ea, chiar dacă tot ce puteai înregistra erau doar descrierile ei detaliate.

— Eşti sigură că n-a fost suspicioasă?

— Absolut. De ce ar trebui să fie?

— Pentru că Panacoulis devine paranoic când e vorba de discreţie. El şi Dominitian se văd în mod regulat, dar

sosesc şi pleacă separat şi nu se întâlnesc de două ori în acelaşi loc. Panacoulis este un grec cipriot, dar ar putea fi sicilian, atât este de bănuitor faţă de persoanele pe care nu le consideră ca făcând parte din Familie. Dacă Cindy e aşa tare pe poziţie după cum spui, atunci cultiv-o cu orice preţ, pentru că asta înseamnă că puterea şi influenţa ei sunt considerabile.

— Întâi o să aştept dovada. Exagerarea face parte integrantă din Cindy şi tot ce ştiu deocamdată este versiunea ei înfrumuseţată a adevărului. Bagă de seamă, dacă memoria nu-mi joacă o festă, Tony Panacoulis a avut întotdeauna o înclinaţie către blonde, poate unde el este atât de smead. Cindy nu este o blondă naturală şi părul ei nu era platinat când am cunoscut-o; mai degrabă era auriu.

— Crezi că te va recunoaşte cu uşurinţă?

— Sper că nu. Nu l-am cunoscut niciodată aşa de bine ca pe Cindy.

Şi nici n-am vrut, îşi spuse ea trăgând cu ochiul la ceas.

— Te reţin cumva?

Vocea îi sună mai tăioasă decât intenţionase, pentru că sperase să o convingă să ia masa cu el.

Nell îi răspunse pe un ton înţepător ca o bere rece:

— Nu pot să stau mult. Lucrez astă-seară.

Pentru ea era o expunere a unui fapt, dar lui îi schimbă complet starea de spirit cu una mult mai rea. Cuvintele ei îi spulberaseră speranţele, lăsând în locul lor un hău adânc.

Mark nu spuse decât „Ah”, dar ea reacţionă într-o fracţiune de secundă. Văzu cum ochii îi devin ca de gheaţă, iar expresia feţei i se modifică imperceptibil, asemeni unei dizolvări lente. Privirea ei trecu peste el, verde, fără urmă de zâmbet şi distantă, exact în maniera lui Cleo, de parcă el n-ar fi însemnat nimic altceva decât o belea pe capul ei.

— Când am fost de acord să te ajut, domnule supraintendent, rosti ea fără intonaţie, nu s-a spus nimic în legătură cu faptul că n-aş mai avea voie să mă ajut pe mine

însămi. Eu sunt ceea ce sunt. Te sfătuiesc să accepţi acest fapt.

Se ridică luându-şi servieta şi mănuşile. El o imită şi atunci Nell adăugă:

— Dacă, şi când voi mai avea ceva de raportat în legătură cu problema în cauză, voi lua legătura cu dumneata.

Îl salută scurt din cap, de parcă el ar fi fost o nouă cunoştinţă lipsită de importanţă în ierarhia firmei şi dispăru fără să lase nimic în urma ei, în afară de mireasma sugestivă a parfumului.

Îi venea s-o omoare, dar cum asta nu era cu putinţă, se decise să-şi înece amarul. *Căţeaua*! *Târfa*! *Curva*! în mintea lui, arunca epitetele ca pe nişte gloanţe, direct spre chipul ei care se fragmenta, se dezagrega, pentru ca imediat să se reconstituie singur.

Ei bine, *acum ştii*, se admonestă el, *şi e destul de târziu. Tu şi închipuirile tale*! *Pentru că asta e totul şi la fel şi ea. Înţelege o dată pentru totdeauna şi acţionează în consecinţă*!

Cu atât mai bine, continuă el în gând golindu-şi paharul şi făcând o incursiune la bar după încă unul. De data asta luă un whisky, şi pe deasupra dublu. Maşina lui se afla la Yard; la venire, parcursese pe jos scurta distanţă până la local.

Te-ai implicat mult prea mult în micul tău vis, fiindcă asta-i tot şi nimic mai mult, o ştii prea bine. Asta-i tot ce va putea fi vreodată. Faptul că tu Vrei ca un lucru să devină realitate nu e suficient; ar fi trebuit să ştii asta până acum. Foarte bine, recunoaşte că o doreşti şi apoi pricepe o dată pentru totdeauna că, aşa după cum spune mama ta cu atâta plăcere: „ceea ce vrei şi ceea ce primeşti sunt două lucruri total diferite

De aici, şirul gândurilor îl conduse direct la Alison.

Da, reflectă el, simţind cum whisky-ul îl loveşte la punctul slab. *Alison reprezintă tot ce nu este cealaltă. E făcută pe măsura unui poliţist promiţător ca tine. Foloseşte-ţi bunul simţ, Mark, şi uită-te în oglindă.*

Întotdeauna va fi cineva pe urmele tale, gata să te facă praf. Nell Jordan este genul de cuţit pe care anumiţi oameni l-ar mânui cu plăcere ca să taie frânghia pe care te caţări. Foloseşte-o aşa cum trebuie folosită – drept un informator. Rezolvă cazul acesta şi următorul consiliu te va propulsa direct spre uşa pe care scrie „Supraintendent-şef Stevens”. Fă lucrurile ca lumea. Alison este cea potrivită.

Scotoci în buzunar după mărunţiş şi se duse să-i dea telefon.

— Iartă-mă, zise el mai târziu, dându-şi seama că săvârşise o nedreptate.

Era, însă, prea nefericit ca să simtă ceva şi cu inima atât de grea, încât i se părea că se modificase intensitatea câmpului gravitaţional.

— N-am de ce să te iert. Se mai întâmplă.

— Mie nu mi se întâmplă niciodată!

— Nici chiar atunci când bei prea mult!

El tăcu, apoi recunoscu faptul, suspinând.

— Am ştiut de cum te-am văzut că nu e în regulă ceva.

Erai atât de încordat, încât mă mir că nu te-ai strangulat singur.

El se simţi vinovat şi îi luă în nume de rău faptul că-l făcea să se simtă aşa.

— E din cauza serviciului?

— Da, se cramponă el de jumătatea de adevăr. Cazul la care lucrez îmi dă dureri de cap.

Şi de inimă, completă el în sinea lui.

Ea rămase tăcută ceva timp, după care zise:

— Ştiu că eşti ambiţios, Mark, dar în scurt timp ai avansat foarte mult. N-am nicio îndoială că vei ajunge ce-ţi doreşti să fii şi unde doreşti să fii. Trebuie doar să ai ceva mai multă răbdare, asta-i tot.

— Mi-e teamă că nu ăsta e punctul meu forte.

— Nimeni nu e perfect.

— Eşti tare înţelegătoare, afirmă el cu sinceritate.

— Ah, da, zâmbi Alison silit. Şi amabilă şi

compătimitoare, şi… am toate virtuţile unui bun camarad. Aş prefera să mi se spună că sunt atrăgătoare, şi senzuală, şi de neuitat; genul de femeie care l-ar face pe membrul lui Mark Stevens să voteze „pentru”, oricât de cherchelit ar fi posesorul lui.

Ea aruncă pledurile deoparte, se întinse după chimonoul japonez şi el putu să contemple şi să aprecieze încă o dată silueta atletică: stomacul plat, fundul aproape plat şi el, sânii mici şi fermi. Dar chiar în timp ce-l admira, peste el se suprapuse imaginea formelor zvelte şi totuşi voluptuoase ale corpului lui Nell Jordan şi se simţi invadat de dorinţă. De asemenea, se excitase. Ceea ce nu putea realiza în compania lui Alison, ştiind că era Alison, devenea extrem de simplu când se gândea la Nell. Întinse o mână şi ea se întoarse întrebătoare, însă când îi văzu penisul atât de mândru în verticalitatea lui, ridică din sprâncene şi întrebă:

— E din cauza cuvintelor pe care le-am spus?

— Mai mult din cauza celor văzute…

Încă o jumătate de adevăr, dar avusese efect, nu-i aşa? Acum mai rămânea să treacă testul.

Îl trecu cu brio.

— Cred că ţi se poate acorda medalia de aur, suspină Alison moleşită şi pe deplin satisfăcută. Da, în mod sigur, medalia de *aur*, *plus calificativul* „E” de la excelent.

Corpul ei era acoperit cu o peliculă fină de sudoare şi pulsul îi zvâcnea în scobitura de la baza *gâtului*.

— Sexul e cel mai grozav sport posibil, nu crezi?

— În mod sigur, cel mai plăcut.

Ea se înroşi.

— Vrei să spui că… ţi-am dăruit plăcere?

— Da.

Nu e chiar o minciună, reflectă el stânjenit. Posedase trupul lui Alison, simţise reacţiile lui Alison, dar pe Nell o ţinuse în braţe, lui Nell îi dăruise plăcerea; suspinele, respiraţia convulsivă şi gemetele pe care le auzise fuseseră ale lui Nell. *Nu sunt primul şi nu voi fi nici ultimul*, îşi zise el. *Lucrul acela pe care-l purtăm între picioare nu are*

conştiinţă şi oare n-a spus cineva că noaptea, toate pisicile sunt negre? Dar când privi la figura încântată a lui Alison, se simţi vinovat şi, cumva, întinat. Se sculă repede din pat şi spuse:

— Trebuie să fac un duş şi să plec. Mâine am o zi grea şi lungă…

Înainte de a pleca, îşi puse mâinile pe umerii ei.

— Mulţumesc, rosti el.

— Pentru ce?

— Pentru că ai fost aici.

Alison imită un salut.

— Oricând, domnule supraintendent.

Închizând uşa după el, se întrebă cu amărăciunea celui care a fost vioara a doua în orchestra vieţii încă de când a învăţat să cânte gama, cine era Nell? Când ajunsese la climax, Mark rostise acest nume cu un strigăt aflat undeva între exaltare şi disperare. Fusese la fel de adâncit în închipuirile lui, pe cât fusese de scufundat în ea, şi nu îşi mai putuse controla reacţiile, după cum nu se mai putuse controla pe el însuşi. Aşa ceva nu i se mai întâmplase. În seara asta, avusese sentimentul acut că simţise vulnerabilitatea goliciunii lui şi lucrul ăsta nu avea nicio legătură cu faptul că îl văzuse dezbrăcat.

Era un amant grozav: plin de pasiune, ingenios şi sensibil, ştiind cum să ofere plăcerea înainte de a-şi lua partea lui, dar întotdeauna, şi acum, ca şi mai-nainte, ea simţise – cu cel de-al şaptelea simţ al ei creat de cel de-al şaselea simţ: acela de a fi mereu pe locul doi – un fel de prăpastie; o detaşare deliberată a minţit de trup, astfel încât, în timp ce făcea un lucru, el se gândea la altul. În vreme ce, aparent era angrenat cu sufletul şi cu trupul în strădania sa, ea simţise foarte clar că inima lui n-avea nimic în comun cu ceea ce făcea. A ei, în schimb, fusese rănită. După cum ar fi spus Mark, suferise o vătămare corporală gravă. El nu făcuse decât să-i zâmbească, să-i strângă mâna, şi gata. Era terminată. Condamnată.

Povestea de acum nu se asemăna câtuşi de puţin cu dragostea ei nebună, disperată şi fără speranţă pentru un

bărbat pe care nu-l interesaseră decât banii moşteniţi de ea. Mark era un bărbat în care putea avea încredere, ale cărui vorbe puteau fi luate în serios, care îşi onora obligaţiile şi putea fi un bun prieten şi amant. Era genul de om pe care sperase, dar nu crezuse niciodată, că-l va întâlni şi ar fi vrut să moară, atât de stânjenită fusese când, privind în ochii lui, văzuse că ştia precis ce puneau mamele lor la cale. Dar nu ele îl determinaseră să-i ceară o întâlnire, nu complotul lor îl făcuse să ajungă în patul ei la a doua lor întâlnire.

Înţelese că nu îi captase toată atenţia; nu în felul în care dorea, dar ştia cine era ea şi la ce se putea aştepta, şi se simţise recunoscătoare. Fusese luată şi aruncată de atâtea ori încât nu mai era nimic de sfărâmat în ea şi de aceea era atât de surprinsă că o durea atât de mult. *Cote Porter* a *exprimat totul atât de bine*, reflectă ea, strângând aşternuturile de pe pat şi punând altele curate. *„Mi-ai pătruns în suflet”*, *dar nu eu sunt cea care i-a pătruns în sânge*. Făcuse dragoste cu ea în seara asta cu pasiune şi tandreţe, fapt care dovedea cât de adevărată era vechea zicală: a treia oară e cu noroc. În seara asta nu se purtase detaşat. Se dăruise total, în aşa fel încât o făcuse să fie conştientă în mod dureros cât de mult o înşelase la primele două întâlniri. Numai că nu i se dăruise ei, ci unei femei numite Nell.

Cindy îi telefonă lui Nell chiar a doua zi:

— Am vorbit cu Tony şi, dacă vrei să discuţi cu iei, să-i povesteşti ce-ai făcut dă când ai plecat dă la Mickey şi cum te-ai întors în ţară, le dispus să te asculte.

Nell nu se arătă impresionată.

— Cine face de fapt o favoare aici, Cindy? întrebă ea.

Nu mai sunt târfuliţa de doi bani de care-şi aminteşte el. Sper că i-ai spus asta…

— Oh, sigur că da. Da… ştii cum e Tony, ce pretenţios poate fi. Ştii bine că aicea nu le ca la Ollywood… Tony tre’ să fie atent, foarte atent, şi cum le prevăzător dă felul lui, le şi mai prudent decât în mod normai. Nu să-ncrede în nimeni şi numa’ fiindcă am vorbit io pentru tine, a zis c-o

să stea de vorbă cu tine. I-am zis că ai clasă şi se-ntâmplă că d'asta are nevoie pentru un nou film; aşteaptă taman fata potrivită ca să-nceapă să filmeze. Dacă ţi se potriveşte faţa, rolu' le al tău.

Nell presimţi că Cindy îi făcuse portretul în roz de o aşa manieră de parcă starea ei ar fi fost de permanentă îmbujorare. În fond, Cindy nu fusese niciodată în stare să nu se amestece în orice putea. Cine altcineva ar purta unghii atât de incredibil de lungi, decât o versiune feminină a Baronului Münchhausen.

Dumnezeu ştie ia ce se aşteaptă el, dar cel mai bine ar fi să arăt la înălţime.

— Unde şi când? întrebă cu asprime în voce.

— La clubu' lu' Tony din Soho – *Casa Orhideelor*. Mâine dimineaţă, la un şpe.

După ce închise, se întrebă dacă să-i spună sau nu lui Mark Stevens. Hotărî să n-o facă. Important avea să fie rezultatul întâlnirii şi nu întâlnirea în sine, aşa că se duse la etaj să-şi pregătească rolul.

Casa Orhideelor era un club unde se făcea striptease, arătând sărăcăcios şi neatrăgător în lumina zilei. Era întunecos, iar aerul duhnea a fum de ţigară şi parfum ieftin. O femeie de serviciu plimba la întâmplare un aspirator pe covorul roşu închis ce acoperea podeaua. La intrarea în clubul propriu-zis atârnau perdele de mătase cu câteva nuanţe mai deschise. Pe pereţii foaierului erau puse fotografii în mărime naturală ale nudurilor unor fete: toate blonde, tinere, şi absolut toate – copii ale lui Marilyn Monroe.

Un individ din spatele unei tejghele care aranja pachete de ţigări obişnuite şi de foi, privi la ea şi întrebă:

— Pot să te-ajut, iubito?

— Am o întâlnire la ora unsprezece cu domnul Panacoulis, numele este Elly Little.

— Aşteaptă un pic.

Tipul înconjură tejgheaua şi trecu prin perdele. Îngrijitoarea, ce clipea permanent din cauza fumului care-i intra în ochi, venind de la ţigara atârnată în colţul gurii,

aruncă o privire către Nell, adulmecă în aer într-un fel foarte grăitor şi apoi îndreptă peria aspiratorului spre scrumul care-i căzuse când strâmbase din nas.

— P-aici, iubito!

Omul apăruse între perdele şi-i făcu semn cu capul spre cealaltă încăpere. Nell îl urmă. Clubul era mic; mese şi banchete se înghesuiau de-a lungul a doi pereţi şi o scenă mică ocupa fundul sălii. Încăperea era decorată cu acelaşi covor roşu, imitaţii din plastic ale unor candelabre de cristal şi lămpi făcute din sticle de Chianti cu lumânări înfipte în ele. Nell îl urmă pe ghid printre scaune până la o uşă din spatele scenei, pe care acesta o deschise anunţând; „Domnişoara Little”.

Nell trecu de el şi bărbatul închise uşa în urma ei.

Tony Panacoulis stătea în spatele unui birou în camera lipsită de geamuri, luminată de o lampă cu abajur verde. Şedea tolănit într-un scaun rotitor cu braţe, îşi rezemase picioarele de marginea biroului, şi îşi tăia unghiile.

Pentru Nell, totul semăna cu o reluare a primei lor întâlniri, petrecute cu mulţi ani în urmă. Părul creţ era încă. Foarte negru, dar acum avea culoarea aceea fără viaţă dată de vopsea, iar ochii lui încă mai păreau bucăţele mici de obsidian privind fix, fără să clipească, de pe un chip care continua să-i sugereze imaginea unui fruct prea copt. *E din cauza gurii*, decise ea; era prea mare, cu buze prea pline şi prea moi; asta şi paloarea nenaturală a tenului, care în mod vădit vedea rareori lumina soarelui. Purta un costum din mătase gri deschis, o cămaşă din mătase albastră şi o cravată de culoarea violetelor de Parma. Mâinile îi erau mici şi durdulii, ca şi faţa. Purta un inel gros de aur cu diamant pe unul din degetele mici, un ceas „Rolex” plin de diamante la încheietura unei mâini şi o brăţară de aur având forma unui lanţ, pe cealaltă.

Nell adulmecă fără să-şi mişte nasul şi îşi dădu seama că se mai dădea şi acum cu aceeaşi loţiune de după bărbierit ca pe vremuri, aidoma celei folosite de bunul său prieten Reza Dominitian. Nici nu era de mirare că n-o

putea suferi.

— Ia loc, domnişoară Little, zise el şi îi indică scaunul de lemn din faţa biroului.

Mai avea încă accentul grecesc, dar nu era nici urmă de ezitare în felul în care vorbea engleza.

— Mulţumesc.

Nell se aşează, îşi încrucişă picioarele şi mătasea naturală a rochiei ei de culoare gri-cafeniu i se ridică de la genunchi, în sus pe coapse. În urechi avea spirale masive din aur asortate cu broşa prinsă pe reverul stâng al rochiei, iar pantofii şi geanta erau confecţionate din piele de un cafeniu cald. Catarama genţii avea forma a doua litere C împletite, simbolul casei de modă „Chanel”.

— Ei bine, spuse în cele din urmă Tony Panacoulis, după o examinare contemplativă făcută pe îndelete, te-ai schimbat mult.

— A fost uşor, îi replică Nell cu răceală.

— Spune-mi cum ai făcut.

Nell îi spuse aceeaşi poveste ca şi lui Cindy, dar spre deosebire de ea, el îi puse întrebări. Era mai ales interesat de experienţa ei de *call-girl* de înaltă clasă şi singurul semn de viaţă pe care-l dădu fu când ea îi spuse cât de mult câştigase la fiecare număr.

— Deci ies o groază de parale din afacerea asta pentru o fată potrivită pentru aşa ceva, zise el părând interesat şi gânditor.

— Da, şi ies şi mai multe dacă lucrezi pe cont propriu şi nu pentru vreo agenţie. La nivelul acela nu există proxeneţi. Genul de fată care poate câştiga atâţia bani o ştie prea bine şi n-are nicio intenţie să-i împartă.

— Îţi plac banii?

— Îmi plac banii mei.

— Atunci, cum de te afli în faţa mea, cerând ceva de lucru?

— Pentru că mi s-au furat opt mii de dolari şi pentru că Cindy a sugerat să s-ar putea să fiu potrivită pentru ceţi trebuie. Nu m-am prea ocupat cu acostarea. În State asta e o afacere în stil mare şi fetele sunt înlocuite foarte

repede; în plus, este controlată de indivizi pentru care n-am avut chef să lucrez – genul de oameni care au o înclinaţie spre a fi împuşcaţi pe scaun la frizerie sau pe bancheta din spate a maşinii, zise ea ridicându-şi privirea spre ochii negri şi inexpresivi. Dacă n-aş fi avut nevoie de bani, n-aş fi aici şi dacă nu va fi ceva care să merite osteneala, n-am s-o fac. Mai am câteva legături pe aici şi încă mai pot face nişte manevre pe cinste pentru bărbaţii dispuşi să plătească pentru ceva… mai puţin obişnuit.

— Ce anume?

— Asta-i treaba mea.

— Nu şi dacă lucrezi pentru mine; atunci orice faci devine şi treaba mea.

Spuse acestea pe un ton calm şi decis, dar Nell simţea nişte vibraţii care îi contraziceau cuvintele. Era ceva în spatele ochilor acelora inexpresivi… o mică flacără pe care o recunoscu. Se decise să-l lase să se dea singur de gol.

— În acest caz, nu mai e nimic de spus. Vă doresc o zi bună, domnule Panacoulis.

Ajunse cu mâna pe clanţa uşii înainte ca el să fi putut spune:

— Nu fi aşa repezită. Hai să mai discutăm puţin.

Grimasa gurii sale intenţiona să fie un zâmbet conciliant.

— Nu sunt obişnuit să am de-a face cu curve de înaltă clasă, adăugă el şi sarcasmul picura din fiecare cuvânt rostit.

— Vă anunţ, domnule Panacoulis, îi spuse Nell calmă, că exact asta sunt. Renunţaţi la ideea că aş mai fi ceea ce m-a făcut Mickey Shaughnessy să fiu. I-am părăsit pe el şi cei de-o teapă cu el, cu mult timp în urmă.

— Îmi dau seama, zise el lăsând picioarele jos şi punând unghiera în buzunar. Cred totuşi că ar trebui să vezi calitatea filmelor video pe care le fac eu. Nici ele nu sunt de factura porcăriilor ce rulează la cinematograf.

Când se apropie, se văzu clar că era foarte scund – cu un cap mai mic decât ea, care purta tocuri înalte.

— Îţi voi aranja o vizionare în particular, continuă Tony Panacoulis. Cred că vei fi surprinsă.

Avu dreptate. Decorurile erau fastuoase, culoarea foarte bună şi filmarea făcută de un expert, chiar dacă unele dintre actele sexuale erau perversiuni dintre cele mai vulgare. Exista chiar şi un fir narativ, deşi, odată ce hainele erau scoase şi acţiunea se înfierbânta, nimeni nu-i mai dădea atenţie.

Imaginile erau de-a dreptul artistice din punct de vedere al amplasării acţiunii şi o anume scenă îi captă atenţia lui

Nell, deşi avu grijă să nu arate în niciun fel de ce. Tony Panacoulis stătea alături, şi cum braţul lui se sprijinea pe acelaşi suport cu al ei şi i-l atingea, ar fi simţit şi cea mai slabă încordare a ei când recunoscu locul unde se desfăşura acţiunea: pavilionul cochet cu coloane de marmură construit într-un luminiş la jumătate de milă de casa în care îşi petrecuse sfârşitul de săptămână cu Reza Dominitian.

— Ei? întrebă Tony Panacoulis când se aprinseră luminile.

— Trebuie să recunosc că sunt impresionată.

Era perfect adevărat. Nu era câtuşi de puţin o operaţie de două parale. Se cheltuiseră bani buni şi totul fusese făcut cu grijă.

Şi Tony progresase de când se întâlniseră la Islington. Devenise ceea ce evident el considera a fi „Domnul Mare şi Tare” şi ei i se confirmară presupunerile că acum conducea o afacere vastă şi profitabilă în domeniul pornografiei pure. Bineînţeles susţinut financiar de Reza Dominitian şi probabil şi de alţi indivizi bogaţi ce nu făceau prea mare caz de felul în care îşi măreau averile.

Încă îl mai găsea absolut respingător, atât ca persoană cât şi din punct de vedere profesional dar spera că Dat fiindcă îl cunoştea aşa de bine, putea folosi ceea ce ştia despre el ca să-l ajute pe Mark să-l închidă pentru multă vreme. Dacă n-ar fi existat un motiv atât de important nu s-ar mai fi apropiat de el de dragul nimănui,

dar copiii de care se abuzase sexual constituiau o problemă faţă de care nutrea sentimente foarte puternice, una pe care conştiinţa ei nu i-ar fi permis s-o ignore. În plus, ea nu mai era de multă vreme un nimeni. Avea o siguranţă de sine dată de experienţa anilor în care fusese o curtezană versată, foarte bine plătită, şi nu degeaba devenise o maestră în arta fanteziilor!

Nu! îşi putea juca bine rolul. Mica întrevedere arătase limpede acest lucru. Ca să-l pună pe ticălosul ăsta mic în boxa acuzaţilor, având înaintea lui perspectiva unei sentinţe grele, îi va da o reprezentaţie care să-l lase cu gura căscată.

Simţi braţul lui Tony Panacoulis înconjurându-i umerii şi se forţă să rămână aparent nemişcată când el îşi apropie faţa de a ei, îi aruncă o privire piezişă şi onctuoasă şi îi spuse sigur pe sine:

— Eşti interpreta perfectă pentru rolul principal din următorul meu film, cel al unei adevărate lady, de fapt al lui Lady Chatterley[63]. Sunt pe cale să realizez singura versiune obiectivă şi veridică a acelei mici capodopere. Cum ţi-ar place să joci rolul lui Lady Constance?

— 18 – Filmările încep luna viitoare, îi spuse Nell lui Mark Stevens.

— Deci n-ai avut nicio problemă.

Nu se putea deduce nimic din vocea lui şi, cum vorbeau la telefon, nici nu-i putea vedea chipul. Chiar din clipa în care îşi dăduse seama ce simţise el în *seara aceea* la restaurant, se hotărâse să nu dea amploare la ceea ce intuiţia ei îi spunea că poate deveni o situaţie foarte delicată. Se impunea utilizarea dispozitivului de control la distanţă.

— Niciuna. De fapt, dacă tot ai adus vorba am făcut o cucerire. Tony Panacoulis a lăsat să se înţeleagă cât se poate de clar că mă place.

La această afirmaţie nu obţinu niciun răspuns, în schimb el întrebă;

---

63 Eroina principală a romanului Amantul lui Lady Chatterley de D.H.Lawrence (n.t.).

— Unde o să lucraţi?

— Nu ştiu. Urmează să mă duc la el la club la ora zece. Apoi voi merge unde vor vrea ei să filmeze. A spus că va trebui să aleagă locul *pentru* filmare, pentru că are intenţia să urmeze cartea îndeaproape.

— Ce e el, producător sau regizor?

— Regizorul o să fie cineva pe nume Bill Myers, dar am impresia că Tony are ultimul cuvânt.

— La altceva nu s-a mai făcut aluzie?

— Nu. Pot doar să presupun că pornografia obişnuită este făcută de un grup de oameni, iar materialele specializate în pedofilie de un altul şi cele două nu-l au în comun decât pe Tony Panacoulis. Am făcut investigaţii în legătură cu Bill Myers prin anumite cunoştinţe ale mele. Relativ la meseria lui, are reputaţia de a fi un bun regizor. Mai de mult se orientase spre Hollywood, dar a început să ia heroină. Se droghează de opt ani, însă când îşi face plinul lucrează foarte repede. Ei au recunoscut că poate termina în mod obişnuit filmările într-o săptămână.

După un alt moment de tăcere, el reluă:

— Şi când filmul va fi terminat, vei mai colabora?

— Depinde de cât de bine voi interpreta rolul lui Constance Chatterly.

— Iar asta va depinde, desigur, de cine va juca în rolul lui Mellors.

Ea îi ignoră sarcasmul, continuând cu seriozitate firul conversaţiei:

— Un bărbat pe nume Harry Hall. Interpretează rolul principal în toate filmele lui Tony Panacoulis. Arată ca Mister Univers. L-am văzut în acţiune şi sunt sigură că el este motivul pentru care atâtea femei închiriază casete video. Primeşte chiar şi scrisori de la admiratoare.

Nu te pune cu mine, domnule supraintendent, îl avertiză ea în gând. *N-am chef de ceartă*; *nu după ce i-am întâlnit iar pe Tony Panacoulis*. În continuare îl auzi pe Mark întrebând:

— Eşti sigură că vrei să faci asta?

— Tu eşti cel care a insistat că aş putea fi de o

inestimabilă valoare pentru investigaţiile tale. Tu eşti cel care a propus să iau legătura cu Cindy Lewis din nou, tu…

— E-n regulă!

— Fac treaba asta dintr-un singur motiv, îi spuse ea; ca să-mi arăt recunoştinţa pentru tot norocul pe care l-am avut. Eu nu sunt superstiţioasă, dar binefăcătoarea mea era. Nutrea convingerea că, dacă nu împărţi cât de puţin din norocul tău, el nu va mai găsi drumul spre tine. Ăsta e felul meu de a fi recunoscătoare. Am o fixaţie în legătură cu pornografia care foloseşte copiii, în legătură cu copiii şi sexul, afirmă ea, ştiind că declaraţia asta îl va pune la locul lui. Şi, în fond, nu fac ceva ce n-am mai făcut înainte. Foarte bine, e o treabă înjositoare şi va fi filmată, dar pot să mă descurc cu asta.

Nell chicoti şi, la auzul râsului ei, Mark se clătină.

— Pe lângă asta, din câte spune domnul Panacoulis, sunt pe cale să iau parte la crearea unei opere de artă.

— Se pare că aţi avut o discuţie serioasă.

— Intenţia mea a fost să-l trag de limbă.[64]

Nu. Asta e intenţia lui, gândi Mark cu o furie sălbatică.

— E cea mai bună ocazie ca să pot privi, asculta şi afla cât mai multe. Mi s-a spus că ei caută de foarte multă vreme pe cineva care să fie o Constance perfectă. De cum m-a privit, Tony a ştiut că a găsit-o. Bineînţeles că am să port o perucă blondă…

— De ce? Fiindcă are o slăbiciune pentru blonde?

— Nu… rosti Nell surprinsă. Constance Chatterley era blondă.

— Ah, da, desigur.

Mark îşi forţă gândurile să se înscrie pe traiectoria oficială.

— Deci, în afară de a fi fost angajată n-ai nimic de raportat?

— E un început, nu-i aşa?

— Fii atentă. Asta nu este…

---

64 Joc de cuvinte în lb. Engleză: to pump a trage de limbă dar şi a pompa (n.t.).

— Ştiu exact ce este, domnule supraintendent şi o să strâng cât de multe informaţii pot pentru dumneata, fără să-mi compromit poziţia, deşi… trebuie să admit că este un început al naibii de compromiţător. Am să te mai sun.

Trecură cinci zile. Nell îi telefonă vineri seara şi lui nu-i plăcu cum suna vocea ei.

— Totul e pe casetă. După cum se spune, operaţiunea s-a încheiat cu succes în după-masa asta, la ora cinci.

— Cum a mers?

Glasul ei era atât de expresiv, încât putea să şi-o imagineze ridicând din umeri.

— A mers.

Pare deprimată, gândi el. *Şi de-a dreptul descurajată*. *Oricum ar fi fost*, *treaba n-a mers bine*.

— Unde eşti? o întrebă el.

— Acasă!

— Vin acolo în douăzeci de minute.

Arăta exact cum îi sunase vocea la telefon. Colţurile gurii îi erau lăsate în jos şi părea palidă. Intuiţia lui, ajutată de instrucţia primită şi de experienţă, diagnostică apropierea unui punct periculos de descărcare nervoasă.

— Vrei cafea sau mai bine ceva de băut?

— Cafea, te-aş ruga.

El îşi scoase paltonul, îl aruncă pe spătarul canapelei şi luă loc. Nell reveni cu două ceşti de cafea, îi dădu lui una şi apoi se aşeză turceşte pe sofaua de vis-à-vis. Purta jeanşi şi un tricou – ţinuta obişnuită de casă – şi era în picioarele goale. Părul îi era prins neglijent în vârful capului.

— Presupun… rosti ea cu o voce plină de sarcasm după ce luă o înghiţitură de cafea, că vrei să-ţi dau raportul. „Studioul” este o magazie abandonată care trebuia demolată, aflată pe malul sudic al râului, vis-à-vis de Greenwich. Cum banii alocaţi s-au terminat, demolarea a fost stopată. Etajele superioare sunt o ruină, dar noi am lucrat la parter. Pe firma de afară scrie „Athena Investments”; cred că aparţine unui alt grec cipriot. Se vede lesne că este folosită în mod curent pentru că

sistemul de alimentare cu energie electrică pentru luminat şi încălzit funcţiona şi crede-mă că era al naibii de frig, având în vedere situarea ei exact pe malul apei. Într-un colţ fusese amenajat un platou de filmare unde se presupunea a fi căsuţa lui Mellors. Au lucrat acolo de luni până joi, într-un ritm rapid de genul „timpul costă bani", dar totul a fost gata în avans şi Bill Myers ştia exact ce voia. Sex şi iar sex, cu prim planuri mărite. Cam atât despre „arta" lui Tony. Totul a mers şnur, în stilul propriu profesioniştilor. Echipa de filmare a fost foarte bună; ei şi cu Bill lucrează de foarte mulţi ani împreună. Toţi şi-au ţinut gurile închise. Nu ştiu dacă asta s-a datorat faptului că în primele două zile şi jumătate Tony a bântuit pe platou, dar se pare că pălăvrăgeala nu constituie punctul lor forte. Vineri ne-am dus „pe teren" şi ghici unde a fost asta.

Urechile lui experimentate „citiră" din tonul ei răspunsul exact.

— Wiltshire? La casa lui Reza Dominitian?

— Cum ai ghicit?

— Au. Fost recunoscute porţiuni din interiorul casei în mai multe filme video care au făcut parte dintr-o captură de materiale pornografice. Şi apoi era şi normal că vor folosi un loc foarte sigur pentru scenele exterioare, dacă ţinem cont de specificul filmului.

Ochii ei îl scrutară plini de suspiciune; văzând totuşi că nu râde de ea, se relaxă şi spuse:

— Exact asta am făcut; filmări în exterior. Am filmat două scene în interiorul şi în apropierea unui mic templu de marmură pe care l-am observat când am făcut turul proprietăţii la sfârşitul acela de săptămână. Într-una din scene eu îl împingeam pe Sir Cliffond în scaunul lui cu rotile; a fost un cadru lung şi unul dintre electricieni a jucat rolul lui, înfăşurat de sus până jos într-o cuvertură. Cealaltă scenă a fost filmată în interiorul templului – faimoasa scenă când cei doi amanţi se împodobesc cu flori. Toată ziua am fost extrem de încordată pentru că, deşi nimeni nu mi-a spus unde mergeam, am recunoscut

drumul de îndată ce am ajuns în Wiltshire. Cum, însă, m-ai asigurat că Dominitian e încă plecat din ţară, m-am ţinut tare pe poziţie.

— E la Bruxelles.

— Mă rog, se vedea că Tony conduce totul şi se ştia că acolo poate fi găsit, fiindcă a primit un telefon. Probabil că era vorba de ceva extrem de secret, pentru că, deşi poartă un telefon în buzunar tot timpul, a venit un servitor din casă să-l cheme; deci a fost precis genul de convorbire care necesită o linie sigură. Când s-a întors, ne-a anunţat că e chemat în altă parte şi l-a lăsat pe Bill la comandă… împreună cu Cindy, încheie Nell dramatic.

La semnul de întrebare din privirea lui, ea răspunse dând din cap afirmativ.

— Da… Cindy a făcut parte din trupă toată săptămâna, în orice caz, de atunci nu l-am mai văzut pe Tony până în după-amiaza asta când ne-am întors la Londra şi m-a plătit cu banii jos. O mie de lire. Părea că are impresia că sunt o grămadă de bani. N-a făcut caz de faptul că nu m-am arătat impresionată de suma de bani, dar mi-a spus să stau prin preajmă pentru alte filme, deci bănuiesc că am dat o reprezentaţie bună. Dar nu cred că toate astea au avut vreun rost pentru că n-am aflat absolut nimic. Ori tipii habar n-au, ori nu vor spune sau, mai bine zis, nu vor îndrăzni, şi înclin să cred ultima variantă, pentru că sunt nişte oameni decenţi şi foarte corecţi. Ei ştiu că fac ceva ilegal, dar din cauza asta sunt foarte bine plătiţi şi apoi, există o piaţă uriaşă – e clar că nu pot să toarne filmele suficient de repede. Pentru ei este o slujbă, nimic mai mult. Mi-au arătat ceva interes pentru că eram nouă şi presupun că voiau să mă verifice, dar în cea mai mare parte a timpului s-au preocupat, mai degrabă, de rezultatele campionatului de *snooker*[65] Am stat la taifas, le-am povestit despre Statele Unite, dar nu am putut scoate nimic de la ei. Ei mi-au spus poveşti – unele dintre ele de-a dreptul amuzante – despre anumite doamne înfiorător de îngâmfate, care şi-au început carierea în comerţul cu carne

65 Variantă a jocului de biliard (n.t.).

vie, dar n-a fost nici urmă de priviri de avertizare, nici gesturi discrete sau convorbiri în şoaptă. Într-un cuvânt, pierdere de timp, zise Nell suspinând din adâncul sufletului.

Arăta atât de dezamăgită, de înfrântă, încât Mark se simţi îndemnat să-şi pună ceaşca jos şi să meargă să se aşeze lângă ea.

— Nu este aşa, o contrazise el. Ai confirmat legătura între Dominitian şi Panacoulis şi ştim acum că încă mai folosesc casa aceea ca bază de operaţiuni.

— Dar n-am obţinut – cum o numiţi voi – nicio dovadă zdrobitoare despre celălalt gen de filme: când le fac, cine le face şi unde. Am pierdut o săptămână întreabă pescuind şi n-am prins nimic.

— Eu am petrecut luni întregi – cazul ăsta e pe rol de vreo doi ani – şi m-am simţit la fel de frustrat. Astfel de cazuri sunt rezolvate într-o oră şi jumătate doar în filme.

— Presupun că ai dreptate, oftă ea, dar se vedea că nu credea ce spune.

— M-am plâns eu cumva?

— Nu, dar ai avea tot dreptul…

— Nu, nu-l am. Munca în poliţie este în cea mai mare parte un drum greu de la întrebare la răspuns care se parcurge încet şi cere perseverenţă; înseamnă să sapi gropi care, în nouă cazuri din zece, nu conţin niciun cadavru; să examinezi totul amănunţit, până ce un fapt, considerat la început fără importanţă, este privit într-o altă lumină şi deschide o uşă la care ai bătut numai Dumnezeu ştie de când. În ultimii doi ani au fost găsite şase cadavre, dar mai sunt încă mulţi copii dispăruţi despre care nu se ştie nimic. Banda asta este foarte bine organizată şi acoperită şi doar participanţii la acţiuni ştiu unde, când şi cum vor avea loc, însă n-avem nicio idee cine sunt ei şi de unde vin. Cadavrele au fost găsite şi la două sute de mile distanţă; s-ar putea ca membrii bandei să vină din toate colţurile ţării, dacă şi când circumstanţele sunt prielnice şi au o victimă convenabilă. Asta se poate întâmpla destul de des, dar pare mai plauzibil ca acţiunea să aibă loc ceva mai

rar. De îndată ce este descoperit un cadavru, există o diminuare a activităţii pentru că băieţii după care umblă ei se sperie şi devin mult prea prudenţi pentru a putea fi ademeniţi. Convorbirea telefonică menţionată de tine ar putea fi în legătură cu banda sau nu. Panacoulis este urmărit în continuare şi, până acum, n-a făcut nimic nelalocul lui şi nici n-a fost în vreun loc suspect; fotografiile făcute de noi o pot dovedi. Mai târziu, am să-ţi arăt. Ar mai putea exista în cele vreo persoană cunoscută.

— Mă îndoiesc.

Nu putea să-i ridice moralul cu niciun chip.

— De ce este aşa de important pentru tine să găseşti o dovadă indiscutabilă?

— Pentru că ăsta este mobilul implicării mele, nu-i aşa? Şi, după cum bine ştii, nu-mi place gândul că se abuzează din punct de vedere sexual de copii. Mai vrei cafea? întrebă ea ridicându-se în picioare.

Mark înţelese că a atins un punct nevralgic şi propuse:

— Am o idee mai bună. Ai nevoie să te înveseleşti puţin. Ce-ar fi să mergem să cinăm în oraş?

— Nu, mulţumesc.

Răspunsul era la fel de categoric ca dovada pe care spera ea s-o găsească.

— Nu lua această nereuşită drept un eşec total. Consider-o o tentativă lipsită de succes şi treci la pasul următor.

— Dar eram atât de sigură că voi reuşi să aflu ceva.

Părea atât de nenorocită încât ar fi vrut s-o ia în braţe să-i ofere puţină alinare, dar ştia că acest lucru nu este încă posibil.

— Te-ai scufundat în abisul deznădejdii fără vreun motiv întemeiat. Ai nevoie de o atmosferă plăcută, mâncare bună şi companie, ca să nu mai pun la socoteală câteva pahare de vin.

— Am spus nu! zise ea şi adăugă un „mulţumesc” ca pe o tentativă de îndulcire a replicii.

Refuzul ei tăios aprinse brusc propriul lui foc ce

mocnea.

— Dumnezeule, dar eşti tare încăpăţânată. Ce trebuie să fac? Să devin clientul tău? Nu dai niciodată nimic de la tine?

În spatele norilor de furtună adunaţi în ochii ei izbucniră fulgerele, gura i se strânse într-o linie şi mâna i se ridică instinctiv ţintind obrazul lui, dar a lui era deja acolo ca s-o prindă şi s-o oprească. O strânse atât de tare încât ea se strâmbă de durere, ceea ce n-o opri să încerce figura cu cealaltă mână, care avu aceeaşi soartă. Rămaseră privind unul la altul şi înfruntându-se, în timp ce temperatura atmosferei creştea rapid. Acum, se găsea literalmente neajutorată în strânsoarea lui, ce nu slăbea câtuşi de puţin sub privirea ucigătoare, asemănătoare cu a gorgonei Meduse, cu care îl străfulgeră.

— Eşti hotărâtă să stai îmbufnată, nu-i aşa? Nu-mi spune că nu poţi suporta un eşec. Am crezut că eşti făcută dintr-un aliaj mai dur. Ţi-am mai spus: acesta nu este un film cu o detectivă plină de succese, e viaţă adevărată şi aşa fiind, nu-ţi poţi impune controlul asupra ei. Dar ţie îţi place să controlezi totul, nu-i aşa? E singurul mod în care te simţi în siguranţă, şi a nu fi în siguranţă înseamnă ceva tare neplăcut!

Ea se luptă să se elibereze, albă la faţă de furie, şi cu dinţii încleştaţi. N-avu niciun succes. Mâinile lui era mult mai mari decât ale ei şi le strânsese împrejurul încheieturilor ei ca pe nişte cătuşe.

— Nu eşti un robot; aşa că de ce nu vrei să te destinzi puţin?

Nell îi răspunse printre dinţii încleştaţi:

— Ceea ce simt eu este părere de rău că n-am reuşit să fac ceva mai bun.

— M-am plâns eu? Te-ai aşteptat la mult prea mult şi mult prea curând.

Ea încercă din nou să se smulgă din mâinile lui şi, din nou, nu reuşi. În ochi i se citi panica ce o invadase de îndată ce văzuse că nu mai controla situaţia. Acum o controla el.

— Foloseşte-ţi mintea, îi ordonă el, şi mult lăudatul tău bun-simţ. Tu i-ai spune unei persoane complet necunoscute lucruri care te-ar putea costa ani de închisoare din cauza implicării într-un comerţ atât de murdar? Avem de-a face cu oameni bolnavi, corupţi, pervertiţi şi sadici, care îşi află plăcerea pricinuind suferinţe de neimaginat unor copii! Tu dansezi pe platou şi crezi că o mică discuţie de la inimă la inimă îi va determina să ţi se destăinuiască! Ce te face să te crezi aşa de deosebită?

Ea îşi adună toate puterile, îşi eliberă o mână şi-i răspunse cu chipul contorsionat şi pe un ton sălbatic:

— Pentru că ştiu tot ce se poate şti despre abuzurile asupra copiilor, de asta! Ştiu totul fiindcă propriul meu tată a abuzat de mine, de asta!

De îndată ce spuse aceste cuvinte, le şi regretă şi fu copleşită de un sentiment de umilinţă. Urmă o tăcere lungă, în care timpul păru a-şi fi oprit cursul, apoi, observând expresia ce se aşternuse pe chipul lui, Nell îşi muşcă buzele cu putere şi Mark zări în ochii ei strălucirea lacrimilor. Nervii ei suprasolicitaţi cedară, îşi luă faţa în mâini şi izbucni în suspine puternice şi sfâşietoare. El se apropie şi o îmbrăţişă cu blândeţe, ca pe ceva extrem de fragil şi de preţios.

— Sărmana, dulcea mai dragoste, şopti el. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu mi-ai spus?

Avusese intenţia s-o facă să i se destăinuiască încetul cu încetul şi nu s-o împingă să se umilească singură.

— N-am spus nimănui, rosti Nell, printre suspine. Nu este ceva despre care să vrei să vorbeşti.

El o trase către sofa şi o aşeză pe genunchii lui. Îşi scoase batista, i-o îndesă în mână şi o lăsă să plângă pe săturate. Săptămâna care trecuse fusese probabil un adevărat infern pentru ea. Se chinuise tot timpul încercând să afle ceva legat de anumite evenimente pe care se străduise toată viaţa să le uite; gândindu-se la asta mereu, făcând eforturi să găsească cele mai bune formulări pentru întrebările ei, dorind cu disperare să fie de folos şi, în cele

din urmă, eşuând. Tot ce câştigase fusese încă o porţie de ură faţă de persoana ei.

Făcuse încă un pas, unul uriaş. Acum venise rândul lui să o ajute să parcurgă restul drumului. Nu era stilul ei să plângă cu atâta disperare, mai precis, nu se încadra în stilul creat pentru ea însăşi, dar, de fapt, cea care îl atrăsese fusese blânda şi vulnerabila Nell ascunsă în spatele sofisticatei şi strălucitoarei Cleo. Pe această femeie aflată la originea noului sentiment copleşitor pe care-l percepea cu o acuitate sporită o dorise el, dar nu îndrăznise să spere că fisura din falsa faţadă va fi atât de adâncă şi se va întinde aşa de repede.

La început, când îşi dăduse seama că sentimentele pe care i le inspira ea erau mai profunde decât cele avute pentru orice altă femeie, îşi pusese deschis întrebarea: Ai vreo idee cât de mică în ce te bagi? Povestea asta nu se va termina cu binecunoscutul „… şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi”. Un astfel de sfârşit, în cazul de faţă, pur şi simplu nu este posibil. Nu trăiţi nici măcar în acelaşi univers, darmite în aceeaşi lume, şi nici nu ai cum să alegi grâul de neghină.

Când o întâlnise pe Alison, îşi spusese că aşa mai mergea, însă ce se cuvenea şi era potrivit n-avea nimic de-a face cu dorinţele lui. Până acum, cariera lui avusese prioritate absolută şi îşi spunea: „când voi ajunge inspector-şef”, apoi „când voi deveni supraintendent” şi în ultima vreme „când voi fi supraintendent-şef. Acum, ţinând-o în braţe, caldă şi fragilă, plângând încă în hohote, ştia că dacă i-ar fi fost oferit postul de şef al poliţiei cu condiţia ca… etc., ar spune: „Vă mulţumesc, dar mă văd silit să refuz. Dacă doar până aici am putut să ajung, atunci aşa să fie, atâta vreme cât o pot avea pe Nell”.

Ea plânse până când nu mai avu lacrimi, ci numai suspine adânci, convulsive, iar când începu să vorbească, o făcu fără să fie îndemnată şi cu o voce din care nu mai răzbătea nimic altceva decât epuizarea:

— Totul a început când aveam unsprezece ani. După ce a murit mama, tata m-a informat că urma să-i iau eu

locul. În absolut orice privinţă. N-am înţeles integral sensul acestor cuvinte, dar ştiam destule ca să-mi dau seama că nu era drept. Când am spus lucrul ăsta – cu destulă timiditate, pentru că nu puteai să pui la îndoială cuvântul tatălui meu fără a te pune în pericol – el mi-a răspuns că nu tot ce spunea lumea că e bine era valabil şi pentru el şi, în calitate de părinte al meu, avea toate drepturile asupra mea. Eu eram fata lui cea mai mare, iar el nu avea soţie, de aceea, în mod necesar urma să-i iau locul în gospodărie, în casă şi în patul lui… Nu venea în fiecare noapte, dar am învăţat curând că, dacă nu dădeam dovadă de supunere absolută, eram imediat pedepsită. Avea obiceiul să mă ducă în pivniţă, să-mi lege mâinile de nişte inele de metal fixate pe una din bârnele tavanului şi mă lăsa acolo în întuneric. La început ţipam, dar el nu se răzgândea niciodată, aşa încât am început să aştept în tăcere. Nu m-a lovit niciodată şi nici nu a folosit forţa în vreun fel. Nu avea nevoie de violenţă fizică. Violenţa lui era emoţională. Doar când am crescut destul de mare, am înţeles că mama mea murise atât din cauza sclerozei multiple, cât şi din cauza înfometării sufleteşti la care fusese supusă.

Când eram mică, mama obişnuia să cânte prin casă sau la pian, dar tatălui meu îi plăcea liniştea, aşa că a venit o vreme când ea n-a mai cântat deloc. S-a stins sub prezenţa dominatoare a tatălui meu asemeni culorilor unui tablou lăsat la lumină puternică. Totul trebuia să se petreacă în conformitate cu instrucţiunile lui. Când mi-a venit ciclul şi nu se putea folosi de trupul meu – era un bărbat foarte pretenţios – m-a învăţat cum să-mi folosesc gura ca să-l satisfac şi, cât timp am luat pastile anticoncepţionale, îmi lua cu meticulozitate tensiunea şi mă examina, fiind foarte atent cu starea sănătăţii mele fizice. Când am rămas însărcinată – şi nici acum nu ştiu cum s-a putut întâmplat fiindcă îmi dădea pastila în fiecare dimineaţa şi stătea lângă mine până o înghiţeam – el mi-a făcut chiuretajul. Tocmai în acea perioadă în care conform felului lui de a fi pervers, dar scrupulos, mă lăsase în pace

să-mi revin după avort, a început s-o folosească pe sora mea. Ea m-a trezit într-o noapte ţipând şi strigând după mine. M-am dus în camera ei, însă n-am găsit-o. Era cu tatăl meu, în marele pat dublu şi, ca de obicei, uşa era închisă. Am bătut cu pumnii în uşă, am urlat, am ţipat şi atunci a ieşit şi mi-a spus să încetez să mă mai dau în spectacol dacă nu vreau să mă ducă iar în pivniţă. Atunci m-am hotărât să-l reclam.

Aveam şaptesprezece ani şi toate astea durau de şase ani; nu puteam să-l las să-i strice şi ei viaţa. În consecinţă, într-o dimineaţă, după ce fusese la mine, m-am dus direct la Asistenţa Socială şi le-am spus ce făcuse; le-am spus că nu mă spălasem şi că dovada afirmaţiilor mele era încă în mine. După ce au venit cu instrumentele necesare şi au recoltat „dovada”, le-am povestit totul, şi când tatăl meu a plecat la consultaţii, au venit la noi acasă, le-am arătat pivniţa şi am încercat s-o fac pe Margaret să le spună ce-i făcuse el – pe atunci, încă vorbea – dar tot ce a putut spune a fost: „Tata m-a rănit, tata m-a rănit”. Au recoltat probe şi de la ea şi, apoi, l-au aşteptat.

Vocea ei, lipsită de expresie, se stinse. Mark nu spuse nimic, doar o strânse mai tare, înăbuşindu-şi furia care clocotea în el ca un vulcan. În cele din urmă, ea continuă:

— El n-a negat nimic. Le-a spus ce îmi spusese şi mie

— Că avea tot dreptul. El era tatăl meu, iar eu eram fiica lui. Nimeni, absolut nimeni, nu avea niciun drept să-i spună lui ce putea face şi ce nu cu propria lui fiică în propria lui casă. Şi tot ce mi-a spus când l-au luat a fost: „M-ai dezamăgit, Eleanor, credeam că eşti în stare de ceva mai bun decât asta”.

Nell închise ochii. Chipul şi vocea ei păreau obosite de moarte, dar se forţa să termine povestea.

— M-au dus la orfelinat, însă, de îndată ce am aflat că Margaret era în siguranţă şi că tatăl meu nu mai putea ajunge la ea, am fugit. Mi-am pus ceva lucruri într-o sacoşă, am luat ce bani am putut găsi şi am fugit. Mi-am părăsit casă, aşa-zisa mea viaţă, totul. Am venit la Londra şi am devenit ceea ce mă făcuse tatăl meu să fiu. Fusesem

târfa lui fără plată; aici am făcut-o pe bani. Nu ştiam să fac nimic altceva în afară de a face curat, a găti, a spăla şi a coase. A fost singurul lucru de care eram în stare. Am bătut străzile mai mult de doi ani şi apoi am întâlnit-o pe Elizabeth. Restul îl ştii.

Pleoapele ei fluturară şi apoi se închiseră din nou.

Un sentiment de neajutorare profundă şi lipsită de orice speranţă, asemănător celui resimţit de tânăra fată de şaptesprezece ani care se credea iremediabil murdărită de comportarea incestuoasă a tatălui ei, îl invadă şi-l copleşi atât de puternic, încât simţi un nod în gât, iar ochii începură să-l usture. *Iisuse Cristoase*, gândi Mark, *şi eu care credeam că nimic nu mă mai poate mira*.

— E-n regulă, murmură el, strângând-o mai aproape şi legănând-o uşor. Acum eşti în siguranţă. Vei fi întotdeauna în siguranţă alături de mine, îţi promit. Şi îţi mulţumesc că mi-ai spus, îi zise el cu blândeţe. Îţi mulţumesc că ai avut nevoie de mine.

Dar ea nu-l mai auzi. Istovită complet, se cufundase într-un somn adânc.

Nell dormi timp de trei ore. După ce-o acoperi cu un pled găsit într-un dulap din dormitor, Mark stătu şi citi, ştiind că ea n-o să se supere. Nell avea o mulţime de cărţi bune, dar, în final, el optă pentru un roman de groază ce descria metodele de lucru ale poliţiei americane. Nu semănau câtuşi de puţin cu corvoada sa zilnică.

Pisicile se reîntorseseră în casă de pe unde fuseseră şi-l făcură să înţeleagă că le era foame. Găsi o conservă cu mâncare pentru pisici, le-o împărţi în mod egal şi le umplu castronaşele cu lapte. Acestea se reîntoarseră în salon lingându-se pe bot şi începură să se spele şi să-şi netezească blana. După aceea, o cercetară pe stăpâna lor adormită, care nu făcu nicio mişcare, drept care se suiră pe fotoliul în care stătea el şi în timp ce Blossom i se aşeză confortabil în braţe, Bundle se întinse cât era de lung pe perna adâncită de la spatele ei şi Mark îl putu simţi cum torcea.

Fără îndoială, ea îşi crease aici un paradis. Culorile

erau calde, mobilierul confortabil şi iluminatul plăcut. Avea cărţi, muzică, televizor… probabil tot ce nu avusese în copilărie. Numai că Nell nu fusese niciodată, cu adevărat, un copil. Mama ei fusese ţintuită în scaunul cu rotile de când ea împlinise şapte ani, iar tatăl ei îi distrusese, fără milă, şansa de a deveni o adolescentă normală. Propria lui mamă avusese ambiţii foarte mari pentru el, dar el nu se îndoise nicio *clipă că* îl iubea, sau de faptul că se mândrea cu el. Acelaşi lucru îl putea spune şi despre tatăl lui. Părinţii lui îşi iubiseră foarte mult copiii şi, în timp ce mama lui îl preferase pe el, tatăl lui o preferase pe sora sa, astfel încât fiecare avusese cel puţin un părinte pe a cărui devoţiune indiscutabilă să se poată baza. Fuseseră doi părinţi uniţi în dorinţa de a vrea binele copiilor lor.

După cele povestite de ea mai înainte, se îndoia că doctorul Jordan fusese vreodată capabil să nutrească dragoste pentru cineva. Simţul datoriei şi al supunerii filiale înlocuiseră dragostea. Doar ce voia el avea importanţă. Mark avea îndoieli că lucrurile de care avusese nevoie Nell intraseră vreodată în discuţie.

E complet distrusă, gândi el simţind încă mânia care-l copleşise când îi ascultase povestea. Va fi nevoie de mult timp, răbdare şi îngrijire plină de dragoste, ca să repar şi să îndrept ceea ce a distrus tatăl ei, dar sunt hotărât să fac o încercare.

Când Nell deschise ochii şi se ridică întinzându-se şi căscând, el văzu că expresia feţei, pe care nu şi-o supraveghease, îngheţă când îl văzu în fotoliu. Era o expresie stânjenită, pe jumătate tulburată, pe jumătate ruşinată şi având o umbră de consternare. După un moment ea spuse crispată:

— Îmi pare rău. N-am avut intenţia să adorm de faţă cu tine.

Vocea ei denota controlul atent pe care şi l-ar impune cineva aflat în stare de panică. Îşi reamintise tot ce-i povestise şi regreta amarnic.

— Aveai nevoie de somn. Te simţi mai bine acum?

Ea încuviinţă fără să-l privească.

— Bine. Apropo, am hrănit pisicile şi m-am tratat cu un pahar.

— Mulţumesc…

Nell se ridică în picioare şi-şi dădu părul spre spate.

— Mi-ar prinde bine o ceaşcă de ceai.

— E o idee bună. O să-l fac eu. Nu te îngrijora, ştiu cum să mă descurc în bucătărie.

Blossom protestă când el o ridică şi i-o dădu lui Nell spunându-i: „Aşa, încearcă să stai şi în altă poală ca să nu te plictiseşti”.

— Era la tine în braţe!

— Iar el, în spatele meu.

Mark făcu semn cu capul în direcţia lui Bundle care îl privea somnoros.

— Ceruri! Ţi s-a făcut o onoare! De obicei nu se duc la nimeni, nici măcar la Philip!

Când Mark se duse în bucătărie, Nell îi şopti înverşunată, cu faţa ascunsă în blana fumurie: „Trădătoareo!”, dar se simţea nespus de mulţumită. Deşi nu fusese niciodată cazul să spună: „Cine mă iubeşte, îmi iubeşte şi pisica”, observase că persoanele care nu erau agreate de pisicile ei, nu-i plăceau nici ei.

— Ţi-e foame? o întrebă Mark din bucătărie.

Fu surprinsă să-şi dea seama că era lihnită. O puse pe Blossom pe un scaun şi se duse în bucătărie.

— Ştii ce-aş vrea? întrebă ea. O farfurie plină cu jumări pufoase de ouă şi două felii de pâine prăjită, fierbinţi şi unse cu unt.

— Ai costiţă care să meargă cu toate astea?

— Şi ciuperci…

Mâncară la masa din bucătărie; ea cu jumările de ouă

— „Eşti în stare să găteşti!” exclamase încântată – iar el cu costiţă prăjită, declarând: „Să-l ia naiba de colesterol, măcar de data asta!”

Nu vorbiră prea mult, ci se concentrară asupra mâncării, fiind amândoi înfometaţi. De-abia când merseră cu ceştile în salon, unde pisicile se tolăniseră în faţa şemineului, Mark o întrebă:

— Te simţi în stare să-mi spui ce te-a deranjat în legătură cu săptămâna trecută, în afară de ceea ce consideri a fi eşecul tău în a obţine vreo informaţie?

Pentru un moment ea îi privi pe deasupra ceştii.

— Cum de ţi-ai dat seama?

— Sunt poliţist, ai uitat?

Ea îi adresă un zâmbet strâmb.

— Am descoperit ceva care m-a indispus. Nu mi-a plăcut ce-am făcut, pentru că o făceam în faţa unor spectatori. M-a făcut să mă simt, pentru prima dată de când am părăsit străzile, exact ceea ce sunt: o prostituată. Murdară, decăzută, de mâna a doua. Totul era atât de rece, pur şi simplu clinic, şi pe deasupra era şi ridicol. De mai multe ori a trebuit să mă forţez să nu râd. Cei de acolo luau totul în serios. Prinsă între dezgust şi ilaritate a trebuit să continui să-mi reamintesc de ce eram acolo, ce se presupunea că trebuie să aflu. M-am tot gândit la lucruri la care nu mi-am permis să mă gândesc de ani întregi şi rezultatul a fost că am devenit încordată. Presupun că asta m-a făcut să explodez astă-seară. Totul mocnea sub suprafaţă, încât a fost de ajuns o remarcă bine plasată, ca să declanşeze explozia.

— Era doar o problemă de timp, şi eu sunt de vină în mare parte că ţi-am permis să te expui unui astfel de pericol. Nu se va mai întâmpla aşa ceva.

Expresia de pe chipul ei îl făcu să întrebe:

— Acum ce mai e?

— Tony vrea să mă întorc. Fanny Hill, ţi-aduci aminte?

— La dracu’ cu Fanny Hill! Gata cu pornografia! O să aflăm altfel ce ne interesează.

Pentru o secundă, Nell deveni Cleo şi îl măsură, de jos în sus şi apoi invers, cu o privire ucigătoare, de gheaţă.

— Îmi dai ordine, domnule supraintendent? rosti ea cu o voce moale ca mătasea.

— Dacă vrei protecţia mea sau a forţei pentru care lucrez, da.

Răspunsul transformă mătasea în pânză de sac şi

cenuşă. Apoi, ea îl zăpăci total declarând cu un aer gânditor:

— Cred că… s-ar putea să fi găsit o altă cale.

— Spune-mi.

— Ţi-am povestit că Cindy a stat cu noi toată săptămâna. Ei bine, am devenit foarte apropiate, sau cel puţin am lăsat-o să creadă. Ştii cum e: fetele se strâng împreună şi vorbesc despre vremurile vechi, despre amintiri comune, ca şi când ar fi cele mai bune prietene în loc de cele mai înverşunate duşmance. Cindy este întotdeauna gata să-şi facă un prieten dintr-un vechi duşman, dacă acea persoană a reuşit foarte bine în viaţă. Pentru Cindy are importanţă ceea ce eşti acum şi desigur! ceea ce ai. Este perechea potrivită pentru omuleţul acela dezgustător. Interesul principal al fiecăruia dintre ei îl constituie propria persoană. Dar m-am gândit că, dacă îi cultiv prietenia şi îi încurajez visele ei amăgitoare de mărire, s-ar putea să reuşesc să spicuiesc câteva informaţii despre Tony. Aşa încât îi flatez *ego*-ul cu asiduitate – şi să mai vorbeşti de oameni obsedaţi – dar din păcate îşi ţine gura închisă în ceea ce-l priveşte pe Tony. Deşi am reuşit mereu să aduc discuţia în direcţia lui, ea întotdeauna a sfârşit prin a o îndrepta asupra ei, aşa că mi-e teamă că nu am obţinut prea multe informaţii. Totuşi, apariţia lui Cindy pe platou a dat naştere la bârfe, la care mi-am plecat urechea ori de câte ori a fost cu putinţă. Şi astfel am aflat că, în mod normal, Cindy nu apărea pe platou decât dacă juca într-un film, ceea ce nu s-a mai întâmplat în ultima vreme: „a devenit prea importantă”, mi s-a spus, împreună cu menţiunea şoptită că a venit numai ca să-şi protejeze investiţia. Cindy este complet leşinată după Harry Hall, Mister Univers al nostru, deşi, fiind la fel de vicleană ca un container plin cu maimuţe, a avut grijă să dea impresia că mă urmăreşte ca să fie sigură că *nu-i* încalc proprietatea, l-a prostit pe toţi cei de pe platou, dar eu o cunosc pe Cindy de mult. Întotdeauna îi plăcea să dea cu praf în ochi, aşa încât am urmărit-o. Îl înşală pe Tony. Am constatat-o urmărindu-i pe ea şi pe Mister Univers într-un loc izolat al

grădinii, în timp ce restul trupei îşi făcea bagajele. Făceau planuri să se întâlnească şi ea se aruncase pe el ca o lipitoare. Se lipise de el de parcă ar fi vrut să-l stoarcă şi îl tachina cu nişte remarci veninoase cum că ei nu-i mai păstrase nimic şi-mi dăduse mie totul.

Buzele lui Nell se curbară la colţuri.

— Trebuie să recunosc că se adânceşte complet în rolul lui…

Chipul lui Mark nu trădă nimic din împunsătura de gelozie care – pentru un răstimp – îi înceţoşă privirea.

— Deci unde vrei să ajungi? întrebă el.

— La şantaj: am s-o pun în faţă cu ceea ce ştiu despre mica ei poveste de amor şi o să-i spun că, dacă nu-mi furnizează toate informaţiile privind unde, când şi cum se va ţine următoarea întâlnire a bandei de pedofili ca să-şi filmeze activităţile, am s-o vând lui Tony.

Acum zâmbetul ei era plin de răutate.

— Se prea poate ca Cindy să-l placă pe domnul Muşchi, dar mai mult îi plac diamantele şi haina de nurcă.

— Şi viaţa ei? Câtă importanţă crezi că acordă ea acestui lucru?

O mică încruntătură îmbină sprâncenele lui Nell la auzul tonului vocii lui.

— Ceea ce propui tu nu este numai periculos ci şi foarte puţin probabil să se întâmple. Mi-ai povestit mai devreme despre modul în care te pedepsea tatăl tău pentru neascultare. Cum crezi că o vor pedepsi pe Cindy indivizii care se filmează omorând copii pentru propria lor mulţumire, dacă ea va dezvălui cine sunt ei, când se întâlnesc şi unde? Şi-ar pierde mult mai mult decât nurcile şi diamantele. La fel şi tu. Primul lucru pe care l-ar face Cindy, dacă ai încerca s-o şantajezi, ar fi să se ducă la Tony; nu ca să-l protejeze pe el, ci ca să se protejeze pe ea. Ţi-aduci aminte că mi-ai spus că e coruptă şi egoistă? îţi dai seama că, dacă Tony ar fi prins, n-ar vedea niciun sens să-şi protejeze amanta? S-ar duce şi ea la fund, fiindcă ştie despre ce este vorba. S-ar putea să nu ştie prea multe, dar sunt de acord cu tine că ştie ceva. Este tipul care nu-şi

găseşte liniştea până nu află şi, la primul semn că ar exista ceva necazuri, ar da fuga la protectorul ei, care mai mult ca sigur că i-ar ierta mica ei escapadă în lumina faptului că i-a salvat atât viaţa cât şi averea.

În timpul acestui mic discurs, uşoara ei încruntare dispăru şi chipul ei rămase lipsit de expresie.

— Atunci ce facem? îl întrebă înţepată.

— Continuăm să-i urmărim, să aşteptăm şi să sperăm.

— Cât timp?

— Atât cât va fi necesar.

— Dar ai spus că au trecut deja doi ani.

— Deci… pur şi simplu va trebui să mă suporţi încă doi. Nu-ţi place ideea? o întrebă el.

— Ştii că nu-mi pot permite să am legături cu poliţia, în munca mea.

— Eu nu sunt poliţia. Sunt doar un poliţist şi nu s-ar putea spune că sunt un poliţist dur. Am fost de acord cu cererile tale cât de mult am putut şi, în afară de asta, cred că am depăşit amândoi etapa formală a lucrurilor, nu ţi se pare?

Nell îl împunse din nou cu privirea, dar nu-i răspunse. El îi simţea deja retragerea în sine ce îi devenise familiară. Studiind-o, detectă o altă atitudine familiară: aceea de a se izola. Era ceva ce ea învăţase să facă atunci când tatăl ei îi făcuse iniţierea sexuală. Îşi ascundea propriul *eu*, lăsând în urmă doar o cochilie. Această cochilie o umpluse la început cu Cleo, apoi cu Eleanor. În acea cochilie se retrăgea când se simţea ameninţată, ceea ce se întâmpla când era confruntată cu ceva ce nu putea controla. *Ceva ca mine*, gândi el.

— Nu fugi, spuse el. Nu-mi place când faci aşa ceva şi, de altfel, nici nu e nevoie s-o faci.

— Ştiu ce vrei, îi răspunse fără intonaţie, şi acest lucru nu este posibil.

— De ce nu?

— Din cauză că sunt ceea ce sunt.

— Şi ce dacă?

Ea îl privi fix.

— Ei, haide, domnule supraintendent!

— Numele meu este Mark. De ce nu-l foloseşti?

Când ea nu răspunse, el continuă:

— Pentru că ţi-e teamă că am să-l utilizez ca pe o rangă ca să deschid cochilia în care te ascunzi?

— Eu sunt o prostituată, iar tu eşti un poliţist predestinat unui rang mai înalt. Suntem conectaţi din cauza profesiunii tale şi asta nu pentru multă vreme. Nu te aştepta de la mine la altceva decât la ajutor profesional în cazul în care voi fi în stare să ţi-l dau.

— Pentru că nu poţi sau pentru că nu vrei?

— Şi una şi alta.

— Ştiu de ce simţi că nu poţi, zise el, dar aş vrea să ştiu de ce nu vrei.

— Nu mă leg niciodată de nimeni. Niciodată.

Finalitatea din vocea ei era fără drept de apel.

— Asta nu-i un răspuns. Eu am întrebat *de ce*.

Nell închise ochii timp de câteva secunde, ca şi cum ar fi încercat să-şi stăpânească nerăbdarea.

— Uite ce e, eu nu sunt… asta nu este ceva despre care să vreau să discut acum. Am avut o săptămână proastă şi mâine seară am întâlnire cu cel mai pretenţios client al meu. Te rog, pleacă şi fă ce ai de făcut şi lasă-mă să-mi continui viaţa.

Era o întreagă pledoarie, dar el ştia că adusese vorba despre client în mod deliberat, de parcă i-ar fi aruncat o coajă de banane la picioare să calce pe ea. *Asta înseamnă*. Chibzui el, *că a ajuns la ultimele resurse*.

— Ar fi chiar atât de rău dacă vieţile noastre s-ar împleti?

Ai spus că ştii că Tony Panacoulis te place. De ce nu vrei atunci să admiţi că şi eu te plac? E oare din cauză că

Panacoulis n-are importanţă şi deci el nu constituie o ameninţare?

Ea încercă să-l înfrunte cu privirea, dar nu reuşi.

— Se pare că găseşti de cuviinţă să mă ţii la o distanţă apreciabilă. De ce? Sunt un bărbat ca oricare

altul.

— Care se întâmplă să fie poliţist.

— Asta nu e un motiv, ci o scuză.

— E o cauză a naibii de bună şi tu ştii prea bine! Tu eşti destinat unor poziţii înalte în Poliţia Metropolitană, iar eu sunt o prostituată! De asta ce mai zici? Nu-ţi poţi permite să mă ai, pentru că te-aş costa infinit mai mult decât o mie de lire!

— Fiind vorba de cariera mea, eu trebuie să judec lucrurile astea, nu tu.

— Dar juriul va fi cel care va da verdictul şi pot să-ţi spun de pe acum că va fi dat în unanimitate. Vinovat! Nu se face aşa ceva. Pur şi simplu, nu se face.

— Ce vrei să spui? Că nu va merge? Nu sunt de acord. Există un singur motiv – frica ta de a ieşi din ascunzătoare şi de a încerca să-l ajuţi să meargă. Poate că ai un succes nebun în rolul unei *call-girl* care cunoaşte o mie şi unu de trucuri, dar habar n-ai ce înseamnă să fii femeie.

— Te rog, scuteşte-mă de teoria cu relaţiile care valorează ceva.

— Ce ştii tu despre ele? N-ai avut niciodată niciuna, nu-i aşa?

— Nu-i câtuşi de puţin treaba ta, replică ea arţăgoasă.

— Eu, pe de altă parte, am avut mai multe, care au durat între zece luni şi cinci ani. Am avut şi eu parte de aventuri de-o noapte, dar acum, acestea au devenit tabu, deoarece SIDA le-a transformat în misiuni sinucigaşe. Am fost sedus şi am sedus şi eu. Mi s-a făcut vânt şi m-am descotorosit şi eu de câteva – pe scurt, am experienţa a ceea ce ne place să numim „legături” şi a durerilor trupului şi inimii. Tu ce-ai avut în afară de tranzacţii comerciale făcute fără inimă şi fără suflet? Asta-i necazul tău, nu vezi? Nu ştii absolut nimic despre sentimente şi nu mă miră dacă mă gândesc ce eşti în stare să faci ca să le eviţi; ca acum, de exemplu. Nu te mai ascunde, Nell. Încearcă-ţi norocul: cu mine, cu ce ne putem dărui unul

altuia. Ultima persoană care te-a iubit a fost mama ta şi asta s-a întâmplat cu douăzeci de ani în urmă; e prea greu să trăieşti atâta timp fără căldura şi mângâierea unei alte prezenţe omeneşti.

— Ţi-am mai spus! şuieră Nell drept răspuns. Nu mă leg de nimeni niciodată. Am făcut jurământul ăsta când am părăsit casa tatălui meu. Am jurat că niciun bărbat nu mă va stăpâni pe mine sau viaţa mea, că eu voi fi singura care o va conduce aşa cum mi-am dorit mereu, cum voi dori, când şi unde voi dori. Mi-am ţinut jurămintele. Ţin extraordinar de mult la independenţa mea şi nu văd niciun motiv să mi-o sacrific acum… Nu pot, nu înţelegi? Nu pot!

— Vrei să spui că nu îndrăzneşti. De altfel nu-mi doresc să te conduc. Nu mă simt ameninţat de independenţa femeilor. Asta m-a intrigat de la început în privinţa ta: independenţa, faptul incontestabil că tu erai „la cârmă”, îmi plac femeile puternice. Cele care se aseamănă cu un ştergător de picioare mă plictisesc, iar cele care sunt ca viţa de vie te sufocă. De asemenea, nu doresc să te pun în cuşcă. Există şi bărbaţi independenţi, ştii? N-am să plec numai pentru că tu preferi să nu recunoşti asta. De ce nu vrei să-ţi permiţi luxul unor sentimente, să permiţi puternicei atracţii existente între noi să se îndrepte către finalul logic? Foloseşte-ţi sentimentele. Ştiu că le ai – am văzut cum te porţi cu pisicile… dar cu ele nu-ţi asumi niciun risc, nu-i aşa, în timp ce cu mine… probabil de asta te sperie aşa de mult ideea. Ţie îţi place să te simţi în siguranţă şi, dacă luăm în considerare copilăria şi adolescenţa ta, pot înţelege de ce, continuă el încruntându-se, semn că se gândea la ceva. De ce i-ai îndepărtat pe ceilalţi, pentru că au mai fost şi alţii, nu-i aşa?

— Nu. Niciodată.

— Niciodată?!

Mirarea de pe chipul lui, îi aduse aminte de New York şi de tânărul şi îndrăzneţul actor care o speriase aşa de tare.

— De fapt… a fost unul. Era o pacoste şi mult prea

încrezut.

— Dacă aşa mă vezi şi pe mine, atunci spune-mi-o. Eu nu insist acolo unde nu sunt dorit. Tot ce trebuie să faci, este să-mi spui. Nu, nu te uita în altă parte! Priveşte-mă în ochi şi spune-mi că nu mă vrei.

— Ştiu doar că n-o să meargă, zise Nell încet.

— Nu asta te-am întrebat.

— Nu pot să-ţi dau ceea ce vrei! izbucni ea. Nu ştiu cum! Tot ce ştiu e să mă culc cu bărbaţi! Fără să mă implic, fără să mă ataşez şi fără sentimente!

Vorbele ei vibrară în liniştea care se instală asemeni ecoului ce ricoşează de stânci. Nell îşi acoperi obrazul cu mâinile ca pentru a se ascunde de el… sau de ea însăşi.

— O virgină din punct de vedere sentimental… rosti Mark în tăcerea care parcă avea propriul ei sunet. Niciunul dintre bărbaţii care au plătit ca să-ţi folosească minunatul tău corp nu te-a avut vreodată cu adevărat, pentru că *eul* tău esenţial n-a fost niciodată de vânzare, nu-i aşa?

Cu ochii măriţi ea privi fix printre degetele desfăcute, ca hipnotizată, în ochii albaştri strălucitori.

Mark suspină.

— Oh, Nell, Nell… rosti el înduioşat.

Ea îşi lăsă mâinile să cadă, el i le prinse într-ale lui, le ţinu câtva timp, apoi îşi alunecă propriile-i mâini de-a lungul braţelor ei până la umeri. Când o trase încet, dar ferm, către sine, ea nu opuse nicio rezistenţă. Rămaseră aşa în tăcere şi, după un moment, braţele ei se ridicară şi îi cuprinseră umerii.

Acum, că reuşise, Mark nu avu sentimentul triumfului; simţea doar o afecţiune adâncă şi uşor tristă pentru ea. Totuşi, mintea lui lucra făcând legături, punând piese la locul lor şi când, în cele din urmă, privi în perspectivă întreg tabloul, înţelese ce semnificaţie avea.

O îndepărtă uşor şi se uită la chipul pe care-l înălţase spre el, palid, cu ochii întunecaţi de propria înţelegere şi, totuşi, emoţionant de dulce, încât îi trezea instinctul de a o proteja.

Atunci îşi lăsă capul în jos şi o sărută.

19

Nell stătea cu picioarele încrucişate pe o pernă mare, îmbrăcată în brocart indian de mătase – un suvenir adus de Liz cu mulţi ani în urmă dintr-o excursie în Kaşmir, călătorie sponsorizată de un client. Nell o păstrase în amintirea timpurilor trecute. Pe masa de cafea din faţa ei ardeau două lumânări aromatizate – singurele surse de lumină ale încăperii, de altfel – alături de o sticlă ce conţinea ultimele resturi de Corton-Charlemagne, cumpărată la o licitaţie la îndemnul lui Philip şi destinată unei ocazii speciale. Întrucât privea ceea ce se întâmplase ca pe o împrejurare cu totul şi cu totul deosebită, decisese să o sărbătorească. O voce răguşită cânta în surdină şi, la o oarecare depărtare, pisicile stăteau ca o pereche de statuete ornamentale cu ochii lor de aur topit fixaţi asupra ei, iar ea, ameţită bine – întrucât sticla nu mai conţinea acum decât o cantitate foarte mică

— Şi visătoare, se legăna în ritmul muzicii fredonând odată cu solista:

„Asta vor să spună ei
Când vorbim despre dragoste?
Oare asta este iubirea?
Oare în sfârşit
Am întâlnit bărbatul
Care-mi-e destinat?
El îmi atinge inima
Ca nimeni altul
Îmi invadează visele noaptea.
Cândva nu ştiam nimic
Şi simţeam şi mai puţin…
Poate fi.
Este oare aceasta.
Dragoste la prima vedere?”

— Voi nu puteţi să-mi spuneţi, nu-i aşa? întrebă ea pisicile cu vocea unui om beat.

Bundle emise un mieunat compătimitor de înţelegere, însă Blossom se mulţumi să caşte pe îndelete.

— Vreau să spun… de ce tocmai acum? Dragostea nu m-a deranjat atât amar de vreme şi nici eu n-am deranjat-o pe ea. Ne-am respectat teritoriile. N-o căutam, nici n-o aşteptam. N-am avut prea mult de-a face cu dragostea după moartea mamei mele. Am crezut că tata a smuls-o din rădăcini, aşa cum proceda cu orice buruiană din grădina noastră. Atunci, de ce nu pot dormi, nu mă pot concentra, nu mă pot gândi la nimic altceva decât la el şi la fiorii care mă treceau…

Chiar şi numai simpla amintire o făcea să simtă o greutate în stomac. Când îşi luase buzele de pe gura ei, se simţise ameţită, dezorientată şi trebuise să stea agăţată de el câteva momente. În plus, nu fusese în stare să-l privească, îngrozită că îl lăsase să vadă ceea ce ştia că nu putea ascunde: faptul că trecuseră o frontieră şi că nu mai exista drum de întoarcere.

Era dureros de conştientă că el îi descifrase reacţia cu acea sensibilitate înnăscută, cu care îi desluşea stările de spirit. Uneori i se părea că e o carte pe care el o cunoştea atât de bine, încât putea cita din ea.

— De ce? întrebă ea pisicile. De ce acum? Nu m-am aşteptat câtuşi de puţin la aşa ceva. Nu ştiu cum să mă descurc. Mă sperie. Nu-mi plac lucrurile pe care nu le pot controla. Ce-am să mă fac?

Goli restul sticlei în pahar şi se apucă să-l bea.

— Pusesem totul la cale, rosti ea, clipind ca să-şi alunge ceaţa de pe ochi şi privind la ceea ce păreau a fi patru perechi de ochi galbeni. Ştiam încotro mergeam şi aveam o idee aproximativă despre cât timp avea să-mi ia. Acum, iată-mă mergând în cercuri şi asta nu din cauză că m-am îmbătat, ci din vina lui… Pentru numele *lui* Dumnezeu, tot ce-a făcut, a fost să mă sărute…

Îşi prinse gânditoare buza de jos cu dinţii, apoi îşi continuă monologul:

— Am avut mai mulţi bărbaţi decât aş putea număra, şi niciunul nu m-a făcut decât, cel mult, să casc, iar bărbatul ăsta nu face nimic altceva decât să mă sărute şi fiecare terminaţie nervoasă a mea ţipă ca din gură de

şarpe. De ce?

Cu ochii la fel de rotunjiţi a mirare că ai pisicilor, articula cu o voce care exprima o uluire învecinată cu panica:

— Dumnezeule, dar cum va fi când… (Glasul ei pieri şi-şi simţi inima bătând nebuneşte în timp ce pielea i se înfiora.) M-am culcat cu mulţi bărbaţi de nenumărate ori, dar niciodată, până acum, n-am făcut dragoste… şi… asta… o să fie.

Rămase tăcută, privind flacăra lumânărilor şi simţind, adânc înăuntrul ei, o căldură ciudată şi dulce. Inspiră adânc şi lăsă aerul să-i iasă din plămâni cu un suspin tremurat.

Apoi auzi soneria. Sări în sus şi dărâmă paharul gol care căzu de pe masă pe covor. Când se clătină pe picioare, încercând să stingă lumânările, pisicile o luară la fugă. Soneria continua să sune.

— Vin… vin!

Ah, *Doamne*, *el el* gândi ea, tremurând, cuprinsă de spaimă şi dorinţă. O privire aruncată ceasului îi arătă că era ora zece şi patruzeci de minute noaptea. Dacă era în tura a doua, îşi termina programul la ora zece noaptea, dar la drept vorbind, el nu lucra în schimburi, stătea doar până târziu la birou. Soneria devenise insistentă. Trânti sfeşnicele la locul lor, pe poliţa şemineului, şi fugi către uşă, aprinzând luminile cu o mână, în timp ce cu cealaltă se ştergea la ochi.

— Gata, gata, ştiu că n-ai răbdare, dar…

Când trânti uşa de la intrare de perete, glasul i se opri în gât.

— Slavă Domnului! strigă Cindy, trecând de Nell care era teribil de dezamăgită. Nu ştiu unde m-aş fi dus dacă n-ai fi fost acasă.

Vocea îi era stridentă, iar faţa – o mască a furiei.

— Îţi spun sincer, Elly, nu ştiu dă când n-am mai fost aşa furioasă. Uite ce mi-a făcut, ticălosul! spuse ea şi întinse către Nell mâinile care-i tremurau.

Fiecare unghie fusese ruptă cu cruzime şi

rămăseseră doar rămăşiţe urât ciopârţite, unele dintre ele dureros de aproape de carne.

— A pus-o pă una din gorilele lui să mă ţină şi mi le-a tăiat cu foarfeca de bucătărie! O să i-o plătesc cu vârf şi-ndesat, să vezi tu, dacă nu! Nimeni nu îndrăzneşte să-mi facă una ca asta… nimeni! Nici Atotputernicul Tony Panacoulis!

Se plimba agitată încoace şi încolo, atât de profund afectată, încât nu observă faţa udă de lacrimi a lui Nell, nici felul în care aceasta îşi înfăşură în jurul corpului halatul de casă din mătase şi îi înnodă din nou cordonul.

Cindy purta nepreţuita ei haină din blană de leopard. Pe sub ea avea o rochie albă, strâmtă şi ornamentată din belşug cu paiete şi mărgele lungi. Claia din capul ei era proaspăt sculptată, ceea ce însemna că tocmai se pregătea să-şi petreacă seara la clubul lui Tony din Soho când fusese copleşită de evenimente.

— Linişteşte-te, îi spuse Nell cu blândeţe. O să mă duc să pun de-o cafea; tocmai voiam să-mi fac o ceaşcă.

— Nu şi pentru mine, mulţumesc. Mai degrabă aş trage o duşcă. Scotch simplu, fără gheaţă, fără apă.

Când Nell i-l dădu, îl bău dintr-o înghiţitură.

— Drept la fix. Mai ai?

Cu el în mână, o urmă pe Nell în bucătărie.

— Un lucru le sigur, spuse ea cu o voce care sugera că se gândea la o răzbunare groaznică, n-o s-o mai facă iar. Chiar şi o dată le prea mult. Mickey a regretat ziua în care mi-a stricat unghiile şi aşa o să facă şi nenorocitu’ ăsta de Tony, ascultă ce-ţi spun io. Ştiu lucruri care l-ar ţine la închisoare aşa dă mult, încât ar uita că mai le o lume afară!

Nell resimţi cuvintele ei ca pe un duş rece, care o trezi, făcând-o să fie perfect detaşată şi conştientă de ce se petrecea.

— În locul tău aş fi foarte atentă ce vorbesc, o avertiză ea. Tony nu e un bărbat pe care să-l superi şi, probabil, i-ai dat vreun motiv. Toată lumea ştie cât de mult te mândreşti cu unghiile tale.

Văzu că Cindy se uită în altă parte şi ridică din umeri, ca şi cum greşeala ei nu fusese nimic altceva decât o abatere de gravitate medie.

— Nenorocitu' ăla gelos dă Spider Costas i-a zis că dădeam pă alături cu Harry. Mereu m-a urât, Spider ăsta. Ie gelos dă moare. Nu poate suporta ca Tony să iubească pă altcineva, decât pă iei. Oh, nu vreau să zic că le homosexual, da'... ei bine. Iel şi Tony să ştiu dă mult, dă când ierau la grădiniţă în Cipru, la prietenul lui din copilărie, ştii cum vine treaba...

— Vrei să spui că te culcai cu Harry?

— Numai când Tony era plecat! recunoscu Cindy părând mai sfântă decât sfinţii, apoi se înfurie din nou. Tony de un tip generos, dar în pat nu-i bun de nimic. De-abia intră că a şi terminat şi mă lasă în aşteptare. Da' Harry ie cu totul altceva... (îi aruncă lui Nell o privire plină de şiretenie.) După cum ar trebui să ştii prea bine. Nu l-am văzut niciodată aşa dă fericit pe platoul de filmare ca atunci când te ocupai de el.

Nell ridică din umeri.

— Sunt o actriţă bună, admise ea.

— Şi mai trebuie să admiţi că le foarte bine dotat. Scula lui Tony le pă mărimea degetului meu mic chiar şi când ia poziţie de drepţi! Te întreb, cu ce-i poate fi asta dă folos unei fete care, dacă nu-şi ia porţia de regulat, simte că să urcă pe pereţi?

Se ridică brusc de pe scaunul pe care stătea şi începu iar să se plimbe în sus şi-n jos; vocea îi deveni ascuţită şi faţa i se albi de furie.

— Aşa încât, când broasca aia râioasă de Spider i-a zis lu' Tony că o pun cu Harry, ăstuia i-a sărit muştaru' şi s-a luat dă mine.

Cindy se uită la unghiile ei maltratate şi izbucni în plâns.

— Mi-au trebuit ani întregi să le aduc la lungimea asta. Aveam grijă dă iele dă parcă ar fi fost copiii mei... şi acu' uită-te cum arată! O să-l omor pentru treaba asta, să vezi dacă n-o fac! Sau îl bag la puşcărie! Nimeni nu-i face

aşa ceva lu' Cindy Lewis şi să scape nepedepsit! Nimeni!

Nell îşi exprimă toată simpatia de care fu în stare, dar mintea îi lucra neobosită.

Dacă ar putea s-o încurajeze pe Cindy să trădeze amestecul lui Tony cu banda de pedofili şi-ar aduce astfel contribuţia la ceea ce avea să rezulte din legătura ei cu Mark Stevens, fiindcă, fie că-i plăcea sau nu, era legată de el şi încă într-un fel pe care încercase să-l evite toată viaţa – sufleteşte.

Informaţia despre următoarea întâlnire a bandei de pedofili ar putea fi un dar din partea ei pentru Mark, ca dovadă a meritelor ei şi a iubirii pe care i-o purta.

Va trebui să se prefacă extraordinar de bine, dar simpla imaginare a reprezentanţei necesare făcu să i se reverse în vene un val de adrenalină. Provocările o stimulau întotdeauna. Gândul la recompensa pe care o va primi pentru asta făcu să-i fiarbă sângele în vine.

— Mă îndoiesc că Tony va fi arestat pentru că face filme pornografice, obiectă ea practică. Probabil că are o acoperire foarte bună şi s-a aranjat aşa încât altcineva să plătească oalele sparte. Îţi spun sincer, Cindy, puţin îmi pasă de el; nu mi-a păsat nici în trecut când eram cu Mickey, dar îl respect pentru felul în care ştie să aranjeze lucrurile. În plus, nu aş vrea să fiu eu cea care să-l trădeze. Grecii au o tradiţie îndelungată în materie de răzbunare.

Chipul lui Cindy arboră şiretenia unei vulpi.

— Nu vorbesc dă pornografie! Asta le o ocupaţie secundară, le implicat în ceva care i-ar putea aduce o condamnare la ani grei de închisoare, le ceva foarte riscant şi îi aduce câştiguri mari pentru înlesnirile pă care le face, ca să nu mai vorbim dă acoperirea pă care i-o oferă. Ajunge un judecător potrivit şi în următorii două dă ani, Tony n-ar mai vedea lumina zilei, declară ea şi zâmbetul ei *o* făcu pe Nell să se cutremure. La vremea aceea, aş fi plecată dă mult. Mickey nu m-a găsit niciodată, îţi aminteşti? Ştiu cum să mă dau dispărută şi-aş putea sta şi visa cât le iarna dă lungă la gândul că bastardu' suferă pentru ce mi-a făcut.

— Păi dacă e ceva aşa secret, cum se face că ştii despre ce e vorba? o atrase Nell în direcţia dorită.

Cindy zâmbi semnificativ şi Nell, recunoscând mesajul, exclamă:

— Iar ai ascultat pe la uşi!

— O fată trebuie să se asigure într-un fel sau altu', nu-i aşa? le clar că am aflat tot ce-am putut, doar nu m-am născut ieri, ştii? Dacă n-ai tu grijă dă tine, nimeni altcineva n-are, asta le sigur, mai ales în ceea ce-i priveşte pă clienţi, şi io l-am avut pă primu' când aveam cin şpe ani! Aşa încât mi-am lipit urechea dă anumite uşi având foarte mare grijă să nu fiu prinsă şi Tony habar n-are că ştiu ce ştiu. Iel şi măsurile lui dă siguranţă! – pufni Cindy pe nas, batjocoritoare.

Nell îi umplu din nou paharul. Ştia că numai alcoolul o făcea pe Cindy să-şi dea drumul la gură. *Dar mai întâi*, gândi ea, *trebuie să fac pe avocata diavolului*.

— Eu m-aş gândi de două ori înainte să-l înfrunt pe Tony, o avertiză ea. Oricum, fără dovezi, e o pierdere de timp.

— Da! Bine-nţeles că am dovezi! Drept cine mă iei? Se *întâmplă să ştiu* unde şi *când*… şi sunt oameni care ar da foarte mult să afle ce ştiu eu. Aş putea vinde informaţia asta pentru imunitate, plus o promisiune sub jurământ că Tony nu va vedea lumina zilei foarte multă vreme.

Cindy îşi examină din nou unghiile, după care dădu peste cap scotch-ul dublu. Nell îi umplu din *nou* paharul, însă acum turnă un scotch triplu.

— Nu trebuia să facă aşa ceva. Ştia că ţineam foarte mult la unghiile mele lungi; sunt emblema unei doamne. Dacă m-ar fi bătut cu nuiaua, nu mi-ar fi păsat. În fond avea tot dreptul… da' să mă *ţină imobilizată şi să-mi* taie unghiile cu o foarfecă de bucătărie… A mers prea departe, mult prea departe. N-am să-i iert una ca asta. N-am să-l iert cu niciun chip. M-am hotărât să nu mă mai întorc la iei, spuse Cindy după ce-şi goli iar paharul.

Devenise plângăreaţă, *semn sigur că*, *în curând*, avea să-şi dea drumul la limbă.

— Cinci ani am stat cu iei… cinci ani lungi. N-am mai stat cu nimeni aşa dă mult.

— Deci, ţi-ai schimbat hotărârea de a-l denunţa?

Cindy clipi ca o bufniţă.

— Dă ce-ar trebui să fac asta? întrebă ea arţăgoasă. După tot ce mi-a făcut… Dacă vrea să mă întorc, va trebui să-şi ceară scuze. Să-şi ceară iertare în genunchi… Dacă nu… atunci o să se pună altfel problema, nu-i aşa?

— De ce ar trebui Tony să-şi ceară scuze? Tu eşti cea care a dat pe de lături. Grecii sunt foarte sensibili în legătură cu asta. Tu va trebui să-ţi ceri scuze.

— Io?!

Cindy se cabră ca un cal nărăvaş şi Nell profită să-i mai toarne o porţie zdravănă de scotch

— Atunci, singura alternativă e să-l denunţi, dacă ai informaţia aia atât de secretă pe cât spui.

— O am, o am, pă cuvânt!

Însă a fost nevoie de toată sticla de scotch ca Cindy să ajungă să plângă în paharul ei gol, pentru ca Nell să stoarcă informaţia de la ea, mimând o simpatie bine calculată. Asezonată cu imbolduri plasate cu grijă şi reaprinzând furia lui Cindy ce dădea să se stingă şi să se transforme în morocănoase ameninţări de răzbunare. Reuşi să facă asta doar exprimând o neîncredere totală, incitând-o pe Cindy să se înfurie pe ea, şi să o acuze că ar fi o snoabă care o dispreţuise întotdeauna.

— Te crezi atât dă afurisit dă superioară… şi ştiu că Tony te place… nu că i-ar folosi la ceva. Ai fost întotdeauna o snoabă. Te uitai dă sus la mine, da’ cine are acu’ diamante şi nurci şi haină dă blană dă leopard şi cine are dovezi despre banda care face pornografie cu copii şi pentru care poliţiştii şi-ar da şi banii pentru orele suplimentare din următorii zece ani ca să pună mâna pă ea? Eu… Cindy Lewis.

— Dacă eşti atât de pornită şi hotărâtă să-l denunţi pe Tony, uite telefonul acolo. Cheamă Scotland Yard-ul. Nu mai trăncăni ore în şir despre dovezi pe care nu le ai, îi spuse Nell sec, cu o voce plină de dispreţ care – cel mai

rău lucru dintre toate – demonstra cât de tare o plictisise totul. Ori le dai telefon, ori taci din gură. E târziu, sunt obosită şi vreau să mă duc la culcare.

Cindy încercă să se ridice în picioare, dar nu reuşi; pur şi simplu acestea nu voiau s-o susţină. Ochii îi erau tulburi şi limba cleioasă; totuşi, reuşi să articuleze:

— Vacă nerecunoscătoare, nu-mi vorbi mie aşa după câte am făcut pentru tine.

— Şi eu n-am stat aici ore-n şir ascultându-te la nesfârşit amenințând că ai să te răzbuni pe Tony pentru că ţi-a masacrat frumoasele tale unghii? Numai că n-ai făcut nimic!

Cindy îşi examină mâinile, îşi aduse aminte de tragedia ei şi vaietele reîncepură.

— Am s-o fac, ţipă ea, am să spun la poliţie că le o întâlnire lângă râu, marţea viitoare, noaptea… unde-i afurisitu' ăla dă telefon?

Se opinti să se ridice în picioare, făcu un pas înainte, după care căzu lată pe burtă, pe covor. Leşinase.

Nell se repezi şi o întoarse pe spate. Cindy devenise o masă inertă de carne. Nell o pocni cu putere peste faţă, dar

Cindy scoase doar un sunet asemănător unui scâncet, reuşi să ridice o mână de pe covor, după care aceasta căzu la loc şi ea rămase complet nemişcată. Când Nell i-o ridică din nou şi îi dădu drumul, mâna căzu ca un bolovan.

Părăsind-o pe Cindy unde era, o luă la fugă pe scări spre dormitorul ei unde deschise sertarul în care ţinea robotul telefonic şi formă numărul Scotland Yard-ului, dându-i operatorului interiorul lui Mark. Câtva timp nu răspunse nimeni, apoi o voce străină spuse: „Biroul supra intendentului Stevens".

— E acolo? Trebuie să vorbesc urgent cu el.

— Îmi pare rău, însă domnul supraintendent Stevens a plecat cu câtva timp în urmă.

— Nu ştiţi unde este sau un număr de telefon la care poate fi găsit?

— Un moment, vă rog… Dacă vreţi să vă lăsaţi

numele şi numărul de telefon, voi avea grijă ca supraintendentul Stevens să vă sune cu prima ocazie.

— Dar e o problemă de extremă urgenţă!

— Dacă vă lăsaţi numele şi numărul de telefon…

Nell trânti receptorul în furcă. Birocraţia naibii! *Unde eşti, Mark*? se întrebă ea agitată. *De ce nu eşti acolo*? Ochii îi căzură pe ceasul de pe noptieră. Era ora douăsprezece şi opt minute noaptea. Nu era de mirare că nu era la birou. Probabil se dusese acasă încercând să prindă câteva ore de somn. Pur şi simplu nu raţionase… Dar nici acasă nu era; răspunse doar robotul telefonului.

Acum ce mă fac? se întrebă ea.

Între timp, se duse jos şi reuşi s-o târâie pe Cindy până la canapea, îi scoase pantofii cu tocuri cui şi o înveli cu o cuvertură. A doua zi dimineaţa avea să aibă capul cât o baniţă, dar dacă metabolismul ei nu se schimbase, nu avea să-şi mai amintească nimic. Cindy făcea parte dintre acele persoane a căror reacţie la excesul de alcool era amnezia totală. Când avea să se trezească a doua zi dimineaţă, Nell urma să-i povestească doar strictul necesar din adevăr: că venise să caute alinare după actul barbar al lui Tony şi că amândouă dăduseră gata o sticlă de scotch, înainte de a cădea în letargie. Până atunci, Mark va fi deja în posesia informaţiei pe care o avea Nell pentru el. *Te rog, Doamne*, se rugă ea în timp ce se spăla.

La ora unu sună din nou acasă la Mark şi îi răspunse tot robotul. Se sui în pat şi zăcu trează până la ora două când o nouă încercare se soldă cu acelaşi rezultat. De data asta, îi lăsă un mesaj: „Sunt eu. Când ajungi acasă, telefonează-mi. E vital”.

Nu se gândi niciun moment că el nu lucra, deşi asta era realitatea. Se afla la Alison Moody.

Nell nu dormi mult; gândurile nu o lăsară. La opt dimineaţa se afla deja jos. Cindy era încă pe altă lume şi pisicile aşteptau nerăbdătoare micul dejun.

După ce pregăti cafeaua, Nell încercă din nou la numărul lui Mark. Răspunse tot robotul. *Aşa deci, nu fusese acasă toată noaptea*. Se gândi imediat că se

întâmplase ceva în legătură cu ancheta, dar nu era nimic în ziare, nici chiar la ştirile adăugate după închiderea ediţiei.

Atunci de ce nu eşti acolo, să primeşti informaţia pe care o am pentru tine şi să faci ceva? întrebă ea telefonul mut. *Unde ai fost noaptea trecută*? *Ce făceai… şi cu cine*? *Şi de ce nu mi-ai telefonat*?

Pe la ora nouă Cindy începu să emită nişte gemete, însă nu se trezi şi, când se aplecă deasupra ei, mormăi ceva şi se înfăşură în cuvertură. Nell îşi aduse aminte că Cindy se scula întotdeauna târziu. După cât de mult scotch îngurgitase, avea să fie dusă pe altă lume încă vreo trei ore. *Oh*, *Mark*, *unde eşti*?

Telefonă din nou la biroul lui de la Yard. Nu sosise încă, dar era pe drum; anunţase că va ajunge la birou pe la ora zece. În drum, trebuia să se oprească undeva. *Oh*, *da*? *La cine*? se gândi Nell nefericită şi profund rănită. Nu spusese el că va fi întotdeauna acolo pentru ea? Că poate să-i telefoneze la orice oră din zi şi din noapte? Atunci de ce nu fusese acolo când îl căutase.

Se simţea trădată, minţită, folosită. Prăpădise o groază de timp şi o sticlă de scotch foarte bun, ca să obţină o informaţie despre care Cindy spusese că valora greutatea ei în aur. Făcuse asta ca o dovadă a dorinţei ei de a-l ajuta, ca o expresie a sentimentelor ei pentru el. *Nu i-ai spus asta în cuvinte*, îşi reaminti ea. *Nu era nevoie*, replică *eu*! ei în mod subtil. El ştia. Se vedea din ochi, din vocea lui… Ştia! *Aşadar*, *unde drac*u' *este*? *Şi unde fusese noaptea trecută*? *Cultivând* o altă informatoare importantă? Aducând-o în aceeaşi stare, cu toate circuitele scurtcircuitate? *Oh*, *Mark*, gândi ea chinuită. *Unde eşti*? *Nu mă lăsa aşa*. *Atârnând de-un fir de păr*! îşi luă capul în mâini şi stătu la masa din bucătărie, scufundată în propria-i suferinţă. Pisicile, sesizând starea în care se afla, veniră s-o împingă cu capul, torcând, ca pentru a-i spune: „Nu-i nimic. Noi tot te iubim".

Când se auzi soneria, fugi la uşă. Era poştaşul. Avea un pachet mare ce nu încăpea în cutia de scrisori. Era un

catalog cu care n-avea ce face. Îl aruncă în coşul de gunoi şi tocmai voia să se ducă sus să facă un duş şi să se îmbrace, când soneria sună din nou.

Acum ce mai e? se strâmbă ea. Se duse înapoi la uşă şi o deschise la perete.

— Nu mai vreau… Mark!

Se simţi atât de uşurată, încât euforia sporită brusc de speranţă se transformă în mânie.

— Unde dracu' ai fost? Am sunat la tine acasă de nenumărate ori – ultima dată la două dimineaţa, am telefonat la birou… Unde ai fost toată noaptea?

— Asta am venit să-ţi spun. Am…

Ea îl apucă de braţ, îl trase în casă, închise uşa şi duse un deget la gură.

— Cindy e aici. Să mergem în bucătărie, şopti ea.

Mai întâi, însă, el făcu o inspecţie în salon, unde Cindy, ascunsă sub cuvertură, sforăia uşor. La vederea ei, Mark se strâmbă şi se uită întrebător spre Nell, care zise ridicând dintr-un umăr:

— A băut aproape o sticlă întreagă de Black Label.

— A meritat?

— N-ai să ghiceşti niciodată…

Ea închise uşa de la bucătărie şi îşi coborî foarte mult glasul.

— Asta pentru orice eventualitate. Nu mă aştept să se trezească încă cel puţin două ore, dar n-am avut încredere în ea niciodată. Vrei o cafea?

— Te rog. În legătură cu noaptea de ieri…

Liniştită de faptul că ea era persoana pe la care trebuia el să treacă, Nell reuşi să lase explicaţiile pentru mai târziu şi îi detalie întreaga poveste a loviturii pe care o dăduse. Mark ascultă la început amuzat, dar când ea termină de povestit chipul lui era copleşit de emoţie şi de încă ceva ce o pătrunse pe Nell până în măduva oaselor. Vocea ei tremură, şovăitoare când îl întrebă:

— E suficient, nu-i aşa? Ştiu că timpul este cam vag exprimat, dar ţi-am spus exact unde este depozitul şi poţi să instalezi oameni prin împrejurimi să vezi cine vine şi…

De ce te uiţi aşa la mine?

— Pentru că eşti extraordinară! Am lucrat la asta doi ani lungi, cernând informaţiile prin sită, urmărind Dumnezeu ştie câte drumuri fără ieşire şi piste false, izbindu-mă mereu de un zid de piatră. Munca în poliţie este o trudă continuă, care cere multă răbdare indiferent ce spun filmele sau cărţile, apoi, deodată, din senin – şi din trecutul meu – apari tu şi, brusc, încep să se întâmple tot felul de lucruri. O informaţie conduce la alta, toate căzând ca popicele şi culminând – dintre atâtea posibilităţi, cu o banală ceartă domestică.

Începu să râdă încântat, o strânse în braţe şi o sărută zgomotos.

Când fu în stare să vorbească, Nell îl întrebă cu un tremur în voce:

— Deci, e suficient ca să poţi face ceva? N-am îndrăznit să insist mai mult, gândindu-mă că, dacă înţelegea…

— Mă întreabă dacă e destul! mai mult decât destul, fetiţă deşteaptă ce eşti! Ai transformat o prietenie iluzorie în singurul sprijin pe care l-a putut găsi vanitatea unei femei rănită de mândria unui bărbat. Ai fost omul potrivit, în locul potrivit şi la momentul oportun. Am avut dubiile mele despre filmul acela pornografic, dar ai avut dreptate: a mers de minune. Aproape la fel de minunat pe cât eşti tu de frumoasă…

Mai târziu, stând pe unul dintre scaunele înalte din bucătărie, cu Nell cocoţată pe genunchii lui, Mark rosti gânditor:

— Nu am crezut niciodată că aş fi un fatalist, dar trebuie să admit că, în reapariţia ta în viaţa mea, se vede limpede mâna destinului. Ne-a marcat pe amândoi, de prima dată când te-am avertizat. Soarta împleteşte plase foarte complicate, şi multă vreme ne-am aflat în colţuri total opuse ale plasei noastre şi, totuşi, ne-am mişcat în mod continuu de-a lungul unor fire predestinate, până când acestea s-au întâlnit la o anumită întretăiere. De acolo, am mers pe acelaşi fir. Mereu am crezut că viaţa e

aşa cum ţi-o faci, dar am ajuns să-mi dau seama că unele lucruri sunt inevitabile. Aşa cum eşti tu, rosti el, atingând-o pe bărbie cu un deget. Asta făceam noaptea trecută. Îi spuneam unei femei, cu care în alte circumstanţe m-aş fi putut căsători şi aş fi întemeiat un cămin, că soarta are alte planuri cu mine şi că eu le-am acceptat din tot sufletul. Că tu eşti destinul meu, iar ceea ce s-a întâmplat de când ne-am reîntâlnit n-a făcut decât să confirme acest lucru. Aveam întâlnirea fixată de câteva săptămâni; am fost la teatru, am luat o cină târzie, după care am condus-o acasă şi am stat de vorbă. Mai bine zis, am vorbit eu, fiindcă i-am spus totul despre tine. Nu i-am spus nimic despre ce anume te-a adus în viaţa mea, doar… despre tine ca persoană şi cum mi-am dat seama că, deşi aş fi putut duce alături de ea o viaţă agreabilă, fără pretenţii şi liniştită, asta n-ar fi însemnat să trăiesc cu adevărat, dacă n-o făceam alături de tine. I-am spus că te iubesc şi asta nu este nici agreabil, nici fără pretenţii şi nicio relaţie liniştită; că eşti o fire independentă, cu limba ascuţită şi ageră la minte, că ţinteşti repede şi nimereşti în plin şi, totuşi, într-un anume fel, eşti vulnerabilă, lucru care mă face să vreau să te protejez până la sfârşitul vieţii; că mă exciţi aşa cum n-a făcut-o nicio altă femeie, că ai pielea ca satinul şi gura ca vinul…

— Doar nu i-ai spus aşa ceva… zise Nell îngrozită. Eu te-aş fi pocnit cu vătraiul!

Mark îşi dădu capul pe spate şi râse încântat.

— Vezi? De-asta te iubesc! Alison n-ar face aşa ceva. Tu eşti o luptătoare. Dacă n-ai fi fost tu, n-aş fi ajuns aşa departe şi atât de repede, Tu ai tot spiritul de care am eu nevoie şi care ei îi lipseşte. Mi-a cerut să fiu sincer cu ea şi am fost.

— Toată noaptea?

În glasul lui Nell se simţi clar o undă de gelozie.

— Până aproape de ora unu când mi-a telefonat sergentul, căruia îi lăsasem numărul de telefon, ca să-mi spună că a fost găsit cadavrul unui copil în nişte condiţii suspecte.

— Era… altul.

— Nu. A fost o moarte instantanee, dar naturală. Un copil de patru ani dispărut de o săptămână. A plecat de lângă părinţii lui în timpul unui picnic în pădurea Epping, a căzut într-un canal şi s-a înecat. A trebuit să ne asigurăm că nu avea nicio legătură cu cazul nostru. Din cauza asta am lipsit toată noaptea.

Dar mintea lui Nell rămăsese cu câţiva paşi în urmă.

— Alison… s-a simţit rănită?

— Cred că mai degrabă resemnată. Nu era nimic între noi. Era o fată pe care mi-o prezentase mama. Tot încearcă să mă facă să mă însor cu fete alese de ea, deşi ştie perfect de bine că decizia va fi a mea. Mi-a plăcut Alison şi am ieşit împreună de câteva ori şi, dacă nu te-aş fi întâlnit, poate că lucrurile ar fi stat altfel. Dar… te-am întâlnit şi totul s-a schimbat. Asta i-am spus.

— Te-ai culcat cu ea?

— Da.

Nell rămase nemişcată, apoi zâmbi. Stomacul lui Mark tresări.

— Nimeni nu m-a putut uita niciodată…

Ea se dădu jos de pe genunchii lui.

— Cât timp ai la dispoziţie?

— Cât de mult timp vrei?

Sus, în dormitorul ei, Mark spuse:

— Fără şiretlicuri. Nu faci un număr cu mine. N-o vreau pe Cleo, sau una dintre reprezentaţiile ei. O vreau pe Nell cea adevărată de care vorbeam noaptea trecută… îţi aduci aminte că ţi-am spus că a face dragoste şi a te culca cu cineva sunt două lucruri complet diferite? Lasă-mă să-ţi arăt ce-am vrut să spun cu asta.

Lipsită de *alter-ego-ul* ei, Nell se simţi complet vulnerabilă, deşi îi plăcea să stea liniştită sub ochii lui şi să-l lase să o privească, s-o atingă şi s-o guste. Se simţea inexplicabil de nervoasă, sfioasă chiar, şi nu ştia ce să facă cu mâinile, fiindcă de câte ori încerca să-l atingă, i le dădea la o parte. *Stai liniştită şi delectează-te*, îi spuse el. Cum asta era ceva neobişnuit pentru ea, se miră de

siguranţa lui de sine. Mark îşi trecu uşor degetele pe partea inferioară a abdomenului ei, atingându-i cu palmele desişul de bucle de la îngemănarea coapselor şi fiorul pe care i-l transmise o făcu să sară în sus. Apoi, când trasă cu mâinile un drum de la glezne până la sâni, în urma lor rămase o senzaţie acută de arsură. Voia să se întindă şi să toarcă, dar brusc, el îşi rotunji palmele pe fesele ei şi o trase spre el, apăsând-o pe erecţia tare şi fierbinte. Pântecele ei tremură sub impactul senzaţiei şi îl auzi gemând uşor; după care îşi puse gura şi limba pe sfârcurile ei ce se transformaseră în nişte pietricele mici şi tari şi ea se cabră ca un cal speriat şi se agăţă cu putere de umerii lui.

Pentru o secundă, avu senzaţia că se prăbuşeşte de la mare înălţime şi îşi privi uluită pielea, văzând că era acoperită cu o peliculă fină de umezeală. În acel moment îşi dădu seama că nu era transpiraţia pricinuită de un efort susţinut, ci luciul datorat excitării fizice. Era un alt lucru care nu i se mai întâmplase ca şi explozia de senzaţii ce îi tăiau respiraţia;

O inundau ca undele unei maree de la sânul pe care i-l sugea el, până în străfundurile pântecelui.

Cum el îşi continua explorarea lipsită de grabă, dorinţa ei febrilă de a-i arăta, de a-i da, de a-l purta pe culmi, fu dată uitării, pentru că el o dusese mai sus de orice închipuire. I se păru c-ar muri dacă el s-ar opri fie şi numai un moment. Niciun bărbat nu-i mai supsese degetele de la picioare trimiţându-i săgeţi fierbinţi până în miezul fiinţei ei; niciunul nu-şi croise drum cu sărutări în lungul spinării ei, în timp ce mâinile i se mulau pe sferele sânilor, cu degetele lungi tachinând sfârcurile sensibilizate şi nimeni nu-i linsese leneş umezeala fină care-i înrourase pielea. Până acum, nu fusese niciodată obiectul unei asemenea senzualităţi concentrate şi efectul ei îi anula total intenţiile sub presiunea unei dulci nebunii scăpate de sub control. Se zvârcolea în pat, scoţând sunete care nu-i mai ieşiseră nicicând din gât, arcuindu-se şi împingându-şi pelvisul înspre căldura umedă a gurii şi limbii care-i

producea senzaţii asemănătoare unei serii de şocuri electrice.

El o duse pe culmi iar şi iar, făcând-o să ţipe de plăcere. Mintea i se întunecase, trupul îi era complet ud, dar niciodată nu-i fuseseră simţurile atât de ascuţite. Era conştientă de netezimea pielii lui Mark, de muşchii picioarelor lui împletite cu ale ei şi de bătăile tot mai rapide ale inimii lui pe măsură ce mâinile îi deveneau din ce în ce mai stăruitoare şi gura tot mai lacomă. Respirau amândoi de parcă le lipsea aerul, buzele le erau umede şi, când gura lui Mark i-o găsi din nou pe a ei, îşi putu simţi propriul gust pe limba lui. Dacă cineva ar fi tras cu un pistol cu două ţevi în cameră, niciunul n-ar fi auzit nimic. Erau surzi, muţi şi orbi la orice, în afară de atingerea, gustul şi mirosul celuilalt.

În sfârşit, Mark se aşeză deasupra şi ea îşi mută instinctiv picioarele pe umerii lui ca să înlesnească lunga, înceata şi delicioasa alunecare a pătrunderii lui, iar când el intră cu totul în ea, Nell realiză ca străbătută de o lumină orbitoare ceva ce nu fusese niciodată în stare să priceapă, şi anume ce se înţelegea prin expresia „un singur trup”.

Se culcase cu mulţi bărbaţi, dar întotdeauna rămăsese stingheră; era cu ei, dar nu alcătuiau un singur tot. Respinsese ideea, ca fiind parte a unei gigantice înşelătorii concepute de religia organizată, ca să-i convingă pe oamenii simpli că actul sexual înseamnă cu mult mai mult decât o dorinţă trupească sau doar ceva biologic. Reacţia ei fusese: „Ah, da? Astea-s doar minciuni pentru creduli!”

Şocată până-n străfundurile fiinţei, deschise ochii şi îi întâlni pe ai lui care o priveau cu intensitate. Fără a-şi opri, mişcările perfect sincronizate, priviră lung unul la celălalt şi, apoi îl văzu pe Mark zâmbind; era expresia satisfacţiei de a-şi fi demonstrat punctul de vedere. Ca pentru a-l confirma, îi cuprinse fesele în palme şi o pătrunse deplin.

Timpul se oprise în loc; pentru fiecare, universul se reducea la prezenţa celuilalt. Atât de bine se acordaseră: unul cu altul, încât puteau să-şi descifreze reciproc şi cele

mai mici mişcări: tresăririle şi rotunjirea buzelor ei, unduirile: convulsive ale muşchilor vaginali ce îi prindeau şi-i masau penisul ultransensibilizat, icnetele şi inspiraţiile lui bruşte şi aspre ce exprimau o plăcere de nesuportat. Mareea sângelui lor se ridica în aceeaşi bătaie de inimă şi mişcările lui, la, început adânci şi măsurate, se înteţiră, încât Nell simţi apropierea climaxului final, iar puternicele ei contracţii interne îi dădură şi lui de ştire că era gata. Doar atunci îngădui el propriului orgasm să-l poarte dincolo de punctul culminant şi ea îl simţi inundând-o pe când scotea un strigăt final şi Ş triumfător de împlinire. Când el începu să se retragă, muşchii ei interni îl mulseră complet. Respiraţia lui era grea, rigiditatea penisului se relaxase, însă el nu făcu nicio tentativă să iasă din ea. Rămaseră contopiţi, Mark având faţa îngropată în adâncitura umărului ei, respirând adânc şi încercând să-şi vină în fire.

— Oh, Doamne… De când există aşa ceva? întrebă în cele din urmă Nell cu vocea plină de uimire, după care izbucni în hohote sfâşietoare de plâns.

Mark o strânse în braţe şi scoase un pumn de şerveţele din cutia de pe noptieră.

— Îmi pare rău, suspină ea, doar că… habar n-am avut… niciodată n-a fost aşa… Niciodată nu mă alegeam cu nimic pentru că, de fapt, eu nu eram acolo. Nu m-a emoţionat niciodată. Am învăţat cum să mă retrag în altă lume.

— Asta-i din cauză că n-ai avut niciodată parte de dragoste sinceră şi neprefăcută, în afară de cea a mamei tale. După aceea, ai dus o povară insuportabilă de una singură, crezând că nu există iertare. Plângi… Dumnezeu ştie că ai toate motivele.

Nell fu invadată de un sentiment atât de dulce şi intens încât simţi că i se pune un nod în gât şi îşi simţi iar ochii plini de lacrimi – se simţea femeie pe de-a-ntregul: slabă, vulnerabilă şi complet feminină.

Mark o eliberase din închisoarea pe care şi-o construise singură, îi descătuşase sentimentele şi emoţiile

condamnate la ani lungi de detenţie solitară; făcuse dragoste, nu doar se culcase cu ea. Nici nu visase că exista o asemenea diferenţă, că un bărbat care făcea dragoste cu o femeie era total diferit de un Bărbat care o folosea doar ca să-şi potolească impulsul sexual.

Se simţea dulce şi mlădioasă din nou, după atâţia ani de uscăciune aridă. *M-am îndepărtat de viaţă*, gândi ea, *de dragoste, pentru că nu m-am considerat demnă de niciuna. Dar nu eram pe deplin lipsită de viaţă. Mark a observat şi mi-a dat lucrul de care av*eam *nevoie*: *m-a redat pe mine, mie însămi. Mă distanţasem cât putusem de ceea ce eram în realitate. El m-a adus iar înapoi*.

Se uită la el cu ochii plini de dragoste şi văzu că o privea. El îi zâmbi. Fără un cuvânt, îşi lăsă capul pe pieptul lui şi el o strânse mai aproape.

Mult mai târziu, el se mişcă, suspină şi zise:

— Trebuie să plec. Am o zi încărcată în faţa mea.

Nell murmură:

— Zilele sunt ale tale să faci cu ele ce doreşti, dar nopţile tale… îmi aparţin.

— Speram să spui asta…

În timp ce el făcea duş, Nell se duse în vârful picioarelor jos ca să vadă ce face Cindy; încă dormea sforăind zgomotos şi, în mod vădit, avea să mai rămână destul timp în acea stare.

— Ce vrei să fac cu mortăciunea din salon? îl întrebă pe Mark.

— Nimic. Comportă-te în funcţie de ea, dar fii atentă. N-o lăsa să-şi dea seama că a spus ce nu trebuie aseară.

— Şi dacă vrea să stea aici?

— Las-o, dacă te poţi acomoda cu ea. Aş fi mai liniştit ştiind unde este şi ce face. Şi, dacă ia legătura cu fostul ei iubit, ascultă ce-i spune, dacă poţi, fără să te dai de gol. Dacă-ţi pune vreo întrebare… dar de ce te-nvăţ eu pe tine ce să faci? Dacă e vorba să te prefaci, trebuie să mă înclin în faţa măiestriei tale de netăgăduit.

— Nu m-am prefăcut cu tine, protestă Nell rănită, privindu-l pe sub gene.

Deodată devenise foarte important să se asigure că totul fusese real şi, mai presus de toate, că se va întâmpla iar… şi iar… şi iar.

— Nici eu cu tine.

Ochii lor se întâlniră, însă Nell privi repede în altă parte simţindu-se cumva vinovată. El avea multă treabă în ziua aceea.

— O să-mi telefonezi? întrebă ea, străduindu-se să nu dea impresia că-l ruga.

— Da, dar o s-o fac atunci când voi avea un moment liber. Am…

— O zi foarte încărcată.

— După ce toate astea se vor termina definitiv, ne vom putea permite să avem câtva timp numai pentru noi. Acum însă, cazul ăsta are prioritate. Ce ai descoperit tu este tipul de informaţie pe care-l primeşti numai când zeii s-au trezit bine dispuşi; când vom avea destul timp am să-ţi arăt cât îţi sunt de recunoscător.

— Voi avea grijă să-ţi ţii promisiunea.

— Nu mă tenta.

O sărută o dată apăsat şi plecă.

Nell urcă încet scările spre etaj, visătoare. Strânse aşternuturile şi îşi îngropă faţa în ele, inhalând parfumul lui, al ei şi al minunatului şi revelatorului act al dragostei pe care i-l arătase. Liz *avea dreptate*, *ca de obicei*, gândi ea aducându-şi aminte spusele acesteia despre cum puteai recunoaşte dragostea. „Un sărut nu este doar un sărut când ţi-l dă bărbatul potrivit”. „Şi cum ştii că e bărbatul potrivit?” întrebase Nell. „Pentru că atunci când te sărută, te simţi purtată în al nouălea cer”.

Nell zâmbi. *Ceea ce s-a şi întâmplat*, îşi zise ea rememorând clipele de mai înainte. *Stai să vezi ce reacţie am să obţin când va auzi Philip*. La dracu’! E luni şi trebuie să-l vizitez. Alternativa de-a o lua pe Cindy cu ea fu aruncată odată cu rufele murdare.

Se îmbrăcase şi punea hainele purtate la maşina de spălat, când auzi gemete şi blesteme venind dinspre salon. Intrând, o văzu pe Cindy care încerca să se ridice în capul

oaselor, mişcându-se extrem de încet de parcă ar fi fost ridicată cu o macara invizibilă. Ţinea ochii închişi şi chipul ei brăzdat de dâre de rimel şi mânjit cu ruj exprima o suferinţă intolerabilă. Un şir de gene false atârnau de colţul unui ochi de parcă erau ameţite şi ele. Îşi ţinea capul ţeapăn dând impresia că, dacă l-ar fi mişcat câtuşi de puţin, i-ar fi căzut de pe umeri.

— Oh, Doamne… gemu ea, cred că am în cap un ciocan pneumatic. Dar… tu ce cauţi aici? întrebă când o văzu pe Nell.

— Aici locuiesc… e casa prietenului meu. Ai venit aici noaptea trecută, îţi aminteşti?

Cindy se încruntă cu dificultate ceea ce demonstra că nu-şi amintea nimic, dar reuşi să mintă:

— Oh, da… aşale.

— Erai foarte supărată din cauza unghiilor, îi reaminti Nell cu un aer compătimitor.

— Unghiile mele? întrebă Cindy ridicându-şi mâinile. Of, Doamne… unghiile mele… frumoasele mele unghii… Bastardu' ăla de Tony. Mi-aduc aminte acu'. Mi le-a ciopârţit cu foarfeca de bucătărie.

— Aşa încât ai venit aici pentru un ceai şi o vorbă bună, numai că ai preferat scotch-ul; aproape o sticlă întreagă. Eu am băut vin şi am sfârşit amândouă prin a ne ameţi zdravăn.

Faţa lui Cindy se lumină.

— Aşale. Îmi amintesc acu'. Nu mi s-a făcut rău sau mai ştiu io ce, nu-i aşa? se interesă ea ca în treacăt.

— Nu. Doar ai plâns cu nasul în pahar, cât ai jelit după unghiile tale. Apoi ai leşinat, aşa că te-am acoperit cu o pătură şi te-am lăsat să dormi. Nici eu nu m-am sculat de multă vreme. Ce-ai zice de nişte cafea tare?

— Mai degrabă aş bea un ceai. Fierbinte, tare şi cu mult zahăr.

— Vrei să faci un duş?

— Ceaiu' mai întâi. Nu sunt bună de nimic până nu-mi beau ceaiu'… şi două aspirine.

La masă, stătu cu capul prins în palme.

— Doamne, nu ştiu dă când nu m-am mai îmbătat aşa de rău!

— Ai fost foarte necăjită, o linişti Nell plină de tact.

— Aşa ai fi fost şi tu dacă cineva ţi-ar fi făcut unghiile bucăţele.

Amărăciunea revenise, dar acum părea de-a dreptul ameninţătoare. Parcă prevestea ceva rău – pentru Tony Panacoulis, probabil.

Nell vorbi puţin şi o lăsă să-şi bea ceaiul.

— Presupun că Tony nu a dat telefon? întrebă Cindy în cele din urmă pe un ton cât se poate de nepăsător.

— Mi-ai spus că ai plecat în grabă de acasă, plângând, fără să-i spui unde te duci, aşa încât cum ar fi putut s-o facă?

— Nu te-am rugat să-i spui că sunt aici?

— Nu, ţi-am spus, erai foarte necăjită.

— Da’ nu… din cale-afară?

Nell îşi dădu seama că Cindy tatona terenul. Voia să ştie dacă proferase ameninţări.

— Nu. Ai spus că o să-şi dea seama în curând că nu poate trăi fără tine, improviză Nell.

Chipul lui Cindy se lumină ca un cer înnorat ai cărui nori fuseseră risipiţi de un vânt puternic.

— Cred că tot ce-am spus aseară a fost la fix. O să-i prindă bine să transpire o zi sau două. Asta o să-i arate că nu mă poate trata ca pă o sclavă şi o să-mi pun un rând dă unghii noi, care o să-l coste o avere, să vezi dacă nu. Poţi să mă găzduieşti vreo două nopţi? Vreau să spun, ai o cameră în plus?

Nell văzu ochii lui Cindy aruncând priviri speculative prin bucătărie, evaluând cam cât costase amenajarea ei.

— Ţi-am mai spus. Asta nu-i casa mea. Aparţine unui prieten de-al meu, aflat acum în spital. De fapt, trebuie să mă duc să-l văd în după-masa asta.

— Într-adevăr?

— Da. E un prieten foarte vechi; m-a ajutat foarte mult ca să ajung la o situaţie mai bună.

— Şi iei era tot în branşă?

— Nu mai e. Are SIDA.

Cindy se trase înapoi de parcă ar fi fost ameninţată cu pistolul.

— SIDA! Io nu m-aş apropia dă cineva care are SIDA şi nici tu n-ar trebui s-o faci.

— E la spital, Cindy, şi are voie să primească vizitatori.

— N-are a face… dacă mergi să vezi pă cineva care are SIDA, io n-am să vin. O să mă duc să-mi pun nişte unghii noi; durează mult, aşa că o să fiu plecată toată după-amiaza. Dacă ai o cheie în plus, aş putea să mă întorc…

— N-am altă cheie, minţi Nell. Ar trebui să ajung acasă cam pe la patru şi jumătate.

— Foarte bine, atunci. Mai toarnă-mi o ceaşcă, zise aceasta împingând cana către ea.

Părăsiră casa împreună şi, când trecură pe lângă celelalte locuinţe, Cindy spuse:

— Drăguţă ascunzătoarea, nu-i aşa? Nu ştie nimeni când vii aici. Cu ce se ocupa „prietenul" tău?

— Lucra în aceeaşi branşă cu noi, dar la un nivel mai înalt. Nici n-ai crede cu ce personaje faimoase a trăit la un moment sau altul din viaţă.

— Atunci înseamnă că le bogat.

— N-are nevoie să-şi numere mărunţişul.

Remarca asta o făcu pe Cindy să se oprească.

— Na… n-am niciun ban! Ieşi pe piaţă cu nişte lire, Elly. O să ţi le dau înapoi, pă cuvânt. Am bani acasă, da' nu ştiu când o să ajung să pun mâna pă iei.

Nell îi dădu două hârtii de douăzeci şi una de zece.

— Ie pentru taxiuri, ştii. Pot să-mi trec unghiile în cont, da' trebuie să dau bacşiş, îi explică Cindy şi făcu semn unui taxi să oprească. Hei, tu la ce spital mergi? Pot să te duc până acolo.

— La spitalul „Westminster", în Millbank.

Când Nell coborî, Cindy îi zise:

— Te văd deci, pă la patru şi jumătate.

Nell reveni acasă mult mai devreme. Cindy se

întoarse după ora şase şi se vedea clar că era proaspăt coafată. O găsi pe Nell stând pe sofa, ţinând un pahar în mână şi privind în gol.

— Aşa mai merge, declară Cindy mulţumită de sine şi arătând înfloritor, etalându-şi mâinile în faţa ochilor lui Nell, care nu vedeau nimic, pentru a-i fi admirate ghearele proaspăt puse. Nu sunt grozave? Au costat o sută dă lire; să se înveţe minte broasca aia râioasă dă Tony… Elly?

În cele din urmă, preocuparea exclusivă a lui Cindy faţă de propria-i persoană făcu loc sentimentului că nu era chiar totul în regulă.

— Elly? Te simţi bine? întrebă ea privind chipul lipsit de culoare al lui Nell.

— A murit Philip, spuse Nell, parcă nevenindu-i să creadă. A avut un atac de cord… când m-am dus acolo, încercau să-l reanimeze. Am aşteptat, dar nu prea mult şi după aceea au venit să-mi spună că totul a fost în zadar.

— Oh, îmi pare rău, spuse Cindy repede, părând mai degrabă încurcată decât tristă. Totuşi, dacă avusese SIDA, era doar o problemă dă timp, nu-i aşa?

Mintea ei alunecă fără greş spre ce era mai important.

— Asta înseamnă că n-o să mai poţi locui multă vreme aici. (Nell nu răspunse.) Şi o să ai multe lucruri dă făcut, asta desigur, în căzu' în care nu are rude.

— Nu ştiu, zise Nell. Nu cred. Am numărul de telefon al avocatului său. Cred că ar fi mai bine să-l sun… în rest nu cred că mai am cui să comunic… excepţie făcând prietenii lui, desigur.

Părea complet buimăcită; îşi ridică paharul, văzu că e gol şi îl lăsă iar jos.

— Trebuie să mă întorc la spital în seara asta să-i iau lucrurile.

— Păi, în împrejurările astea, cred că n-ar trebui să te mai împovărez şi io.

Nell reuşi să iasă din starea de şoc.

— Poţi să stai dacă vrei, rosti ea. Philip nu s-ar supăra… spuse ea zâmbind cu jumătate de gură. Acum nu-i

mai pasă de nimic.

— Nici nu mă gândesc, afirmă Cindy. Mă duc la sora mea în Paddington. Lasă-l pe Tony să fiarbă o zi sau două.

O bătu pe Nell uşor pe un umăr în semn de încurajare, admirându-şi unghiile cu această ocazie. *Nimeni n-o să ştie că sunt false*, se gândi ea fericită.

— Bine, dacă zici… dar ce facem cu Tony?

— Nu m-ai văzut şi nici nu ştii nimic dă mine, s-a-nţeles? Vreau să sufere aşa cum m-a făcut iei pă mine să sufăr. Când o să fiu pregătită, o să mă duc înapoi.

— Foarte bine.

Mark spusese să nu facă presiuni asupra ei.

Nu se menţiona nimic despre cele cincizeci de lire, dar erau ultimul lucru la care s-ar fi gândit Nell, iar Cindy conta pe asta. *Trece-o la „servicii aduse”*, se gândi ea.

— Vrei să-ţi fac o cană de ceai? se oferi Cindy generoasă.

— Nu, mulţumesc.

— Te las atunci cu suferinţa ta. (Citise asta într-o carte şi i se păruse că sună foarte bine.) o să-ţi telefonez peste vreo două zile ca să-ţi spun cum s-au aranjat lucrurile, ie-n regulă?

— Da.

Probabil că Philip ăsta i-a fost un prieten foarte bun, se gândi Cindy, trăgând uşa de la intrare după ea. *Elly e de-a dreptul zguduită. Totuşi, valorând ceva bani şi neavând familie*!… Cindy privi casa. Cine ştie, poate a dat norocul peste Elly. *Asta va schimba lucrurile, pentru că nu va mai avea nevoie dă bani gheaţă şi acest lucru îi va pune beţe în roate* lu’ *Tony*. Cindy îşi dăduse seama că planurile lui Tony pentru Nell erau mult mai ample decât s-o distribuie în alt film pornografic. *Am să le dau io pornografie*, îşi zise ea răzbunătoare.

— 20 – Când Mark telefonă exact la nouă şi jumătate, Nell stătea cu lucrurile personale ale lui Philip în faţa ei. Pe masă, frumosul său ceas „Cartier” din anii treizeci, portofelul subţire ca o foiţă şi foarte uzat cu un carneţel de însemnări asortat agenda lui cu adrese, groasă ca o carte

de telefon, cheile agăţate de un breloc ce părea o piatră culeasă de undeva – care, în realitate, era un diamant în stare naturală, butoni lui din aur şi inelul pe care-l purtase întotdeauna pe degetul mic de la mâna stângă. Nell nu ştiuse că avea o Inscripţie în interior: „Philip le Beau – Paris 1938. Te ador".

Într-o sacoşă se afla costumul său, lenjeria de mătase pantofii şi cravata. Se lăsase de fumat, dar purta încă la e bricheta de aur „Dunhill", şi ea de dinainte de război.

— A avut şi o tabacheră asortată, îşi aminti ea, ci iniţialele lui bătute în safire. Probabil că o fi în apartamentul la sau o fi vândut-o.

La auzul vocii ei, Mark întrebă imediat:

— Totul e-n regulă? Ai necazuri?

— Nu cu Cindy. S-a dus la sora ei în Paddington.

— Pentru cât timp? întrebă el cu vocea tăioasă.

— O zi sau două. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să aflu unde stă…

— Pot să fac eu asta. Care-i problema, atunci?

— Philip a murit azi după-masă. M-am dus la spital, dar era deja la reanimare. Tocmai am fost să-i iau lucrurile.

— Îmi pare rău, spuse Mark. Era un prieten vechi, nu-i aşa?

— Tocmai asta mi se pare ciudat. N-am fost niciodată prea apropiaţi. A fost confidentul lui Liz, nu al meu, dar mă *simt* de *parcă aş fi* fost înjunghiată pe la spate. Ştii, el mi-a dat o mână de ajutor să-mi refac viaţa. M-a învăţat atât de multe…

— Vin de îndată ce pot.

— Nu, ai lucruri mai importante de făcut.

— Credeam că ţi-am explicat clar că nimic nu e mai important ca tine.

Nell închise ochii şi respiră uşurată în tăcere.

— Am să aştept, spuse ea cu umilinţă, oricât ar fi de târziu.

Când sosi, ea i se aruncă direct în braţe, căutând o mângâiere de care nu ştiuse că avea nevoie.

— Iubeşte-mă, Mark… chiar acum, am mare nevoie

să fiu iubită.

El îi dădu ceea ce dorea şi *încă* mult mai mult.

După aceea, stând somnoroasă în braţele lui, Nell zise:

— Philip a fost iubit de multe ori în viaţă şi era foarte mândru de lucrul ăsta, dar mi-a spus că el n-a iubit decât o dată şi nu l-a putut avea pe bărbatul acela. Câteodată mă întreb dacă asta l-a făcut să devină aşa cinic. Philip a fost genul de om care nu s-a obişnuit niciodată să vrea şi să nu poată avea.

— O să-ţi lipsească, nu-i aşa?

— Da, şi tocmai asta mi se pare curios, afirmă ea încruntându-se uşor. N-am putut niciodată să mă încred în Philip ca într-un prieten, cum a făcut-o Liz. Între noi era mereu o prăpastie, pe care nu reuşeam s-o trec. Sunt convinsă că nici el n-avea încredere în mine sută la sută, dar ne-am acomodat unul cu celălalt. Aveam nevoie de Priceperea şi legăturile lui, iar el de onorariile pe care i le plăteam, plus prestigiul pe care l-am lăsat să şi-l asume ca fiind mentorul lui Cleo Mondaine.

— Nu-ţi era mai degrabă un fel de naş?

— În stilul lui Vitto Corleone, da…

Mark râse, însă principalul lui sentiment în legătură cu moartea lui Philip era de uşurare. Fusese retezată încă o legătură a lui Nell cu trecutul. Cine altcineva mai ştie acum?

Numai clienţii lui Cleo, iar când va veni vremea, îi va părăsi şi pe aceştia.

Braţele lui se strânseră împrejurul ei. *Sunt la fel de egoist ca toţi oamenii. Le vreau pe toate: şi pe Nell şi următoarea treaptă a scării ierarhice. Va fi riscant, dar. Va merita. Da, va merita foarte mult. Tot ce trebuie e să distrug banda de pedofili şi să-l arestez pe Tony Panacoulis.*

Recapitula pregătirile pe care le făcuse pentru raidul din noaptea următoare: echipele de supraveghere gata să fie postate împrejurul depozitului, la intersecţiile cu şoseaua pe care se găsea depozitul, echipele cu câini care

trebuiau să intervină în cazul în care pedofilii vor încerca să fugă, plus o persoană de la organizaţia de binefacere care să aibă grijă de copilul sau copiii aflaţi în centrul orgiei. Toţi urmau să ţină legătura între ei printr-o reţea radio testată în prealabil. Avea pregătită şi o echipă de fotografi gata să surprindă pe peliculă chipurile oamenilor care soseau, folosind aparate cu infraroşii. Inspectase chiar el totul, intrând în depozit prin spate. În imensa încăpere ce dădea spre râu, unde Nell îi spusese că filmase, găsise materialele de la decorurile folosite cu acea ocazie şi observase branşamentul special pentru aparatele care consumau multă electricitate. Oamenii ăştia se desfătau nu numai participând, dar şi urmărind casetele pe care Tony Panacoulis avea să le furnizeze iar şi iar. Un singur lucru îl neliniştea, ceva pomenit de Cindy în divagaţiile ei, când se îmbătase; ceva în legătură cu membrii acelei bande.

„Sunt nume şi chipuri care te-ar face să rămâi cu gura căscată, îţi spun io! Nu dau nume, da' doi dintre iei sunt din Camera Lorzilor, apoi mai mulţi membri ai Parlamentului, dintre care unu' foarte cunoscut; da' de tot hazu' sunt judecătorii. Oh, da, ăia care să presupune că ar trebui să-i condamne pă perverşii ăştia, sunt iei înşişi perverşi. Ce părere ai dă farsa asta? D-aia râde Tony! Nenorocita aia dă Elită atotputernică n-ar permite unui lucru ca ăsta să răsufle. Dacă s-ar întâmpla ceva rău, s-ar pune capacu' pe oala care fierbe, iar totul ar fi înmormântat aşa dă iute şi dă bine, cum nu s-a mai pomenit în ţara asta şi, după câte spune Tony, s-au mai văzut destule situaţii asemănătoare. Nimeni nu să pricepe la aşa ceva mai bine decât englezii pen' că nu are atâta practică în a-şi proteja posesiunile ca iei, şi-n special cei din clasa conducătoare".

„Atunci ce rost are să-l denunţi?" întrebase Nell.

„Pen' că l-ar scoate pă el ţapu' ispăşitor, cum au făcut şi cu individu' ăla din scandalu' cu Christine Keller… era vorba despre sex şi nenorocita aia dă Elită, nu-i aşa? Iei o să scape, dar iei, nu. Se vor lepăda dă iei mai repede decât

şi-ar lepăda pantalonii pentru un copil delicios dă doi şpe ani”.

Mark se simţea neliniştit. Ştia că Elita îi proteja pe cei care făceau parte din ea; avusese o experienţă tristă în această privinţă. Ca tânăr sergent fusese membrul unei echipe ce investiga un scandal provocat de sex şi mită. Afacerea devenise foarte neplăcută, fiindcă pe măsură ce ancheta îşi urma cursul, începuseră să apară nume importante de pescara socială, până când se ajunsese aproape de vârf. În acel moment primiseră ordinul să se oprească. Acesta specifica, fără a da vreo explicaţie, că investigaţia este închisă. Dosarele fuseseră predate şi existaseră speculaţii că ar fi fost distruse şi că ordinul de oprire a anchetei venise chiar de la Ministerul de Interne.

— Te nelinişteşte ziua de mâine, nu-i aşa? întrebă Nell care dobândise o anume sensibilitate în ceea ce-l privea.

— Nu. Totul e pus la punct cât se poate de bine. Mă gândeam la ceea ce spuneai că a zis Cindy în legătură cu membrii bandei de pedofili.

— Nu trebuie să crezi tot ce spune ea. Ar spune orice ca să pară mai importantă decât este în realitate, îl avertiză Nell, şi, dacă ar fi într-adevăr atât de sus-puşi, i-ar fi fost permis ei să-i vadă? Mă îndoiesc. Oricum, mâine seară vom şti dacă a minţit sau nu. Mai bine hai să ne concentrăm asupra nopţii acesteia. Poţi să rămâi aici?

— Speram să mi-o ceri.

Nell se sculă odată cu el şi îi pregăti micul dejun.

— O să-mi spui rezultatul de îndată ce vei putea? îi ceru ea încercând să-şi ascundă îngrijorarea.

— Bineînţeles, promise Mark. Până atunci, însă, încearcă să nu-ţi faci griji.

— Slavă Domnului, că nu voi avea timp. Am o zi foarte încărcată pentru că trebuie să anunţ moartea lui Philip în diverse locuri şi să stau de vorbă cu multă lume.

Mulţumesc lui Dumnezeu! rosti ea în gând pregătindu-se să plece şi să se ocupe de tot ce trebuia.

Între drumurile la diversele autorităţi care trebuiau

anunţate de moartea lui Philip, Nell se duse şi la avocatul lui şi descoperi că fusese desemnată executor testamentar.

Avocatul, şi el un vechi prieten, îi explică:

— Philip a dorit să evite supărările şi certurile între cei care formau… cercul său. A simţit că nu poate favoriza pe nimeni, întrucât toţi sunt copilăreşte geloşi, aşadar te-a ales pe tine. Eşti din afara cercului şi totuşi eşti o prietenă foarte apropiată; prin urmare, nu ţi se poate purta pică. Ţi-a lăsat mai multe mici amintiri. De asemenea, ţi-a lăsat scrisoarea asta. Se referă la eliberarea apartamentului lui.

— Ce se va întâmpla cu acesta? A locuit acolo atât de mult timp…

— Mai sunt câţiva ani până când expiră contractul de închiriere. O să mă ocup eu de asta. Ai cheile?

— Da.

— Atunci, după ce vei reuşi să triezi toate lucrurile, o să mă anunţi şi pe mine, da?

— Desigur. Şi funeraliile?

— Oh, în privinţa asta a lăsat instrucţiuni extrem de precise. Fără serviciu religios şi fără asistenţă – nimeni în afară de antreprenorii de pompe funebre şi de mine, care să veghez la îndeplinirea dorinţelor lui. De îndată ce totul va fi dus la bun sfârşit, prietenii lui vor putea să-şi aducă aminte la el cum vor dori.

— Ştiu că spunea mereu că vrea să fie incinerat.

— Aşa e.

— Ce se va întâmpla cu cenuşa?

— Va fi aruncată în cele patru vânturi.

Îşi zâmbiră unul altuia.

— Cât de caracteristic pentru Philip! zise Nell.

Se reîntoarse acasă după-amiază târziu şi nu dădu nicio atenţie furgonetei parcată vis-à-vis. După ce uşa se închise în urma ei, un poliţist plictisit îi spuse colegului său:

— Asta-i pierdere de vreme. Nu s-a auzit nici măcar un chiţăit toată dimineaţa. În fond ce se presupune că ar trebui să urmărim?

— Eventualii vizitatori.

— Dar n-a avut niciunul.

— Este încă informatoarea supraintendentului şi am auzit că a dezvăluit nişte informaţii savuroase despre otreapa aia de Tony Panacoulis.

— Pe dracu'! Ce să aibă de-a face o femeie ca ea cu un negustor de materiale pornografice?

— Am auzit că e şi ea implicată în afacere.

— Fugi de aici! Te-a păcălit cineva! Asta nu e o fufă!

— Nu vrei să mă asculţi? Am spus că lucrează în branşă, dar nu că face trotuarul. E o *call-girl* de înaltă clasă, cu tarif ridicat, genul care îţi ia şi haina de pe tine.

— Cine a spus asta?

— Ţi-am zis doar ce-am auzit.

— Dacă îi dă mâna să locuiască într-o casă ca asta, probabil că ar trebui să ţi-o ipotechezi pe a ta ca să-ţi permiţi tariful ei! (Brusc tonul îi deveni tăios.) ia stai… cine vine?

Un taxi se opri şi din el ieşi o blondă.

— La dracu'! Asta-i bucăţica lui Tony Panacoulis. Ce caută aici?

— N-are importanţă; trage-i o poză ca să putem dovedi c-a fost aici.

Nell fu surprinsă, dar Cindy nu se arătă câtuşi de puţin jenată.

— Mi-ai zis că aş fi binevenită să stau cu tine, iar lasor mea n-a ţinut să rămân, pen' că şi-a găsit un alt tip şi n-are chef să piardă vremea cu mine, aşa că m-am întors. Presupun că n-ai nicio veste dă la Tony, continuă ea, aparent nepăsătoare.

— Nu; ar fi trebuit?

— Păi a sunat-o pesor mea, da' am făcut-o să-i spună că nu m-a văzut şi m-am gândit că poate te-a sunat pă tine.

— Am fost plecată toată ziua, zise Nell, de-abia m-am întors.

— Ah, aşa le… prietenu' tău care a murit. Deci te ocupi dă funeralii?

— M-a desemnat drept cea mai apropiată cunoştinţă, îi răspunse Nell în mod evaziv.

— Aş avea chef să dau gata o ceaşcă de ceai, zise Cindy nepăsătoare.

Nell se posomorî. Cindy nu era compania pe care o dorea acum.

La ora opt, totul era pregătit şi oamenii aşezaţi la posturi. Camerele de luat vederi erau instalate, radiourile verificate, dar se făcu nouă înainte ca primul sosit să fie observat parcând cu cinci străzi mai departe. Avea gulerul hainei ridicat şi borul pălăriei lăsat, însă cu toate acestea fu fotografiat. La fel se întâmplă şi cu ceilalţi pe măsură ce soseau; unul câte unul, se apropiau cu grijă, prevăzători, de clădire, după care dispăreau în întuneric trecând prin deschizătura existentă în gardul din plasă de sârmă groasă făcută, parcă, de vandali.

Numărară o duzină până când apăru subiectul distracţiei din seara respectivă, însoţit de doi bărbaţi. Părea să aibă paisprezece ani, era bine făcut pentru vârsta lui şi nu dădea semne că i-ar fi fost frică sau că ar fi fost drogat. *Un băiat de închiriat*, presupuse Mark, examinându-i chipul ca o floare de piersic, prin ochelarii săi cu infraroşii; pe faţă i se citea un aer impertinent, care nu se potrivea cu vârsta lui fragedă.

Radioul lui se făcu auzit.

— Ce este? întrebă Mark.

— N-o să credeţi, şefule, dar toţi poartă măşti.

— Ce fel de măşti?

— Din acelea de care poartă copiii la petreceri, numai că astea sunt din cauciuc şi înfăţişează personaje din desenele animate. E un Porky Pig; Mickey Mouse; Goofy; tocmai am observat un Superman. Să fiu al naibii, cel puţin ăsta are simţul umorului… asta trebuie văzut, şefule; toţi sunt în pielea goală şi poartă măşti.

— O să-i recunoaştem după scule, murmură Mark.

— Ce-aţi spus, şefu’?

— Filmează absolut tot.

Aşteptară până când lucrurile începură să se pună în mişcare. I se raportă că băiatul era posedat de primul său client; „intrase în rodaj”, comentase vocea lipsită de

expresie, şi era urmărit cu foarte mare interes de ceilalţi, care fie că se masturbau singuri, fie unul pe celălalt, fie făceau sex oral, sau aveau raporturi sexuale adoptând poziţia folosită de animale. În momentul în care primul client al băiatului se retrase, un altul îl înlocui fără nicio pauză, în timp ce un al treilea se aşezase în aşa fel fel încât băiatul să-l poată primi în gură. Orgia începea să-şi înteţească ritmul.

După puţin timp, Mark auzi în radioul său:

— Dumnezeule! Lucrurile au luat-o razna, şefule; doi sunt aruncaţi asupra băiatului şi se pare că acesta are dificultăţi.

— Continuaţi să filmaţi, insistă Mark.

Voia să aibă cât mai multe dovezi. Trebuia să fie exclusă orice posibilitate ca oamenii ăştia să scape necondamnaţi, dar în acelaşi timp nu putea permite ca băiatului să i se facă prea mult rău, aşa încât ordonă cu o voce hotărâtă:

— Stevens către toate unităţile – daţi-i drumul!

Se auziră strigăte puternice: „Poliţia!”, uşile fură date de perete şi ofiţeri în uniformă invadară încăperea. Bărbaţii dezbrăcaţi se împrăştiară loviţi de panică; unii încercară să se lupte cu ofiţerii care îi capturau, alţii, paralizaţi de frică şi şoc, nu opuseră nicio rezistenţă. Totul se termină în câteva minute. Moderna şi costisitoarea cameră video de filmat şi filmul pe care-l conţinea fură reţinute odată cu cei care speraseră să-l vizioneze în linişte. Băiatul, alb la faţă şi plângând, fu luat ca să fie examinat de un medic, în timp ce bărbaţilor, care acum nu mai purtau măşti şi evitau să privească unii la alţii, li se dădură hainele şi li se ordonă să se îmbrace, după care fură arestaţi. La ora zece şi jumătate, depozitul abandonat şi părăginit era din nou gol şi tăcut, iar străzile din apropiere străluceau de umezeală în lumina felinarelor, sub ploaia care cădea încetişor.

Mark stătea la biroul său cu bărbia proptită în pumni studiind numele bărbaţilor arestaţi aflate pe lista din faţa lui când, deodată, în cameră dădu buzna sergentul,

exultând.

— Unul dintre ei cântă ca o pasăre. E speriat de moarte

— E căsătorit, are trei copii şi e foarte respectabil. Spune că e pierdut şi jură că nu ştie nimic despre celelalte casete video – cele care arată uciderea lui Billy Knowles şi Kevin Peel. Mai spune că n-a luat niciodată parte la vreo orgie unde să fi fost omorât un băiat şi că întotdeauna foloseau un băiat de închiriat, ca în seara asta, iar Billy şi Kevin fuseseră răpiţi. Admite că este pedofil, dar asta e tot. Alţii cântă aceeaşi melodie, unul sau doi refuză să spună ceva înainte de sosirea avocaţilor lor, dar cred că pot să vă felicit. A durat doi ani lungi, dar aţi reuşit.

Mark zâmbi şi-i mulţumi, dar sergentul se gândi că-i lipseau şi plăcerea şi satisfacţia. *E obosit*, gândi el. Are, probabil, un moment de cădere.

— A fost o zi lungă, de ce nu mergeţi acasă? sugeră el. Lăsaţi restul pe mâna noastră.

— N-ar fi o idee rea, se arătă Mark de acord.

După ce sergentul plecă, trase telefonul către el.

— Eşti încă trează la ora asta târzie? spuse el când Nell răspunse la primul apel.

— Aşteptam să mă suni. S-a terminat?

— Pentru astăzi, da.

— A avut succes… raidul?

— Oh, da.

— Nu pari prea fericit.

— Nici nu sunt. Simt nevoia să stau de vorbă cu cineva şi nu mă pot gândi la altcineva cu care să vreau să vorbesc, decât cu tine.

— Cindy e aici, rosti Nell morocănoasă.

— Ce?

— Urmăreşte filmul de noapte… e adâncită în admiraţia lui Al Pacino, raportă Nell.

— Aş prefera să fie adâncită în apele Atlanticului, spuse Mark cu violenţă, apoi suspină adânc. Eh, oricum, a fost un gând plăcut.

— Îmi pare rău…

Nell părea atât de dezolată, că el se forţă s-o consoleze:

— Nu e sfârşitul lumii. Ce faci mâine?

— Mă duc la apartamentul lui Philip, să triez lucrurile.

— E în Ashley Place, nu-i aşa? întrebă Mark. Chiar dincolo de Victoria Street.

— Da.

— Vin acolo cât de repede pot. Nu începe petrecerea fără mine.

Când închise telefonul, Nell încă mai râdea.

A doua zi dimineaţă, când ajunse la birou şi vru să verifice stadiul în care se afla ancheta, secretara lui, o femeie liniştită şi plinuţă de vreo cincizeci de ani, îi înmână un mesaj cu acel soi de respect acordat numai misivelor venite de sus. Mark era convocat la Ministerul de Interne.

— O treabă extraordinar de bine făcută, domnule superintendent, îi spuse subsecretarul permanent, cu accentul specific vechiului „Eton”, cizelat până la refuz. A fost o trudă lungă şi grea, dar a meritat, nu-i aşa? îi pune pe nenorociţii ăştia la păstrare pentru o vreme.

Cum Mark nu replică nimic, el continuă:

— Am înţeles că au fost găsite la faţa locului anumite benzi video extrem de neplăcute.

— Da, sir. Dar cum participanţii sunt mascaţi, vor fi mai greu de identificat. Totuşi, există şi alte metode.

— Exact…

Răspunsul subînţeles spunea clar: nu vom discuta acest lucru.

— Deci, cum ai reuşit, hmm? Se părea că nu se ajunge nicăieri, când deodată se dă semnalul şi nimereşti în plin.

— Răbdare şi perseverenţă, sir.

— Şi mici presiuni?

— Când şi când, sir, în speranţa că, undeva, cineva va începe să înţeleagă că nu ne vom da bătuţi niciodată şi că e doar o problemă de timp.

— Şi aţi obţinut rezultate?

— A apărut cineva, sir.

— Informaţia a fost precisă?

— S-a dovedit a fi foarte… revelatoare, sir.

— Dar nu poţi să spui cine?

— Asemenea ziariştilor, şi noi ne protejăm sursele, sir. Suntem nevoiţi s-o facem.

— Desigur, desigur.

Glasul şlefuit – probabil *că-l rade în fiecare dimineaţă*, gândi Mark – arăta că subsecretarul era dus pe gânduri.

— Deci… acum îi ai pe toţi membrii acestei bande periculoase.

— Nu, sir. Lipseşte protectorul ei.

— Protector?

— Omul care aranjează locul întâlnirilor, face rost de victime şi apoi se debarasează de cadavre. Un grec cipriot numit Tony Panacoulis. A dispărut.

— Dar îl vei găsi, nu-i aşa?

Era un ordin, nu o întrebare.

— Este căutat, sir.

— Bine, bine, nu trebuie lăsat să scape. Pare un ins dezgustător.

— Nu mai mult decât cei care l-au angajat, sir.

— Ai făcut o treabă foarte bună, domnule supraintendent, şi nu va fi uitată de cei cărora le stă în putere să-şi arate aprecierea. Sunt sigur că te aşteaptă lucruri mai bune.

Urmă un zâmbet superficial şi o strângere de mână, ce-l îndreptă în direcţia uşii.

— Mult noroc, adăugă subsecretarul.

Şi asta a fost tot.

Nell ajunse la apartamentul lui Philip până în zece şi jumătate, cam la vremea când Mark se îndrepta spre Ministerul de Interne.

Închisese de două ori yala complicată în urma ei şi se grăbise la întâlnire, aşteptând cu nerăbdare să-l vadă din nou pe Mark şi să-l iubească, fiindcă deja nu se puteau abţine să se atingă. *Philip ar fi de acord*, îşi zise ea,

zâmbind ştrengăreşte. După ce intră în apartamentul extrem de spaţios, începu să deschidă nenumăratele sertare, dulapuri şi scrinuri şi descoperi că Philip fusese o adevărată coţofană.

Păstrase absolut toate lucrurile pe care i le dăruiseră iubiţii lui. Avea dulapurile înţesate de cristaluri şi argintărie, iar sertarele pline cu mărunţişuri: cutii de ţigări, brichete, rame de fotografii, toate făcute din metale preţioase şi, în majoritatea cazurilor, încrustate cu pietre scumpe. Nu se despărţise de niciun obiect cât de cât valoros şi Nell n-ar fi putut spune din ce motiv – sentimental sau pecuniar.

Când deschisese un sertar încuiat şi îl găsi ticsit cu ace de cravată, butoni şi ceasuri, toate din aur, argint sau pietre preţioase, rămase uimită, pentru că nu-l văzuse purtând niciunul dintre ele.

Dumnezeule, de ce te plângeai mereu de sărăcie? *Averea de aici ţi-ar fi ajuns pentru încă douăzeci de ani, fără să fii nevoit să fi coborî standardele tale înalte*; *atunci de ce acceptai onorarii de la mine*?

În dulapuri se aflau costume de haine şi pantofi, cămăşi şi lenjerie de mătase, atât de multe că ar fi putut umple un magazin, şi toate de cea mai bună calitate. *Asta e răsplata păcatelor*? se întrebă Nell, şi în acel moment începu să-l înţeleagă pe enigmaticul Philip Faulkner. *Întotdeauna spuneai*: *„Să nu te bazezi pe prinţi”*, *nu-i aşa*? *Aşa încât tu te-ai bazat pe bacşişuri. Oh, Philip…* Se simţi invadată de o adâncă tristeţe. *N-ai fost niciodată un om fericit, nu-i aşa*? *Atât de multe cunoştinţe şi atât de puţin prieteni. Liz îţi era singurul prieten adevărat*!

Philip îi lăsase lui Nell ceea ce moştenise de la Liz, plus încă un lucru: ceasul care stătea în hol – o piesă înaltă din secolul al optsprezecelea din lemn de nuc, cu încrustaţii.

Nell scoase scrisoarea pe care i-o dăduse avocatul şi deschise plicul citind conţinutul scurt:

„Acest ceas spune mult mai multe decât ora exactă. El spune şi povestea vieţii mele. Dacă apeşi pe vaza de

flori din mijlocul marchetăriei, se va deschide o uşiţă ascunsă. Înăuntru este o altă uşă. Aceasta se deschide cu ajutorul cheii filigranate ce atârnă pe spatele uşii exterioare.

În acel compartiment ascuns vei găsi jurnalele mele.

Da, ştiu, am spus întotdeauna că nimeni n-ar trebui să păstreze niciun fel de însemnări, dar dacă n-aş fi spus acest lucru – şi încă de multe ori – cine mi-ar mai fi făcut confidenţe?

Îţi las ţie jurnalele. Citeşte-le şi distrează-te. Minunează-te de viaţa pe care am dus-o. Publică-le dacă vrei şi învinge procesele de calomnie. Vei înţelege ce vreau să spun, citind numele personajelor auguste pe care le-am întâlnit în călătoriile mele. După cum bine ştii, am călătorit peste tot. Excepţie face ţara necunoscută, care va rămâne aşa până când cineva va fi în stare să se întoarcă de acolo şi să povestească despre ea. Este exact genul de provocare ce mă poate atrage, nu crezi?

Aşteaptă-mă şi mă vei revedea.

Pe curând.

Philip”.

Erau zece jumate groase, legate în piele, neavând nimic altceva scris pe ele decât anii, imprimaţi cu aur pe cotor. Neîndoielnic, Philip le comandase în mod special, fiindcă aveau tipărit, pe dosul coperţii, blazonul familiei Faulkner.

Nell îl luă pe acela ce conţinea anul 1979, anul când îl întâlnise prima dată pe omul în care nu reuşise niciodată să aibă încredere şi pe care începuse să-l înţeleagă doar după ce murise.

Totul era acolo. Citind comentariile lui despre târfuliţa de nouăsprezece ani, tresări, roşi şi îşi muşcă buzele în repetate rânduri. Concluzia era: „O bijuterie ieftină”. Observaţiile lui ulterioare, favorabile, o mai liniştiră. Când ajunse la reflecţiile referitoare la motivaţiile ei, se cufundă total în lectură. Imposibilitatea lui de a i le descifra era clară, aşa încât trebuise să facă presupuneri în loc să lege faptele între ele. Ceea ce scrisese el în tezele

asupra motivaţiilor lui Cleo – Eleanor – Nell, era pură ficţiune.

Philip şi-a petrecut atâta timp căutând defecte, încât n-a văzut niciodată virtuţile ce străluceau pe fundul grămezii.

Reflecţiile acestea îi fură confirmate când citi – spicuind, fiindcă nu avea prea mult timp la dispoziţie şi jurnalele erau groase – comentariile lui asupra oamenilor pe care îi cunoscuse; bărbaţii care îl doriseră, care îl plătiseră, care îl iubiseră. Când le citi numele, îi căzu falca şi respiraţia îi deveni şuierătoare. *Dumnezeule*! *Doar nu el*! şi ceva mai târziu: *Niciodată*! *Nu este posibil*! Dar fusese. Cu tirul mortal al celor neimplicaţi sufleteşte, Philip detalia tranzacţii comerciale şi fizice, abilităţi sexuale, dimensiuni corporale, preferinţe sexuale deosebite. Totul era descris cu atâta lipsă de sentiment, încât te îngheţa. Exista şi o excepţie. Singura dată în viaţă când Philip iubise, dar nu fusese iubit. Atunci descrisese dorinţa fierbinte şi visele copleşite de deznădejde cu vorbe pornite din suflet şi doborât de durere, fiindcă bărbatul pe care îl iubea era heterosexual; îl cunoştea pe Philip, chiar îl plăcea, dar ar fi fost îngrozit să ştie cât de mult îl iubea şi îl dorea Philip.

Ah, *Philip*… gândi Nell, emoţia dovedindu-se mai puternică decât dezgustul. *Ai aflat ce înseamnă să iubeşti*, *dar dragostea nu a fost reciprocă*. *Asta te-a înăcrit şi te-a făcut atât de cinic*? apoi îşi dădu seama că Philip avusese patruzeci şi patru de ani când întâlnise iubirea vieţii lui.

Soneria începu să sune. Era Mark. La vederea lui, inima îi făcu un salt, iar sărutul ei îl determină să întrebe:

— Ce vrea să însemne asta?

— Dragoste. Am ajuns la concluzia că vreau să am parte de ea.

Apoi ea văzu expresia lui amară, dar şi ameninţătoare. Se vedea limpede că nu mersese totul bine.

— Mi-ar prinde bine un pahar, spuse el. O băutură tare.

— Desigur. Intră şi o să-ţi aduc ceva.

Când i-i dădu, el îl bău dintr-o înghiţitură. Apoi

rămase adâncit în gânduri, privind în gol până când, cu un efort vizibil, se forţă să spună:

— Îmi pare rău. Am o stare de spirit proastă. Nu e vina ta. Vino încoace.

Nell se aşeză pe genunchii lui şi el o sărută prelung, cu uitare de sine. După aceea îşi lipi fruntea de a ei, închise ochii şi spuse:

— Tocmai am petrecut câteva minute execrabile la Ministerul de Interne în compania unei persoane foarte sus puse, care a avut amabilitatea să-mi arunce un os, după ce m-a bătut uşurel pe spate şi mi-a spus că am fost un câine folositor.

— După cum povesteşti, se pare că nu era carne pe os…

Povesteşte-mi, îl îndemnă ea, dar mai întâi stai să-ţi mai umplu paharul.

— El sorbi puţin şi-i expuse suspiciunea că „raidul plin de succes” fusese o înscenare.

— N-am pescuit decât plevuşcă. Mici indivizii patetici ce se ascund prin colţuri, sau fanfaroni puşi pe scandal, care nu fac altceva decât să-ţi repete cine sunt ei şi ce greşeală ai făcut. Nu era niciunul din specimenele la care a făcut Cindy aluzie. În plus, băiatul era închiriat şi îl cunoşteam. Fuge mereu de la orfelinatele unde e trimis de fiecare dată când e prins. Copiii omorâţi fuseseră răpiţi şi, cu excepţia lui Darren Henry, erau mult mai tineri. Şi ăştia sunt pedofili, dar nu ei au omorât copiii. Aş paria pe viaţa mea. De ce-ar fi spus Cindy că sunt implicate persoane extrem de importante, dacă nu era aşa? Recunoscuse nume, dacă nu cumva şi chipuri; ăştia poată întotdeauna măşti pentru eventualitatea în care o casetă ar încăpea pe mâinile cui nu trebuie.

Nell stătea tăcută, ascultând atentă în timp ce Mark gândea cu glas tare.

— Nu; cred că de data asta spunea adevărul. De ce Tony nu era nicăieri de găsit când ne-am dus să-l arestăm? Cine i-a spus să dispară? Şi de ce au folosit un băiat de închiriat? Banda adevărată nu îşi închiriază băieţii şi ăsta

ne-a spus că a fost angajat pe faţă. Nu se potriveşte, Nell, şi instinctul meu îmi spune că totul a fost regizat. Anumite cercuri înalte au manifestat de la început un foarte mare interes faţă de acest caz. Au fost alocate fonduri într-o vreme când fiecare departament din Poliţia Metropolitană ţipa după porţia lui dintr-o prăjitură ce devenea din ce în ce mai mică. „Trebuie să reclădim încrederea publicului”, spuneau ei. „Nu mai vrem ca tabloidele să zbiere despre temerile mamelor, afirmând că micuţii noştri nu sunt în siguranţă. Oamenii ăştia sunt perverşi şi bolnavi şi trebuie opriţi. Pregăteşte-ţi brigada, domnule supraintendent. Ni s-a spus că eşti un foarte bun detectiv. Dovedeşte-o cu binecuvântarea noastră. Ah, şi… informează-ne despre orice mişcare”.

Nell nu spuse nimic; era mult prea abătută.

— Am auzit nişte şoapte cum că ar există persoane foarte sus-puse, implicate în activităţi pedofile, dar am fost tentat să le ignor, considerându-le expresia ciudei şi animozităţii manifestate de obicei de oamenii obişnuiţi faţă de cei plini de succes, sau având în mâinile lor puterea. Ştim bine cum îşi protejează domnii şi stăpânii noştri ce-i al lor. Dacă protejează trădătorii de ţară, de ce n-ar merge la fel de departe, pentru a-i proteja pe cei care, întâmplător, au devieri sexuale? De ce să nu aibă pe cineva, care să-i ţină sub observaţii pe adevăraţii membri ai bandei, pe acele persoane extrem de importante, fiindcă, dacă adevărul ar transpira cât de puţin, scandalul ce s-ar isca ar zgâlţâi protipendada atât de tare, că s-ar prăbuşi! Când sunt atât de multe atuuri în joc, nu trebuie lăsat nimic la voia întâmplării. Noaptea trecută a venit prea la ţanc. Doi ani de zile s-au aflat mereu cu un pas sau doi, înaintea mea şi, deodată, găsesc un dulap părăsit de pe malul râului care poate fi considerat paradisul vandalilor! spuse Mark cu o voce dură ca diamantul. Cineva, undeva, se distrează de minune, şi să fiu al dracului dacă o să permit să fiu folosit pe post de minge.

Bărbaţii pe care i-am prins nu sunt cei implicaţi în seria de crime pe care o investighez. Oh, se va spune că ei

sunt, n-am nicio îndoială, dar unul dintre ei are un avocat foarte costisitor, mult prea costisitor chiar şi pentru un producător de televiziune de succes cum e el; unul cunoscut ca fiind un avocat al Elitei. Înainte de a putea ajunge la tribunal cu clientul lui sau cu oricare dintre ceilalţi, mai sunt multe de făcut, o mulţime de întrebări care trebuie să-şi afle un răspuns. Şi cum se face că tocmai unul dintre ei are un astfel de avocat?

Vocea lui Mark vibra din cauza supărării şi a frustrării.

— Ştii ce mi-a spus noaptea trecută unul dintre rahaţii ăia? „De când aţi început să arestaţi oamenii pentru cumpărare de sex, domnule ofiţer? Băiatul a fost cumpărat şi s-a plătit pentru asta. El se prostituează. Presupun că e din cauza vârstei… dar n-a fost forţat, te asigur. El a comis delictul, nu noi”, continuă Mark cu amărăciune. Acum înţeleg cât de unilaterală este legea care priveşte prostituţia. Există o persoană care vinde şi una care cumpără; amândoi iau parte la act. De ce este pedepsit doar cel care vinde?

— Pentru că de obicei acesta este o femeie, evidenţie Nell aspectul esenţial, iar legile le fac bărbaţii.

— Îmi cer scuze în numele persoanelor de acelaşi sex cu mine, rosti Mark pe un ton sumbru. Nu avem niciun drept să vă pedepsim pe voi, pentru impulsurile şi dorinţele noastre sexuale.

— Nu, n-aveţi, zise Nell fără ranchiună, dar cu toate astea, continuaţi s-o faceţi. Puteţi spune ce vreţi despre prostituţie, însă oferă o privire interioară în psihicul bărbaţilor. Şi, fiindcă vorbim despre asta, dă-mi voie să-ţi ofer o privire în interiorul psihicului unui anume bărbat, încheie ea ridicându-se şi aducând jurnalele lui Philip.

Ceva mai târziu, el exclamă:

— Christoase! Asta e cam la fel cu a-l defăima pe Dumnezeu! Ştii ce sunt oamenii aceştia, ce fac, puterea pe care o au?

Mark citi mai departe cu aviditate.

— Nu se poate ajunge mai sus decât sunt ăştia. Dacă

nu le-aş fi văzut, n-aş fi crezut niciodată! Nu pot să arestez pe nimeni pe baza zvonurilor ăstora dar, pe cinstea mea, pot să ţin un ochi – mai bine zis amândoi ochii – aţintiţi asupra mişcărilor clicii ăsteia.

Deprimarea lui se topise la dogoarea exaltării şi râsul îi era plin de veselie.

— Credeau că, ridicându-mă la rangul de supraintendent-şef mă vor îngropa sub o avalanşă de hârtii, de unde vor fi siguri că nu voi mai putea să-mi bag nasul acolo unde nu vor ei. Nimic nu mă va opri să-mi formez o brigadă specială şi să păstrez acest lucru pentru mine. Da, ăsta era osul meu… ştirea că următorul consiliul va fi o formalitate. Mă împing pe scară în sus şi mă ţin departe de străzi. Aşa speră ei! Acestea…

— Şi el agită unul dintre jurnale – fac posibil ca eu să par lipit de birou, în timp ce brigada mea urmăreşte şi aşteaptă să strângă dovezi. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru Philip Faulkner. Dar cel mai mult îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru tine. Îţi datorez atât de mult, foarte mult, Nell. Pentru că ai fost la momentul potrivit în locul potrivit, pentru că mi-ai povestit despre asta, pentru atâtea informaţii nepreţuite, obţinute cu un aşa de mare risc. Şi acum, fiindcă ai fost prietena omului care cunoştea pe toată lumea.

Ghemuită lângă el, Nell spuse;

— Cât de mult i-ar fi plăcut lui Philip toate astea!

— L-ai spus vreodată în ce te-ai trezit amestecată?

— Nu! l-ai citit jurnalele. Tu i-ai fi povestit ceva?

— Doamne fereşte!

— Exact. Ai grijă că multe nu sunt decât zvonuri. În locul tău aş fi foarte prevăzătoare.

— Oh, bineînţeles că o să fiu atent. O să fiu cel mai bun model de supraintendent-şef, învârtind hârtii cu caracter administrativ. Apoi, când voi fi pregătit şi absolut sigur de cazul meu, o să-l aduc la lumină.

Nell clătină din cap.

— Încă un caz care nu va ajunge la tribunal.

— Desigur că nu va ajunge, dar îi va opri pe câţiva şi

le va arăta că nimeni nu este, sau n-ar trebui să fie, mai presus de lege. Faptul că se cred protejaţi de puterea şi privilegiile lor, mă îmbolnăveşte!

— Ţi-ar putea distruge cariera.

— Până atunci voi fi deja comandant.

Nell se uită la el plină de admiraţie.

— Ai planificat tot, nu-i aşa?

— Pe când eram un puştan de doisprezece ani şi mă urcam în pomi, voiam întotdeauna merele din vârf. Acum hai să punem jurnalele astea la loc în ascunzişul lor şi o să duc eu însumi ceasul la tine acasă. E mult prea valoros ca să-l lăsăm pe mâna altora.

— 21 – Când Nell ajunse acasă, Cindy nu se vedea nicăieri, dar lăsase un bilet: „Mă duc să-mi iau nişte lucruri câtă vreme e liber terenul. Mă întorc mai târziu, Cindy”. Nell suspină de plăcere. Avea puţin timp liber numai pentru ea, să reflecteze asupra celor întâmplate. Apoi îşi dădu seama că pisicile nu veniseră s-o întâmpine.

— Bundle… Blossom… strigă ea. Haideţi, dragile mele, am venit.

Nu se auzi zgomotul pe care-l făceau sărind din pat şi mersul lor pe podea, nici clinchetul clopoţeilor în timp ce coborau scara. Era complet linişte.

Se duse la uşa de sticlă ce dădea spre grădină şi lovi în uşiţa făcută pentru ele. Pisicile nu veniră. Era pentru prima oară când se întâmpla să nu fie nici în casă aşteptând-o, şi nici să nu apară la auzul vocii ei.

N-au putut să dispară, îşi spuse ea, simţind cum o cuprinde panica. Gândul de a-şi pierde cele mai apropiate tovarăşe era de nesuportat.

— Nu pot fi prea departe, spuse ea cu voce tare. Niciodată nu s-au dus aşa departe încât să nu-mi audă vocea.

Era sigură că nu le închisese în vreo cameră sus; întotdeauna lăsa uşile deschise, tocmai ca ele să se poată plimba prin casă. Avusese însă atâtea pe cap în ultima vreme, încât s-ar fi putut să facă aşa ceva, fiind dusă pe gânduri.

Dar toate uşile erau deschise, ca de obicei. Apoi, instinctul o făcu să se uite sub pat, ridicând volanul cuverturii, şi le văzu strânse una în alta în partea îndepărtată, lângă perete.

— Iubitelor… ce s-a întâmplat? Veniţi încoace… totul e-n regulă.

La auzul vocii lui Nell se târâră până la ea. Le luă de jos şi simţi cât de tare torceau.

— Ce v-a speriat? îngrozitoarea aia de Cindy? A ţipat la voi? Idioata! Ei bine, eu n-am timp pentru oameni ca ea. Puţin îmi pasă ce-i face Tony Panacoulis, dar aici n-o să stea!

Nell se ridică în picioare, fredonând încetişor.

— Atunci totul e în regulă, spuse o voce, fiindcă nu se mai întoarce!

Nell se răsuci strângând pisicile în braţe. În uşa băii ei stătea Tony Panacoulis, zâmbindu-i. Era impecabil îmbrăcat într-un costum de mătase gri-deschis, cu cravată purpurie, şi Nell îi putea simţi mirosul apei de colonie. Părul lui negru şi cârlionţat lucea şi în mâna dreaptă avea un pistol mic, ce nu depăşea lungimea palmei, aţintit direct către ea.

Nell se holbă prostită la el preţ de câteva secunde, prea şocată de brusca lui apariţie ca să se poată mişca. După un timp, cu o voce răguşită şi şovăitoare, reuşi să întrebe:

— Cum ai intrat aici?

— Cindy mi-a dat drumul.

— Dar nu-i aici. Biletul din bucătărie…

— Ne-am… întâlnit acasă când a venit să-şi ia lucrurile. Am rugat-o frumos să-mi dea cheia şi ea s-a conformat…

Faţa cărnoasă ca de pepene a lui Tony se despică într-un rânjet, care îi strânse inima lui Nell şi o făcu să simtă că-i lipseşte aerul.

— …După aia, i-am servit-o…

Ochii negri şi lucioşi licăriră brusc şi Nell pricepu imediat că Cindy, proasta şi venala Cindy, care se credea

mereu cu un pas înaintea tuturor, era moartă. În plus, deveni conştientă de iminenţa propriei sale morţi, dacă nu reuşea să împiedice cumva scadenţa.

— N-ar fi trebuit să ciripească, spuse Tony supărat. Ştia foarte bine ce se întâmplă cu cei care nu-şi ţin gura… chiar dacă fusese montată să facă acest lucru.

Nell îl fixă amorţită, ţinând strâns pisicile, de parcă erau singurul lucru de care se putea agăţa. Simţindu-i frica, Bundle, care era mai mare, dar nu la fel de combativ ca sora lui, se strânse mai aproape de ea, în timp ce Blossom mârâi încet.

— Montată, repetă Nell.

Zâmbetul lui Tony era plin de veselie.

— Te-ai crezut tare deşteaptă, nu-i aşa, dându-te drept o *call-girl* părăsită de noroc? A fost o idee bună şi m-ai fi păcălit dacă Reza n-ar fi simţit că nu era chiar totul în regulă. Aveai o figură familiară, însă nu erai Cleo cu care se culcase el şi pe care o plătise… Apropo, spunea că ai meritat fiecare bănuţ. În cele din urmă, vocea te-a dat de gol. Ai o voce deosebită, ştiai? în tot cazul, cum n-a fost sigur, a zis să te luăm, dar dă te supraveghem. El e tipul cu banii, ştii? îi place să-mi evalueze toate fetele şi, prin urmare, în ziua când ai venit să vorbeşti cu mine se afla dincolo de geamul cu oglindă din spatele biroului meu.

— Dar… era plecat…

— Nu, doar paşaportul, purtat de dublura lui, care lucrează cu Reza de când îl cunosc, şi sunt aproape opt ani de atunci. Desigur… imediat ce poliţia l-a vizitat a adunat doi şi cu doi. E foarte deştept, Reza al nostru. A înţeles că ai văzut ceva la sfârşitul acela de săptămână când te-a chemat acolo. Asta a fost o mică greşeală de calcul din partea lui, dar nu se va mai repeta. Începând de atunci, te-am urmărit. Ai fost supravegheată tot timpul, tu şi poliţistul de la Yard şi când ai apărut la coaforul lui Cindy… ei bine, iubito, ţi-ai semnat sentinţa… Ştiam că Cindy ascultă pe la uşi şi spionează prin gaura cheii, aşa că i-am oferit ceva care să poată fi folosit. În continuare, i-am făcut praf unghiile şi, după cum ne aşteptam, a venit drept

la tine. Să mai vorbeşti despre nesăbuiţi! Scotea scântei, dar asta era exact ce voiam noi, vezi? Cindy a proferat ameninţări de mai multe ori şi devenise o adevărată pacoste, aşa încât ne-am gândit să ne descotorosim de amândouă:

— N-ai să scapi nepedepsit, repetă Nell vechiul clişeu cu toată convingerea de care era în stare. Te dai mare, adăugă Nell reuşind să pară de-a dreptul batjocoritoare, deşi întâmpina dificultăţi în a-şi controla vocea.

— N-am nevoie să fac aşa ceva. Nu acum. Poliţistul tău şi-a făcut micul raid, a băgat la răcoare vreo duzină de scârboşenii cărora le plac relaţiile sexuale cu copii şi am avut grijă să găsească destule casete dintr-acelea pe care le căuta de atâta timp. În ceea ce-l priveşte, banda e terminată, iar în ceea ce ne priveşte, şi tu eşti terminată.

Nell încerca să pătrundă înţelesul celor auzite, mai ales faptul că Mark fusese îndreptat într-acolo în mod deliberat, că noaptea trecută totul fusese înscenat şi adevărata bandă era neatinsă.

— Ai o cârtiţă[66], nu-i aşa? întrebă încercând să lase impresia că era un lucru la care nu se gândise până acum.

— Bănuiesc că aş putea să-i spun şi aşa, dar el nu trăieşte într-un tunel sub pământ, spuse Tony râzând în hohote. Are o casă în oraş cu şase dormitoare şi una la ţară cu douăzeci de mii de acri de teren; cam ăsta-i stilul lui.

Ah, Mark, câtă dreptate aveai. Nu pot să-l las să mă omoare acum; trebuie să-ţi spun ce am aflat… Ah, Doamne, te rog ajută-mă… nu pot să găsesc nicio soluţie. Ochii ei cercetară încăperea şi se opriră când dădură de telefon. Dacă ar fi reuşit cumva să ajungă la el… să formeze 999.

— Nicio şansă, iubito, spuse Tony urmărindu-i direcţia privirii. Am rupt toate legăturile, iar cei care au grijă de tine nu vor veni să dărâme uşa, având în vedere cât de dărâmaţi sunt ei înşişi. Înţelegi ce vreau să spun, nu-i aşa?

— Supraintendentul Stevens trebuie să apară dintr-

66 Spion (eventual agent dublu) care-şi construieşte o acoperire cu mult înainte de a începe să opereze (n.t.).

un moment în altul…

— Nu-i adevărat. S-a dus înapoi la Yard. După cum ţi-am spus, am rămas numai noi doi.

Nell îşi muşcă buza de jos. Dincolo de senzaţia de frică, Nell simţi că o cuprinde furia.

— În fond, de ce e atât de necesar să mă omori? vru ea să ştie.

— Pentru că i-ai informat pe poliţişti imediat ce şi-a dat Cindy drumul la gură.

— Dar îşi vor da seama numaidecât cine a făcut-o! Supraintendentul Stevens te caută deja.

— Nu se străduieşte prea tare, având în vedere că majoritatea timpului şi-l petrece cu tine… Lucrează pe mai multe fronturi, nu-i aşa?

Expresia insultătoare întipărită pe faţa lui cărnoasă, de fruct mult prea copt, nu făcu decât să înteţească focul sub furia lui Nell, care deja dădea în clocot.

— În afară de asta, voi pleca într-o lungă şi plăcută vacanţă; să văd lumea, să lenevesc la soare. Totul este aranjat. Cât despre tine… privirea onctuoasă făcu loc unui zâmbet rece, prevestitor de moarte… păi, o să fii victima unui maniac ce se dădea drept potenţial client, dar care, de fapt, îşi afla plăcerea doar provocând durere altora; sunt sigur că ai întâlnit destui. Nu va exista nimic care să dovedească prezenţa mea prin apropiere, şi nici pe Cindy n-o vor găsi; va umbla vorba că am plecat în vacanţă împreună. Tu o să fii doar o altă târfă de lux, care a încasat mai mult decât a putut duce, asta-i tot.

— Şi atunci la ce ţi-a trebuit pistolul?

— Era cel mai bun mijloc ca să te înspăimânt.

Chicotitul lui ascuţit nu reuşi decât să stimuleze sentimentul acut de nedreptate care mocnea în sufletul lui Nell. Furia o făcu să strângă, inconştient, pisicile mai tare în braţe, ceea ce îl determină pe Bundle să încerce să se elibereze, alarmat fiind de frica pe care o putea simţi şi de tremurul trupului încordat al stăpânei sale. Îşi propti picioarele în braţele lui Nell căutând un sprijin pentru a putea sări şi a se elibera şi ghearele i se-nfipseră stăpânei

lui adânc în carne. Ea ţipă, tresări puternic şi îi dădu drumul. Într-o secundă pisoiul sări din braţele ei, vrând să iasă pe uşă, şi ateriză în apropierea lui Tony Panacoulis, fapt care-l făcu pe acesta să se dea brusc înapoi.

— Ţine chestia asta departe de mine! izbucni el.

Frica şi repulsia lui erau atât de evidente, încât Nell înţelese pe dată că atacatorul ei avea fobia pisicilor. Pisicile îi înspăimântau pe unii oameni aşa de tare încât nici nu puteau suporta să stea în aceeaşi cameră cu ele. Nell pricepu că Tony Panacoulis era unul dintre aceştia, şi asta-i dădu o idee.

Văzând că Bundle se îndepărta de pericol, Blossom se luptă să-l urmeze, protestând aşa de tare cum numai ea era în stare.

— Am spus s-o ţii departe de mine!

Frica alungase tonul ascuţit din vocea lui Tony, care ţinea încă pistolul aţintit asupra ei, dar atenţia îi era îndreptată asupra pisicii, în eventualitatea în care aceasta ar fi făcut vreo mişcare înspre el.

— Bine… bine!

Nell nu avu nicio dificultate în a-şi determina vocea să reflecte propria ei panică. Schimbă poziţia în care ţinea pisica lăsând impresia că o strângea mai bine şi, în acelaşi timp, îşi mută picioarele puţin câte puţin pe podea, până când ajunse cu faţa în direcţia lui Tony Panacoulis, ce se retrăsese deja în baie, ca să fie în siguranţă. Blossom scotea sunete ameninţătoare, dar Nell o ţinu astfel încât ghearele să nu găsească niciun sprijin.

— O pun jos… vezi… spuse ea tare, aplecându-se ca şi când voia să pună pisica pe covor.

Când Blossom văzu podeaua apropiindu-se, se zbătu s-o atingă, ceea ce-l făcu pe Tony Panacoulis să se retragă şi mai mult în baie, cu ochii îndreptaţi spre obiectul fricii şi urii sale. Exact în momentul în care Blossom părea că va atinge covorul cu labele, Nell se îndreptă brusc de spate şi în acelaşi moment aruncă pisica spre bărbatul înfricoşat. Blossom ţipă de furie la acest act, ceea ce-l făcu pe Tony să-şi piardă complet cumpătul şi, cuprins de frică, să tragă

cu pistolul. Glonţul o lovi în plin zbor pe Blossom, care scoase un urlet şi, ca urmare, Tony trase din nou, dar o rată şi glonţul se înfipse în perete, deasupra patului.

Nell nu observă. Vedea doar trupul pisicii ei iubite căzând pe podea, ca un lucru fără viaţă.

Asta o scoase din minţi.

— Bastard ucigaş! urlă ea aruncându-se asupra lui cu degetele încovoiate, pregătite să rupă şi să sfâşie.

El trase din nou, dar de-acum ţintea anapoda şi rată. În acest timp mâna ei căută instinctiv statuia de bronz aşezată pe scrinul de lângă uşa băii. Înainte ca el să mai aibă timp să tragă din nou, îl pocni cu ea. Tony îşi pierdu echilibrul, se clătină spre spate deja în stare de inconştienţă şi se lovi de marginea căzii cu dosul genunchilor. Asta-l făcu să cadă pe spate, lovindu-se încă odată cu capul de peretele faianţat, după care se prăbuşi şi scăpă pistolul din mâna inertă. Era terminat.

Nell se repezi spre armă, lăsând statuia să cadă, şi de îndată ce-o prinse în mâna ei oarecum amorţită şi reuşi să se ridice pe picioarele ce ameninţau să nu-i mai susţină greutatea, o îndreptă spre bărbatul inconştient, ţinând-o cu amândouă mâinile, aşa cum văzuse în filmele de aventuri. Tony avea ochii închişi şi partea stângă a feţei era acoperită de sângele ce picura pe costumul său de mătase. Cu grijă, Nell se aplecă şi îşi puse degetele pe gâtul său. Pulsul se simţea încă; nu-l omorâse. Simţind c-o lasă picioarele se clătină spre uşă, o închise în urma ei şi o încuie cu cheia, apoi, sprijinindu-se de ea alunecă grămadă pe covor, tremurând violent. Îi clănţăneau dinţii.

Deodată, îşi văzu pisica rănită, încercând vitejeşte să-şi lingă laba zdrobită.

— Bloss… oh, Bloss…

Nell se târî până la ea şi gemu când văzu starea în care i se afla laba.

— Oh, Doamne, trebuie să chem pe cineva…

Teroarea o galvanizâ, îi întări mâinile şi picioarele.

Găsi ştecherul telefonului, îl băgă în priză şi formă spasmodic un număr.

— Cu domnul McGregor, vă rog… e o urgenţă. Da, sunt o pacientă de-a dânsului, mai bine zis pisica mea este… Blossom. British blue. Da… da… a fost împuşcată… ce? Ah… piciorul stâng din spate… sângerează foarte tare, vă rog trimiteţi repede pe cineva… altfel îşi va pierde tot sângele… vă rog, vă rog… ce? Of, Jordan… Nell Jordan… da… Wigmore Meros, e bine… grăbiţi-vă, vă rog, pentru numele lui Dumnezeu, grăbiţi-vă…

Închise telefonul, suspină, îşi şterse lacrimile cu podul palmelor, apoi, cu degetele încă tremurânde, formă 999.

Când Mark intră în fugă, în casă, aceasta era plină de lume. Nell nu era acolo.

— Sus, sir, îl îndemnă un poliţist.

Nell stătea ghemuită pe podea lângă un bărbat în vârstă, preocupat de un ghemotoc de blană cenuşie aparent fără viaţă. Plângea pe tăcute şi ochii ei erau scăldaţi în lacrimi.

— Am reuşit să opresc hemoragia, spunea bărbatul, însă va trebui s-o operez. Piciorul a fost tare zdrobit la ieşirea glonţului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mark.

Nell privi în sus.

— Ticălosul ăia de Tony Panacoulis a împuşcat-o! rosti ea cu vocea plină de ură.

— Va fi o pisică foarte bolnavă pentru un timp şi presupun că va şchiopăta, dar va trăi, spuse veterinarul.

— Sunteţi sigur? insistă Nell ca să se asigure.

— Da; are o condiţie fizică foarte bună şi a fost foarte bine îngrijită. E puţin prea grasă, dar asta v-am spus-o şi mai înainte, ia să vedem, dacă ridicaţi uşa cuştii de acolo, o s-o pun în ea şi mă întorc la cabinet. Trebuie s-o operez imediat.

— Vin cu dumneavoastră.

Nell se ridică în picioare cu vioiciune.

— Nu, zise Mark.

Ea se răsuci spre el.

— Nu? E pisica mea şi n-am s-o părăsesc. N-ai auzit

ce-am spus? Tony Panacoulis a împuşcat-o!

— De asta vreau să rămâi aici şi să-mi spui ce şi cum!

— Le-am spus deja poliţiştilor. Întreabă-i.

— Prefer să aud totul direct de la tine.

Simţind că se apropie o confruntare, veterinarul interveni;

— Nu puteţi face nimic acum, domnişoară Jordan. O voi opera imediat ce ajung la cabinet şi voi face tot ce pot. E mai bine să rămâneţi aici decât să staţi pe un scaun tare la chirurgie. Vă voi anunţa care este starea ei, de îndată ce-mi va fi posibil.

— Îmi promiteţi?

— Pe cuvântul meu. Ştiu cât de mult v-aţi ataşat de micuţa doamnă şi de fratele ei…

— Oh, Dumnezeule, Bundle! exclamă Nell consternată.

Am fost atât de îngrijorată de starea lui Bloss că l-am uitat pe sărmanul Bundle. A reuşit să-mi sară din braţe şi s-o ia la fugă. Probabil că stă ascuns pe undeva, complet terorizat. Trebuie să-l găsesc.

Cu Blossom acum în siguranţă, coborâră cu toţii scările, unde Mark îşi ridică vocea şi spuse:

— Atenţie, vă rog… căutăm o pisică cenuşie cu ochi galbeni. Probabil că se ascunde undeva, prin casă sau prin grădină. Dacă o găsiţi, aduceţi-i-o domnişoarei Jordan.

— Nu va veni, zise Nell practică. Doar să-mi spuneţi unde este şi vin eu să-l iau.

Fu găsit ascuns sub un tufiş de azalee, lângă zid. Nell trebui să se întindă pe jos şi să se târască după el, ademenindu-l să iasă cu vorbe mângâietoare şi o bucată de ficat de pui – mâncarea lui preferată.

— Să fiu al naibii! Atâta agitaţie pentru două pisici, îl auzi Mark pe un poliţist spunându-i unui coleg; şi, de altfel, nici nu prea pare genul…

Mark vru să-l admonesteze cu asprime, dar se răzgândi. Informaţiile lui despre Nell nu trebuiau să fie mai ample decât ale poliţistului.

— Presupun că gândeşti că sunt ridicolă să fac atâta

tevatură, spuse Nell ceva mai târziu, ţinându-l pe Bundle pe genunchi; trebuie să-ţi amintesc, însă, că multă vreme Bloss şi Bundle au fost tot ce-am avut. Îmi pare rău că te-am repezit, însă eram tare necăjită.

— Într-adevăr? rosti Mark pe un ton sec.

Majoritatea femeilor ar fi făcut o criză de isterie.

— Mai spune-mi o dată ce s-a întâmplat, reluă el.

Nell se supuse.

— Şi ai ridicat tu statuia asta? Şi l-ai lovit pe Panacoulis cu ea?

— Da.

— Cum? Cântăreşte o tonă.

— Nu ştiu. Am făcut-o. Eram teribil de furioasă. Am crezut c-a omorât-o şi voiam să-l omor şi eu pe el.

Mark puse la loc statueta; reprezenta o tânără fată îmbrăcată într-o rochie diafană, având o coamă de păr sălbatic, ochi mari şi o expresie inocentă.

— Mi-a dat-o Liz cu mulţi ani în urmă, explică Nell, privind-o. Spunea că-i aminteşte de mine, dar eu n-am reuşit niciodată să-mi dau seama de ce, continuă ea, apoi expresia feţei i se întunecă. Singurul lucru la care mă puteam gândi era să-l pocnesc pentru că o împuşcase pe Bloss.

— Oh, l-ai pocnit zdravăn. Comoţie gravă şi fractură de craniu, dar mai bine că nu l-ai omorât, altfel ar fi trebuit să te arestez pentru crimă.

— Ce??

— Asta-i legea, când omori pe cineva altfel decât în mod accidental, atunci e vorba de omor fără premeditare, dar tu l-ai lovit pe Panacoulis în mod deliberat.

— Poţi paria pe asta!

Se auzi o tuse şi Mark, privind în sus, îi văzu pe cei doi oameni din echipa de supraveghere, ce păreau mahmuri, stând în uşă.

— Cum vă simţiţi? întrebă el.

— Ca şi când am fi făcut-o latră, răspunse unul dintre ei cu un aer nenorocit.

— Astea sunt efectele gazului pe care l-a folosit.

Acţionează rapid, dar efectul trece greu. Cel mai bun lucru este să mergeţi acasă şi să vă culcaţi. N-o să fiţi buni de nimic astăzi.

— Dacă sunteţi sigur, şefule…

— Absolut! Ne vedem mâine dimineaţă.

— Ce-a folosit Tony Panacoulis? întrebă Nell curioasă după ce plecară cei doi.

— Un fel de aerosol anesteziant. Reza Dominitian are o companie unde se produc astfel de substanţe.

— Crezi că el e în spatele tuturor acestor lucruri?

— Mă îndoiesc. El este operatorul din spatele scenei şi încă unul foarte prevăzător. Faptul că are o sosie dovedeşte cât de mult este implicat în afaceri care trebuie să rămână necunoscute.

— Cum ar fi cârtiţa – oricine ar fi acela.

— Da. O să-mi dau seama unde se ascunde când se vor ivi reacţii la cele întâmplate aici, şi în funcţie de unde şi de la cine apar.

— Crezi că vor veni de sus?

— Sunt sigur de asta. *El* este o persoană care rămâne pe loc, indiferent de guvernul care este la putere. Poate fi cel care face aranjamente şi şterge urmele pentru cei din Elită, dar are multă putere. Mi-a luat-o înainte de la început, da vreau să-l las să creadă că, în privinţa mea, totul s-a rezolvat; că m-am lăsat păcălit de înscenarea pe care mi-a pregătit-o cu atâta amabilitate şi că sunt gata să urc fericit încă o treaptă pe scara ierarhică, unde îmi voi vedea de treabă.

— Dar tu nu vei face aşa.

— Am cheltuit doi ani lungi cu cazul ăsta şi mi-ar părea rău să fie degeaba.

— Şi mie.

El zâmbi şi apoi remarcă:

— Iată încă un lucru asupra căruia suntem amândoi de acord.

În seara aceea se duseră s-o vadă pe preaiubita pisică a lui Nell.

— Mi-a salvat viaţa, îi spuse Nell cu seriozitate lui

Mark. Cel mai neînsemnat lucru pe care-l pot face e să încerc să i-o salvez şi eu pe a ei.

Bloss era încă anesteziată, dar suportase operaţia cu bine.

— Are o inimă ca un motor de vapor, o informă veterinarul pe Nell.

— Când o voi putea lua acasă?

— Oh, mai durează ceva. Trebuie să mă asigur că nu apare nicio infecţie. Mi-e teamă că forma piciorului nu va mai fi aceeaşi, pentru că a trebuit să-i pun o tijă, dar se va putea folosi foarte bine de el.

Îi spuse lui Nell că putea reveni a doua zi dimineaţă. Odată ajunsă acasă se lăsă să cadă într-un scaun, îşi rezemă capul de perete şi închise ochii. Se vedea clar că era extenuată.

— Ai nevoie de un pahar, spuse Mark.

— În mod sigur am nevoie de ceva care să mă întremeze.

Mark îi dădu un gin cu apă tonică.

— Aşa-i mai bine… suspină ea.

Stătură un timp în tăcere şi, apoi, Nell întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu Cindy? Nu mi-ai povestit.

— A fost găsită la baza scărilor din casa în care trăia cu Panacoulis. Avea gâtul rupt şi unuia dintre pantofi îi lipsea tocul. Acesta a fost găsit undeva pe la jumătatea scărilor, prins într-o gaură din covor.

Nell deschise ochii şi se îndreptă de spate.

— Dar… el mi-a spus că i-a servit-o! Am crezut că asta însemna…

— Oh, n-am nicio îndoială că el i-a rupt gâtul, dar sunt sigur, de asemenea, că nu vom reuşi niciodată s-o dovedim. N-avea nicio urmă de lovitură şi medicul a spus că modul în care i s-a rupt gâtul se potriveşte cu felul în care a căzut. (Mark suspină.) Tot ce avem împotriva lui este ameninţarea cu arma şi faptul că a împuşcat o pisică.

Nell privea în gol:

— Din cauza mea a murit Cindy… eu şi ideile mele grozave. Totul s-a întâmplat pentru că mi-am băgat nasul

în afacerile ei, că m-am dus după ea, am îmbătat-o şi am făcut-o să-mi spună tot felul de lucruri. (Privirea ei era plină de ură de sine.) Tatăl meu avea dreptate: nu sunt folositoare şi nici nu înfrumuseţez viaţa. Stric absolut orice ating. Totdeauna fac ce-mi trece prin cap, pentru că nu vreau să ascult niciun sfat.

— Prostii! spuse Mark cu vehemenţă şi cu o voce încât ea tăcu şi rămase stană de piatră. Cindy deţinea nişte informaţii care o făceau părtaşă la o afacere extrem de dezgustătoare. Era amanta unui bărbat ce-şi câştiga existenţa făcând pe proxenetul şi vânzând pornografie, a fost arestată de nenumărate ori pentru acostare…

— Da, dar mila lui Dumnezeu…

— Tu eşti cea care ai parte de mila lui Dumnezeu, şi Cindy Lewis nu poate fi comparată cu tine sub nicio formă.

— Oh, ba da. Amândouă am fost târfe. Aşa voia Tony să facă să pară totul… că am fost omorâtă de un client care o luase razna.

— Cu excepţia faptului că tu n-ai adus niciodată un client acasă. El nu ştia acest lucru şi ar fi fost împotriva lui. Dar eu aş fi ştiut şi m-aş fi făcut luntre şi punte ca să mă asigur că avea să plătească pentru asta.

— N-o să meargă, Mark. M-am gândit la toate astea… la noi. Tu o să devii supraintendent-şef şi eu ţi-aş ruina cariera. Trecutul meu îi poate juca festa asta viitorului tău şi nu mi-aş putea ierta niciodată dacă s-ar întâmpla aşa ceva. Te iubesc mult prea mult… nu… Gândeşte-te la publicitate, iubitule. Ţi-ar fi fatală…

— Nu va fi nicio publicitate. Pot să recunosc o muşamalizare, chiar dacă n-au mers atât de departe încât să emită un ordin D, care înseamnă că îţi este interzis prin lege până şi să discuţi despre caz.

— Foarte bine, fără publicitate, dar tot voi fi chematălia tribunal, ceea ce înseamnă că va trebui să depun mărturie, îţi imaginezi ce va face atunci avocatul lui Tony Panacoulis? „Priviţi la ea, doamnelor şi domnilor din juriu; profesia acestei femei este vânzarea propriului trup. Nu vă lăsaţi păcăliţi de felul în care arată. Această femeie

nu este nimic mai mult decât o prostituată oarecare!” N-o să meargă, iubitule, pur şi simplu n-o să meargă…

Mark se aplecă înainte şi îi luă mâinile într-ale sale.

— Dă-mi voie să corectez câteva greşeli pe care le-ai făcut. Mai întâi, mă îndoiesc foarte tare că acest caz va ajunge la tribunal. Nu avem nicio dovadă că Panacoulis a omorât-o pe Cindy. Tot ce-i putem imputa este ameninţarea cu arma, posesie ilegală de armă şi trasul cu arma. Va fi cuvântul tău împotriva cuvântului lui, dar nu se va ajunge niciodată la asta. Ţine minte ce-ţi spun eu.

— Dar nu e drept, se revoltă Nell.

— Aşa e, dar e foarte practic. Nu înţelegi? Ei – oricare ar fi aceştia – nu vor dori ca vreun cuvânt din toată afacerea asta să ajungă la tribunal. Ar însemna ca o crăpătură subţire cât un fir de păr să se transforme în fisură. Cred că Panacoulis a făcut toate astea de capul lui. S-a înfuriat şi a vrut să se răzbune şi, cum se gândea că o să te omoare, ţi-a spus lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spună nimănui. N-a luat în calcul nici pisicile tale, nici dragostea ta pentru ele şi nici faptul că eşti o persoană descurcăreaţă. Da… muşamalizarea operează deja. Presei i s-a pus botniţă şi cuvântul de ordine a fost dat. Sunt mult prea multe în joc. Au dat iar la iveală sperietoarea pe care o agită ori de câte ori vor să ascundă ceva: siguranţa statului. (Mark trase o înjurătură.) Tony Panacoulis nu este un super-informator ale cărui informaţii sunt prea delicate pentru a fi discutate în public. Este proprietatea lor, de care se vor ocupa personal. Totul va fi bine dacă felul în care o vor face nu te va implica pe tine. Întreaga afacere va fi lăsată să moară în linişte, ai să vezi.

— Ca şi Cleo, şopti Nell.

Mark simţi că-i sare inima în piept, dar spuse doar atât:

— Da, poţi să renunţi la ea acum, nu-i aşa? Nu mai ai nevoie de ea.

— Nici de Eleanor. E pe cale să-şi prezinte demisia. Până acum a fost în „permisie”. Acum, pur şi simplu nu se va mai reîntoarce la lucru.

— A rămas numai Nell… şi sunt foarte bucuros, spuse Mark simplu.

Nell îi strânse mâinile.

— N-aş fi putut reuşi fără tine. Mi-ai schimbat viaţa.

— Tu ce crezi că ai făcut cu a mea?

— Am schimbat-o? întrebă Nell cu un aer fals inocent. Cum? Poţi să-mi arăţi?

El bine, se gândi el ţinând-o în braţe pe Nell care adormise, *tot ce mai rămâne este ca lucrurile pe care i le-am spus lui Nell să se întâmple*. Se simţea destul de încrezător. Nu adia niciun fel de miros de cerneală din direcţia presei. Ofiţerilor care răspundeau la telefonul 999 li se spusese că orice era legat de Tony Panacoulis se afla sub cercetare judecătorească. Nu existaseră vecini gălăgioşi şi bârfitori, iar ofiţerul însărcinat cu paza lui Panacoulis raportase că primul lucru cerut de acesta când îşi recăpătase cunoştinţa, fusese un telefon. După treizeci de minute, un linge blide, de la firma costisitoare de avocaţi, al căror decan de vârstă era un binecunoscut avocat al Elitei, îşi făcuse apariţia. Roţile se puseseră deja în mişcare, se încheiau târguri şi se începuse astuparea spărturii. Situaţia asta îi convenea lui Mark pentru că o lăsa pe Nell deoparte.

Dacă, de dragul formalismului, se vor decide să-i permită lui Tony Panacoulis să apară la tribunal sub învinuirea de atitudine ameninţătoare şi posesiune ilegală de armă de foc, Mark era dispus să parieze că rezultatul final avea să fie o amendă şi expulzarea sau ceva asemănător, pentru că, deşi toată lumea ştia că Tony Panacoulis era un ticălos, nu fusese niciodată judecat pentru vreun delict, graţie prietenilor săi sus-puşi, ceea ce însemna că avocatul lui îl putea declara fără pată. Da… *Există şansa ca procuratura districtuală nici măcar să nu deschidă un dosar*, *sau dacă o vor face*, *îl vor pierde cu siguranţă*. *Pot să pun pariu că Nell va fi sfătuită să nu-l dea în judecată*. *Vor recita vechea poveste*: *că Tony Panacoulis este o sursă valoroasă de informaţii referitoare la probleme mult prea delicate pentru a fi făcute publice*.

Scuzaţi-mă, dar îmi vine să mă stric de râs.

Nell se mişcă în braţele lui şi el îi linişti mormăielile inteligibile. Faţa îi era îmbujorată şi pleoapele i se mişcau. Era o reacţie naturală. Atingerea morţii îi face pe oameni să se agaţe cu şi mai mare putere de viaţă, şi oare nu era pregătită s-o înfrunte pe a ei cu capul sus? îi trebuise mult curaj ca să renunţe la cele două *alter-ego-uri* de-acum încolo, ea, cea reală, urma să dea piept cu viaţa. Se hotărâse să accepte responsabilitatea pentru ceea ce fusese şi ce i se făcuse, pentru ce devenise şi ce credea că devenise. Nu mai existau Cleo şi Eleanor în spatele cărora să se ascundă. Rămăsese doar Nell. În fond, aceasta era femeie pe care o voia.

Zâmbi în sinea lui şi clătină din cap. Ce baftă! Poate că cineva, acolo sus, devenise interesat de ceea ce se întâmpla aici, jos. De ce anume suferea Tony? Dilurofobie? O frică morbidă de pisici? Şi ce face individul? Vine într-o casă unde se află două exemplare! Nell nu numai că reuşise să se folosească de frica lui, dar l-a şi pocnit cu bucata aia grea de bronz! *Ce femeie*! îşi spuse el, plin de admiraţie. Se considera norocos că fusese de faţă la dezvăluirea adevăratei ei personalităţi. *Cine s-ar fi gândit la aşa ceva*? cugetă el în sinea lui. *Pentru numele lui Dumnezeu, cine şi-ar fi închipuit*? *Mama o să facă o criză*!

Se cutremură de râs, încât Nell mormăi ceva supărată şi Bundle, care se cuibărise în curbura picioarelor lui Mark, îşi înălţă capul şi protestă somnoros.

Un poliţist şi o call-girl, asta suntem. Supraintendentul-şef şi curtezana. Nu-mi pasă nici dacă am fi Stan şi Bran, gândi el, *atât timp cât este vorba de mine şi Nell. Puţin îmi pasă dacă-l vor asemui pe Tony Panacoulis cu o icoană a*

Bisericii Ortodoxe Greceşti, dacă asta va însemna ca Nell să nu fie implicată şi să rămână liberă pentru mine.

Dumnezeule, reflectă el. *Oare de câte ori m-am îndrăgostit, sau, oricum, am crezut că eram îndrăgostit*? *Asta demonstrează cât de puţine lucruri ştiam, iar dacă e vorba de lucruri precise, ştiu şi mai puţine despre Nell şi,*

totuşi, o cunosc ca pe propriul meu buzunar. Îi reveni în minte o frază auzită undeva: ea umplea un gol resimţit de multă vreme.

Da, gândi el, *asta era*. Niciuna dintre celelalte femei nu umpluse acest gol. Doar se învârtiseră împrejurul lui şi plecaseră când îşi dăduseră seama de profunzimea acestuia.

Nell îl umplea complet.

Nu era surprins că Tony Panacoulis o dorise. Care bărbat nu ar vrea-o pe Nell Jordan?

Apoi nu se mai gândi la nimic fiindcă adormi.

Nell nu intenţionase să se ducă la incinerarea lui Philip. Dar faptul că trecuse şi ea pe lângă moarte o făcuse să se răzgândească.

Se întrebase cu această ocazie cine ar fi venit la funeraliile ei, dacă Tony Panacoulis şi-ar fi atins ţinta.

Mark, desigur. Dar cine altcineva? Nu-şi făcuse prieteni, deoarece asta ar fi implicat anumite explicaţii pe care n-ar *fi* fost în stare să le dea.

Mark fu alături de ea când apăru sicriul aşezat pe un cărucior împins de un angajat de la crematoriu, urmat de avocatul lui Philip şi antreprenorul de pompe funebre. Nu era nici măcar o floare, nimic altceva decât sicriul şi, în conformitate cu instrucţiunile lui Philip, acesta nu era altceva decât o ladă de lemn.

Pe când căruciorul îşi continua drumul lui singuratic, deoarece doar angajaţilor crematoriului le era permis accesul dincolo de uşile batante, Mark, care o ţinea pe Nell de braţ, o simţi tremurând convulsiv. În momentul în care uşile reveniră la poziţia iniţială, ea se întoarse şi se îndepărtă mergând repede.

— Oribil! spuse ea cu violenţă, când părăsiră clădirea. Dar ăsta era genul lui Philip. O schimbare bruscă de o *sută* optzeci de grade. Pot să pariez că se prăpădeşte de râs oriunde se află acum.

— Dar o să-i simţi lipsa, zise Mark.

— Da… şi nu. Voi simţi lipsa spiritului lui, a eleganţei şi a bunului său simţ tranşant. N-or să-mi lipsească, însă,

ideile lui preconcepute asupra vieţii.

Se întoarse să-i zâmbească bărbatului pe care-l iubea şi continuă:

— De acum încolo, ceea ce este galben nu va mai fi aşa din cauza unor priviri invidioase, ci se va datora soarelui care străluceşte… Vezi, ce mi-ai făcut? Vezi de ce n-am vrut să-i povestesc despre noi? Ar fi găsit el o cale să strice totul…

În conformitate cu dorinţele lui Philip, se întoarseră în apartamentul lui pentru ultimul toast pe care-l propusese el. Nell pusese sticla de şampanie în frigider şi scoase două pahare de cristal.

— Sunt nişte opere de artă, comentă Mark cu admiraţie. La fel şi şampania.

— Philip ducea un stil de viaţă foarte luxos – desigur, totul era plătit de alţi oameni. Nici *nu-i de mirare că spunea* că, până la urmă, şampania se dovedea a fi cea mai ieftină.

Mark îşi roti paharul *în mâini*.

— O să-ţi pară rău să părăseşti stilul tău luxos de viaţă? Nu câştig prea rău şi o să câştig şi mai bine în calitate de supraintendent-şef, dar mi-e teamă că poliţiştii nu se află în topul primilor zece în materie de câştiguri.

— Eu beam şampanie numai când îmi era oferită, îi spuse Nell cu candoare. Am fost crescută de un tată care nu cheltuia o liră dacă se putea descurca cu un penny. Am trăit aproape din nimic şi nici acum nu cheltuiam nici măcar un sfert din ce câştigam. Restul este depus într-un cont dintr-o bancă elveţiană. Unul dintre clienţii mei – din foştii mei clienţi – e bancher în Zürich. Sunt o gospodină chibzuită şi îmi place ca banii mei să fie bine cheltuiţi. Nu vom duce lipsă de lichidităţi. Sau nu-ţi place ideea de a nu fi singurul care aduce bani în casă?

— Puţin îmi pasă! Ţi-am spus, îmi plac femeile puternice. Cu atât mai bine dacă au şi un cont substanţial în bancă, adăugă el rânjind sugestiv.

Nell exclamă brusc zâmbind:

— Îţi dai seama că nu ştiu nici măcar unde locuieşti?

— Într-un cămin al facultăţii de drept. Acolo şi-a făcut veacul tatăl meu şi, mai înainte, bunicul meu. Locul e vechi şi de-abia ajunge pentru o persoană, dar e convenabil şi îmi place. Din nefericire…

— Ce?

— Femeile nu sunt admise. Ceva în legătură cu o decizie a autorităţii locale datând din secolul al optsprezecelea…

— Atunci va trebui să vii să locuieşti cu mine, se oferi Nell plină de speranţă. Sau nu vrei să mâniem soarta…

— Nu vreau să mânii pe nimeni până nu aflu ce turnură iau lucrurile în privinţa lui Tony Panacoulis. Cred, spuse el, că deocamdată vom lăsa lucrurile aşa cum sunt. Vom aştepta până ce se va aşterne praful şi numirea mea va fi confirmată, iar Blossom îşi va regăsi din nou atitudinea ei războinică. În acelaşi timp, însă, nu văd niciun motiv pentru care n-am putea continua să ne vedem. În fond, nici nu ne cunoaştem prea bine, nu-i aşa?

— Cred că e o idee foarte bună, se arătă ea de acord. M-am gândit foarte mult în legătură cu… ei bine, cu noi. Când ajungi să te confrunţi cu propria-ţi moarte, devii extrem de lucid. Mulţumită ţie, am dat la o parte multe resentimente şi secrete şi am început să-mi desfac cătuşele trecutului. Cred, continuă ea precaută, că ceea ce spui este foarte înţelept. Nu ne cunoaştem prea bine, nu-i aşa? Am fost de capul meu atâta timp şi, spre deosebire de tine, n-am trăit niciodată cu nimeni, vreau să spun, cu un bărbat. Tot ce-am avut vreodată au fost pisicile şi ştii de mult ţin la ele…

— Am observat.

— În plus, m-am obişnuit cu o anumită rutină şi probabil că unele dintre obiceiurile mele ar putea fi enervante, în timp ce habar n-am care sunt ale tale. (Ea se opri şi sorbi din şampanie ca pentru a-şi face curaj.) Ceea ce încerc să spun este că, odată ce ne vom cunoaşte bine unul pe *celălalt*, dacă… dacă nu ne vom înţelege şi vom decide că legătura noastră nu va merge, atunci am să înţeleg şi…

— Nu. Orice vei face, voi fi fericit să-ţi fiu alături. Şi, dacă lucrurile nu merg aşa cum sperăm noi, ne vom ocupa de probleme cât vom putea de bine, atunci când se vor ivi.

Pluralul se înfăşură împrejurul lui Nell ca o ghirlandă de trandafiri. *Ce norocoasă sunt că l-am găsit*, reflectă ea.

Din adâncurile memoriei stimulate de gânduri, îi reveni în minte ceva ce spusese odată Liz. Discutau despre dragoste şi sex, sau mai degrabă Liz încerca să-i explice diferenţa dintre ele. Exasperată de lipsa reală de înţelegere a lui Nell, Liz se mulţumise să spună: „O să-ţi dai seama, când vei da de ecuaţia perfectă". „Care e aceea?" „Unu şi cu unu fac unu". Nell zâmbise îngăduitoare.

„Asta-i o imposibilitate matematică". „Cine vorbeşte de matematică?"

Mark, care-i urmărise chipul expresiv, o întrebă:

— Ce e aşa de amuzant?

Ea zâmbi ameţitor.

— Mă gândeam la o anumită ecuaţie matematică.

În faţa văditei lui nedumeriri, zâmbetul ei se transformă într-un hohot de râs. Se ridică în picioare şi îi întinse o mână.

— Hai s-o vedem pe Bloss, spuse ea, şi apoi ne ducem acasă unde o să-ţi explic ce voiam să spun…

Ea nu se mişcă – parcă împietrise. Chipul ei devenise, literalmente, un studiu în purpuriu.

– De fapt, eşti numai tu... spuse în cele din urmă Mark Stevens cu vocea cuiva care, în sfârşit, a înţeles. Tu eşti Cleo Mondaine, Eleonor Jordan şi femeia misterioasă.

Ziua, Nell Jordan este o femeie oarecare: o secretară frumoasă şi tăcută, dintr-un birou de pe Harley Street. Noaptea, Cleo sucește mințile tuturor bărbaților: o curtezană de o frumusețe răpitoare, a cărei senzualitate o propulsează în topul celor mai versate şi elegante din această branşă.

Dar, când află că unul dintre cei mai bogaţi şi puternici clienţi ai săi este un cap al Mafiei ce-i distrusese copilăria, familia şi viaţa, ea renunţă atât la dubla identitate cât şi la proaspăt descoperita dragoste, pentru a dezvălui adevărul.

ISBN 973-9199-44-5